BRAD MELTZER

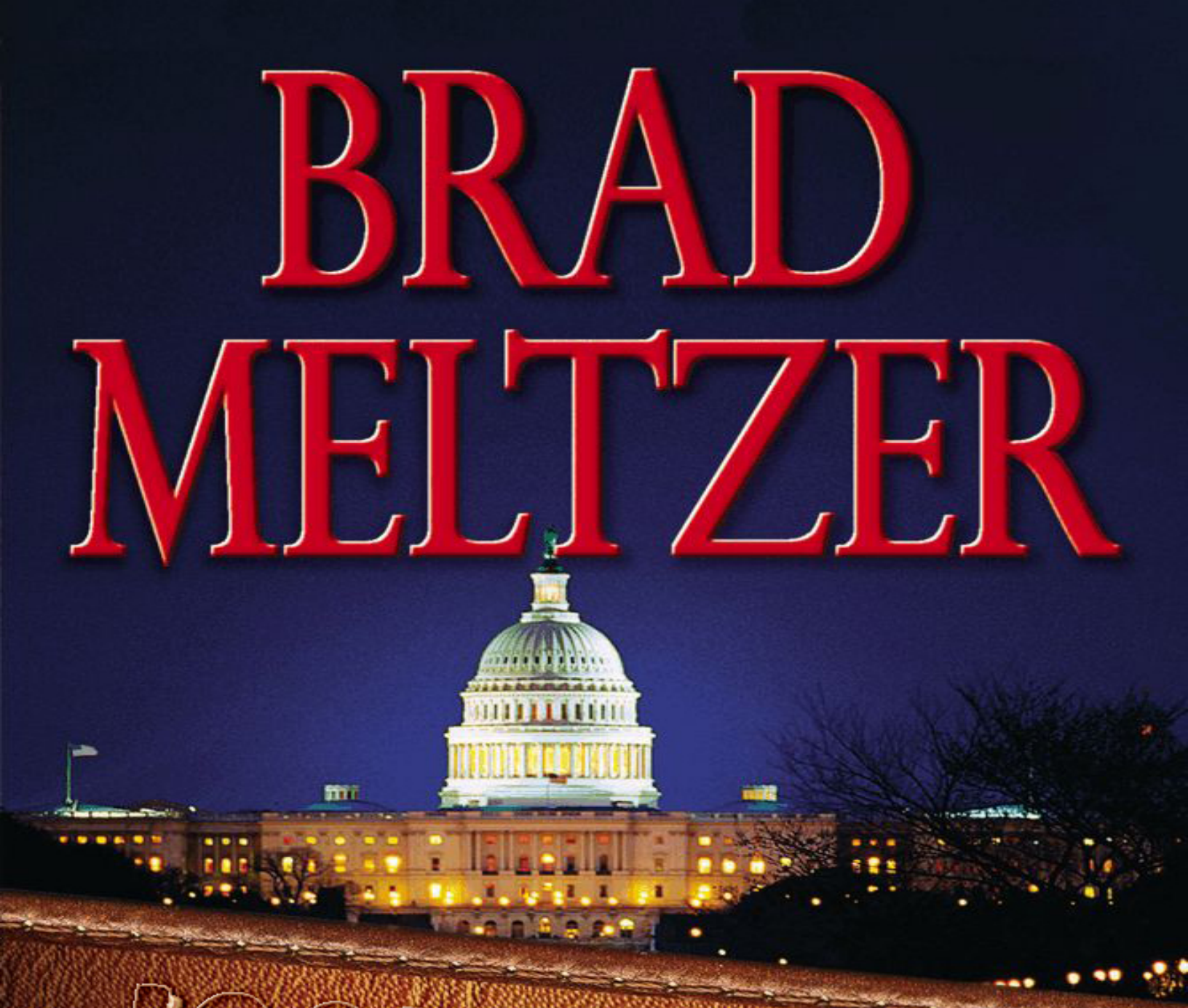

JOCUL ZERO

virtual-project.eu

BRAD MELTZER

JOCUL ZERO

Original: *The Zero Game* (2004)

Traducere din limba engleză și note de:
MIHAELA-CRISTINA LAZĂR

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2011

MULȚUMIRI

Există un singur nume pe coperta acestei cărți, dar am crezut mereu că e nevoie de mult mai mult pentru a transforma un produs al imaginației în realitate. Din acest motiv, aș vrea să le mulțumesc următorilor: întotdeauna prima, dragostea mea Cori. Ca să citez pe cineva mai inteligent decât mine: „Cuvintele nu sunt reale până nu le citește Cori”. Mi-a fost mereu primul redactor și consilier, însă pentru această carte, datorită funcției sale de avocat la Congres, a fost, de asemenea, ochii și urechile din lumea complexă de la Capitol Hill. Ceea ce nu știe ea este cât de umil o priveam cum își făcea treaba. Luptându-se mereu pentru o cauză dreaptă, ea credea că mă învăța mecanica politicii. Ceea ce a făcut de fapt a fost să îmi amintească ce înseamnă idealismul. Te iubesc pentru asta, și pentru mult mai multe. Există nenumărate motive pentru care n-aș fi putut face asta fără tine, C. Jill Kneerim, care îmi este agent și prietenă, ale cărei observații și intuiție mă provoacă să fiu sincer în scriitura mea. Îndrumarea ei este printre primele lucruri pe care le caut, însă ceea ce prețuiesc este prietenia ei (chiar mai mult decât își dă ea seama). Elaine Rogers, pentru munca extraordinară pe care a depus-o încă de la început. Ike Williams, Hope Denekamp, Elizabeth Dane, Seana McInerney și toți ceilalți oameni incredibil de amabili de la Agenția Kneerim & Williams.

Acum, mai mult decât oricând, aș vrea să le mulțumesc părinților mei, a căror iubire necondiționată m-a adus unde sunt astăzi. Ei mă mențin cu picioarele pe pământ, mă susțin și îmi amintesc mereu unde este adevăratul meu cămin. Tot ceea ce sunt eu, tot ce am – a pornit de la ei. Îi mulțumesc surorii mele Bari, una dintre cele mai puternice persoane pe care le cunosc, pentru că m-a încurajat de fiecare dată când am avut nevoie. Mulțumesc, Bari, pentru tot ce faci. Dale și Adam Flam m-au ajutat să inventez jocul, iar Bobby Flam și Ami și Matt Kuttler au citit primele ciorne. Iubirea și susținerea lor m-au ajutat în tot acest timp. Îi mulțumesc lui Steve „Scoop” Cohen, colegul meu visător, fratele meu în creativitate și

geniul complet nebun, pentru momentul de „evrika” ce a condus la nașterea acestei cărți. Ideile sunt amuzante; prietenia este mult mai valoroasă. Mulțumesc, Cheese! Lui Noah Kuttler, fără ajutorul căruia aș fi complet pierdut. Noah este primul ghid după care mă iau, în afară de soția mea, atât este de talentat. Știe că face parte din familie – sper doar că își dă seama cât de binecuvântat mă simt că îl am în viața mea. Ethan și Sarah Kline m-au ajutat să dezvolt jocul, iar Ethan m-a încurajat să fiu scriitor încă de la primul meu manuscris. Lui Paul Brennan, Matt Oshinsky, Paulo Pacheco, Joel Rose, Chriss Weiss și Judd Winick, alter ego-urile mele, ale căror reacții și prietenii de neclintit sunt o sursă nesfârșită de inspirație.

În fiecare roman, scopul este să faci ca o născocire să pară un fapt real, de necontestat. Singura metodă de a realiza acest lucru este să te înarmezi cu detalii. Le datorez următorilor oameni multe mulțumiri pentru că mi-au pus la dispoziție aceste detalii: fără nicio îndoială, când a venit vorba să explic cum funcționează de fapt guvernul, Dave Watkins mi-a fost sensei pe probleme de Congres – un profesor incredibil și suficient de calm ca să îmi răspundă la toate întrebările prostești. De la dezbaterea privind ideile inițiale și până la verificarea la sânge a capitolului final, am avut încredere în el pentru fiecare detaliu. Nu m-a dezamăgit niciodată. Scott Strong a fost acest Indiana Jones de la Capitoliul SUA și m-a ghidat prin pasajele neexplorate și tunelurile abandonate. Prietenia și încrederea lui au fost indispensabile pentru a crea această realitate. Tom Regan m-a dus la doi kilometri și jumătate sub pământ și mi-a amintit cum a fost construită această țară. Sper doar să știe ce impact a avut amabilitatea lui asupra mea. Lui Sean Dalton, pentru că și-a petrecut zile întregi explicându-mi fiecare detaliu al procesului de alocare, ceea ce nu este un lucru prea ușor. Faptul că stăpânea atât de bine detaliile a fost esențial pentru această carte. Lui Andrea Cohen, Chris Guttman-McCabe, Elliot Kaye, Ben Lawsky și Carmel Martin, pentru că au fost disponibili de fiecare dată când am avut nevoie de ei. Partea cea bună a fost că, fiind prietenii mei, le puteam pune cele mai stupide întrebări. Dick Baker este el însuși o instituție. Generozitatea și cunoștințele sale istorice au adus instituția Capitoliului la viață. Julian Epstein, Perry Apelbaum, Ted

Kalo, Scott Deutchman, Sampak Garg și toți cei de la Comitetul Juridic al Camerei sunt pur și simplu cei mai tari. Mi-au făcut prezentările, au dat explicații și mi-au venit în ajutor de fiecare dată. Lui Michone Johnson și Stephanie Peters le mulțumesc pentru că au fost prietenele minunate care m-au inspirat să-i dau viață lui Viv. Luke Albee, Marsha Berry, Martha Carucci, Jim Dyer, Dan Freeman, Charles Grizzle, Scott Lilly, Amy McKennis, Martin Paone, Pat Schroeder, Mark Schuermann, Will Smith, Debbie Weatherly și Kathryn Weeden m-au invitat în lumea lor și mi-au răspuns la fiecare întrebare. Nu pot să le mulțumesc suficient pentru ajutor. Congresmenii John Conyers, Harold Ford Jr. și Hal Rogers au fost atât de generoși încât să mă invite la ei – acelea au fost printre cele mai bune zile ale procesului de scriere a cărții. Loretta Beaumont, Bruce Evans, Leif Fonnesbeck, Kathy Johnson, Joel Kaplan, Peter Kiefhaber, Brooke Livingston și Chris Topik mi-au arătat munca incredibilă care se face la Alocări Interne. Îi mulțumesc lui Mazen Basrawi pentru că m-a lăsat să *văd* prin ochii unui orb. Lui Lee Alman, David Carle, Bruce Cohen, George Crawford, Jerry Gallegos, Jerry Hartz, Ken Kato, Keith Kennedy, David Safavian, Alex Sternhill, Will Stone și Reid Stuntz pentru că mi-au oferit o imagine realistă a vieții de la Hill. Chris Gallagher, Rob Gustafson, Mark Laisch, William Minor și Steve Perry au fost experții mei în arta lobby-ului. Lui Michael Brown, Karl Burke, Steve Mitchell și Ron Waterland de la Barrick Gold pentru ajutorul lor când am coborât în mină. Michael Bowers, Stacie Hunhoff, Paul Ordal, Jason Recher, Elizabeth Roach și Brooke Russ mi-au amintit de tinerețe și mi-au împărtășit emoțiile de a fi curieri. Bill Allen, David Angier, Jamie Arbolino, Rich Doerner și James Horning mi-au oferit detaliile de construcție ale Capitoliului. Le mulțumesc lui David Beaver, Terry Catlain, Deborah Lanzone, John Leshy, Alan Septoff și Lexi Shultz pentru că m-au ajutat în problemele miniere și schimburile de terenuri. Doctorului Ronald K. Wright, pentru sfaturile întotdeauna extraordinare, legate de medicina legală. Keith Nelson și Jerry Shaw m-au învățat abilități de luptă. Dr. Ron Flam și Bernie Levin mi-au povestit despre orașul de baștină. Lui Edna Farley, Kim din L.A., Jon Faust, Jo Ayn „Joey” Glanzer, Harvey Goldschmid, Bill Harlan, Paul

Khoury, Daren Newfield, Susan Oshinsky, Adam Rosman, Mike Rotker, Greg Rucka și Matthew Weiss le mulțumesc pentru că mi-au oferit restul detaliilor. Lui Brian Lipson, Phil Raskind și Lou Pitt, ale căror muncă și prietenie le prețuiesc foarte mult. Lui Kathleen Kennedy, Donna Langley, Mary Parent și Gary Ross, pentru credința extraordinară, lucru nemaivăzut. Îi mulțumesc lui Rob Weisbach, pentru că a fost primul care a spus da, și tuturor celorlalți prieteni și membri ai familiei, ale căror nume trăiesc pentru totdeauna în acest pagini.

În încheiere, aș vrea să mulțumesc tuturor celor de la Warner Books: Larry Kirschbaum, Maureen Egen, Tina Andreadis, Emi Battaglia, Karen Torres, Martha Otis, Chris Barba, cea mai drăguță și muncitoare persoană din industria spectacolului, și tuturor ceilalți oameni incredibili care mă fac să mă simt parte din familie. Ei sunt cei care pun umărul la greu și motivul pentru care această carte se află în mâinile dumneavoastră. Aș dori de asemenea să îi mulțumesc din suflet editoarei mele, Jamie Raab. Din momentul în care ne-am cunoscut, m-am aflat în grija ei, însă aceasta este prima carte la care ea e editoare exclusivă. Eu sunt cel norocos. Observațiile ei despre personaje m-au făcut să cercetez mai profund și, datorită sugestiilor ei, aceste pagini sunt mai bune decât cum le-a găsit ea inițial. Fiecare scriitor ar trebuie să aibă acest binecuvântat noroc. Mulțumesc din nou, Jamie, pentru prietenia ta, entuziasmul nesfârșit și, mai presus de orice, pentru încrederea ta.

Dacă poporul american ar afla ce se petrece aici,
l-ar dărâma cărămidă cu cărămidă.

HOWARD R. RYLAND
Ofițer de poliție la Capitoliu

… adevărata problemă este că guvernarea este plictisitoare.

P.J. O'ROURKE

1.

Locul meu nu e aici. Nu mai e de ani de zile. Când am venit prima oară la Capitol Hill ca să lucrez pentru Nelson Cordell, membru al Congresului, a fost altfel. Dar chiar și Mario Andretti[{1}] se plictisește în cele din urmă să conducă în cursă cu trei sute de km la oră în fiecare zi. Mai ales dacă te învârti în cerc. Eu m-am învârtit în cerc timp de opt ani. E timpul să ies din acest joc.

— N-ar trebui să fim aici, insist eu în timp ce stau în fața pisoarului.

— Ce tot zici acolo? mă întreabă Harris, desfăcându-și fermoarul în dreptul pisoarului de lângă mine.

Trebuie să-și lungească gâtul ca să-mi vadă în întregime statura deșirată. La 1,93 m înălțime, am corpul ca un palmier și pot să privesc fix în creștetul capului său cu păr brunet, răvășit. Știe că sunt agitat, dar, ca întotdeauna, el își păstrează calmul în mijlocul furtunii.

— Hai, Matthew, nu-i pasă nimănui de semnul de pe ușă.

Crede că sunt îngrijorat în legătură cu toaleta. O dată în viață, se înșală și el. Chiar dacă asta e toaleta de lângă sala de plen a Camerei Reprezentanților și are un semn pe ușă pe care scrie „Doar pentru membri”, adică membri ai Congresului, adică ei, nu noi, după tot timpul pe care l-am petrecut aici, știu foarte bine că membrii formali n-o să împiedice doi angajați din personal să se ușureze.

— Lasă toaleta, îi spun eu lui Harris. Mă refer chiar la Capitoliu. Locul nostru nu mai e aici. Adică, luna trecută am împlinit opt ani de muncă aici, și ce am realizat? Împart biroul cu un membru al Congresului, care săptămâna trecută s-a lipit de vicepreședinte pentru a fi sigur că intră și el în poza din ziarul de a doua zi. Am treizeci și doi de ani – pur și simplu nu mai e amuzant.

— Amuzant? Ai impresia că ar trebui să fie amuzant, Matthew? Ce-ar spune Lorax dacă ar auzi asta? întreabă el, arătându-mi cu bărbia către insigna Dr. Seuss *Lorax*[{2}] prinsă de reverul sacoului meu bleumarin.

Ca întotdeauna, știe precis la ce sunt sensibil. Când am început să lucrez în domeniul protecției mediului pentru domnul Cordell, nepotul meu de cinci ani mi-a dat o insignă ca să-mi arate cât de mândru era de mine. „Eu sunt Lorax – vorbesc în numele copacilor”, spunea el întruna, recitând din memorie pasaje din cartea pe care i-o citeam când era mai mic. Nepotul meu are acum treisprezece ani. Pentru el, Dr. Seuss este doar un scriitor de cărți pentru copii, însă pentru mine, chiar dacă nu e decât un gablonț… când mă uit la micul Lorax portocaliu, cu mustața blondă și stufoasă… îmi dau seama că unele lucruri încă mai contează.

— Da, chiar așa, spune Harris. Lorax se bate mereu pentru o cauză dreaptă. Vorbește în numele copacilor. Chiar și atunci când nu e amuzant.

— Dintre toți oamenii, tocmai tu nu ar trebui să începi să spui asta.

— Ăsta nu prea e un răspuns de tip Lorax, adaugă el cu o voce cântată. Nu-i așa, LaRue? spune el, întorcându-se spre bărbatul bătrân, de culoare, care a stat în tot acest timp chiar în spatele nostru, pe scaunul de unde lustruiește pantofi.

— N-am auzit niciodată de Lorax, răspunde LaRue, cu ochii la televizorul de deasupra ușii, la care se difuzează C-SPAN[{3}]. Am fost întotdeauna genul care se uita la *Horton Hears a Who*[{4}]. Privește în gol, apoi adăugă: Ce elefant drăguț…

Înainte ca Harris să mai spună ceva, ușile batante ale toaletei se deschid violent, și un bărbat cu un sacou gri și papion roșu se repede înăuntru. Îl recunosc imediat. Deputatul William E. Enemark din Colorado – decanul Camerei Reprezentanților și cel mai vechi membru al Congresului. De-a lungul anilor, a văzut totul, de la desegregație până la Spaima Roșie[{5}], Vietnam, Watergate, Lewinski și Irak. Dar, în timp ce își atârnă jacheta de cuierul sculptat de mână și se grăbește către cabina de lemn din spate, nu ne vede. Iar eu și Harris ne tragem fermoarele și abia ne uităm la el.

— Exact ce-ți spuneam, îi șoptesc lui Harris.

— Ce? El? îmi șoptește, arătând spre cabina lui Enemark.

— Tipul e o legendă vie, Harris. Îți dai seama cât de obosiți trebuie să fim încât să-l lăsăm să treacă pe lângă noi fără să-l

salutăm?

— E pe ducă…

— Încă mai poți să-l saluți, nu?

Harris se strâmbă, apoi arată spre LaRue, care dă volumul mai tare la C-SPAN. Orice ar vrea să spună Harris, e clar că LaRue nu vrea să audă.

— Matthew, îmi pare rău să-ți zic, dar singurul motiv pentru care nu i-ai spus un „Bună ziua, domnule deputat”, e pentru că îi consideri acțiunile ecologiste o porcărie.

E greu să contrazici așa ceva. Anul trecut, Enemark a fost principalul beneficiar ai banilor de campanie proveniți din industria lemnului, a uleiului și din cea nucleară. Ar fi tăiat tot Oregonul, ar fi pus panouri publicitare în Marele Canion și ar fi votat să-și paveze propria grădină cu blănurile puilor de focă dacă ar fi știut că asta îi aduce mai mulți bani.

— Dar chiar și așa, dacă aș fi fost un proaspăt absolvent de facultate la douăzeci și doi de ani, tot i-aș fi întins mâna și i-aș fi spus un scurt „Bună ziua, domnule deputat”. Îți spun, Harris, opt ani sunt de ajuns – nu mai e deloc amuzant.

Stând încă la pisoar, Harris se oprește. Își mijește ochii verzi și mă studiază cu aceeași privire diabolică ce m-a adus pe bancheta din spate a unei mașini de poliție pe când eram studenți la Duke.

— Hai, Matthew, suntem în Washington D.C., distracția și jocurile sunt peste tot, mă tachinează el. Trebuie doar să știi unde să le cauți.

Înainte să îmi dau seama ce se-ntâmplă, mâna îi zvâcnește spre insigna mea cu Lorax de pe rever. Îi aruncă o privire lui LaRue, după care se uită la jacheta din cuier a domnului congresmen.

— Ce faci?

— Te înveselesc, îmi promite el. Crede-mă, o să-ți placă la nebunie. Nu te mint.

Iat-o. „Nu te mint.” Sintagma preferată a lui Harris – și primul semn al unui pericol iminent.

Trag apa folosindu-mi cotul. Harris trage apa cu o smucitură puternică. Nu i-a fost niciodată frică să se murdărească.

— Cât îmi dai dacă o pun pe reverul lui? șoptește el, arătându-mi-

l pe Lorax și îndreptându-se către sacoul lui Enemark.

— Harris, nu… șuier eu. O să te omoare.

— Punem pariu?

Din cabină se aude huruitul pe care-l face suportul de hârtie igienică atunci când se învârte. Enemark mai are puțin și termină.

În timp ce Harris îmi aruncă un zâmbet, încerc să îl apuc de mână, dar se ferește cu o agilitate naturală. Așa operează și în toate luptele politice. Odată ce și-a stabilit un scop, omul ăsta e de neoprit.

— Eu sunt Lorax, Matthew. „Vorbesc în numele copacilor!” râde el în timp ce rostește aceste cuvinte.

Privindu-l cum se furișează ușor spre sacoul lui Enemark, nu pot decât să râd și eu cu el. E o farsă prostească, dar dacă îi reușește…

Îmi retrag cuvintele. Harris nu eșuează în nimic. De aceea, la vârsta de douăzeci și nouă de ani, era unul dintre cei mai tineri șefi de cabinet angajați vreodată de un senator. Și tot de aceea, la treizeci și cinci de ani, nimeni, nici măcar cei mai în vârstă, nu se atinge de el. Jur, uneori ar putea să facă bani din ceea ce spune. Norocul meu că vechii prieteni din facultate au parte de asta pe gratis.

— Cum e vremea, LaRue? îl întreabă Harris pe domnul Lustruiește-Pantofi, care, din locul său de lângă podeaua cu gresie, are o vedere mai bună asupra a ceea ce se întâmplă în cabină.

Dacă ar fi vorba de altcineva, LaRue ar trăncăni vrute și nevrute și nu i-ar da atenție. Dar nu este vorba de altcineva, ci de Harris.

— Senin și însorit, spune LaRue aplecându-și capul sub cabină. Deși se apropie cu iuțeală o furtună…

Harris dă din cap, mulțumindu-i, și își îndreaptă cravata roșie, pe care știu că a cumpărat-o de la tipul care le vinde la ieșirea din stația de metrou. În calitatea sa de șef de cabinet pentru senatorul Paul Stevens, ar trebui să poarte ceva mai frumos, dar la felul în care muncește Harris, nu are nevoie să impresioneze pe nimeni.

— Apropo, LaRue, ce s-a întâmplat cu mustața ta?

— Nu i-a plăcut soției, a zis că semăn prea mult cu Burt Reynolds.

— Ți-am zis eu, nu poți avea și mustața, *și* un Trans Am[{6}] – ori una, ori alta.

LaRue râde, iar eu dau din cap. Când părinții fondatori au înființat guvernul, au împărțit legislativul în două părți: Camera Reprezentanților și Senatul. Eu lucrez aici, la Camera Reprezentanților, în jumătatea de sud a Capitoliului. Harris lucrează la Senat, tocmai în nord. E o lume total diferită acolo, dar cumva, Harris încă își mai aduce aminte de ultima schimbare de imagine făcută de lustragiul nostru. Nu știu de ce mă miră. Spre deosebire de monștrii care se perindă pe aceste coridoare, Harris nu vorbește cu lumea în stilul manipulării politice. O face pentru că acesta este darul lui – fiind băiatul unui bărbier, e bun de gură. Iar oamenii îl iubesc pentru asta. De aceea, când intră într-o cameră, senatorii se adună de obicei în jurul lui, iar la bufet, femeia de acolo îi pune un polonic în plus cu pui în burrito.

Punând mâna pe sacoul lui Enemark, Harris îl smulge din cuier și cotrobăie în căutarea reverului. În spatele nostru, se aude cum Enemark trage apa. Ne întoarcem cu toții spre cabină. Harris încă ține sacoul. Înainte ca unul din noi să reacționeze, ușa cabinei se deschide.

Dacă am fi fost proaspăt angajați, acesta ar fi fost momentul în care ne-am fi panicat. În schimb, îmi mușc interiorul obrajilor și inspir adânc din calmul lui Harris. Vechile instincte ies din nou la iveală. În timp ce ușa cabinei se deschide, mă duc să îl întâmpin pe domnul deputat. Tot ce trebuie să fac e să câștig câteva secunde pentru Harris. Singura problemă e că Enemark se mișcă prea repede.

Trecând pe lângă mine fără ca măcar să se uite în sus, Enemark e genul de om care evită cu nonșalanță oamenii. Ieșind din cabină, se îndreaptă direct către cuier. Dacă Harris este prins cu sacoul în mână…

— Domnule deputat…! strig eu.

Nu încetinește. Mă întorc să-l urmăresc, însă, atunci când fac asta, observ, spre surprinderea mea, că sacoul lui Enemark atârnă moale în cuier. Se aude cum curge apa în partea dreaptă a toaletei. Harris își spală mâinile la chiuvetă. De partea cealaltă, LaRue își sprijină bărbia în palmă, atent la C-SPAN, cu degetele peste gură. Să nu vezi răul, să nu auzi răul și să nu vorbești de rău.[{7}]

— Poftim? întreabă Enemark, luându-și sacoul din cuier.

Din felul cum îi îmbracă antebrațul, nu pot să îi văd reverul. Insigna nu se vede nicăieri.

Mă uit la Harris, care afișează un calm aproape hipnotic. Ochii lui verzi dispar într-o ușoară strângere din ochi, iar sprâncenele negre par să îi acopere toată fața. Japoneza e mai ușor de citit.

— Fiule, ai spus ceva? repetă Enemark.

— Voiam doar să vă salutăm, domnule, întrerupe Harris, sărindu-mi în ajutor. E o adevărată onoare să vă întâlnim. Nu-i așa, Matthew?

— S-sigur, spun eu.

Pieptul lui Enemark capătă volum când aude acest compliment.

— Vă mulțumesc frumos.

— Mă numesc Harris… Harris Sandler… spune el, prezentându-se, în ciuda faptului că Enemark nu l-a întrebat.

Îndepărtându-se de la chiuvetă, Harris îl studiază pe Enemark ca pe o tablă de șah. E singura cale de a fi mereu cu zece mișcări înainte.

Domnul deputat întinde mâna, însă Harris se ferește.

— Îmi pare rău… am mâinile ude… explică el. Apropo, domnule congresmen, acesta este Matthew Mercer. Lucrează la Fonduri Interne pentru domnul deputat Cordell.

— Îmi pare rău să aud asta, mă împunge Enemark cu un râs forțat în timp ce îmi strânge mâna.

Idiotul. Fără a mai spune ceva, își deschide sacoul și își bagă mâna într-una din mâneci. Mă uit la rever. Nu e nimic acolo.

— Să aveți o zi frumoasă, domnule, îi urează Harris lui Enemark în timp ce acesta își bagă și cealaltă mână în a doua mânecă.

Când cealaltă parte a sacoului i se așază pe piept, o mică strălfulgerare de lumină îmi atrage privirea. Acolo… pe celălalt rever… era o insignă cu steagul american… un mic triunghi cu o sondă de petrol… și Lorax, ai cărui ochi mari de Dr. Seuss zâmbesc către mine.

— Ia te uită, îi spune Harris deputatului. Văd că purtați mascota forestieră.

Mă întorc spre LaRue, dar își ține privirea ațintită în pământ pentru a se abține să nu râdă.

— Da… cred, latră Enemark, uitându-se și el la Lorax.

Nerăbdător să termine cu flecăreala, deputatul părăsește toaleta și se îndreaptă spre coridor către sala de plen a Camerei Reprezentanților. Niciunul dintre noi nu se mișcă până nu se închide ușa.

— Mascota *forestieră*? izbucnesc eu într-un final.

— Ți-am spus eu că încă mai există distracție, spune Harris, uitându-se în sus la micul televizor să vadă ce mai e pe C-SPAN.

Încă o zi obișnuită de muncă.

— Trebuie să-i povestesc asta lui Rosie… spune LaRue, în timp ce iese din încăpere.

— Harry, o să te prindă ei odată și-odată.

— Asta doar dacă gândesc mai repede decât noi, răspunde Harris în timp ce se închide ușa.

Eu încă mai râd. Harris continuă să studieze canalul C-SPAN.

— Ai observat că Enemark nu s-a spălat pe mâini? întreabă el. Deși asta nu l-a oprit să-ți strângă ție mâna.

Mă uit la palmele deschise și mă îndrept spre chiuvetă.

— Uite… grupajul de imagini! strigă Harris, arătând spre C-SPAN.

Pe monitor, congresmenul Enemark se apropie de podium cu obișnuitul său mers fudul de cowboy. Dar dacă te uiți foarte atent – când luminile cad direct pe el – insigna cu Lorax strălucește precum o mică stea pe pieptul lui.

— Sunt congresmenul William Enemark și vorbesc în numele oamenilor din Colorado, anunță el la televizor.

— Ce amuzant, zic eu. Credeam că vorbește în numele copacilor.

Spre uimirea mea, Harris nu zâmbește, doar își scarpină gropița din bărbie.

— Te simți mai bine? întreabă el.

— Bineînțeles – de ce?

Se sprijină de peretele din furnir și nu își dezlipește ochii de televizor.

— Chiar vorbeam serios adineauri. Există niște jocuri grozave pe aici.

— Te referi la astfel de jocuri?

— Ceva de genul. Simt un timbru total diferit și foarte serios în vocea lui.

— Nu înțeleg.

— Of, Matthew, se află chiar în fața ta, spune el cu o nuanță rară de accent rural de Pennsylvania.

Îi arunc o privire lungă, intensă, și mă scarpin în părul nisipiu. Sunt cu un cap mai înalt decât el. Cu toate astea, el rămâne singura persoană pe care am așezat-o pe un piedestal.

— Ce vrei să spui, Harris?

— Voiai distracție, nu?

— Depinde la ce fel de distracție te referi.

Dezlipindu-se de pe perete, Harris rânjește și se îndreaptă spre ușă.

— Crede-mă, vei avea parte de mai multă distracție decât ai avut în toată viața. Nu te mint.

2.

Șase luni mai târziu

În general urăsc luna septembrie. Odată cu sfârșitul vacanței din august, coridoarele se aglomerează din nou, membrii Camerei sunt mereu prost dispuși din cauza perioadei de dinaintea alegerilor și, mai rău decât atât având în vedere termenul de 1 octombrie stabilit pentru adoptarea tuturor proiectelor de lege privind alocarea de fonduri, muncim în timpul ședințelor de două ori mai mult decât în restul anului. În acest septembrie însă, abia am observat acest lucru.

— Cine vrea să mănânce ceva mai nesănătos decât șunca? întreb eu în timp ce părăsesc holurile instituționale lucioase ale clădirii Rayburn House Office și deschid ușa sălii B-308.

Ceasurile electronice de pe perete sună, țiuind zgomotos de două ori. Semnalul pentru vot în Cameră. Votarea e în toi. Așa cum sunt și eu, în plină acțiune.

Fără a pierde timpul, o iau repede prin stânga tapiseriei Sioux, țesută de mână, ce atârnă pe perete, și mă îndrept direct către recepționeră, o femeie de culoare care poartă întotdeauna cel puțin un creion înfipt în cocul albit prematur.

— Poftim, Roxanne – prânzul e servit, îi spun eu în timp ce depun doi hotdogi înveliți în ambalaj pe biroul acoperit de hârtii.

În calitatea mea de membru al personalului din Comitetul pentru Alocări de Fonduri, sunt unul dintre cei patru oameni desemnați să lucreze în subcomitetul de Fonduri Interne. Și singurul, în afară de Roxanne, care consumă carne.

— De unde l-ai luat? întreabă ea.

— De la evenimentul organizat de Asociația Cărnii. Nu spuneai că ți-e foame?

Se uită întâi la cei doi hotdogi și apoi la mine.

— Ce-i cu tine în ultima vreme? Iei pilule de amabilitate, sau ce?

Ridic din umeri și privesc la televizorul mic din spatele biroului

ei. Ca majoritatea televizoarelor din această clădire, difuzează votul pe C-SPAN. Ochii îmi alunecă pe rezultat, însă e prea devreme. Nu e încă niciun vot pentru și niciunul împotrivă.

Urmărindu-mi privirea, Roxanne se întoarce spre televizor. Mă opresc brusc. Nu… n-are cum. N-are cum să știe.

— Ești bine? întreabă ea, cercetându-mi fața, acum palidă.

— Cu toată carnea asta tocată de vită în stomac? Clar, îi zic eu, bătându-mă pe burtă. Trish a ajuns?

— E în camera de audiențe, spune Roxanne. Dar înainte să intri, să știi că e cineva în biroul tău.

Trecând prin încăperea spațioasă care găzduiește patru birouri, sunt absolut bulversat. Roxanne știe regulile: cu toată această hârțogăraie împrăștiată peste tot, nu are voie nimeni în spate, mai ales în preconferință – ceea ce înseamnă că oricine este acolo în spate e o persoană importantă…

— Matthew? mă strigă o voce cu un accent puternic de Carolina de Nord.

… sau o persoană pe care o cunosc.

— Vino să-i dai lobby-istului tău preferat o îmbrățișare pe cinste, spune Barry Holcomb de pe scaunul de lângă biroul meu.

Ca întotdeauna, părul său blond este tăiat perfect, în ton cu sacoul său în dungi – amândouă datorate clienților de top din industria muzicală, din telecomunicații și, dacă-mi amintesc bine, din Asociația Cărnii.

— Miroase a hotdogi, mă tachinează Barry, mereu cu un pas înaintea mea. Îți spun, mâncarea gratis are întotdeauna efect.

În lumea de pe Capitol Hill, există două tipuri de lobby-iști: cei care înhață din înălțimi și cei care viermuiesc spre suprafață din adâncuri. Dacă înhați din înălțimi, e pentru că ai legături directe cu membrii. Dacă viermuiești din adâncuri, e pentru că ai legături cu angajații din personal – sau, în acest caz, pentru că ați mers la aceeași facultate, v-ați sărbătorit zilele de naștere împreună și obișnuiți să vă vedeți cel puțin o dată pe lună la o bere. Partea ciudată e că, fiind cu câțiva ani mai în vârstă, Barry a fost dintotdeauna prietenul lui Harris mai mult decât al meu ceea ce înseamnă că această vizită e mai mult una de afaceri decât de

curtoazie.

— Deci cum merge treaba? întreabă el.

Iată. Fiind lobby-ist la Pasternak & Associates, Barry știe că are două lucruri de oferit clienților săi: acces și informație. Accesul e motivul pentru care se află aici, deci acum el se concentrează pe informație.

— Totul e în regulă, îi zic eu.

— Ai idee cam când ai putea să termini proiectul de lege?

Mă uit în jur la celelalte trei birouri din încăpere. Toate sunt goale. Ceea ce e bine. Ceilalți trei colegi de birou au deja motivele lor să mă urască – de când Cordell a preluat subcomitetul Fondurilor Interne și eu am luat locul fostului coleg, am fost mereu în plus printre ei. Nu trebuia să îi las să mă prindă aici cu un lobby-ist. Bineînțeles, Barry ar putea fi singura excepție.

Stând chiar dedesubtul litografiei cu Marele Canion, ce atârnă pe peretele meu, Barry își sprijină un cot de biroul înțesat cu munți de hârțoage, inclusiv notițele luate în ședințe despre proiectele în care am investit fonduri. Clienții lui Barry ar plăti mii, poate milioane de dolari pentru ele. Se află la zece centimetri în stânga lui Barry.

Dar Barry nu le vede. Nu vede nimic. Justiția este oarbă. Și din cauza unui glaucom congenital, tot orb este și unul dintre cei mai cunoscuți tineri lobby-iști din Hill.

În vreme ce mă întorc spre birou, ochii albaștri, lipsiți de viață ai lui Barry privesc în gol, însă capul i se întoarce totuși pe urma pașilor mei. Antrenat încă de la naștere, el absoarbe sunetele: zgomotul mâinilor legănându-mi-se pe lângă corp, sunetul inspirației și expirației mele, chiar și foșnetul înăbușit al pașilor mei pe covor. În facultate, avea un golden retriever pe care-l numise Reagan, un câine perfect pentru întâlnirile cu fete. Dar la Hill, întrucât îl încetineau străinii care îl întrebau tot timpul dacă pot mângâia câinele, Barry a trebuit să renunțe la el și să se descurce pe cont propriu. Acum, dacă n-ar avea bastonul alb, ar fi pur și simplu un tip obișnuit într-un costum prezentabil. Sau, cum îi place lui Barry să zică: „Viziunea politică n-are nimic de-a face cu vederea”.

— Sperăm că pe 1 octombrie, îi spun eu. Aproape am terminat cu Serviciul de Administrare a Parcurilor.

— Dar colegii tăi? Se mișcă bine și ei?

Ce vrea el de fapt să știe e dacă negocierile merg bine. Barry nu-i fraier. Cei patru care lucrăm în acest birou împărțim toate conturile – sau secțiunile – proiectului de lege pentru Fondurile Interne, fiecare axându-se pe propria specialitate. La ultima numărătoare, proiectul avea un buget de douăzeci și unu de miliarde de dolari. Dacă îl împărți la patru, asta înseamnă că suntem responsabili de cheltuirea a peste cinci miliarde de dolari. Fiecare. Atunci, de ce este Barry așa interesat? Pentru că noi controlăm baierele pungii cu bani. Într-adevăr, scopul principal al Comitetul pentru Alocări de Fonduri este să scrie cecurile pentru toți banii discreționari cheltuiți de guvern.

Acesta este unul dintre cele mai murdare secrete de la Capitol Hill: congresmenii pot adopta o lege, dar dacă are nevoie de fonduri, nu se aplică fără un alocator de fonduri. Un exemplu: anul trecut, președintele a semnat o lege care permitea vaccinarea gratuită pentru copiii din familii cu venituri scăzute. Dar dacă acest Comitet pentru Alocări de Fonduri nu ar pune bani deoparte pentru a plăti vaccinurile, președintele nu ar fi reușit decât să creeze un mare eveniment media, fără ca să fie vaccinat cineva. Și, după cum spune o glumă veche, acesta este motivul pentru care există de fapt trei partide în Congres: Democrații, Republicanii și Alocatorii. Așa cum am zis, este un secret murdar – dar unul de care Barry e foarte conștient în acest moment.

— Deci toată lumea e bine?

— N-am de ce să mă plâng.

Dându-mi seama că trece timpul, pornesc televizorul de lângă biroul meu. Când imaginea de la C-SPAN se conturează pe monitor, Barry se întoarce spre sunet. Verific încă o dată numărătoarea voturilor.

— Către cine înclină balanța? întreabă el.

Mă întorc când pune această întrebare.

— Ce-ai zis?

Barry face o pauză. Ochiul său stâng este din sticlă; cel drept este de un albastru pal și cețos. Combinația face aproape imposibilă încercarea de a-i citi expresia. Dar tonul vocii sale este destul de

nevinovat.

— Balanța, repetă el. Cum merge numărătoarea voturilor?

Zâmbesc în sinea mea, încă urmărindu-l atent. Să fiu sincer, dacă ar fi implicat în joc, n-aș fi surprins. Nu, îmi retrag cuvintele. Aș fi. Harris spunea că poți să inviți o singură persoană în joc. Harris m-a invitat pe mine. Dacă Barry a intrat și el, înseamnă că pe el l-a invitat altcineva.

Convins că totul era doar în imaginația mea, verific totalul voturilor afișate pe C-SPAN. Îmi pasă doar de numărul de voturi pro sau contra. La televizor, literele albe acoperă imaginea unei Camere aproape goale: treizeci și unu de voturi pro, opt contra.

— Mai sunt treisprezece minute. Treizeci și unu la opt, îi spun lui Barry. Va fi măcel.

— N-ar fi o surpriză, spune el, concentrându-se la televizor. Chiar și un orb putea prevedea asta.

Râd la gluma asta – este una dintre preferatele lui Barry. Dar mă tot gândesc la ce spunea Harris. „Asta e partea cea mai frumoasă a jocului – să nu știi cine altcineva mai joacă."

— Auzi, Barry, ne putem vedea puțin mai încolo? îl întreb în timp ce îmi adun notițele de la ședințe. Mă așteaptă Trish…

— Nicio problemă, îmi spune, nedorind să insiste. Lobby-iștii buni știu că așa se face. Te sun cam într-o oră.

— E bine – deși s-ar putea să mai fiu încă în ședință.

— Atunci două ore. Pe la trei e în regulă?

Din nou, îmi retrag cuvintele. Chiar și atunci când nu vrea, Barry nu se poate abține să nu insiste. Așa era și în facultate. De fiecare dată când ne pregăteam să mergem la o petrecere, primeam două telefoane de la Barry. Primul era ca să verifice ora la care plecam. Al doilea ca să verifice din nou ora la care plecam. Harris numea asta supra-compensație pentru incapacitatea de a vedea; eu o numeam insecuritate ușor de înțeles. Oricare ar fi fost motivul, Barry întotdeauna trebuia să muncească mai mult ca să nu fie lăsat pe dinafară.

— Deci vorbim la trei, spune el, săltându-se de pe scaun și îndreptându-se către ieșire.

Îmi pun notițele sub braț ca pe o minge de fotbal și îmi târăsc

picioarele spre ușa care leagă această cameră de cea pentru audieri. Odată intrat acolo, ochii îmi alunecă dincolo de imensa masă ovală de ședințe și chiar dincolo de cele două canapele negre lipite de peretele din spate, pe care le folosim când sunt prea mulți oameni în plus. Ca și mai înainte, localizez micul televizor din spate și…

— Ai întârziat, intervine Trish de la masa de ședințe.

Mă întorc în mijlocul camerei, aproape uitând de ce mă aflu aici.

— Ar fi mai bine dacă aș fi adus un hotdog? mă bâlbâi eu.

— Sunt vegetariană.

Harris ar fi dat o replică grozavă. Eu ofer un rânjet stângaci.

Lăsându-se pe spate în scaun, stă cu brațele încrucișate, complet neimpresionată. La treizeci și șase de ani, Trish Brennan are cel puțin șase ani experiență în plus față de mine și este genul de persoană care îți spune că ai întârziat chiar și când ea a ajuns mai devreme. Părul roșcat, ochii de un verde-închis și pistruii deschiși la culoare îi dau un aer inocent și surprinzător de atractiv. Bineînțeles, acum cel mai atractiv lucru din cameră este micul televizor din spate. Trebuie să îmi mijesc ochii ca să văd la el. Patruzeci de voturi pro, zece contra. Încă e bine.

În vreme ce îmi trag scaunul dinaintea ei, ușa din față a camerei de audieri se deschide și intră ultimii doi membri care mai erau așteptați. Georgia Rudd și Ezra Ben-Shmuel. Pregătiți deja de bătălie, Ezra poartă o barbă rară de ecologist sărac (*primă-barbă,* cum îi spune Trish) și o cămașă suflecată până la coate. Georgia este exact opusul. Prea conformistă ca să rișt e, este tăcută, poartă un sacou clasic, bleumarin, și se mulțumește să n-o contrazică pe Trish.

Fiecare înarmat cu un imens dosar compartimentat, se îndreaptă spre părți diferite ale mesei. Ezra pe partea mea, Georgia, lângă Trish. Toți cei patru călăreți sunt aici. Când vine vorba de ședințe, eu reprezint majoritatea Camerei, Ezra minoritatea. De cealaltă parte a mesei, Trish și Georgia fac același lucru pentru Senat. Lăsând la o parte faptul că eu și Ezra facem parte din partide diferite, republicanii și democrații din Cameră trec peste neînțelegerile dintre ei pentru a înfrunta dușmanul comun: Senatul.

Pagerul îmi vibrează în buzunar și îl scot să îmi verific mesajul. E de la Harris. „Te uiți?” întreabă el cu litere digitale.

Arunc o privire peste umărul lui Trish, către televizorul din spate. 84 pro, 41 contra.

La naiba. Trebuie să rămână sub 110 *contra*. Dacă au ajuns cu votul la 41 așa devreme, avem probleme.

„Ce ne facem?” îi scriu lui Harris pe tastatura micuță a pagerului, ascunzându-mi mâinile sub birou așa încât cei din Senat să nu vadă ce fac. Înainte să îl trimit, pagerul vibrează anunțând un nou mesaj.

„Nu te panica încă”, insistă Harris. Mă cunoaște foarte bine.

— Putem, te rog, să începem? întreabă Trish. E a șasea zi la rând în care am încercat să ne doborâm unul pe altul, iar Trish știe că încă n-am terminat. Deci unde rămăsesem?

— La Cape Cod, spune Ezra.

Ca alergătorii într-o cursă, toți patru răsfoim documentele de sute de pagini din fața noastră, care indică diferența de cheltuieli dintre proiectele Camerei și cele ale Senatului. Luna trecută, când Camera și-a prezentat versiunea proiectului de lege, am alocat șapte sute de mii de dolari pentru reabilitarea zonei de coastă de la Cape Cod; o săptămână mai târziu, Senatul și-a prezentat și el propria versiune, dar nu aloca niciun ban. Acesta este și scopul ședinței: găsirea diferențelor și ajungerea la un compromis – punct cu punct. Când cele două proiecte se completează, sunt trimise la Cameră și la Senat pentru a fi aprobate. Când ambele Camere aprobă același proiect de lege, acesta pleacă spre Casa Albă pentru a fi semnat și transformat definitiv în lege.

— Îți dau trei sute cincizeci de mii, oferă Trish, sperând că mă voi mulțumi cu jumătate.

— S-a făcut, îi spun eu, rânjind în sinea mea. Dacă ar fi jucat tare, m-aș fi mulțumit chiar și cu două sute de mii.

— Chesapeake, din Maryland, adaugă Trish, trecând la următorul punct.

Mă uit la tabelul din fața mea. Senatul i-a acordat șase milioane pentru stabilizare; noi nu i-am dat nimic.

Trish zâmbește. De aia era ea așa grijulie la ultimul punct. Cele șase milioane de aici au fost donate de șeful ei, senatorul Ted Apelbaum, care se întâmplă să fie și președintele subcomitetului – echivalentul în Senat al șefului meu, Cordell. În argoul local,

președinții de comitete sunt cunoscuți sub numele de Cardinali. La ei se încheie discuția. Cardinalii obțin întotdeauna ceea ce vor.

În camerele liniștite de la Capitoliu, situația e aceeași. Uitați de imaginea congresmenilor umflați care fac comerț cu cai în camere învăluite în fum de țigară. *Așa* se fac afacerile, și *așa* se cheltuie de fapt banii în America: de către patru membri de comisie așezați în jurul unei mese bine luminate fără ca vreun congresmen să fie prezent. Banii voștri din impozite puși la treabă. Cum spune mereu Harris: „Adevăratul guvern din umbră este personalul".

Pagerul îmi vibrează iar în poală. Mesajul lui Harris este simplu: „Panică".

Mă mai uit o dată la televizor. 172 pro, 64 contra.

Șaizeci și patru? Nu-mi vine să cred. Mai au puțin.

„Cum?" îi scriu înapoi.

„Poate că și-au asigurat voturile", răspunde Harris aproape imediat.

„Nu se poate", îi trimit eu.

În următoarele două minute, Trish ține o predică despre motivul pentru care șapte milioane de dolari e mult prea mult ca să-i cheltuim pe Parcul Național Yellowstone. Abia prind un cuvânt din ce zice. Pe C-SPAN, numărul de voturi contra urcă de la 64 la 81. E imposibil.

— … nu ești de acord, Matthew? întreabă Trish.

Rămân fixat pe C-SPAN.

— Matthew! strigă Trish. Ne asculți sau nu?

— Ce? spun eu, întorcându-mă într-un final spre ea.

Observând direcția privirii mele, Trish se uită peste umăr și vede televizorul.

— La asta te uitai tu așa atent? întreabă ea. Un amărât de vot pentru baseball?

Nu înțelege. Da, într-adevăr, e un vot pentru baseball, dar nu este orice fel de vot. Datează de fapt din 1922, când Curtea Supremă a hotărât că baseballul era un sport – nu o afacere – și, prin urmare, i s-a acordat o excepție de la regulile antimonopol. Fotbalul, baschetul, toate celelalte trebuie să se supună acestor reguli – dar baseballul, după cum a decis Curtea Supremă, era special. Astăzi,

Congresul încearcă să întărească această excepție, oferindu-le patronilor mai mult control în a hotărî mărimea ligii. Pentru Congres, este un vot destul de simplu: dacă ești dintr-un stat cu o echipă de baseball, votezi pro baseball (nici măcar Reps, din zona rurală a New Yorkului nu îndrăznesc să voteze împotriva echipei Yankees). Dacă ești dintr-un stat fără echipă – sau dintr-un district care vrea o echipă, precum Charlotte sau Jacksonville – votezi contra.

Când faci socotelile – și iei în considerație favorurile politice ale patronilor influenți –, rămâi cu o majoritate covârșitoare care votează pentru lege, și un maximum de 100 de membri care votează contra – 105, dacă au noroc. Dar chiar acum există cineva la Capitol care crede că poate obține 110 voturi împotrivă. N-are cum, am hotărât eu și Harris. De aceea pariem că nu se va întâmpla.

— Suntem gata să atingem anumite puncte? întreabă Trish, înaintând încă greoi prin punctele de pe ordinea de zi.

În următoarele zece minute, alocăm trei milioane de dolari pentru reparațiile digului de pe insula Ellis, două și jumătate pentru renovarea treptelor de la Memorialul Jefferson și treisprezece milioane pentru o îmbunătățire structurală a pistei de biciclete și a zonei de recreere de lângă podul Golden Gate. Nimeni nu se împotrivește prea mult. Ca și în baseball – nu votezi împotriva lucrurilor bune.

Pagerul îmi dansează din nou în buzunar. Ca și mai înainte, îl citesc sub masă. „97”, scrie în mesajul lui Harris.

Nu-mi vine să cred că s-a ajuns așa departe. Bineînțeles, acesta e tot farmecul jocului.

De fapt, așa cum explica și Harris prima oară când m-a invitat, jocul în sine a început cu ani în urmă sub forma unei farse. Se spune că un proaspăt membru al personalului Senatului se tot plângea că trebuie să ia haina unui senator de la curățătorie, așa încât, pentru a-l face să se simtă mai bine, un prieten de-al lui a strecurat cuvintele „curățare uscată”[{8}] într-o ciornă a unui discurs al senatorului: „… curățarea, uscată așa cum e considerată uneori, a mediului nostru, ar trebui evident să fie o prioritate de top…” În tot acest timp s-a dorit a fi o glumă ieftină – ceva ce urma să fie scos

din forma finală a discursului. Apoi unul din cei doi îl provocase pe celălalt să țină gluma în discurs.

„O fac”, amenințase el.

„Nu, n-ai s-o faci”, îl tachinase prietenul său.

„Facem pariu?”

Și uite așa s-a născut jocul. Și în acea după-amiază, distinsul senator a apărut țanțoș la C-SPAN și a vorbit întregii națiuni despre cât de importantă este „curățarea uscată”.

La început, jocul s-a limitat la lucruri mărunte: sintagme ascunse în pagini de ziar, un acronim într-un discurs de deschidere. Apoi gluma s-a îngroșat. În urmă cu câțiva ani, într-o ședință a Senatului, un senator care își căuta batista a scos din buzunarul sacoului o pereche de chiloței de damă din mătase și a început să-și șteargă fruntea. A glumit imediat pe seama acestui lucru, considerând că a fost o greșeală a serviciului său de curățătorie. Dar nu fusese o întâmplare.

Atunci a fost prima oară când jocul a depășit limitele – și i-a făcut pe organizatori să creeze regulile actuale. În ziua de azi, este simplu: proiectele de lege pe care noi pariem sunt cele la care rezultatul se decide în mod clar. Cu câteva luni în urmă, Legea diamantelor pure a trecut cu 408 voturi la 6; săptămâna trecută, Legea pentru construirea de adăposturi împotriva uraganelor a trecut cu 401 voturi la 10; iar azi, se aștepta ca Legea baseball pentru America să fie validată cu aproximativ 300 de voturi la 100. O majoritate zdrobitoare. Era legea perfectă pentru pariu.

Când eram în liceu, încercam să ghicim dacă Jennifer Luftig purta sutien. La universitate, făceam carduri de bingo cu numele colegilor limbuți, apoi îi așteptam să deschidă gura. Toți am avut jocurile noastre. Poți obține încă douăsprezece voturi? Poți să-i faci pe congresmenii din Vermont să voteze împotrivă? Poți să aduci voturile de contra la 110, când 100 e tot ce se poate face? Politica a fost mereu privită drept un joc pentru adulți. Deci de ce se miră toată lumea când oamenii pariază în politică?

În mod firesc, am fost sceptic la început, dar apoi mi-am dat seama cât de nevinovat era de fapt acest joc. Noi nu schimbăm legile, nu aprobăm o legislație proastă, nu ne mândrim cu orgoliile

noastre și nu desființăm democrația demult știută. Jucăm la marginea terenului; acolo este sigur – și distractiv. E ca și cum ai fi la o ședință și ai paria de câte ori tipul enervant de la birou folosește cuvântul „eu”. Poți să-l încurajezi și să-ți dai toată silința ca să-l faci să spună altceva, dar, în cele din urmă, rezultatele rămân în mare parte la fel. În lumea de la Capitol Hill, deși suntem împărțiți între democrați și republicani, 99% din legislație este aprobată de majorități clare. Doar cele câteva legi controversate sunt subiect de știri. Rezultatul este o meserie care poate aluneca ușor într-o muncă repetitivă, monotonă – asta dacă nu găsești o metodă pentru a o face interesantă.

Pagerul îmi vibrează încă o dată în palmă. „103”, îmi scrie Harris.

— OK, și ce facem cu Casa Albă? întreabă Trish, cu ochii la listă.

Ăsta e un punct pe care l-a păstrat pentru final. În Cameră, am alocat șapte milioane pentru îmbunătățiri structurale ale complexului de la Casa Albă. Senatul – mulțumită șefului lui Trish – a eliminat programul.

— Haide, Trish, imploră Ezra. Nu poți să nu le dai nici măcar o para chioară.

Trish ridică din sprânceană. „Mai vedem…”

Tipic pentru Senat. Singurul motiv pentru care șeful lui Trish o face pe ticălosul e pentru că președintele a insistat pentru o înțelegere în procesul de discriminare rasială împotriva Bibliotecii Congresului. Șeful lui Trish, senatorul Apelbaum, era unul dintre puținii oameni implicați în negocieri. Având în vedere că procesul se desfășura în preajma alegerilor, a preferat să tragă de timp și să mențină totul departe de ochii presei. Aceasta este tactica senatorului de a riposta. Și judecând după atitudinea superioară a lui Trish, savurează fiecare moment.

— De ce nu împărțim pur și simplu restul de bani? spune Ezra, cunoscând modul obișnuit de a face compromisuri. Acordă-i trei milioane și jumătate și roagă-l pe domnul președinte să-și aducă permisul de bibliotecă cu următoarea ocazie.

— Ascultă aici… amenință Trish, aplecându-se peste masă. N-o să-i dau nici măcar un amărât de peso.

„107”, scrie pe ecranul pagerului meu.

Trebuie să zâmbesc pe măsură ce se apropie tot mai mult. Oricine ar fi organizatorii – sau cum le spunem noi, „maeștrii din culise” – băieții ăștia știu ce fac. Pariurile variază în frecvență de la o dată pe săptămână până la o dată la câteva luni, dar când se identifică o chestiune, jocul este setat la nivelul perfect de dificultate. În urmă cu două luni, când noul procuror general a depus mărturie la Comitetul Forțelor Armate ale Senatului, pariul consta în a-l face pe unul dintre senatori să pună întrebarea: „În ce măsură se datorează succesul dumneavoastră suportului moral al familiei?” O întrebare simplă pentru oricine ar fi fost prezent acolo, dar dacă adaugi la aceasta faptul că în urmă cu câteva zile procurorul general insistase asupra faptului că persoanele publice ar trebui să fie discrete cu viața privată – ei bine… atunci aveam un pariu zdravăn. Așteptând să fie rostite cuvintele, priveam acea audiere senatorială dureros de plicticoasă ca și cum ar fi fost ultima rundă din *Rocky*. Astăzi nu pot să mă concentrez la altceva decât la un vot decis de majoritate acum aproape zece minute. Chiar și lobby-iștii pentru baseball și-au stins televizoarele. Dar eu nu pot să-mi iau ochii de la vot. Nu e vorba de cei 75 de dolari pe care i-am pus în joc. E vorba de provocare. Când eu și Harris am pus banii jos, ne-am gândit că n-ar putea niciodată să treacă de 110 voturi. Oricine ar fi de cealaltă parte crede în mod evident că poate. Acum sunt la 107. Nu încape îndoială, e impresionant… dar abia ultimele trei vor fi pietre de hotar.

Numărul 108 îmi pâlpâie pe ecranul pagerului.

O sonerie vibrează în aer. Mai e un minut conform ceasului oficial.

— Deci unde s-a oprit numărătoarea? întreabă Trish, întorcându-se către televizor la auzul sunetului.

— Putem să nu schimbăm subiectul, te rog? imploră Ezra.

Lui Trish nu-i pasă. Ea continuă să cerceteze ecranul.

— O sută opt, îi spun eu după ce s-au schimbat numerele pe C-SPAN.

— Sunt uimită, admite ea. Nu credeam că o să ajungă așa departe.

Rânjetul mi se întinde și mai mult pe față. Ar putea Trish să fie și

ea în joc? În urmă cu șase luni, Harris m-a invitat pe mine – și într-o zi, voi invita și eu pe altcineva. Toți cei pe care îi cunoști sunt persoanele de care ești legat direct: unul superior, unul inferior. De fapt, acest lucru se face doar din motive de siguranță – în cazul în care se află ceva, nu poți să învinuiești pe cineva pe care nu-l cunoști. Bineînțeles, asta îmbogățește sensul expresiei „jocul oricui".

Mă uit prin cameră. Toți cei trei colegi ai mei aruncă priviri discrete la C-SPAN. Georgia e prea tăcută să fie un jucător. Cu Ezra și cu Trish e cu totul și cu totul altă poveste.

Pe ecranul televizorului se vede congresmenul Virgil Witt din Louisiana plimbându-se. E șeful lui Ezra.

— Uite-ți omul, spune Trish.

— Chiar vorbești serios în legătură cu biblioteca? ripostează Ezra.

Nu-i pasă că-și vede șeful la televizor. Pe aici, asta se întâmplă în fiecare zi.

„109", îmi spune pagerul.

La televizor, șeful lui Ezra apare iar pe ecran.

Sub birou, scriu o ultimă întrebare: „Witt cum a votat?"

Ochii îmi zăbovesc asupra lui Ezra în timp ce pagerul vibrează în mână. Iată răspunsul lui Harris: „Împotrivă".

Înainte să pot răspunde, pagerul îmi vibrează pentru ultima oară: „110".

S-a terminat.

Râd zgomotos. 75 de dolari duși pe apa sâmbetei.

— Ce e? întreabă Georgia.

— Nimic, îi spun eu, trântindu-mi pagerul pe masa de ședințe. Era doar un mesaj tâmpit.

— Chiar, apropo… începe Trish, scoțându-și propriul pager pentru a-și verifica rapid un mesaj.

— Chiar toți sunteți neatenți? întreabă Ezra. Nu mai frecați atâta telefoanele alea: avem aici o problemă serioasă – dacă Casa Albă nu primește nimic, știți că vor amenința cu veto.

— Ba nu, insistă Trish, continuând să tasteze la pager fără să ridice privirea. Nu așa aproape de alegeri. Fac veto acum și se va părea că blochează fondurile pentru întregul guvern doar ca să-și aibă ei calea repavată.

Știind că Trish are dreptate, Ezra devine neobișnuit de tăcut. Îl fixez cu privirea, căutând dovezi că e și el implicat. Nimic însă. Dacă e în joc, tipul e un adevărat maestru al disimulării.

— Ești bine? mă întreabă el, surprinzându-mi privirea.

— Bineînțeles, îi spun eu.

Perfect. Și într-adevăr, în ultimele șase luni, chiar așa a fost. Sângele e în mișcare, adrenalina la cote maxime și știu unul dintre cele mai tari secrete din oraș. După opt ani de muncă plictisitoare, aproape că uitasem cum e. Nici măcar nu contează că pierzi. Jocul în sine contează!

Cum am mai spus, maeștrii din culise știu ce fac. Și, din fericire pentru mine, urmează să repete schema. Din clipă în clipă. Verific ceasul de pe perete. Ora două. *Exact la două.* Așa mi-a zis Harris când l-am întrebat prima oară când se face următorul pariu.

— Nu-ți face griji, mi-a spus calm. O să trimită ei un semnal.

— Un semnal? Ce fel de semnal?

— O să vezi tu un semnal. În felul ăsta, când se dau instrucțiunile, vei ști să fii în biroul tău.

— Dar dacă nu-l văd? Dacă sunt în plen… sau în altă parte în Capitoliu? Dacă semnalul dispare și nu sunt acolo când îl trimit ei?

— Crede-mă, ăsta e un semnal pe care n-ai cum să-l ratezi, insistă Harris. Indiferent unde ești…

Uitându-mă peste umărul lui Trish, îmi pironesc ochii la televizor. Acum că votul s-a încheiat, obiectivul se întoarce spre tribuna președintelui Camerei Reprezentanților – platforma cu mai multe niveluri pe care o folosește și președintele țării pentru a-și ține discursurile anuale. Acum însă, mă concentrez mult mai mult asupra micuței mese ovale din mahon aflate chiar în fața tribunei. În fiecare zi, stenografii Camerei stau acolo, țăcănind întruna la tastele stenografului. În fiecare zi, ei țin evidența a tot ceea ce se rostește în Cameră. Și în fiecare zi, cu precizia unui ceasornic, singurele obiecte de pe acea masă sunt două pahare goale de apă și două farfuriuțe albe drept suport. De două sute de ani – așa cum se zvonește – Congresul pune două pahare, fiecare reprezentând cele două părți ale legislativului. În fiecare zi, fără excepție. Astăzi este însă diferit. Dacă numeri paharele, vezi doar unul. N-ai cum să ratezi asta. Un

singur pahar și o singură farfuriuță.

Acesta e codul nostru. Semnalul. Un pahar gol, filmat întreaga zi, să-l vadă întreaga lume.

Se aude o bătaie ușoară la ușă, și toți patru ne întoarcem la auzul sunetului. Un tânăr îmbrăcat în pantaloni gri, cu sacou bleumarin ieftin și o cravată în dungi albastre și roșii intră în cameră. N-are cum să aibă mai mult de șaisprezece ani, iar dacă uniforma nu-l dă de gol, în schimb o face ecusonul cu numele lui, prins de rever. Pe un fundal negru, literele albe ies în evidență:

Curier la Camera Reprezentanților
NATHAN LAGAHIT

Este unul dintre cele câteva zeci de curieri de liceu care distribuie corespondența și aduce apă. Singura persoană pe scara puterii mai jos decât un intern.

— Î-îmi cer scuze… începe el, dându-și seama că ne-a întrerupt. Îl caut pe Matthew Mercer…

— Eu sunt, îi spun, făcându-i cu mâna.

Repezindu-se către mine, abia mă privește în ochi în timp ce îmi înmânează un plic sigilat.

— Mulțumesc, îi spun eu, dar a ieșit deja din cameră.

Corespondența obișnuită poate fi deschisă de secretară. La fel se întâmplă și cu corespondența internă. FedEx necesită adresa expeditorului. Iar un serviciu de mesagerie ar costa o mică avere dacă l-ai folosi frecvent. Însă curierii Camerei și Senatului abia dacă lasă vreo urmă. Sunt aici în fiecare zi și, cu toate că tot ceea fac ei e să facă tot felul de comisioane, e cel mai probabil să nu-i vezi. Fantome în sacouri albastre. Nimeni nu-i zărește venind și nimeni nu știe când au plecat. Și, cel mai important, întrucât curierii își primesc instrucțiunile verbal, nu există o evidență scrisă a locului unde ajunge un anumit pachet.

Un pahar gol îmi spune să mă duc înapoi în biroul meu. Un plic sigilat adus de un curier îmi spune ce să fac în continuare. Bun venit, zi de joc.

— Trish, chiar nu putem face o înțelegere? se roagă Ezra, iar

Trish scutură din cap.

Refuzând să mă bag, îmi mut scaunul de lângă acest grup și cercetez plicul. Ca întotdeauna, nu scrie nimic pe el. Nici măcar numele meu sau numărul camerei. Și dacă-l întrebam pe curier de unde îl are, mi-ar fi spus că cineva de la vestiar l-a rugat să-i facă o favoare. După șase luni, am încetat să mă întreb cum funcționează schemele interne ale jocului.

Băgându-mi degetul sub clapa plicului, împing cu putere și îl rup. Înăuntru, ca de obicei, se află același avertisment: o foaie de hârtie cu antetul regal albastru al CAG, The Coalition Against Gambling[{9}]. Antetul e în mod evident o glumă, dar e și primul semn care amintește că totul se face pur și simplu pentru amuzament. Mai jos, scrisoarea începe așa: „Iată câteva chestiuni asupra cărora am dori să ne concentrăm…” Chiar sub asta e înșirată o listă de cincisprezece puncte care pornesc de la:

„(3) Să-i convingem pe ambii senatori din Kentucky să voteze împotriva legii privind înțelegerea Hesselbach referitoare la comerțul cu produse lactate”;

până la

„(12) În decursul următoarelor șapte zile, să-i înlocuim sacoul congresmenului Edward Berganza cu un smoching”.

Ca de obicei, mă uit direct la ultimul punct de pe listă. Toate celelalte sunt porcării – și un mod de a induce oamenii în eroare în caz că ajunge pe mâinile unui străin – dar ultimul… acela e cel care contează cu adevărat.

Pe măsură ce parcurg cuvintele, rămân cu gura căscată. Nu-mi vine să cred.

— E totul în regulă? întreabă Trish. Pentru că nu răspund, toți se întorc spre mine. Matthew, mai respiri acolo? repetă ea.

— Mda… nu… bineînțeles, spun eu râzând. Un simplu mesaj de la Cordell.

Cei trei colegi ai mei își reiau imediat încăierarea verbală. Mă uit la scrisoare. Și pentru a treia oară, recitesc cuvintele și încerc să-mi reprim un zâmbet.

„(15) Să introducem proiectul de vânzări de terenuri al congresmenului Richard Grayson în Legea alocării fondurilor interne

pentru Cameră”.

O alocare. O alocare internă. Aproape că simt sângele urcându-mi-se în obraji. Aceasta nu e orice fel de problemă. E problema *mea*.

Măcar o dată în viață, nu-mi permit să pierd.

3.

– Deci ce crezi? întreb eu năvălind în biroul lui Harris de la etajul patru din clădirea de birouri Russell a Senatului.

Cu ferestrele sale arcuite și tavanele înalte, este mai frumoasă decât cel mai bun birou din aripa Camerei. Cele două ramuri ale guvernului ar trebui să fie egale. Bun venit în Senat.

— Tu să-mi zici, răspunde Harris, ridicând capul din hârtii. Chiar crezi că poți să introduci vânzarea de terenuri în lege?

— Harris, asta fac în fiecare zi. Vorbim despre o simplă rugăminte pentru un proiect la care nimeni nu s-ar putea uita. Nici măcar congresmenul Grayson, care a făcut cererea inițială, nu prea dă doi bani pe proiect.

— Asta dacă nu cumva e și el în joc.

Îmi dau ochii peste cap.

— Poți te rog să încetezi?

Încă de când m-a invitat, acesta e cel mai frecvent vis ud al lui Harris: că nu doar personalul – ci și membrii Congresului joacă.

— Ar fi posibil, insistă el.

— De fapt, nu chiar. Dacă ești un membru al Congresului, nu-ți riști credibilitatea și întreaga carieră politică doar pentru câteva sute de dolari și un joc de șah.

— Glumești? Tipii ăștia fac sex oral în băile din Capitol Grille. Adică, atunci când ies la un pahar, umblă cu lobby-iștii după ei, pe care îi pun să colinde barurile și să agațe fete, pentru ca ei să plece neescortați. Crezi tu că unii dintre ei n-ar intra în acțiune? Ia gândește-te puțin, Matthew. Chiar și Pete Rose a pariat pe baseball.

— Nu-mi pasă. Proiectul lui Grayson nu este o prioritate zero care să ajungă în atenția membrilor – e munca de jos. Și pentru că se află sub jurisdicția mea, nu ajunge acolo fără să-l văd eu mai întâi. Vorbim aici despre un petic de pământ din Dakota de Sud. Drepturile de proprietate aparțin Unchiului Sam; drepturile asupra resurselor erau deținute de o companie minieră dispărută de mult.

— E o mină de cărbuni?

— Nu suntem în Pennsylvania, frățioare. În Dakota de Sud, oamenii sapă în căutare de aur – sau cel puțin așa era înainte. Compania a tot exploatat mina Homestead din 1876 – adevărata goană după aur. În timp, au obținut un brevet pentru a cumpăra pământul, însă după ce au stors și ultima picătură din el, compania a dat faliment și pământul a rămas la guvern, care încă se confruntă cu problemele ecologice ale închiderii uneia dintre mine. În orice caz, cu câțiva ani în urmă, o companie numită Wendell Mining a decis că poate găsi mai mult aur folosind tehnologii mai noi, așa încât au cumpărat drepturile de proprietate ale vechii companii, scoțând-o din faliment, au contactat Biroul de Administrare a Terenurilor, și au făcut o înțelegere, cumpărând terenul.

— De când vindem noi terenuri ale guvernului companiilor private?

— Cum crezi că am obținut partea de vest, prietene? De cele mai multe ori, le-am dat pe gratis. Problema aici e că, deși BLM[{10}] a aprobat tranzacția, Departamentul de Interne a îngropat-o atât de adânc în birocrație, încât ar dura ani întregi să se finalizeze, asta doar dacă nu cumva primesc un ajutor amical din Congres.

— Deci Wendell Mining a donat bani congresmenului local Grayson și a cerut în schimb să fie propulsată în față, spune Harris.

— Așa merg treburile.

— Dar ești sigur de teren? Adică, nu vindem o rezervație naturală unei mari companii care vrea s-o transforme într-un mall sau într-o grădină zoologică, nu?

— Acum ai redevenit brusc idealist?

— N-am încetat niciodată să fiu, Matthew.

Crede în ceea ce spune. A crezut întotdeauna. Copilărind lângă Gibsonia, Pennsylvania, Harris n-a fost doar primul din familia sa care a mers la facultate – a fost primul din tot orașul. Oricât ar suna de prostesc, a venit la Washington să schimbe lumea. Problema e că, zece ani mai târziu, lumea l-a schimbat pe el. Drept urmare, e cel mai rău soi de cinic – genul care nu știe că e un cinic.

— Dacă te face să te simți mai bine, am verificat asta anul trecut și am verificat din nou acum câteva luni, îi spun eu. Mina de aur este abandonată. Orașul ăsta tânjește să fie preluat de Wendell

Mining. Se creează locuri de muncă, compania obține aur și, ce-i mai important, odată ce Wendell se implică, compania devine responsabilă pentru partea cea mai grea, curățarea mediului. Numai de câștigat.

Harris tace, luându-și racheta de tenis pe care o ține de obicei sprijinită de birou. Am vizitat orașul unde s-a născut Harris. El nu s-ar fi considerat niciodată sărac. Dar eu așa i-aș fi zis. Nu încape îndoială, nu se joacă tenis în Gibsonia. Acesta e un joc al oamenilor bogați – dar din ziua în care Harris a ajuns în D.C., acesta a devenit sportul lui. Fără a surprinde pe nimeni, s-a dovedit a fi un jucător înnăscut. Tot de aceea a putut să alerge la Maratonul Corpului Naval, deși nu se antrenase aproape deloc. Rațiunea mai presus de toate. Așa e și acum.

— Deci totul se confirmă?

— Până la cel mai mic detaliu, îi răspund cu respirația tot mai accelerată. Nu te mint.

Pentru prima oară de când am intrat în birou, observ zâmbetul liniștit și charismatic din ochii lui Harris. Știe că putem să obținem o victorie. O victorie uriașă dacă jucăm inteligent.

— OK, spune Harris, lovindu-și racheta de tenis de palmă. Câți bani ai în cont?

4.

În următoarea dimineață, la exact 9:35, stau singur la biroul meu, întrebându-mă de ce mi-a întârziat livrarea. Pe C-SPAN, un rabin din Aventura, Florida, rostește o scurtă rugăciune și toți cei de la estradă își înclină capul. Când termină, bate ciocănelul, iar camerele se retrag. La masa stenografilor, cele două pahare de apă sunt din nou acolo. Oricine se afla în plen putea să le mute pentru că stau acolo toată ziua. Am primit pe telefon șapte mesaje de la lobby-iști, paisprezece de la membri ai personalului și două de la membri formali – toți murind de curiozitate să afle dacă le-am acordat fonduri pentru proiect. Totul a revenit la normal – cel puțin pe cât de normală poate fi o astfel de zi.

Ridic receptorul și formez cele cinci cifre pentru recepție.

— Roxanne, dacă sosesc niște pachete…

— Mi-ai mai zis de treizeci și patru de ori, se plânge ea. Ți le trimit imediat. Ce aștepți, rezultatele testului de sarcină?

Nu mă obosesc să-i răspund.

— Pur și simplu ai grijă…

— Treizeci și *cinci*! Cu asta se fac oficial treizeci și cinci de ori, întrerupe ea. Nu-ți face griji, drăguță, n-o să te dezamăgesc.

Zece minute mai târziu, se ține de cuvânt. Ușa de la recepție se deschide și o tânără curier își bagă capul pe ușă.

— Îl caut pe…

— Pe mine, intervin eu.

Intrând în cameră cu sacoul său albastru și pantalonii gri, îmi înmânează plicul sigilat și începe să se uite împrejur.

— Nu e adevărat, nu? întreabă ea arătând spre dihorul împăiat de pe un dulap din apropiere.

— Mulțumește-le lobby-iștilor din NRA[{11}], îi spun eu. Nu-i așa că e mult mai practic decât să trimiți flori, cum face toată lumea?

Râzând, se îndreaptă spre ușă. Mă uit la plic. Ieri s-au făcut cărțile. Azi e timpul să se facă plata.

Rupându-l, îl întorc în jos și îl scutur. Două duzini de hârtiuțe îmi

aterizează pe birou. „Chitanță de taxi”, scrie cu litere mari negre pe una dintre ele. Aranjez grămada de hârtii într-un teanc și mă asigur că toate sunt nescrise. Până aici, totul merge bine.

Cu un stilou în mână, mă uit la secțiunea numită „Numărul taxiului” și notez repede numărul 727 pe partea nescrisă. Taxiul 727. Acesta e ID-ul meu. Apoi, bifez în partea din dreapta sus a chitanței. Iată și miza: 25 de dolari dacă vrei să joci. Totuși, eu nu vreau să joc. Vreau să câștig, și de aceea am și am pariat bani frumoși. Sub secțiunea „Cost” scriu 10 dolari. Pentru cel neinițiat, asta nu înseamnă mult. Dar pentru noi, ceilalți, care jucăm… de asta și adăugăm un zero. Un dolar înseamnă zece dolari; cinci dolari reprezintă de fapt cincizeci. De asta se și numește Jocul Zero. În acest caz, zece dolari înseamnă un Benjamin Franklin{12} – prețul de pornire la licitație.

Băgând mâna în sertarul de sus, scot un plic nou, îi deschid clapa și pun chitanțele de taxi înăuntru. E timpul pentru niște corespondență internă. Pe partea din față a plicului scriu „Harris Sandler – 427 Russell Bld”. Lângă adresă, adaug „Privat”, pentru siguranță. Bineînțeles, chiar dacă asistentul lui Harris îl deschide – chiar dacă președintele Camerei Reprezentanților îl deschide – nu am nicio emoție. Eu văd un pariu de zece dolari. Ceilalți văd o chitanță de zece dolari – nimic la care să te uiți de două ori.

Intrând în recepție, arunc plicul într-un coș ruginit pe care-l folosim drept căsuță poștală. Roxanne se ocupă ea însăși de cea mai mare parte din corespondența internă.

— Roxanne, poți să ai grijă ca asta să plece cu următoarea livrare?

Roxanne dă din cap, iar eu mă întorc la biroul meu. O zi obișnuită.

•

— A ajuns? întreb eu douăzeci de minute mai târziu.

— A fost trimisă deja, răspunde Harris.

Judecând după pârâitul care-i însoțește vocea, mă are pus pe difuzor. Jur că nu-i e frică de nimic.

— Ai lăsat-o nescrisă, da? întreb eu.

— Nu, am ignorat tot ce discutasem. Pa, Matthew. Sună-mă când

afli ceva.

Exact când se pregătea să închidă, aud un clic în fundal. Ușa lui Harris se deschide.

— A venit curierul, anunță asistentul lui Harris.

Trântind telefonul, Harris se evaporă. Același lucru se întâmplă și cu chitanțele de taxi. De la mine la mentorul meu, de la Harris la mentorul lui. Stând pe spate în scaunul meu de birou din vinilin negru, nu pot să nu mă întreb cine o fi. Harris a lucrat la Hill încă din ziua în care a terminat facultatea. Dacă e expert în ceva, e în a-și face prieteni și relații. Asta reduce lista la vreo câteva mii. Însă dacă folosește un curier, asta înseamnă că e cineva din afara campusului. Mă uit pe fereastră la o priveliște perfectă a domului Capitoliului. Terenul de joacă se întinde în fața ochilor. Foști membri ai personalului sunt peste tot în oraș. Firme de avocatură… birouri de PR… și mai presus de orice…

Îmi sună telefonul și verific ecranul să văd cine mă sună.

… firme de lobby.

— Bună, Barry, spun eu ridicând receptorul.

— Mai reziști? întreabă el. Am auzit că ați stat la negocieri până la zece ieri-seară.

— Așa e în perioada asta a anului, îi spun eu, întrebându-mă de unde știe. Nimeni nu ne-a văzut plecând azi-noapte. Dar așa e Barry. E orb, dar face ce face și vede tot. Cu ce te pot ajuta?

— Bilete, bilete și iar bilete. Duminica asta e jocul de deschidere al celor de la Redskins. Vrei să-i vezi făcuți praf de pe niște locuri incredibil de scumpe? Am făcut rost de loja privată a celor din industria muzicală. Eu, tu, Harris – o să facem o mică reuniune.

Barry urăște fotbalul și nu rezistă să asiste nici măcar un singur meci, dar asta nu înseamnă că nu-i plac ospătarul și servirea privată incluse în prețul acestor bilete. În plus, îi asigură lui Barry dominația în competiția continuă cu Harris. Niciunul din ei nu vrea să recunoască, dar este jocul tacit în care au fost mereu implicați. Și chiar dacă Barry a făcut rost de loja privată, în ziua meciului, Harris va găsi cumva cel mai bun scaun. E tipic pentru Capitol Hill prea mulți președinți ai ligilor studențești în același loc.

— Chiar că sună grozav. I-ai spus și lui Harris?

— Da. Răspunsul nu m-a surprins. Barry e mai apropiat de Harris – întotdeauna îl sună pe el primul. Dar asta nu înseamnă că invers e la fel. De fapt, când Harris are nevoie de un lobby-ist, îl evită pe Barry și se duce direct la cel din vârful ierarhiei.

— Și cum te tratează Pasternak? îl întreb, referindu-mă la șeful lui Barry.

— Cum crezi că am făcut rost de bilete? mă tachinează Barry.

Nu prea e de glumă. Mai ales pentru Barry. Fiind cel mai înfometat asociat al firmei, ani întregi a tot încercat să iasă din haită, și de aceea se tot ține de Harris ca să-i arunce un os. Anul trecut, când șeful lui Harris și-a schimbat poziția în legătură cu liberalizarea telecomunicațiilor, Barry l-a întrebat dacă poate să fie el cel care dă această veste companiilor de telecomunicații. „Nu-i nimic personal, spusese Harris, dar Pasternak află primul.” În politică, la fel ca în mafie, cele mai bune cadouri se dau celor din vârf.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze, adaugă Barry despre șeful său. Tipul e un adevărat maestru.

Aici nu pot să-l contrazic. Fiind partenerul fondator al Pasternak & Associates, Bud Pasternak este respectat, influent, și cu adevărat unul dintre cei mai amabili oameni de la Capitol Hill. Este de asemenea primul șef al lui Harris – din vremurile când Harris mânuia ștampila pentru semnături – și persoana care i-a dat lui Harris prima sarcină importantă: să scrie o ciornă pentru discursul său de realegere în Senat. Din acel moment, Harris nu s-a mai atins de ștampila pentru semnături.

Cercetez ferestrele arcuite de pe partea laterală a clădirii Capitoliului. Pasternak l-a invitat pe Harris; Harris m-a invitat pe mine. Așa trebuie să fie, nu?

Pălăvrăgesc cu Barry încă vreo cincisprezece minute ca să aud dacă îi sosește vreun curier. Biroul lui e situat la doar câteva clădiri distanță. Curierul însă nu sosește.

•

O oră și jumătate mai târziu, aud o nouă bătaie în ușă. Imediat ce văd sacoul albastru și pantalonii gri, mă ridic din scaun.

— Presupun că dumneavoastră sunteți Matthew, spune un curier

brunet și cu dinții proeminenți.

— Așa e, îi spun eu în vreme ce el îmi înmânează plicul.

Deschizându-l, mă uit repede la cei trei colegi ai mei, fiecare la biroul lui. Roy și Connor stau la stânga mea, Dinah la dreapta. Toți trei au peste patruzeci de ani – ambii bărbații poartă o barbă ca de profesor; Dinah are mereu o borsetă încăpătoare cu sigla Smithsonian – toți profesioniști angajați datorită expertizei în administrarea bugetului.

Congresmenii vin și pleacă. La fel se întâmplă și cu democrații și republicanii. Dar aceștia trei rămân aici pe vecie. Așa e în toate subcomitetele alocărilor de fonduri. Cu toate schimbările de putere, indiferent ce partid este la guvernare, cineva trebuie să știe cum să conducă guvernul. Este unul dintre puținele exemple de încredere nonpartizană din întregul Capitoliu. Bineînțeles, șeful meu urăște asta. Așa că atunci când a preluat subcomitetul, mi-a oferit acest post pentru a avea grijă de interesele sale și pentru a-i supraveghea pe cei trei. Dar în timp ce deschid acest plic, ei ar trebui să fie cei care mă urmăresc pe mine.

Vărsând conținutul pe birou, zăresc mormanul de chitanțe de taxi pe care le așteptam. De data asta însă, în vreme ce unele sunt nescrise, una este completată. Scrisul aparține în mod clar unui bărbat: mâzgăleli minuscule ca niște scurmături făcute de o găină în pământ, care nu se înclină nici la stânga, nici la dreapta. Costul ajunge la cincizeci de dolari. Ireal. Încă o rundă și ajungem deja la cinci sute. Din partea mea, n-are decât.

Harris numește asta Concursul Congresional de Sâcâire. Eu îi zic Numește Melodia. Peste tot prin Capitoliu, curierii Camerei și Senatului livrează chitanțe de taxi necompletate. Toți ne înscriem pariurile și le transmitem cui ne-a invitat la joc, care apoi trimite pariurile sponsorului, și tot așa. Nu ne-am dat niciodată seama până unde merge, dar știm că nu e vorba de o singură linie dreaptă – ar lua prea mult timp. În schimb, se ramifică. Eu încep ramificația noastră și i-o pasez lui Harris. În altă parte, un alt jucător își dezvoltă propria ramificație. Ar putea fi patru ramificații; ar putea fi și patruzeci. Dar la un anumit punct, diversele pariuri se întorc la maeștrii din culise, care adună, fuzionează și repornesc procesul.

Ultima oară, am pariat o sută de dolari. Acum, cel mai mare pariu a ajuns la cinci sute. Eu sunt acum pe punctul de a mări miza. În cele din urmă, cine pariază mai mult își „cumpără” dreptul de a face din obiectul pariului propria problemă. Jucătorul cu pariul cel mai mare trebuie să își atingă scopul, fie că e vorba de a obține 110 voturi pentru legea baseballului sau a introduce un mic proiect funciar în alocarea de fonduri interne. Oricine ridică miza încearcă să împiedice îndeplinirea scopului original. Dacă reușești, pui mâna pe potul cel mare, adică fiecare dolar care a fost pariat (minus un procent mic ce revine maeștrilor din culise). Dacă dai greș, banii se împart între toți cei care au lucrat împotriva ta.

Mă uit bine la numărul taxiului de pe chitanța de cinci sute de dolari: 326. Nu-mi spune absolut nimic. Dar oricine ar fi 326, sigur crede că se află într-o poziție de avantaj. Dar se înșală.

Privind lung la chitanța goală, îmi sprijin stiloul și lângă „Numărul taxiului” scriu numărul „727”. Lângă „Cost”, scriu „60 de dolari”. Șase sute acum, plus cei 125 pe care i-am pus înainte. Dacă pariul ajunge prea sus, pot oricând să renunț, lăsând rubrica sumei de dolari necompletată. Dar nu e momentul să renunț, ci să câștig. Îndesând toate chitanțele într-un plic nou, îl sigilez, scriu adresa lui Harris și îl duc în față. Corespondența internă nu va dura prea mult.

•

De-abia pe la unu și jumătate ajunge și următorul plic pe biroul meu. Chitanța pe care o caut are aceeași scurmătură de găină. Taxiul numărul 326. Costul este de „100 de dolari”. O mie. Asta se întâmplă când întregul pariu se axează pe o problemă ce poate fi rezolvată printr-un singur telefon bine plasat. Toți pe aici cred că au pilele necesare ca să reușească. Și s-ar putea să fie așa. Numai că de data asta, noi avem mai multe.

Închid ochii și îmi fac un calcul în minte. Dacă o iau prea repede, îl sperii pe 326. E mai bine să o iau ușor și să îl târăsc după mine. Completez la rubrica de cost cu 150 de dolari, făcând și o înfloritură. O mie cinci sute. Și încă nu s-a terminat.

•

Pe la trei și un sfert, stomacul îmi ghiorăie și încep să devin irascibil – dar nu mă duc încă să iau prânzul. În schimb, ronțăi niște

Grape-Nuts pe care le ține Roy ascunse în biroul lui. Cerealele nu prea îmi țin de foame. Tot nu mă mișc însă de aici. Suntem prea aproape ca să încheiem toată tărășenia. După spusele lui Harris, niciun pariu nu a mers mai departe de o mie nouă sute de dolari și asta pentru că s-au pus cu Teddy Kennedy.

— Matthew Mercer? întreabă de la ușă un curier cu părul blond tuns scurt.

Îi fac semn puștiului să intre.

— Azi ești popular, spune Dinah închizând telefonul.

— Dă vina pe Senat, îi spun eu. Ne contrazicem asupra limbajului și Trish nu numai că nu are încredere în faxuri, dar nu vrea să scrie un e-mail, fiindcă se teme că e prea ușor să fie trimis prin forward lobby-iștilor.

— Are dreptate, spune Dinah. E fată deșteaptă.

Rotindu-mi scaunul atât cât să nu mă vadă Dinah, deschid plicul și arunc o privire înăuntru. Jur că-mi simt testiculele cum se întăresc. Nu-mi vine să cred. Nu e vorba de sumă, care a ajuns acum la trei mii de dolari, ci de noul număr de taxi: 189. Scrisul este îndesat și masiv. A mai intrat un jucător. Și este evident că nu îi e frică să cheltuie niște bani.

Telefonul țârâie și aproape că sar de pe scaun. După ID-ul apelantului, este Harris.

— Cum merge? întreabă el de îndată ce răspund.

— Nu-i rău, deși mai avem încă de lucru la limbaj.

— E cineva în cameră? întreabă el.

— Sigur, răspund eu, cu spatele încă la Dinah. Și o nouă secțiune pe care n-am mai văzut-o.

— Alt jucător? Ce număr?

— O sută optzeci și nouă.

— Ăsta e tipul care a câștigat ieri – cu legea baseballului.

— Ești sigur?

O întrebare stupidă. Harris trăiește și respiră aceste lucruri. Nu se înșală niciodată.

— Crezi că ar trebui să ne îngrijorăm? întreb eu.

— Nu și dacă poți reuși.

— Oho, o să reușesc, insist eu.

— Atunci nu te stresa. În orice caz, eu sunt bucuros, adaugă Harris. Cu cei doi jucători acolo, potul este mult mai mare. Și dacă a câștigat ieri înseamnă că e arogant și neatent. E ocazia perfectă să-l prindem cu pantalonii în vine.

Dând din cap în semn de aprobare, închid telefonul și privesc la chitanța de taxi cu scrisul înghesuit.

— E totul în regulă? întreabă Dinah de la biroul ei.

Scriind în cea mai mare grabă, ridic pariul la patru mii de dolari și introduc chitanța în plic.

— Mda, spun eu îndreptându-mă spre căsuța poștală din față. Perfect.

•

Plicul se întoarce într-o oră și îl rog pe curier să aștepte pentru a-l duce înapoi lui Harris. Roxanne a livrat destulă corespondență internă. Ar fi mai bine să improvizez ca să nu devină suspicioasă. Rupând plicul, caut semnalul că am ajuns la cel mai mare pariu. În schimb, găsesc altă chitanță. Numărul taxiului – 189. Costul – cinci sute de dolari. „Cinci mii – plus tot ce mai pusesem înainte."

Pentru o nanosecundă, ezit, întrebându-mă dacă nu e oare timpul să mă retrag. Apoi îmi reamintesc că noi avem așii și jokerii. Și cărțile bune. 189 poate că are banii, dar noi avem tot pachetul de cărți, la naiba! Nu ne sperie el pe noi.

Pun mâna pe o chitanță din plic și scriu în dreptul numărului meu de taxi. În secțiunea „Cost" scriu „600 de dolari". O plimbare a naibii de scumpă cu taxiul.

•

Exact la douăsprezece minute după ce curierul a plecat din biroul meu, sună telefonul. Harris tocmai ce își primise livrarea.

— Ești sigur că asta e o mișcare inteligentă? întreabă el imediat ce ridic receptorul.

După ecou, cred că sunt pus iar pe difuzor.

— Nu-ți face griji, suntem în regulă.

— Vorbesc serios, Matthew. Nu ne jucăm cu bani de Monopoly. Dacă adaugi pariurile individuale, ajungem deja la șase mii. Și acum tu vrei să mai adaugi încă șase mii?

Vorbind ieri-seară despre limite, i-am spus lui Harris că am un pic

peste opt mii de dolari în bancă, cu tot cu banii pentru diverse avansuri. El mi-a spus că are maximum patru mii sau poate chiar mai puțin. Spre deosebire de mine, Harris trimite o parte din banii de salariu unui unchi din Pennsylvania. Părinții lui au murit acum câțiva ani, dar… familia tot familie rămâne.

— Putem încă să-l acoperim, îi spun eu.

— Asta nu înseamnă că trebuie să ne golim conturile.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, insistă Harris. Doar că… eu zic că poate e mai bine să ne tragem răsuflarea și să ieșim din joc. N-are sens să ne riscăm toți banii. Putem oricând să pariem cu ceilalți și tu o să ai grijă ca proiectul să nu intre în lege.

Așa merg lucrurile – dacă nu ai cel mai mare pariu, tu și restul celor care au pariat puțin trec de partea cealaltă și încearcă să pună bețe în roate. E modul perfect de a echilibra balanța: persoana care are cele mai multe șanse să câștige se confruntă cu un grup ce, odată înmulțit, posedă niște mușchi impresionanți. Există însă o singură problemă.

— Chiar vrei să împarți câștigul cu toți ceilalți?

Știe că am dreptate. De ce să le oferi tuturor o cursă gratis?

— Dacă vrei să mai reduci miza, poți invita pe altcineva, sugerez eu.

În acel moment, Harris face o pauză.

— Ce vrei să zici?

Crede că vreau să aflu cine e deasupra lui pe listă.

— Crezi că e vorba de Barry, nu-i așa?

— De fapt, cred că e Pasternak.

Harris nu răspunde, iar eu rânjesc în sinea mea. Poate că Pasternak este aproape ca un mentor pentru Harris, însă eu și Harris ne cunoaștem din primul an de facultate. N-ai cum să îți minți vechii prieteni.

— Nu spun că ai avea dreptate, începe el. Dar oricum, omul meu nu vrea să meargă mai departe. Mai ales acum, așa departe în joc. Adică, presupunând că 189 face echipă cu propriul mentor, tot vorbim de un vagon de bani.

— Și o să se facă două vagoane când vom câștiga. Trebuie să fie

peste douăzeci și cinci de mii în pot. Gândește-te la cecul pe care îl vei trimite acasă după asta.

Nici chiar Harris nu mă poate contrazice aici.

Se aude un pârâit pe linie. Mă scoate de pe difuzor.

— Spune-mi un singur lucru, Matthew – chiar poți face asta?

Rămân tăcut, gândindu-mă la toate posibilitățile. Și el e la fel de tăcut, luând în calcul fiecare consecință. Este opusul dansului nostru obișnuit. Pentru prima oară, eu reprezint încrederea, iar el îngrijorarea.

— Deci, crezi că reușești? repetă Harris.

— Cred că da, îi spun eu.

— Nu, nu, nu, nu, nu… uită de „cred că”. Nu-mi permit niciun „cred că”. Te întreb ca prieten – sincer, fără șmecherii. *Poți să reușești*?

E pentru prima oară când simt o nuanță de panică în vocea lui Harris. Nu-i e frică să sară de pe marginea unei stânci, dar, ca orice politician inteligent, trebuie să știe ce se află în râul în care sare. Partea bună, în acest unic caz, e că eu posed elixirul vieții.

— E-n mâinile mele, îi spun eu. Singurul mai aproape decât mine este Cordell.

Tăcerea îmi spune că nu prea e convins.

— Ai dreptate, adaug eu sarcastic. E prea riscant – ar trebui să ne retragem acum.

Tăcerea continuă și mai mult.

— Îți jur, Harris. Lui Cordell nu-i pasă de firimiturile de pe masă. Asta sunt angajat să fac. N-o să pierdem.

— Promiți?

În timp ce el îmi pune întrebarea, mă uit pe fereastră la domul de la Capitoliu.

— Jur pe viața mea.

— Nu fi melodramatic.

— Bine, atunci sunt pragmatic. Știi care e regula de aur a comitetelor de alocări de fonduri? Cel care are aurul face regulile.

— Și avem noi aurul?

— Îl avem.

— Ești sigur?

— O să știm în curând, spun eu râzând. Deci, te bagi?

— Ai completat deja chitanța, nu?

— Da, dar tu ești cel care trebuie să o trimită mai departe.

Se mai aude un pârâit. Înapoi pe difuzor.

— Cheese, am nevoie să îmi livrezi un pachet, îi strigă el asistentului.

Iată-ne din nou intrați în joc.

•

Se face ora 19:30 și aud o bătaie ușoară la ușa biroului meu. „Ești liber?” întreabă Harris, vârându-și capul înăuntru.

— Intră, îi zic, făcându-i semn spre biroul meu.

Dacă tot a plecat toată lumea, putem să grăbim lucrurile.

Când intră, își lasă bărbia în jos și dezvăluie un zâmbet vag. E o expresie pe care nu i-o recunosc. Încredere reînnoită? Respect?

— Ești scris pe față, îmi spune el.

— Ce tot…?

Zâmbește și își lovește degetele de obraji.

— Obraz albastru. Foarte nobil.

Îmi ling degetele și curăț cerneala de pe față ignorând gluma.

— Apropo, l-am văzut pe Cordell în lift, îmi spune el despre șeful meu.

— A spus ceva?

— Nu cine știe ce, mă tachinează Harris. Se simte prost pentru faptul că acum mulți ani te-ai înscris în campania lui și l-ai târât la toate evenimentele fără să știi că se va transforma în cele din urmă într-un ticălos. Apoi a zis că îi pare rău că a renunțat la toate problemele ecologice în schimbul a orice îl face să apară la televizor.

— Drăguț. Mă bucur că s-a maturizat suficient de mult ca să admită asta.

Pe față am un zâmbet, dar Harris poate mereu să vadă mai departe de atât. Când am ajuns prima oară aici, Harris credea în lucruri; eu credeam într-o persoană. Cea de-a doua variantă e însă mai periculoasă.

Harris stă într-un colț și îi urmăresc privirea spre televizorul care, ca de obicei, e pornit pe C-SPAN. Atât timp cât Camera e în sesiune,

curierii sunt încă la treabă. Și după cum arată situația – cu doamna congresmen din Wyoming, Thelma Lewis, pălăvrăgind verzi și uscate la tribuna pe care o ține ocupată – avem ceva timp. După fusul orar montan, ca să fim exacți. Chiar acum e ora 17:30 în Casper, Wyoming – ora știrilor zilei – de aceea a așteptat Lewis până așa târziu să-și țină marele discurs, și de aceea membrii din New Mexico, Dakota de Nord și Utah stau la rând în spatele ei. De ce să faci gălăgie dacă nu e nimeni să te audă?

— Demografia democrației, murmur eu.

— Dacă ar fi deștepți, ar mai aștepta o oră, subliniază Harris. E ora la care se difuzează știrile locale și…

Înainte să termine ce avea de spus, se aude o bătaie la ușă.

— Matthew Mercer? întreabă o femeie curier șatenă, cu breton, apropiindu-se cu un plic.

Eu și Harris ne aruncăm o privire scurtă. Asta este.

Fata îmi înmânează un plic, iar eu mă străduiesc să par calm.

— Stați așa… dumneavoastră nu sunteți Harris? spune ea dintr-odată.

El nu se clintește.

— Scuze. Ne cunoaștem?

— La pregătire… ați ținut acel discurs.

Îmi dau ochii peste cap. În fiecare an, Harris este unul dintre cei patru membri de personal rugați să vorbească la cursurile de pregătire pentru curieri. Pentru cei mai mulți, aceasta e o slujbă de rahat. Nu și pentru Harris. Ceilalți trei vorbitori pălăvrăgesc despre valoarea guvernării. Harris le ține discursul de mobilizare din *Hoosiers*[{13}] și le spune că ei vor scrie viitorul. Cu fiecare an, fan-clubul crește.

— A fost grozav ce ați zis atunci, adaugă ea.

— Tot ce am spus am simțit, îi spune Harris.

Și chiar așa era.

Nu pot să îmi iau ochii de la plic.

— Harris, chiar ar trebui…

— Îmi cer scuze, spune curiera.

Ea nu poate să-și ia ochii de la el. Și nu din cauza discursului. Umerii lați ai lui Harris… gropița din bărbie… chiar și sprâncenele

foarte negre – a avut mereu o înfățișare clasică – asemenea unui chip dintr-o fotografie veche din anii 1930, dar care arată bine și în ziua de azi. Dacă mai adaugi și ochii de un verde-închis… El n-a trebuit niciodată să se străduiască prea mult.

— Să aveți… să aveți o zi minunată, adaugă ea, holbându-se încă în timp ce iese.

— Și tu la fel, spune Harris.

— Poți să închizi ușa după tine? strig eu.

Ușa se închide bufnind, iar Harris îmi smulge plicul din mâini. Dacă am fi la facultate, m-aș repezi la el și aș recupera plicul. Dar nu mai e așa. Acum jocurile sunt la scară mai mare.

Harris își strecoară degetul sub clapă și îl deschide cu ușurință.

Nu știu cum își păstrează calmul. Părul meu blond e deja umed de sudoare; șuvițele lui negre sunt uscate ca fânul.

Încercând să mă calmez, mă întorc spre poza cu Marele Canion de pe perete. Prima oară când m-au dus părinții acolo aveam cincisprezece ani – și măsurăm deja un metru optzeci și doi. Când am privit în jos de pe marginea sudică a canionului, m-am simțit pentru prima oară în viață mic. La fel mă simt și lângă Harris.

— Ce scrie? întreb eu.

Se uită pe furiș înăuntru și păstrează tăcerea. Dacă a crescut pariul, va fi o nouă chitanță înăuntru. Dacă noi suntem șefii, vechea noastră chitanță e singurul lucru pe care ar trebui să-l găsim. Încerc să îi citesc ceva pe față. N-am nicio șansă. E în politică de prea mult timp. Ridul de pe frunte nu se clintește. Ochii abia îi clipesc.

— Nu-mi vine să cred, spune el în cele din urmă.

Scoate chitanța de taxi și o ține ascunsă în palmă.

— Ce? întreb eu. L-a ridicat? L-a ridicat, nu-i așa? Suntem morți…

— De fapt, începe Harris, uitându-mi-se drept în față și ridicând entuziasmat dintr-o sprânceană, eu aș zice că suntem foarte vii.

Arată chitanța de taxi din palmă de parcă ar fi fost o legitimație de polițist. E scrisul meu. Vechiul nostru pariu de șase mii de dolari.

Încep să râd tare de îndată ce îl văd.

— E ziua răzbunării, Matthew. Acum, ești gata să rostești suma…?

5.

– ’Neața, Roxanne! strig eu în ziua următoare când intru în birou. Suntem gata?

— Așa cum ai ordonat, răspunde ea fără să ridice capul.

Trecând în camera din spate, îi găsesc pe Dinah, Connor și Roy în pozițiile obișnuite la birourile lor, pierduți deja în hârtii și notițe din ședințe. În această perioadă a anului, doar asta facem – lucrăm la „Fata de douăzeci și unu de miliarde”.[{14}]

— Te așteaptă în anticameră, îmi atrage atenția Dinah.

— Mulțumesc, spun eu luându-mi caietele de pe birou și îndreptându-mă spre ușa bej uriașă ce dă în camera următoare.

Una e să pariez pe faptul că pot strecura propunerea printre cei de la Senat și apoi în lege, cu totul alta e să și reușesc.

— Ce drăguț că ai venit și tu la timp, mă ceartă Trish cum intru în cameră.

Sunt ultimul dintre cei patru călăreți care sosește. Este intenționat. Să-i las să creadă că nu sunt nerăbdător în legătură cu agenda de lucru. Ca de obicei, Ezra stă pe partea mea la masa ovală; Trish și Georgia, echivalentele noastre la Senat, sunt așezate pe partea cealaltă. Pe peretele din dreapta se află o fotografie alb-negru, făcută de Ansei Adams, ce înfățișează Parcul Național Yosemite. Fotografia prezintă suprafața de sticlă transparentă a râului Merced, dominat de vârful Half Dome, ce se înalță acoperit de zăpadă. Unii oameni au nevoie de cafea; eu am nevoie de natură. Ca și poza cu Marele Canion din biroul meu, imaginea mă ajută să mă calmez imediat.

— Și, s-a mai întâmplat ceva nou? întreabă Trish, curioasă să afle ce mai ascund.

— Nu, răspund, întrebându-mă și eu același lucru despre ea.

Amândoi cunoaștem tangoul de dinaintea ședințelor. În fiecare zi, apare un nou proiect pe care șefii noștri „uită” să îl introducă în lege. Săptămâna trecută, i-am dat trei sute de mii de dolari pentru protecția lamantinilor din Florida; mi-a întors favoarea acordându-

mi patru sute de mii de dolari pentru a finanța un studiu al Universității din Michigan asupra deșeurilor toxice. Drept urmare, senatorul din Florida și congresmenul din Michigan au acum cu ce se lăuda în timpul alegerilor. Pe aici, aceste proiecte sunt cunoscute sub numele de „imaculata concepție”. Favoruri politice care – puf – apar din senin.

Am în minte o listă a fiecărui proiect – inclusiv cel al minei de aur – pe care trebuie să îl strecor până la sfârșitul ședinței. Trish are și ea la fel. Niciunul din noi nu vrea să se dezvăluie primul. Așa că timp de două ore, ne ținem de ordinea de zi.

— Biblioteca prezidențială FDR[15], începe Trish. Senatul i-a acordat șase milioane. Voi i-ați dat patru.

— Facem un compromis la cinci? întreb eu.

— S-a făcut.

— Trecem la Philadelphia, zic eu. Ce facem cu noile pasarele pentru Independence Hall? I-am acordat nouă sute de mii; Senatul, dintr-un motiv sau altul, nu i-a dat nimic.

— Asta ca să-l învățăm minte pe senatorul Didio să-și țină gura. A încercat să-l denigreze pe șeful meu în *Newsweek*. N-o să tolerăm așa ceva.

— Îți dai măcar seama cât de răzbunător și copilăresc e asta?

— Nu suntem nici pe jumătate la fel de răzbunători cum sunt la Transpo. Când unul dintre senatorii din Carolina de Nord l-a scos din sărite pe președintele subcomitetului respectiv, au întrerupt finanțarea Amtrak așa încât trenurile să nu se oprească în Greensboro.

Clatin din cap. N-are cum să nu-ți placă de cei care se ocupă de alocări.

— Deci o să acorzi finanțare completă pentru Clopotul Libertății?

— Bineînțeles, spune Trish. Să lăsăm libertatea să răsune.

Pe la ora douăsprezece, Trish se uită la ceas, pregătindu-se pentru prânz. Chiar dacă are un proiect ascuns, se poartă foarte calm – motiv pentru care, pentru prima oară pe ziua de azi, mă întreb dacă ar trebui să îmi introduc eu primul proiectul.

— Ne întâlnim aici la ora unu? întreabă ea.

Dau din cap aprobator și îmi închid cu zgomot cele trei inele de

la șina dosarului.

— Apropo, adaugă ea în timp ce mă îndrept înapoi spre birou, mai e un lucru de care aproape uitasem…

Mă opresc și mă întorc spre ea. Încerc cu toți mușchii feței să îmi ascund rânjetul.

— Proiectul ăsta despre sistemul de canalizare din Marblehead, Mass, începe Trish. Orașul natal al senatorului Schreck.

— Ah, la naiba! rostesc și eu. În legătură cu asta… și eu aproape că uitasem să te întreb de vânzarea unui teren pentru Grayson.

Trish își înclină capul ca și cum m-ar crede. Același lucru îl fac și eu pentru ea. Curtoazie profesională.

— Cât e pentru sistemul de canalizare? întreb eu încercând să nu insist.

— O sută douăzeci de mii. Dar vânzarea terenului?

— Niciun ban – ei sunt cei care încearcă să-l cumpere de la noi. Dar cererea vine de la Grayson.

Abia se clintește când spun numele lui Grayson. Dacă îmi aduc bine aminte, s-a certat cu el acum câțiva ani. Și n-a ieșit frumos. Conform zvonurilor, el i-a făcut avansuri. Dar dacă Trish își dorește răzbunare, nu o arată.

— Ce se află acum pe terenul respectiv? întreabă ea.

— Praf… excremente de iepuri… tot ce-i mai bun. Ce vor ei de fapt e mina de aur de sub pământ.

— Își iau și responsabilitatea curățării?

— Sigur. Și dacă tot cumpără terenul, noi chiar vom primi bani din asta. Îți spun, e o afacere grozavă.

Știe că am dreptate. Conform actualei legi miniere, dacă o companie vrea să exploateze aur sau argint pe proprietatea statului, tot ce trebuie să facă e să revendice terenul și să completeze niște hârtii. După aceea, compania poate exploata orice pe gratis. Mulțumită lobby-ului minier – care a reușit să mențină aceeași legislație din 1872 – chiar și atunci când o companie face milioane în aur de pe proprietatea guvernului, nu-i dă Unchiului Sam nici măcar un bulgăre de aur în redevențe. Și dacă achiziționează pământul folosind vechile prețuri miniere, ajung să păstreze terenul după ce au terminat cu exploatarea. Cum a spus și Trish, să răsune

libertatea.

— Și BLM ce are de spus? întreabă ea, referindu-se la Biroul de Administrare a Terenurilor.

— Au aprobat deja. Cumpărarea terenului e blocată în birocrație – de aceea au nevoie de documente pentru a grăbi lucrurile.

Stând în spatele mesei ovale, Trish îți mișcă maxilarele, încercând să estimeze o valoare în dolari pentru ceea ce îi cer. Simțindu-se ca niște spectatori, Ezra și Georgia fac același lucru.

— Stai să sun la biroul meu, spune Trish în cele din urmă.

— E un telefon în camera de ședințe, spun eu, arătându-le lui Georgia și lui Trish cu mâna spre camera alăturată.

În timp ce ușa laterală se închide în urma lor, Ezra își adună caietele.

— Crezi că o să fie de acord? întreabă el.

— Depinde cât de mult își dorește proiectul cu sistemul de canalizare, nu?

Ezra dă din cap, iar eu mă întorc spre fotografia alb-negru de pe perete, care înfățișează parcul Yosemite. Urmărindu-mi privirea, Ezra se uită în același loc. Ne holbăm în tăcere cel puțin treizeci de secunde.

— Nu înțeleg, izbucnește Ezra.

— Ce să înțelegi?

— Ansei Adams – toată treaba cu marele fotograf. Adică tipul ăsta pur și simplu a făcut niște fotografii alb-negru în natură. Ce mare lucru?

— Nu-i vorba doar de fotografie, explic eu. E vorba de idee. Cu palma deschisă înspre fotografie, arăt vârful acoperit în întregime de zăpadă. Simpla imagine a unui spațiu complet deschis… E un singur loc unde se putea face asta. America. Și ideea de a proteja întinderi imense de pământ împotriva exploatării – acesta e idealul american. Noi l-am inventat. Franța, Anglia… întreaga Europă… ei au folosit deja spațiile deschise și au construit castele și orașe. Aici, chiar dacă exploatăm și noi pământul, îngrădim de asemenea spații enorme și le spunem parcuri naționale. Adică, europenii spun că singura formă americană de artă este jazzul. Se înșală. Maiestatea acelui munte violet – acesta este un John Coltrane al naturii.

Ezra își înclină capul ca să vadă mai bine.

— Tot nu înțeleg.

Întorcându-mi capul, aștept să se deschidă ușa laterală. Rămâne închisă. Simt deja picuri de sudoare prelingându-mi-se de la subraț pe torace. Trish stă acolo de prea mult timp.

— Ești bine? mă întreabă Ezra, citindu-mi expresia.

— Da… doar că mi-e cald, îi spun eu, desfăcându-mi nasturii de sus de la cămașă.

Dacă Trish e în joc, suntem într-un mare…

Înainte să termin gândul, se aude clanța și ușa laterală se deschide. Când intră Trish în cameră, încerc să îi interpretez expresia. Aș putea la fel de bine să interpretez expresia lui Harris. Ținând în brațe dosarul cu trei inele precum o liceană, își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Mă mușc de interiorul obrazului, încercând să ignor numerele ce îmi plutesc prin cap. Douăsprezece mii de dolari. Toți bănuții pe care i-am strâns în ultimii câțiva ani. Și recompensa de douăzeci și cinci de mii. Totul se reduce la asta.

— Facem schimb între proiectul canalizării și cel al minei de aur, spune Trish.

— S-a făcut, îi răspund.

Dăm amândoi din cap pentru a pecetlui afacerea. Trish pleacă să ia prânzul. Eu mă întorc în birou.

Și uite așa, stăm în cercul învingătorilor.

•

— Așa, pur și simplu? întreabă Harris cu vocea sugrumată.

— Așa, repet eu din biroul meu aproape gol.

Toată lumea e la prânz, cu excepția lui Dinah, care, fiind spaima telefoanelor, vorbește cu cineva. Încă am grijă ce spun.

— Odată ce membrii o să voteze pentru lege – ceea ce fac mereu pentru că e plină de bunătăți pentru ei – suntem rezolvați.

— Și ești sigur că nu ai vreun membru îndărătnic care o să citească legea și o să scoată partea cu mina de aur? întreabă Harris.

— Glumești? Oamenii ăștia nu citesc. Anul trecut, legea despre omnibuz avea peste o mie o sută de pagini. Abia am citit-o eu, și asta e treaba mea. Și ce-i mai important, odată ce trece de ședință, e

doar o grămadă de hârtie acoperită cu post-it-uri. Pregătesc câteva cópii pentru Cameră și ceva mai multe pentru Senat. Asta e singura lor ocazie să o studieze – o oră sau cam așa ceva înainte de votare. Crede-mă, chiar și Cetățenii împotriva Risipei Guvernamentale – știi, grupul ăla care a descoperit un studiu de cincizeci de mii de dolari despre transpirația aborigenilor, finanțat de guvern – chiar și ei găsesc doar un sfert din grăsimea pe care o ascundem noi aici.

— Chiar ați dat cincizeci de mii pentru a studia transpirația aborigenilor? întreabă Harris.

— Nu râde. Luna trecută, când oamenii de știință au anunțat un salt uriaș în tratamentul meningitei, ghici de unde a venit marea descoperire?

— Transpirația aborigenilor.

— Exact – transpirația aborigenilor. Gândește-te la următoarea dată când o să mai citești despre carnea de porc în ziare.

— Super, o să fiu pe fază, spune Harris. Acum, ai tot ce-ți trebuie?

Bag mâna în buzunarul sacoului și scot un plic alb. Verificându-l pentru a șaptea oară pe ziua de azi, deschid clapa și privesc lung la cele două cecuri dinăuntru. Unul e pentru 4 000 de dolari, celălalt, de 8 225. Unul e al lui Harris, celălalt e al meu. Amândouă sunt completate ca să fie încasate și sunt imposibil de urmărit.

— Chiar aici în fața mea, spun eu sigilând plicul și strecurându-l într-un plic mai mare.

— Tot nu l-au luat? întreabă Harris. De obicei sunt prompți la prânz.

— Nu te stresa – o să fie aici…

Se aude cineva tușind ușor și politicos la ușa biroului, după care aceasta se deschide.

— Îl caut pe Matt…? spune un curier afro-american, dregându-și glasul și intrând.

— … în curând, îi spun lui Harris. Trebuie să fug, am treabă.

Închid telefonul și îi fac semn curierului să se apropie.

— Eu sunt Matthew. Intră.

În timp ce curierul se apropie de birou, observ pentru prima oară că poartă un costum albastru și nu sacoul obișnuit în combinație cu

pantalonii gri. Tipul nu este un curier al Camerei, ci al Senatului. Chiar și curierii se îmbracă mai bine acolo.

— Cum merge treaba?

— Destul de bine. Am obosit de la atâta mers.

— E cam mult de muncă la Senat, nu?

— Ei îmi spun unde să mă duc – eu n-am de ales, râde el. Deci, aveți un pachet pentru mine?

— Chiar aici.

Sigilez plicul, scriu pe spate „Privat” și mă întind peste birou să i-l înmânez. Spre deosebire de alte vizite ale curierilor, de data asta nu e nimic de predat, ci de ridicat. În ziua de după pariu, maeștrii culiselor așteaptă să îți acoperi pariul.

— Deci știi unde se duce plicul ăsta? întreb eu, încercând să aflu mai multe.

— Înapoi la garderobă, spune dând din umeri. Îl iau ei de acolo.

În timp ce apucă plicul, observ un inel de argint pe degetul mare. Și încă unul pe arătător. Nu știam că îi lasă pe curieri să poarte bijuterii.

— Care e treaba cu vulpea împăiată? adaugă el, arătând cu bărbia spre bibliotecă.

— E un dihor. Cadou de la ANV.

— Cine?

— ANV – știi tu, Asociația Națională a Vână…

— Da, da… nu, am crezut că ați spus altceva, întrerupe el, frecându-și mâna de capul ras aproape complet.

Inelul de pe arătător reflectă perfect lumina. Zâmbește larg cu toți dinții.

Îi zâmbesc și eu. Dar abia atunci realizez că sunt pe cale să înmânez douăsprezece mii de dolari unui străin.

— Aveți grijă, murmură el, apucând pachetul și îndreptându-se către recepție.

Dispare pe ușă. Acum pariul este oficial pus. Iar eu rămân holbându-mă la ceafa cuiva. Nu e o senzație plăcută, și nu numai pentru că el duce fiecare dolar pe care îl dețin și toate economiile prietenului meu. E o senzație mult mai primară de atât – e ceva ce simt până la ultima vertebră a șirei spinării. E ca și cum ai închide

un ochi în timp ce te uiți la o imagine 3D la View-Master[{16}] – nu e nimic greșit, dar nici nu e chiar bine.

Mă uit la Dinah, care se târguiește încă la telefon. Mai am încă jumătate de oră până la reluarea bătăliei cu Trish. Suficient timp ca să dau o fugă până la garderoba Senatului și să verific cum merg lucrurile. Sar din scaun și mă plimb în jurul biroului. Din moment ce curiozitatea a fost așa tentantă pentru pisică, de ce n-ar fi și pentru mine?

— Unde te duci? întreabă Dinah când mă vede repezindu-mă pe ușă.

— Să iau prânzul. Dacă începe Trish să facă urât, zi-i că nu întârzii…

Îmi face semn că a înțeles, iar eu țâșnesc pe lângă recepție. Curierul n-are cum să aibă decât vreo treizeci de secunde în fața mea.

Repezindu-mă pe hol, dau repede colțul și fac dreapta către lifturi. Îl văd la vreo treizeci de metri în față. Își leagănă mâinile pe lângă corp, n-are nicio grijă. În vreme ce aud sunetul pantofilor lui pe pardoseala din mozaic, presupun că se îndreaptă spre stația de metrou ce-l va duce înapoi la Capitoliu. Spre surprinderea mea, o ia brusc la dreapta și dispare pe niște scări. Păstrând distanța, o iau și eu la dreapta și cobor pe scări pe lângă doi polițiști. La stânga mea, polițiștii conduc personalul și vizitatorii prin razele X și detectorul de metale. Drept înainte, ușa din sticlă ce dă spre Independence Avenue se deschide. Metroul e mai rapid. De ce iese?

Însă, după ce ies pe ușă și cobor treptele de afară, totul începe să capete mai mult sens. Trotuarul e plin de colegi care abia se întorc de la prânz. E o zi înnorată de septembrie, dar vremea e totuși caldă. Dacă se plimbă pe holuri toată ziua, poate vrea doar să ia puțin aer curat. Mai mult decât atât, sunt mai multe căi pentru a ajunge la Capitoliu.

Îmi tot spun asta în vreme ce el își continuă drumul. Cinci pași mai încolo, bagă mâna în buzunar și scoate un telefon mobil. Poate că despre asta e vorba – semnalul e mai bun afară – dar când își duce telefonul la ureche, face cel mai ciudat lucru. La intersecția dintre Indepedence Avenue și South Capitol, tot ce trebuie să facă e

să o ia la stânga și să o ia pe stradă înainte. În schimb, se oprește un moment – și o ia la dreapta. *În direcția opusă* Capitoliului.

Mărul lui Adam mi se umflă în gât. Ce naiba se întâmplă?

6.

La intersecția dintre Independence și South Capitol, curierul se întoarce să vadă dacă e cineva în urma lui. Mă ascund în spatele unui grup de angajați, blestemându-mi încă o dată înălțimea. Însă curierul nici măcar nu observă. Sunt prea departe pentru a fi văzut. Când mă uit din nou, el deja e departe, trece după colț.

Luând-o la goană, o iau spre colț, cu pantofii tropăind zgomotos pe asfalt. De aici, Independence Avenue începe să urce ușor, dar nici măcar asta nu mă încetinește.

Îmi întorc ușor capul după colț și îl văd pe curier deja la jumătatea străzii South Capitol. E rapid. Chiar dacă vorbește la telefon, știe încotro se îndreaptă.

Nesigur ce să fac, îmi urmez primul instinct. Deschid telefonul și îl sun pe Harris. Nimic, doar căsuța vocală, ceea ce înseamnă că ori vorbește cu cineva, ori e la masă. Mai sun o dată, sperând că va răspunde asistentul său, dar nici asta nu se întâmplă.

Încerc să îmi spun că totul are încă sens. Poate că așa joacă maeștrii din culise – ultima livrare ajunge în afara campusului. Trebuie să existe un alt loc care să reprezinte de fapt adevăratul centru. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât pare mai plauzibil. Dar asta nu mă face să accept mai ușor realitatea. Banii noștri sunt la el. Vreau să știu unde se duce.

La capătul străzii, curierul o ia la stânga pe C Street și dispare după colț. Mă furișez după el, ascunzându-mă cu grijă în spatele fiecărui angajat pe care îl întâlnesc. Orice mă poate menține în afara unei raze vizuale directe.

Când o ia la dreapta pe New Jersey Avenue, eu sunt la cel puțin 45 de metri în spatele lui. Încă înaintează repede, trăncănind la telefon. De acum, colegii și clădirile cu birourile Congresului au rămas în urmă. Ne aflăm în zona rezidențială de la Capitol Hill – clădiri din cărămizi una lângă alta. Traversez pe partea cealaltă a străzii pline de guri de canalizare, prefăcându-mă că îmi caut mașina în parcare. E o scuză jalnică, însă, dacă se întoarce, măcar

nu mă va vedea. Singura problemă e că, pe măsură ce înaintăm, cartierele își schimbă forma în jurul nostru.

În două minute, clădirile din cărămidă și aleile străjuite de copaci fac loc gardurilor din metal și sticlelor sparte împrăștiate pe asfalt. O mașină parcată ilegal are roata din față blocată. Un jeep de pe partea cealaltă a străzii are geamul din spate zdrobit, cu o gaură mare, ovală în centrul sticlei sparte. Asta e marea ironie de la Capitol Hill – noi trebuie să conducem țara, dar nu putem nici măcar să ținem în frâu cartierul.

Pe partea cealaltă a străzii, în diagonală, curierul are încă mobilul lipit de ureche. E prea departe, nu pot să aud un singur cuvânt din ce zice, dar pot ghici din felul în care merge. Are un pas diferit. Încerc să mi-l imaginez pe puștiul fercheș care a intrat tușind în biroul meu, cu vreo cinci străzi în urmă. Acela a dispărut demult.

În schimb, curierul merge săltat, lovind plicul – plin cu banii noștri – de coapse. Se mișcă fără nicio urmă de ezitare. Pentru mine, acesta este un cartier periculos. Pentru el, aici este acasă.

Mai sus, strada se înclină ușor, apoi revine la nivelul de dinainte chiar sub pasajul superior al Autostrăzii 1-395 care trece perpendicular deasupra capului meu. Când se apropie de pasaj, curierul se uită din nou în spate să vadă dacă îl urmărește cineva. Mă ascund după o Acura neagră, lovindu-mă cu umărul de oglinda laterală. Se aude un țârâit sonor. „O, nu”, și închid ochii strâns. Iar alarma mașinii explodează, vuind ca o sirenă de poliție.

Aruncându-mă pe trotuar cu pieptul în față, mă târăsc pe coate până spre partea din față a mașinii și mă rog ca el să nu se oprească. În acest cartier, alarmele se activează tot timpul. Stând pe burtă, îmi las toată greutatea pe coate, care deja par umede. E nevoie să adulmec o singură dată ca să îmi dau seama că stau într-o băltoacă de ulei. Mi-am distrus costumul, însă acum asta e cea mai mică dintre problemele mele. Număr până la zece și mă târăsc încet înapoi pe trotuar. Alarma încă mai țiuie. Acum că sunt din nou în picioare, țin capul tot aplecat. Ultima oară când l-am văzut, era pe partea cealaltă a străzii, în diagonală. Îmi ridic încet capul și trag repede cu ochiul. Nu-i nimeni acolo. Îmi lungesc gâtul în toate direcțiile. Curierul a dispărut, cu tot cu banii noștri.

Panicându-mă complet, sunt tentat să alerg spre pasaj, dar am văzut destule filme ca să știu că în momentul în care te repezi orbește înainte, intervine ceva. În schimb, rămân ghemuit, târându-mă cu mersul piticului de-a lungul străzii. Sunt suficiente mașini parcate ca să mă ascund până la pasaj, dar asta nu mă calmează deloc. Inima bate să-mi sară din piept. Am gâtul atât de uscat, încât abia pot înghiți. Mașină după mașină, înaintez cu grijă spre pasaj. Cu cât mă apropii, cu atât aud mai tare zgomotul traficului pe 395 – și aud mai puțin zgomotele din fața mea.

Se aude un zornăit metalic la stânga mea, și o doză de bere se rostogolește pe strada înclinată până sub pasaj. Mă pregătesc să fug, dar apoi observ bătăile puternice din aripi ale porumbelului care a mișcat doza de bere. Pasărea zboară din pasaj și dispare pe cerul gri. În ciuda norilor ce plutesc pe cer, afară e încă senin ca-n mijlocul zilei, dar în pasaj, umbrele din vârful străzii sunt întunecate ca într-o pădure.

Mă ridic din spatele unui Cutlass maroniu și semnul „Nu parcați” mă lasă fără niciun loc de ascunziș. Intrând în pasaj, mă uit în sus și îmi spun că nu e nimeni acolo. Zumzetul traficului șuieră deasupra capului meu. Cu fiecare mașină care trece peste pasaj, parcă se aude un roi de albine ce zboară deasupra capului meu. Însă eu am rămas tot singur aici jos. Nu sunt decât eu într-un cartier nesigur, fără să știe cineva unde mă aflu.

Dar sunt nebun? Mă întorc și plec. N-are decât să păstreze banii, din partea mea; nu merită să-mi pierd via…

Aud o zornăială înăbușită în depărtare. Ca niște zaruri pe tabla de joc. Mă întorc să văd de unde vine sunetul. De mai departe, de cealaltă parte a pasajului. La început, nu-mi dau seama. După care îl aud din nou. Mă reped în spatele unuia dintre stâlpii enormi din beton care susțin pasajul autostrăzii. Deasupra capului meu, albinele continuă să bâzâie. Dar aici jos, mă concentrez asupra sunetului de zaruri, mai încolo față de unde mă aflu eu. Din unghiul unde stau, încă nu văd de unde provine. Aventurându-mă mai departe în pasaj, fug de la stâlpul meu la altul, mai în față. Încă un zar se mișcă pe tabla de joc. Înclinându-mi capul pe după coloana din ciment, văd dintr-odată mai limpede. Dincolo de pasaj, mașinile se aliniază din

nou de-a lungul străzii. Dar ce caut eu nu se află chiar în fața mea, ci mai la stânga.

Mai sus pe stradă, o ușoară înclinare a trotuarului dă spre o alee cu pietriș. Pe alee se află un tomberon industrial vechi și ruginit. Și chiar lângă el află și sursa zgomotului, zaruri pe o tablă de joc. Sau pietricele lovite de picioarele cuiva.

Mult în față, curierul își urmează drumul pe aleea din pietriș – și cu o singură mișcare scurtă, își scoate costumul, cravata și le aruncă în tomberon. Fără a se opri deloc, își reia drumul pe trotuar, părând fericit că a scăpat de uniformă. Nu are niciun sens.

Mărul lui Adam e acum ca o minge de softball în gâtul meu. Curierul iese de pe alee, lovind încă o dată pietricelele. În vreme ce dispare în sus pe stradă, își lovește încă plicul de coapsă. Și pentru prima oară, mă întreb dacă el chiar e un curier.

Cum am putut fi așa prost? Nu i-am luat nici măcar numele…

… ecusonul. Ecusonul de pe costumul lui.

Ochii îmi fug spre container, apoi se îndreaptă înapoi spre curier. La capătul străzii, o ia brusc la stânga și dispare din raza mea vizuală. Îi mai dau câteva secunde bune să se întoarcă. Nu o face. Ăsta e semnul meu. Chiar și cu distanța pe care o are înaintea mea, am încă timp să îl prind din urmă, dar înainte de asta…

Țâșnesc din spatele stâlpului, mă reped pe trotuar și las în urmă pasajul. Luând-o repede pe aleea din pietriș, mă duc direct spre container. E prea înalt ca să văd înăuntru, chiar și pentru mine. Într-o parte se află un mic șanț suficient de adânc ca să poți băga vârful piciorului. Mi-am distrus deja costumul. Sus și gata…

Cu o smucitură bruscă, mă urc în vârful tomberonului. Ridicându-mă peste margine, îmi las picioarele să atârne în interior. E ca și cum aș fi pe marginea unei piscine, însă una mizerabilă și cu o duhoare grețoasă de fermentație. Uitându-mă încă o dată în jur, văd o clădire roz cu un o firmă de neon pe care scrie „Platinum Gentleman's, Club". Nu văd pe nimeni. În acest cartier, toată acțiunea se petrece noaptea.

Privesc iar în piscina cu pungi de gunoi și mă las ușor înăuntru.

Calc în picioare pungile de plastic. Aștept un scârțâit, însă aud un fleșcăit. Pantofii mi se umplu de lichid. Șosetele îl absorb ca un

burete. Stând în gunoi până la brâu, îmi spun că e doar bere.

Făcându-mi loc până în capătul din spate al containerului, îmi țin mâinile deasupra umerilor, având grijă să nu ating nimic. Întinzându-mă în față, apuc sacoul bleumarin, îl țin deasupra gunoiului și caut ecusonul.

CURIER LA SENAT
VIV PARKER

Ce caută numele unei fete pe sacoul unui băiat?

Desfăcând ecusonul de pe rever, verific să văd dacă mai există alte însemne pe el. Nimic. Doar plastic obișnuit…

Portiera unei mașini bufnește undeva în depărtare. Mă întorc când aud acest sunet. Dar nu pot vedea nimic în afară de pereții interiori ruginiți ai tomberonului. E timpul să ies. Ținând ecusonul într-o mână și aruncând sacoul peste umăr, apuc marginea de sus a containerului cu degetele mele lungi și subțiri. Cu un salt ușor, reușesc să mă ridic deasupra. Picioarele se agață și alunecă de pe pereții metalici, luptându-se să mă propulseze dincolo. Împingând pentru ultima oară, mă pun pe burtă pe marginea de sus și mă clatin. Se aud cauciucuri scrâșnind, dar nu-mi permit să mă uit în sus. Ca un recrut din armată care încearcă să treacă de zidul din cursa cu obstacole, mă răsucesc peste margine și mă prăbușesc cu picioarele înainte spre pământ, cu fața încă la tomberon. În timp ce pantofii lovesc asfaltul, aud o mașină accelerând în spatele meu. Zeci de pietricele zornăie pe asfalt. E chiar acolo. În spate, pe alee. Cauciucurile scrâșnesc din nou, iar eu mă întorc. Cu colțul ochiului, văd botul unei mașini care se îndreaptă spre mine. Direct spre mine.

Toyota neagră se năpustește direct în picioarele mele și mă izbește de container. Fața îmi zboară înainte, lovindu-se de capota mașinii. Se aude un pocnet nefiresc, ca un buștean uscat care arde într-un șemineu. Picioarele îmi sunt zdrobite. O, Doamne. Urlu de durere. Oasele se transformă în așchii, iar mașina împinge tomberonul în spate, metalul se freacă de metal, cu mine în mijloc. Picioarele mele… pelvisul meu a luat foc. Cred că s-a rupt în două. Durerea este insuportabilă… îmi retrag cuvintele. Durerea dispare.

Apoi totul îmi amorțește. Timpul îngheață într-o mișcare încetinită, deformată. Corpul meu este în șoc.

— Ce naiba te-a apucat? strigă o voce de bărbat din mașină.

Sângele mi se prelinge din gură, picurând pe capota Toyotei. „Te rog, Doamne. Nu mă lăsa să mor…” Cu ochiul stâng nu văd nimic decât roșu aprins. Trebuie să îmi adun toată puterea ca să ridic capul și să mă uit prin parbriz. E o singură persoană acolo… care stă cu mâna pe volan. Curierul care ne-a luat banii.

— Tot ce trebuia să faci era să stai acolo unde erai! țipă el, lovind volanul cu pumnul.

Mai țipă ceva, dar se aude înăbușit… deformat… precum cineva care țipă în timp ce ești sub apă.

Încerc să îmi șterg sângele de la gură, însă mâna îmi atârnă moale pe lângă mine. Privesc prin parbriz la curier, fără să-mi dau seama de cât timp tot țipă. În jurul meu se face liniște. Tot ce aud e propriul meu gâfâit întrerupt – o respirație umedă ce urcă prin gâtlejul meu. Încerc să îmi spun că atât timp cât încă respir, voi fi bine, nu? Dar, așa cum mi-a spus tata în prima noastră excursie cu cortul, orice animal știe când urmează să moară.

Dincolo de parbriz, curierul dă mașina în marșarier. Toyota îmi ajunge sub piept. Degetele-mi lungi caută frenetic ștergătoarele… grilajul din capotă… orice de care mă pot apuca. N-am nicio șansă. Apasă pe accelerație și mașina o ia la goană înapoi, iar eu alunec de pe capotă. În timp ce spatele mi se strivește de tomberon, roțile mașinii se rotesc, aruncându-mi o tornadă de pietricele și praf în ochi. Încerc să stau în picioare, dar nu simt nimic. Picioarele mi se înmoaie și mă prăbușesc pe jos.

Drept în față, mașina se oprește brusc. Nu înțeleg. Cu ochiul bun, privesc prin parbriz la curierul care își scutură furios capul. Se aude un ușor clinchet metalic. Bagă mașina în viteză. O, Doamne. Accelerează, iar motorul huruie. Cauciucurile se înfig în pietriș, iar masca ruginită a mașinii negre Toyota se îndreaptă în goană chiar spre mine. Îl implor să se oprească, dar nu îmi iese nimic pe gură. Sprijinit de tomberon, corpul mi se scutură violent. Mașina țâșnește înainte. „Îmi pare rău că te-am băgat în asta, Harris…” Murmurând o rugăciune pentru mine, închid ochii strâns și încerc să-mi

imaginez râul Merced din Yosemite.

7.

– Cum adică mort? Cum să fie mort?

— Asta se întâmplă când nu mai respiri.

— Știu și eu ce înseamnă, idiotule!

— Atunci nu mai pune întrebări prostești.

Afundându-se în scaun, bărbatul îmbrăcat elegant simți o contracție puternică undeva în jurul plămânilor.

— Ai zis că nimeni n-o să fie rănit, se bâlbâi el, jucându-se nervos cu o agrafă de birou în timp ce își sprijinea telefonul de bărbie. Astea au fost cuvintele tale…

— Nu da vina pe mine, insistă Martin Janos de partea cealaltă a telefonului. Ne-a urmărit omul în afara Capitoliului. În acel moment, puștiul s-a panicat.

— Asta nu înseamnă că trebuia să-l omoare!

— Zău? întrebă Janos. Deci ai fi preferat ca Matthew să ajungă până la biroul *tău*?

Învârtind agrafa în jurul degetului, bărbatul nu răspunse.

— Exact, spuse Janos.

— Harris știe? întrebă bărbatul.

— Tocmai am primit și eu un telefon – pornesc într-acolo chiar acum.

— Și pariul?

— Matthew strecurase deja propunerea în lege – ultimul lucru deștept pe care l-a făcut tipul vreodată.

— Nu-ți bate joc de el, Janos.

— A, deci acum ai regrete?

Din nou, bărbatul păstră tăcerea. Însă, adânc în sufletul lui, știa că avea să regrete asta tot restul vieții sale.

8.

Pe aleea din pietriș, Janos se uita în jos la corpul strivit al lui Matthew Mercer, care atârna fără viață, sprijinit de tomberon. Mai mult decât orice, Janos nu putea să nu observe unghiul ciudat al coapselor lui Matthew. Și felul în care mâna dreaptă încă se întindea în sus, după ceva ce nu va apuca niciodată. Janos își scutură capul în fața acestui dezastru atât de stupid și de violent. Existau metode mai bune decât asta.

În timp ce soarele îi lumina chelia de pe creștetul cu păr tuns scurt, grizonant, Janos își afundă mâinile în buzunarele hanoracului său galben cu albastru de la FBI. Cu câțiva ani în urmă, Departamentul de Justiție a anunțat că aproape 450 dintre pistoalele, revolverele și puștile de asalt ale FBI erau oficial date dispărute. Cine a furat armele a crezut, în mod clar, că erau valoroase, se gândea Janos. Însă, își spunea el, nu erau nici pe departe așa valoroase ca un singur hanorac, șterpelit în vreme ce mulțimea sărbătorea un homerun{17} în timpul unui meci al celor de la Orioles. Nici chiar poliția de la Capitoliu n-ar opri un agent prietenos de la FBI.

— Unde ai fost? țipă o voce în spatele lui.

Aruncându-și ușor privirea peste umăr, lui Janos nu-i fu greu să zărească Toyota neagră și ruginită, cu masca îngrozitor de îndoită, în vreme ce mașina oprea lângă bordură, Janos ocoli spre partea șoferului și se aplecă pe geam, care nu mai avea oglinda retrovizoare. Plimbându-și limba peste dinții din față, nu scoase niciun cuvânt.

— Nu te uita așa la mine, spuse tânărul bărbat de culoare, foindu-se stânjenit în scaun.

Încrederea pe care o avea când era curier dispăruse.

— Să-ți pun o întrebare, Toolie. Te consideri o persoană deșteaptă?

Travonn „Toolie” Williams dădu aprobator din cap, ezitând.

— Mda… așa cred.

— De asta te-au angajat, nu-i așa? Să fii deștept? Să fii potrivit pentru această slujbă?

— Îhî.

— Adică, de ce altceva ai angaja un băiat de nouăsprezece ani?

Toolie ridică din umeri, neștiind ce să răspundă. Nu-l plăcea pe Janos. Mai ales când avea acea privire.

Janos se uită lung în interiorul mașinii și la Matthew, prin geamul de pe partea opusă a șoferului. Apoi se uită la Toolie.

— Nu mi-au spus că o să mă urmărească… începu Toolie. N-am știut ce naiba să…

— Ai luat banii? îl întrerupse Janos.

Toolie se întinse repede spre scaunul de lângă el și apucă un plic cu două cecuri. Mâna îi tremura în timp ce i-l înmâna lui Janos.

— E totul acolo, așa cum ați vrut. Am ocolit chiar și biroul în caz că mă urmărea cineva.

— Și asta ți-a ieșit grozav, spuse Janos. Acum, unde ți-e sacoul?

Toolie căută pe bancheta din spate și îi dădu sacoul bleumarin. Janos observă că era îmbibat cu sânge, dar hotărî să nu întrebe nimic. Răul era deja făcut.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu? întrebă Janos.

Toolie scutură din cap.

Janos dădu și el ușor din cap, apoi îl bătu pe Toolie pe umăr. Treaba începea să arate mai bine. Dându-și seama de reacția pozitivă, Toolie se îndreptă în scaun și luă în cele din urmă o gură de aer. Janos băgă mâna în buzunarul sacoului său și scoase o cutie mică și neagră, ca un mic calculator.

— Ai mai văzut așa ceva? întrebă Janos.

— Nu, ce e?

Pe partea laterală a cutiei, Janos apăsă pe un buton și un ușor zumzet electric, ca sunetul unui radio pornit, se ridică în aer. Lângă buton, întoarse un disc și două săgeți cam de un centimetru ieșiră la baza aparatului. Arătau ca niște mici antene. „Atât cât să străpungă îmbrăcămintea”, gândi Janos.

Ținând cutia neagră ca pe un aparat de emisie-recepție, Janos își duse brațul în spate și, dintr-o singură mișcare bruscă, înfipse aparatul în mijlocul pieptului lui Toolie.

— Au! țipă Toolie în vreme ce vârfurile celor două săgeți i se afundară în piele. Opintindu-se cu putere, îndepărtă aparatul și îl împinse pe Janos de pe pieptul său. Ce naiba faci, idiotule?

Janos se uită la cutia neagră și stinse aparatul.

— O să vezi…

Spre propria uimire, Toolie scoase un mormăit zgomotos și involuntar.

Văzând zâmbetul de pe fața lui Janos, Toolie se uită în jos, la propriul său piept. Fără a lua în seamă nasturii, își sfâșie cămașa, apoi întinse marginea maioului de dedesubt pentru a-și vedea pieptul. Nu era niciun semn. Nici măcar cât o urmă de ac.

De asta îi plăcea lui Janos. Absolut imposibil de detectat.

În afara mașinii, Janos se uită la ceas. Treisprezece secunde era minimum, dar cincisprezece era normal.

— Ce se întâmplă? țipă Toolie.

— Inima ta încearcă să bată de 3 600 de ori pe minut, explică Janos.

În timp ce Toolie se apucă de partea stângă a pieptului, Janos își înclină capul într-o parte. „Se apucă mereu de partea stângă, chiar dacă inima nu e acolo. Toți greșesc aici, se gândi el. E pur și simplu locul unde o simțim că bate.” Într-adevăr, după cum Janos știa prea bine, inima se afla de fapt chiar în centru.

— O să te omor! explodă Toolie. O să te omor, nenoro…

Toolie deschise gura și întregul său corp se prăbuși moale peste volan ca o marionetă căreia îi tai sforile.

„Cincisprezece secunde pe ceas”, gândi Janos, admirându-și aparatul manufacturizat. Pur și simplu grozav. Odată ce știi că ai nevoie de curent alternativ pentru a fibrila inima, ai nevoie doar de 8 baterii AA și de un convertor de la un magazin de electronice. Doar apăsând un buton, transformi 12 volți de curent direct în 120 de volți de curent alternativ. Adaugi două ace puse la distanță suficient de mare pentru a ajunge de o parte și de cealaltă a inimii… și… sfârr… electrocutare instantanee. Ultimul lucru după care se va uita vreun medic legist. Și chiar dacă găsesc asta, atâta timp cât acționezi suficient de repede încât să eviți arsurile electrice, nu rămâne nimic acolo care să poată fi depistat.

Janos scoase două mănuși de cauciuc din buzunarul pantalonilor, și le puse, apoi scană cu atenție zona. Garduri… alte mașini… tomberonul… clubul de striptease. Liber. Bine măcar că Toolie alesese cartierul potrivit. Cu toate astea, e mai bine să dispari cât de repede posibil. Deschizând portiera din partea șoferului, Janos îl apucă pe Toolie de ceafă cu putere și, împingând tare, îi izbi fața de volan. După care îi trase capul înapoi și reluă mișcarea. O dată și încă o dată – până când nasul lui Toolie se sparse și începu să curgă sânge.

Lăsând capul lui Toolie să se sprijine de scaun, Janos apucă volanul și îl roti ușor la dreapta. Se aplecă în mașină, cu un umăr pe umărul lui Toolie și uitându-se prin parbriz – să fie sigur că totul era aliniat.

Lângă container găsi o piatră mai mare, pe care o târî până la mașină. Greutate mai mult decât suficientă. Punând schimbătorul de viteze pe zero, se aplecă sub bord și propti pietroiul pe pedala de accelerație. Motorul hârâi, adus din nou la viață, cu turația scăpată de sub control. Janos așteptă să tureze câteva secunde. Fără viteză, n-ar arăta în regulă. „Încă puțin”, își spuse. Mașina se zguduia, aproape răsturnându-l pe Toolie. „Perfect”, gândi Janos. Cu o mișcare rapidă, băgă mașina în viteză, sări în lături și lăsă să-și facă treaba. Cauciucurile scârțâiră pe asfalt, și mașina porni în trombă. Pe lângă bordură… în afara șoselei… direct într-un stâlp de telefon.

Abia catadicsind să privească rezultatul, Janos se îndreptă înapoi spre container și îngenunche lângă corpul deja palid al lui Matthew. Din propriul portofel, Janos scoase cinci sute de dolari, îi împături într-un mic teanc, apoi îi băgă în buzunarul din față al lui Matthew. Asta avea să fie justificare a ceea ce făcea el în acest cartier. Băieții albi vin aici doar pentru droguri. Atâta timp cât banii sunt la el, polițiștii vor ști că nu a fost o escrocherie. Și cu mașina înfășurată în jurul stâlpului de telefon, celelalte piese se potrivesc. Tipul e lovit pe trotuar. Șoferul se panichează și, în timp ce fuge, ajunge și el în aceeași situație. Nu-i nimeni de căutat. Nimeni de cercetat. Un accident mortal cu fugă de la locul faptei.

Deschizându-și telefonul, Janos formă un număr și așteptă ca șeful său să răspundă. Fără nicio îndoială, asta era partea cea mai

urâtă a acestei slujbe. Dar asta se întâmplă când lucrezi pentru altcineva.

— E totul curat, spuse Janos, aplecându-se pentru a scoate pietroiul din mașină.

— Și unde te duci acum?

Ștergându-și mâinile, Janos se uită la numărul camerei de lângă numele lui Harris.

— Clădirea Russel. Camera 427.

9.

Harris

— Gata totul?

— Harris, ești sigur că e bine? mă întreabă senatorul Stevens.

— Da, îi răspund, verificând eu însumi lista apelurilor telefonice. Edward – nu Ed – Gursten… pe soție o cheamă Catherine. Din River Hills. Pe băiat îl cheamă Dondi.

— Dondi?

— Dondi, repet eu. L-ați cunoscut pe Edward anul trecut când zburați amândoi la clasa întâi.

— Și este un American Mândru?

„American Mândru” este cuvântul de cod al senatorului pentru un donator de peste zece mii.

— Foarte mândru, zic eu. Sunteți gata?

Stevens dă din cap.

Formez ultimul număr și apuc receptorul. Dacă aș fi un novice, aș zice: „Bună ziua, domnule Gursten, sunt Harris Sandler… șeful de cabinet al senatorului Stevens. Senatorul vrea să discute cu dumneavoastră…” În schimb, îi înmânez telefonul senatorului chiar atunci când răspunde Gursten. Este perfect sincronizat și un gest frumos. Donatorul crede că însuși domnul senator l-a sunat, făcându-l din start să se simtă ca un vechi prieten.

În timp ce Stevens se prezintă, înfulec o bucată de hamachi[{18}]. Sushi și solicitări – prânzul obișnuit à la Stevens.

— Ed… intonează Stevens în vreme ce eu scutur din cap. Unde ai fost în ultimele mele douăsprezece zboruri? Ai revenit la scaunele ieftine?

Ascuțimea vocii a dispărut, și totul merge uns. Telefoanele personale de la un senator ajung mereu la suflet. Și când spun „suflet”, mă refer la „portofel”.

— Ai fost aici? În D.C.? întreabă Stevens. Data viitoare când mai

ajungi prin zonă, ar trebui să mă suni și poate luăm masa împreună…

Traducere: „Nicio șansă ca noi să luăm masa împreună. Dacă ai noroc, o să ne întâlnim vreo cinci minute. Însă, dacă nu îți mărești donația anul acesta, o să te alegi doar cu cineva din personal și niște intrări la galerie”.

— … o să te însoțim la Capitoliu – o să ne asigurăm că nu stai la vreo coadă…

„Echipa mea îți va trimite un asistent care îți va face același tur la Capitoliu ca și cel pe care l-ai face ca turist obișnuit, dar te vei simți mai important așa…”

— Adică, trebuie să avem grijă de prietenii noștri, nu?

„Adică, ce-ar fi să ne ajuți cu niște bănuți, grăsane?”

Stevens închide telefonul având garanția verbală că „Ed” va ridica donația la cincisprezece mii. Îi dau senatorului niște hamachi și formez următorul număr.

Cu ani în urmă, banii politici veneau de la niște WASP{19} influenți pe care îi cunoșteai la vreo recepție, într-o reședință de vară decorată cu gust. În ziua de azi, banii vin cu ajutorul unei liste de apeluri telefonice bine studiate, într-o cameră luminată de neoane, aflată deasupra unui restaurant cu sushi de pe Massachusetts Avenue. Biroul are trei mese, două calculatoare și zece linii de telefon. Banii vechi versus noile strategii de vânzare. Nici nu se compară. Nu există un singur congresmen de la Hill care să nu dea astfel de telefoane. Unii dau telefoane trei ore pe zi; alții dau trei telefoane pe săptămână. Stevens face parte din cea de-a doua categorie. Îi plac slujba lui și beneficiile incluse. Și nu are de gând să le piardă. Este prima regulă în politică: poți să faci ce vrei, dar dacă nu crești contribuția, n-o să mai rămâi mult acolo.

— Cine urmează? întreabă Stevens.

— Virginia Rae Morrison. O știți din Green Bay.

— Am fost colegi de școală?

— Vă era vecină. Pe când aveați nouă ani, îi explic eu, citind din listă.

Când vine vorba de strângerea de fonduri, legea federală spune că nu poți da telefon de la biroul guvernamental sau de la vreun

telefon al statului – motiv pentru care, în fiecare zi, atât de aproape de alegeri, jumătate din Congres pleacă de la Capitoliu pentru a da telefoane din altă parte. Congresmenul obișnuit se duce la trei străzi distanță, la sediile de campanie ale republicanilor și democraților. Cei mai deștepți angajează un consultant pe probleme de strângerea fondurilor pentru a-l ajuta să creeze o bază personală de date, care să cuprindă susținători de încredere și potențiali donatori. Iar vreo duzină de congresmeni nebuni, spre geniali, trag sfori și îl angajează pe Len Logan, un expert în strângere de fonduri atât de organizat, încât secțiunile de comentarii ale listelor sale de apeluri telefonice conțin detalii precum: „Tocmai a terminat tratamentul de cancer la sân”.

— Da, da, o știu, spune Stevens în timp ce telefonul îmi sună la ureche.

— Alo… răspunde o voce de femeie.

Senatorul îmi întinde peștele hamachi; eu îi întind receptorul. Totul decurge mai armonios decât la balet.

— Bună, Virginia, ce mai face luptătoarea mea preferată?

Dau din cap, impresionat. Nu te prezinți dacă se presupune că sunteți vechi prieteni. În timp ce Stevens aleargă vreo două minute pe aleea amintirilor, unul din cele două mobile ale mele îmi vibrează în buzunar. Cel din buzunarul drept este plătit de biroul domnului senator. Pe cel din stânga îl plătesc eu. Public și privat. După cum spune Matthew, în viața mea nu există distincție între cele două. Ce nu înțelege el este că, dacă îți place ce faci, nici n-ar trebui să fie. Verificând să văd dacă Stevens este tot ocupat, bag mâna în buzunarul stâng și mă uit pe ecranul mic al telefonului. „Număr privat.” Adică toți cei pe care îi știu.

— Harris, răspund eu.

— Harris, sunt Cheese, îmi spune asistentul meu, cu vocea tremurândă. Deja nu îmi place tonul lui. Nu știu cum să… Matthew… a…

— Ce-i cu Matthew?

— L-a lovit o mașină, spune Cheese. A murit. Matthew a murit.

Toți mușchii din corp îmi amorțesc, iar capul parcă îmi plutește deasupra umerilor.

— *Ceee*?

— Pur și simplu îți spun ce am auzit.

— De la cine? Cine ți-a spus asta? întreb eu, căutând sursa.

— Joel Westman, care a aflat și el de la vărul său de la Poliția Capitoliului. Se pare că cineva de la biroul lui Carlin și-a uitat permisul de parcare și a trebuit să parcheze în zona cluburilor de striptease. Când s-a întors, a văzut cadavrele…

— Erau mai multe cadavre?

— Se pare că nenorocitul care l-a lovit a plecat în viteză. A intrat într-un stâlp și a murit pe loc.

Ridicându-mă brusc în picioare, îmi plimb mâna prin păr.

— De ce nu… Nu-mi vine să cred… Când s-a întâmplat?

— N-am nicio idee, se bâlbâie Cheese. Eu doar ce… doar ce am primit telefonul. Harris, au spus că Matthew ar fi încercat să cumpere droguri.

— Droguri? În niciun caz.

Senatorul se uită în direcția mea, întrebându-se ce e în neregulă. Prefăcându-mă că nu observ, fac singurul lucru pe care nu i-l faci niciodată unui senator. Mă întorc cu spatele la el. Nu-mi pasă. E vorba de Matthew… prietenul meu…

— E totul în regulă? întreabă senatorul în timp ce bâjbâi după clanță.

Fără să răspund, deschid ușa larg și mă reped afară din cameră. Direct spre scări.

— Partea ciudată e că un tip de la FBI a venit aici să te caute, adaugă Cheese.

Pereții de pe lângă scări mă împrejmuiesc din toate părțile. Trag de cravată, fiindu-mi greu să respir.

— Poftim?

— A spus că are câteva întrebări să-ți pună, explică Cheese. Am vrut să vorbesc cu tine cât mai repede cu putință.

Mâna îmbibată de transpirație îmi alunecă pe balustradă, iar picioarele mă lasă. Alunec pe primele trepte. Cu ajutorul mâinii reușesc să-mi împiedic căderea.

— Harris, mai ești? întreabă Cheese.

Sărind peste ultimele trei trepte, ies afară, gâfâind după aer. Nu

mă ajută. Nu acum, când mi-a murit prietenul. Ochii mi se umplu de lacrimi și cuvintele îmi ricoșează în cap. Prietenul meu a murit. Nu-mi vine să cred că a…

— Harris, spune-mi ceva…, adaugă Cheese.

Strâng din maxilar și încerc să îmi înghit lacrimile. Nu merge. Uitându-mă pe stradă, caut un taxi. Nimic la orizont. Fără să gândesc, încep să alerg. Mai bine să obțin niște informații. La Union Station, coada pentru taxiuri e prea lungă. N-am timp de pierdut.

— Harris, întreabă Cheese a treia oară.

— Spune-mi doar unde s-a întâmplat.

— Fii atent, nu te pripi…

— *Unde dracu' s-a petrecut accidentul*?

— La periferie, pe lângă New Jersey. Lângă clubul de striptease.

— Cheese, ascultă. Nu spune nimănui ce s-a întâmplat. Aici nu e vorba de bârfă de birou, ci de un prieten. Ai înțeles?

Înainte ca el să poată răspunde, închid telefonul, trec de colț și măresc pasul. Mersul devine fugă, care la rândul său devine alergare în viteză. Cravata îmi flutura peste umăr, unduindu-se în vânt. Un șireang la gât. Sunt un norocos.

Grăbindu-mă spre pasajul de la New Jersey Avenue, observ lumini pâlpâind și învârtindu-se în depărtare. Însă în momentul în care realizez că sunt galbene, și nu roșii, îmi dau seama că am ajuns prea târziu. Lângă aleea din pietriș, ușa de pe partea șoferului a unui camion cu platformă se închide și motorul tușește, pornind. Pe platformă se află o Toyota neagră cu partea din față zdrobită. Șoferul apasă pe accelerație și camionul huruie spre sud-estul Washingtonului.

— Așteptați! strig eu, urmărindu-l pe stradă. *Vă rog, așteptați*!

N-am nicio șansă. Nici chiar eu nu sunt așa rapid. Însă în spatele camionului, Toyota e încă în fața mea. Continui să alerg cu toată viteza, holbându-mă la masca aceea care își bate joc de mine cu rânjetul unui dovleac de Haloween. Este un zâmbet diform, foarte strâns pe partea șoferului. Ca și cum s-ar fi lovit de ceva. Și atunci observ pata întunecată de la baza măștii. Nu chiar ceva. Cineva.

Matthew…

— Așteptați… așteptaaaați! țip eu până ce gâtul începe să îmi

ardă.

Tot nu reușesc să îngrop durerea. Nimic nu merge. E ca un tirbușon în pieptul meu, ce se strânge cu fiecare secundă. Încă alerg cât de repede pot, uitându-mă la lume, căutând ceva… orice care să aibă sens. Nu găsesc. Degetele de la picioare mi se înmoaie. Tălpile mă înțeapă. Și tirbușonul continuă să se strângă.

Camionul aruncă un nor de fum negru de eșapament și dispare în depărtare. Eu îmi epuizez puterile chiar dincolo de aleea de pietriș – unde camionul a încărcat Toyota.

Cu două săptămâni în urmă, un curier asiatic de șaptesprezece ani a fost victima unui accident cu fuga șoferului, la distanță de câteva străzi de unde stau eu. Polițiștii au restricționat zona timp de aproape șase ore pentru a obține probe de vopsea ale altor vehicule cu care s-a ciocnit mașina. Stând aplecat și acoperit de sudoare, cercetez cu privirea strada în sus și în jos. Nu e nicio urmă de poliție. Cine a lucrat în zona asta… cine a curățat-o… a găsit răspunsurile de care avea nevoie chiar aici. Niciun suspect. Nicio afacere neterminată. Nimic îngrijorător.

Amețit, lovesc o pietricică de pe stradă. Sare de pe asfalt și se ciocnește de trotuar. Puțin mai încolo de stâlpul de telefon, se vede niște sticlă de la faruri împrăștiată la baza stâlpului și petice de iarbă desprinse de unde au scos mașina. Altfel, stâlpul este neatins, îmi lungesc gâtul în sus.

Uitându-mă în urmă, nu e greu să descopăr cum s-a petrecut. Urmele de cauciucuri de pe pietriș îmi indică locul unde roțile au început să se învârtă. De acolo, urma se duce drept înainte pe alee, sfârșind în tomberon.

Mai lovesc o pietricică, însă atunci când lovește containerul, sunetul metalic este diferit de cel anterior. Gol, complet gol.

La baza tomberonului este un semn, și o băltoacă neagră chiar dedesubt. Îmi spun să nu mă uit, dar… trebuie. Coborându-mi bărbia, mijesc privirea și trag cu ochiul, ezitând. Mă aștept să fie roșie, precum urmările unui atac violent, dar nu e. Este neagră. Pur și simplu o pată neagră, superficială. Tot ce a mai rămas.

Stomacul mi-o ia razna, și un val de acid gastric îmi urcă pe gâtlej. Strâng din dinți ca să opresc voma. Capul îmi plutește din

nou deasupra umerilor și mă clatin pe picioare, dându-mă în spate, căutând ceva de care să mă sprijin. Însă nu găsesc nimic. Căzând în fund, mă izbesc de pietrișul aleii, cu mâinile afundate în pietricele. Înjur, și nu pot să mă mișc. Mă rostogolesc într-o parte, însă nu fac decât să ajung înapoi la tomberon, la pata neagră și la scârțâitul pietricelelor din jur. Nu știu de ce am venit. Am crezut că mă va face să mă simt mai bine, dar nu. Cu obrazul lipit de pământ, reușesc să văd în spațiul îngust de sub tomberon. Dacă eram suficient de mic, mă ascundeam dedesubt, printre ambalaje de gumă, sticle goale de bere și… E un singur lucru care nu are ce căuta aici… Este ascuns bine – îl văd doar când soarele cade pe el…

Înclinându-mi capul într-o parte, îmi strecor mâna sub tomberon și scot ecusonul albastru din plastic cu litere albe:

CURIER AL SENATULUI
VIV PARKER

Rămân cu gura căscată. Degetele îmi amorțesc. Ecusonul e acoperit cu puțină murdărie, dar se curăță repede. Strălucește chiar – nu e aici de prea multă vreme. Mă uit din nou la urma din pubelă și la pata neagră. Poate doar câteva ore.

La naiba!

Există un singur motiv pentru care Matthew ar fi intrat în contact cu un curier de la Senat. Azi era ziua. Cu pariul nostru tâmpit… Dacă au fost amândoi aici, poate că cineva…

Telefonul îmi sună în buzunar, și când simt vibrația pe picior, tresar, sărind în spate.

— Harris, răspund, deschizând telefonul.

— Harris, sunt Barry. Unde ești?

Mă uit la pustietatea din jur, întrebându-mă și eu același lucru.

Barry o fi el orb, dar nu e prost. Dacă mă sună aici, înseamnă că…

— Doar ce am aflat de Matthew, spune Barry. Nu-mi vine să cred. Îmi… Îmi pare rău.

— Cine ți-a spus?

— Cheese. De ce?

Închid ochii și îmi înjur asistentul.

— Harris, unde ești?

E a doua oară când pune această întrebare. Doar din acest motiv, n-o să primească un răspuns.

Ridicându-mă în picioare, îmi curăț praful de pe pantaloni. Capul încă mi se învârte. Nu pot să fac asta acum… dar… trebuie. Trebuie să aflu cine mai știe.

— Barry, ai mai povestit cuiva despre asta?

— Nimănui. Aproape nimănui. De ce?

Mă cunoaște prea bine.

— Nu contează, îi spun eu. Dar colegii de birou ai lui Matthew au aflat?

— Abia am vorbit cu ei. Am sunat să le spun, dar Dinah… Trish de la Senat… știau deja. Cumva au aflat primii vestea.

Mă uit la numele curierului de pe ecusonul din mână. Tot timpul cât am jucat, nu conta niciodată împotriva cui pariam. Asta era partea distractivă. Însă acum am un presentiment că e singurul lucru care contează.

— Barry, trebuie să-nchid.

Închid și formez un nou număr. Dar înainte să termin, aud un scrâșnet ușor pe pietrișul din spatele containerului. Mă reped până în spatele lui, dar nu e nimeni acolo.

„Adună-te”, îmi spun.

Trag adânc aer în piept și îl las să se ducă în jos, până în stomac. Așa cum făcea și tata când soseau facturile. Degetul îmi caută iar tastatura. E timpul să caut sursa. Și când vine vorba de joc, singura sursă pe care o cunosc este persoana care m-a introdus în joc.

— Biroul lui Bud Pasternak, cu ce vă pot ajuta? îmi răspunde o voce de femeie.

Șeful lui Barry. Mentorul meu.

— Melinda, eu sunt. Pot vorbi cu el?

— Îmi pare rău, Harris. E într-o conferință.

— Nu poți să îl scoți?

— Nu din asta.

— Haide, Melinda…

— Nu încerca să mă vrăjești cu farmecul tău, drăguțule. Este cu

un client important.

— Cât de important?

— Rimează cu *Bicrosoft*.

În spatele meu, se aude din nou scrâșnetul pietrișului. Mă întorc să văd de unde vine sunetul. Ceva mai sus pe alee, în spatele unor tufișuri.

Asta e. Trebuie s-o iau din loc.

— Vrei să lași un mesaj? întreabă Melinda.

Nu despre asta. Matthew… FBI… e ca un val tsunami arcuit deasupra capului meu, gata să mă înghită.

— Spune-i că o să trec pe acolo.

— Harris, nu poți să întrerupi această ședință…

— Nici nu mă gândesc, spun eu în timp ce închid telefonul.

Deja alerg înapoi spre pasaj, care se află la doar câteva străzi distanță de Five Street, sediul Pasternak & Associates.

10.

– Mă bucur să vă văd, spuse Janos, trecând prin holul de la Pasternak & Associates și făcându-i ușor cu mâna unei femei gardian.

— Puteți să semnați aici? întrebă femeia, lovind cu degetele dosarul deschis pe biroul ei.

Janos se opri din mers și se întoarse încet spre gardian. Nu era momentul să facă valuri. Era indicat să rămână calm.

— Sigur, răspunse el în timp ce se apropia de birou.

Dintr-o mișcare a stiloului, mâzgăli numele *Matthew Mercer* pe fișa de semnături.

Femeia se uită la literele FBI de pe hanoracul albastru cu galben al lui Janos. Pentru a părea credibil, Janos scoase la iveală o insignă de șerif pe care o cumpărase într-un magazin de efecte militare. Gând Janos se uită la ea, femeia îi evită privirea.

— Ce zi frumoasă, nu? întrebă femeia, uitându-se pe fereastra enormă a holului.

— Bineînțeles, repetă Janos, îndreptându-se spre lift. Frumoasă ca o zi de primăvară.

11.

– Îmi pare bine să te văd, Barb, îi spun eu, târându-mi picioarele pe holul de la Pasternak & Asociații și aruncându-i o bezea femeii gardian.

Ea prinde sărutul și îl ascunde. Mereu aceeași glumă.

— Ce face Stevens? întreabă ea.

— E bătrân și bogat. Ce-ți mai face… soțiorul?

— I-ai uitat numele, nu-i așa?

— Scuze, mă bâlbâi eu. Am o după-amiază mai proastă.

— Toată lumea are așa ceva, dulceață.

— Nu mă face să mă simt mai bine.

— Ai venit să îl vezi pe Barry?

Dau din cap, iar liftul țiuie. Barry e la etajul trei, Pasternak la patru. Intrând în lift, apăs pe patru. În momentul în care ușile se închid, mă sprijin de pereți. Zâmbetul mi-a dispărut; umerii mi se lasă brusc. În buzunar, mă joc cu ecusonul. Liftul huruie, urcând spre vârf.

•

Cu un bâzâit, ușile se deschid la etajul patru, iar eu mă strecor pe holul modern cu spoturi. La dreapta mea e o recepționeră. Eu o iau la stânga. Asistenta lui Pasternak nu mă lăsa să trec. Nu am de ales, trebuie să ocolesc. Holul se termină cu un geam mat, care are alături o tastatură numerică. L-am văzut pe Barry intrând pe aici de nenumărate ori. Tastez codul, încuietoarea face un clic și intru. Un lobby-ist obișnuit care își face rondul.

Decorate ca o firmă de avocatură, dar cu puțin mai multă atitudine, holurile de la Pasternak & Associates sunt împodobite cu fotografii stilate, alb-negru, înfățișând steagul american ce flutură la Capitoliu, Casa Albă și toate celelalte monumente din oraș – orice dovedește patriotism. Mesajul către potențialii clienți este clar: lobby-iștii de la Pasternak promovează sistemul – și lucrează în interiorul său. Cele mai sus-puse relații.

Fără a pierde timp, evit toate birourile și o iau la dreapta spre

capăt, pe lângă mica bucătărie. Dacă am noroc, Pasternak va fi încă în sala de ședințe, departe de…

— Harris? mă strigă o voce din spate.

Mă întorc și afișez un zâmbet fals. Spre uimirea mea, nu recunosc fața.

— Harris Sandler, nu-i așa? întreabă din nou, în mod evident surprins.

Vocea îi scârțâie, ca scândurile desprinse din podea, și ochii verzi, de miel dus la tăiere, au o anumită întunecime misterioasă. Se fixează asupra mea ca o capcană. Cu toate astea, singurul lucru care mă interesează este hanoracul cu albastru și cu galben de la FBI pe care îl poartă.

— Putem să vorbim un moment? întreabă bărbatul, arătând spre sala de ședințe. Promit… că va dura doar o secundă.

12.

– Te cunosc? întreb eu, căutând informații.

Bărbatul în hanoracul FBI afișează propriul zâmbet fals și își plimbă mâna prin părul grizonant, tuns scurt. Cunosc acea mișcare. Stevens o face când întâlnește alegători. O încercare nereușită de a sparge gheața.

— Harris, poate ar trebui mai bine să ne găsim un loc unde să vorbim.

— Eu trebuie să mă întâlnesc cu Pasternak.

— Știu. Se pare că îți e prieten bun.

Limbajul corpului i se schimbă într-un mod imperceptibil. Zâmbește, însă bărbia este îndreptată spre mine. Trăiesc din politică. Cei mai mulți oameni n-ar observa asta, însă eu da.

— Deci, ai vrea să purtăm această conversație în sala de ședințe, sau ai prefera s-o facem în fața întregii firme? întreabă el.

Convingându-mă cu acest argument, dă din cap în semn de salut spre o roșcată de vârstă mijlocie care intră în bucătărie pentru niște cafea. A vorbi fără a spune nimic. Oricine ar fi tipul ăsta, ar putea fi un mare congresmen.

— Dacă e vorba de Matthew…

— E vorba de mai mult decât doar de Matthew, mă întrerupe bărbatul. Ce mă surprinde e că Pasternak încearcă să nu îți implice numele în asta.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Haide, Harris, chiar și un tip care nu joacă ar paria împotrivă.

Aluzia este la fel de subtilă precum un trăsnet care mă lovește în piept și iau foc. El nu știe doar despre Matthew, ci știe despre joc. Și vrea ca și eu să știu asta.

Îl privesc cu răceală.

— Pasternak e în sala de ședințe?

— Pe aici, spune el, gesticulând precum un fin maestru de ceremonii. După tine…

Eu o iau în față. El e chiar în spatele meu.

— Se pare că vă cunoașteți de multă vreme, spune el.

— Eu și Pasternak, sau eu și Matthew?

— Ambele, spune el în timp ce îndreaptă o fotografie alb-negru a Curții Supreme, ce atârnă pe perete.

Pune întrebări, dar nu îi pasă de răspunsuri.

Mă uit peste umăr și îl cercetez rapid din ochi. Hanorac… pantaloni gri… și pantofi maro din piele de vițel, cu o emblemă mică, pe care scrie Ferragamo. Mă întorc spre hol. Frumoși pantofi pentru un salariu de la guvern.

— Chiar aici, spune el, arătând spre ușa din dreapta mea.

Ca și cea de lângă lifturi, e din geam mat, ceea ce îmi permite să văd silueta neclară a lui Pasternak așezat pe scaunul lui preferat, negru, din piele, la mijlocul lungii mese de conferințe. Este una dintre primele lecții ale lui Pasternak: e mai bine să stai în centru decât în capul mesei – dacă vrei să reușești ceva, trebuie să fii aproape de toți jucătorii.

Apuc clanța și apăs. Nu mă surprinde că Pasternak a ales această sala de conferințe – e cea mai mare din firmă –, însă, în vreme ce ușa se deschide, mă uimește faptul că luminile sunt stinse. N-am observat asta la început. Cu excepția luminii slabe a soarelui ce intră prin marile ferestre boltite, Pasternak stă în întuneric.

Ușile se trântesc în spatele meu, urmate de un ușor bâzâit electric. Ca un radio cu tranzistori ce este pornit. Mă întorc tocmai la timp ca să îl văd pe bărbatul cu ochi de miel repezindu-se la mine. Are în mână o cutie mică asemănătoare cu o cărămidă neagră. Mă aplec în spate în ultimul moment și îmi ridic mâna ca un scut. Cutia mi se înfige în braț și mă arde ca o mușcătură puternică. Ticălosul. M-a înjunghiat cumva?

Se așteaptă să mă retrag. În schimb păstrez cutia în braț și îl trag mai aproape. În timp ce el se clatină, pivotez pe piciorul din spate și îl lovesc chiar în ochi. Capul îi zvâcnește în spate și el se împleticește, prăbușindu-se spre ușa din geam mat. Cutia neagră îi zboară din mână și se sparge pe podea, împrăștiind bateriile pe covor. Bărbatul nu se dă bătut așa ușor. Pipăindu-și ochii cu degetele, se uită în sus la mine cu un rânjet admirativ, ca și cum i-ar face plăcere. Nu faci o față ca asta dacă n-ai mai luat vreo câțiva

pumni, iar el a mai luat, în mod clar, lovituri mai bune ca a mea. Își linge marginea buzei și îmi transmite mesajul. Dacă vreau să îl doară, trebuie să mă descurc mai bine de atât.

— Cine te-a învățat să lovești așa? îi cârâie vocea în timp ce adună piesele cutiei negre și le pune în buzunar. Tatăl sau unchiul tău?

Încearcă să îmi arate ce știe… să mă impresioneze. N-are nicio șansă. Am petrecut peste doisprezece ani la Capitol Hill. Când vine vorba de box mental, am dat gata o groază de Muhammad Ali ai Congresului. Dar asta nu înseamnă că o să risc tot într-o bătaie cu pumnii.

Se ridică în picioare, iar eu mă uit în jur după ajutor. „Buddy!" îl strig eu pe Pasternak. Nu se mișcă. La masa de conferințe… stă aplecat pe spate în scaunul său. O mână atârnă peste spătar. Ochii îi sunt deschiși. Lumea se încețoșează în timp ce lacrimile mi se adună în ochi. Mă reped spre el, apoi mă opresc brusc, ridicându-mi mâinile în aer. „Nu atinge corpul."

— Gândești tot timpul, nu-i așa? strigă Trepădușul.

În spatele meu, aud fâsâitul hanoracului său albastru cu galben în timp ce se mișcă încet spre mine. FBI, pe naiba. Mă întorc spre el și îl văd că îmi aruncă încă un zâmbet arogant, convins că mi-a blocat calea. Mă rotesc spre fereastra boltită și curtea interioară din spatele său. Curtea interioară. Și ușa care duce acolo.

Țâșnesc ca un iepure de câmp către ușa din sticlă din spatele camerei. Ca și mai înainte, există și o tastatură numerică. Acum Trepădușul se mișcă. Mâinile îmi tremură în timp ce tastez codul lui Barry. „Haidee"… implor eu, așteptând declicul magnetic. Bărbatul o ia în jurul mesei de conferințe, cu zece pași în urma mea. Încuietoarea se deschide. Împing ușa cu putere, apoi mă întorc, încercând s-o închid. Dacă îl închid…

Își bagă mâna prin ușă exact când era pe cale să se închidă. Se aude un trosnet puternic. Scrâșnește din dinți de durere, însă nu cedează. Împing ușa și mai tare. Mă privește cu ură prin sticlă, ochii săi verzi fiind mai întunecați ca oricând. Încheieturile degetelor se învinețesc, se strecoară prin ușă cu putere. Își bagă pantoful prin deschizătură și începe să împingă. Acesta nu e un impas din care pot

să scap.

Mă uit peste umăr la restul curții interioare, plină de scaune din tec și suporturi de picioare de același fel. În timpul primăverii, curtea interioară e folosită mai ales pentru strângeri de fonduri exclusiviste ale Congresului. De ce să închiriezi o sală când poți face totul acasă? La dreapta și la stânga mea, zăbrele din lemn invadate de iederă creează pereți falși spre acoperiș. Drept în față se vede o priveliște splendidă a domului de la Capitoliu – și ce e cel mai important, a celeilalte clădiri de patru etaje chiar de lângă noi. Singurul lucru aflat între cele două clădiri este aleea de doi metri ce le desparte.

Bărbatul se încordează pentru o ultimă opintire. Când umărul său lovește în ușă, mă îndepărtez și o las să se deschidă larg. El se prăbușește pe podea, iar eu fug direct spre acoperiș.

— N-o să reușești! strigă el.

Din nou jocul mental. Nu-l ascult. Nu gândesc. Pur și simplu fug. Direct spre margine. Îmi spun să nu mă uit în gol, dar în timp ce alerg în acea direcție, nu văd nimic altceva. Patru etaje… doi metri… unu și jumătate dacă am noroc… te rog, Doamne, să fie un metru și jumătate.

Privind fix înainte și fugind pe plăcile din teracotă, strâng din dinți, pun piciorul pe parapetul din ciment și mă arunc în aer. Când l-am cunoscut prima oară pe Matthew în facultate, mi-a spus că era suficient de înalt ca să sară peste capota unui Volkswagen broscuță. Să sperăm că e la fel și în cazul meu.

Sărind peste golul de doi metri, ating acoperișul clădirii alăturate cu călcâiele și alunec în față până când cad în fund, chiar pe osul bazinului. Un fior electric fierbinte îmi urcă pe șira spinării. Spre deosebire de curtea interioară, acoperișul aici e din smoală și arde ca naiba. Impactul în sine îmi aruncă o minitornadă de praf în plămâni, dar n-am timp să mă opresc. Mă uit la cealaltă clădire. Trepădușul fuge spre mine, pe punctul să sară și el la fel ca mine.

Ridicându-mă în picioare, mă uit în jur după o ușă sau o scară. Nu se vede nimic. Pe cealaltă parte, barele de metal ale unei scări de incendiu se văd peste parapet, ca picioarele unui păianjen. Năpustindu-mă ca nebunul spre ea, sar peste margine, cobor pe

scara ruginită și aterizez cu un zdrăngănit pe palierul scării de incendiu. Ținându-mă de balustradă și coborând, sar câte un rând de scări deodată. Când ajung la etajul doi, aud un scrâșnet puternic și simt întreaga scară vibrând. Sus, bărbatul atinge palierul. Se uită fioros la mine prin grilaj. Eu am însă un avantaj de trei etaje.

Cu o lovitură, desfac scara din metal, care coboară către trotuarul de pe alee. Alunec de pe scară, iar pantofii se izbesc de ciment. La stânga mea e o fundătură. La dreapta este Bullfeathers, unul dintre cele mai vechi baruri de la Capitol Hill. Ar trebui să fie chiar happy hour perfect ca să mă pierd în mulțime.

În timp ce fug pe stradă, se aude un claxon, și un Lexus argintiu pune o frână bruscă, aproape dând peste mine. La Bullfeathers, îl zăresc pe Dan Dutko – clar cel mai simpatic dintre lobby-iștii din oraș – care ține ușa să intre toată gașca lui de prieteni.

— Ce faci, Harris, ți-am văzut șeful la televizor, îl aranjezi foarte bine, spune el râzând.

Mă forțez și zâmbesc, făcându-mi loc în fața mulțimii, aproape dărâmând o femeie brunetă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă chelnerița în timp ce mă împleticesc înăuntru.

— Unde e baia? o reped eu. E o urgență.

— În spate și la dreapta, spune ea.

Am speriat-o, fără nicio îndoială.

Fără să încetinesc, mă năpustesc pe lângă bar, spre partea din spate. Dar nu fac la dreapta spre baie. În schimb, alerg direct prin ușile batante ale bucătăriei, mă strecor pe lângă un bucătar cu o tigaie încinsă, mă feresc de un chelner care ține în echilibru o tavă plină de hamburgeri și urc repede cele câteva trepte din spate. Opintindu-mă, lovesc ușa și ies afară, în aleea din spate a restaurantului. Am mâncat aici o dată pe săptămână, timp de vreo zece ani. Știu unde e baia. Dar dacă am noroc, când bărbatul intră în restaurant și o întreabă pe chelneriță unde m-am dus, ea îl va trimite în spate și la dreapta. Blocat la toaletă.

Alerg pe alee, cu ochii ațintiți pe ușa din spate de la Bullfeathers. Liniște. Nici chiar el nu e așa de bun să…

Ușile se deschid, și bărbatul se năpustește afară.

Amândoi încremenim. Scuturându-și capul în fața predictibilității mele, își aranjează hanoracul. Ascultând cu atenție, aud un zăngănit de chei la stânga mea. În spatele meu, în diagonală, un băiat de douăzeci de ani cu o pereche de căști deschide ușa din spate a clădirii unde stă.

Trepăduşul se repede spre mine. Eu mă reped spre Căști.

— Pardon, băiete, scuze, spun eu, băgându-mă în fața lui.

Strecurându-mă în clădire, trag cheile din încuietoare și le iau cu mine în interior.

— Tâmpitule! strigă băiatul.

Făcându-i un alt semn de scuze, trântesc ușa groasă de metal și închid. Rămâne afară cu Trepăduşul. Eu sunt singur în clădire. Îl aud deja cum se izbește cu umărul de ușă. Ca și mai înainte, n-o să dureze prea mult.

În spatele meu, scările gri, industriale mă pot duce sus sau jos. Privind de jos, printre balustrade, sus e holul principal și restul clădirii. Jos e un singur rând de scări și se termină într-o fundătură, unde se află un șir de biciclete. Logica îmi spune să o iau în sus. Este cea mai sigură cale de ieșire afară. Ce e și mai important, instinctul îmi spune să o iau în sus. Motiv pentru care o iau în jos. S-o ia naiba de logică. Oricine ar fi acest psihopat, știe destul de bine cum gândesc.

Coborând spre fundătură, găsesc două căldări cu mop goale și șapte biciclete, una dintre ele cu roți ajutătoare și panglici curcubeu pe ghidoane. Nu sunt MacGyver. Nu e nimic să pot folosi ca armă. Sărind peste suportul din metal pentru biciclete, mă ghemuiesc ca o minge și privesc în sus spre balustradă. Din acest unghi, sunt ascuns cât se poate.

Deasupra, ușa se trântește de peretele de beton, iar el intră pe casa scării.

Este la baza scărilor, luând o decizie. Nu e timp să le încerce pe amândouă – pentru amândoi, fiecare secundă contează.

Îmi țin respirația și închid ochii. Pantofii din piele întoarsă gâdilă cimentul în timp ce el face un pas înainte. Se aude foșnetul hanoracului. Bate repede cu un deget marginea balustradei. Se uită peste margine.

Două secunde mai încolo, se repede pe scări… dar cu fiecare pas, sunetul devine tot mai slab. În depărtare, o altă ușă de metal se trântește de un perete. Apoi liniște. A plecat.

Dar în timp ce îmi ridic capul și iau o gură de aer, îmi dau seama rapid că problemele abia au început.

Încerc să stau în picioare, dar amețeala mă doboară imediat, abia pot să îmi țin echilibrul – adrenalina a dispărut demult. Retrăgându-mă înapoi în colț, brațele îmi atârnă ca două bucăți de cauciuc. Ca și Pasternak. Și Matthew.

„Doamne…”

Închid din nou ochii. Și din nou, ei se holbează la mine. Ei sunt tot ceea ce văd. Zâmbetul fin al lui Matthew și mersul stângaci… felul în care Pasternak își trosnea mereu degetul din mijloc…

Ghemuit, nici măcar nu pot să privesc în sus. Sunt chiar acolo unde merit. Matthew m-a pus mereu sus pe un piedestal. La fel și Pasternak. Dar n-am fost niciodată mai deosebit. Sau mai puțin speriat. Am fost pur și simplu mai priceput în a mă ascunde.

Mă întorc spre bicicleta cu roți ajutătoare, dar asta nu face decât să îmi aducă aminte de fiul de doi ani al lui Pasternak… de soția lui, Carol… de părinții lui Matthew… frații lui… viețile lor… toate distruse.

Îmi ling buza de sus, și gustul sărat îmi înțeapă limba. E prima oară când îmi dau seama de lacrimile care mi se scurg pe față.

A fost un joc. Un simplu joc stupid. Dar ca orice alt joc, a fost nevoie doar de o singură mișcare neinspirată pentru a opri jocul și a aminti tuturor cât de ușor e să rănești oameni. Orice ar fi văzut Matthew… orice ar fi făcut… bărbatul care mă urmărește încearcă să reducă totul la tăcere. Cu orice preț. Și nici nu e vreun novice. Mă gândesc la cum i-a lăsat pe Matthew și pe Pasternak… De aia a adunat piesele cutiei negre. Când o să-i găsească cadavrul, nimeni n-o să aibă motiv să ridice din sprânceană. Oamenii mor la birou în fiecare zi.

Scutur din cap surprins de noua mea realitate. Nebunul ală dubios… felul în care a aranjat totul… și acea cutie neagră, ce naiba o fi fost. Poate că nu e de la FBI, dar tipul e clar un profesionist. Și, deși nu sunt sigur dacă oprește întregul joc sau doar ramura noastră,

nu trebuie să fii un geniu ca să observi tiparul. Pasternak m-a băgat pe mine, eu l-am băgat pe Matthew. Doi au căzut, mai e unul. Iar eu sunt următoarea țintă.

Îmi ridic genunchii la piept și mă rog ca totul să fie un vis, dar nu este. Prietenii mei au murit, iar eu sunt următorul.

Cum naiba s-a putut întâmpla asta? Mă uit în jur și îmi observ reflexia în ghidoanele din crom ale bicicletei puștiului. E ca și cum m-aș privi într-o lingură. Toată lumea e deformată. Nu pot să ies din asta singur, nu fără ajutor.

Repezindu-mă pe scări și ieșind pe ușa din spate, alerg cinci străzi fără să mă opresc. Fără să fiu încă sigur dacă sunt suficient de departe, îmi deschid telefonul și formez numărul de la informații.

— Ce oraș? întreabă robotul cu voce de femeie

— Washington, D.C.

— Cu cine doriți?

— Departamentul de Justiție al SUA.

Îmi lipesc telefonul de ureche în timp ce mi se spune numărul. După ce am tastat șapte cifre, trebuie să trec prin trei secretare ca să mi se facă legătura.

Ei și-au jucat cartea cea mare. E timpul să o joc și eu pe a mea.

Ca întotdeauna, răspunde de la primul apel.

— Da, răspunde el.

— Sunt Harris, îi spun eu. Am nevoie de ajutor.

— Spune-mi unde și când. Deja am plecat…

13.

– L-ai pierdut?

— Pentru moment doar, spuse Janos la telefon în timp ce dădea colțul blocului, lângă Bullfeathers. Dar nu va…

— Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat: L-ai. Pierdut. Pe. Harris?

Janos se opri din mers, în mijlocul străzii. Un bărbat într-un Oldsmobile maroniu apăsa pe claxon, țipând la el să se miște. Janos nu se clinti. Cu spatele la Oldsmobile, apucă telefonul și inspiră adânc.

— Da, spuse el la telefon. Da, domnule Sauls, l-am pierdut.

Sauls lăsă tăcerea să își facă efectul.

„Tâmpitule”, își spuse Janos. Mai trecuse prin asta și ultima oară când lucrase cu Sauls. Oamenii mari simt mereu nevoia să demonstreze lucruri importante.

— Am terminat? întrebă Janos.

— Da. Am terminat pentru moment, răspunse Sauls.

— Bun, atunci nu vă mai îngrijorați. Am avut o discuție lungă cu omul dumneavoastră din interior. Știu unde locuiește Harris.

— Crezi că e atât de prost încât să se ducă acasă?

— Nu vorbesc despre *casa* lui, spuse Janos. L-am studiat timp de șase luni. Știu unde *trăiește*.

În timp ce Janos ajunse în cele din urmă pe trotuar, bărbatul din Oldsmobile luă mâna de pe claxon și acceleră. Mașina zvâcni înainte, apoi frână chiar lângă Janos, cu cauciucurile scrâșnind. Bărbatul din interior coborî geamul pe jumătate:

— Învață să te porți, măgarule! țipă el din mașină.

Aplecându-se spre mașină, Janos își sprijini calm mâna pe geamul pe jumătate deschis, care cedă ușor din cauza presiunii. Jacheta i se deschise puțin, atât cât bărbatul să vadă tocul de pistol din piele, și, mai important, pistolul Sig de nouă milimetri din interior. Janos își ridică un colț al gurii. Bărbatul din Oldsmobile apăsă pe accelerație cât de repede putu. În timp ce roțile se învârteau, iar mașina pleca,

Janos își ținu mâna întinsă, lăsându-și inelul să se zgârie de Oldsmobile-ul ce se îndepărta.

14.

– Doriți să comandați? întreabă chelnerița.

— Da… da, îi spun eu, ridicând ochii din meniu, ea gândindu-se probabil că îl studiez de prea multă vreme.

Are însă dreptate doar parțial. Stau aici de cincisprezece minute, dar singurul motiv pentru care țin meniul sus e ca să îmi ascund fața.

— Aș dori un Stan's Famous, îi spun.

— Cum doriți carnea?

— Mai crudă. Fără brânză… și cu niște ceapă la grătar…

Pe meniu scrie: „Cele mai bune băuturi din oraș", dar singurul motiv pentru care am ales restaurantul Stan's este clientela. Situat puțin mai jos de birourile *Washington Post,* la Stan's se află mereu câțiva reporteri și editori la pândă. Și pentru că majoritatea termenelor limită au trecut deja, barul este pur și simplu ticsit. Mi-am învățat lecția. Dacă se întâmplă ceva rău, vreau martori cu acces la multă cerneală.

— Pot să îl iau? întreabă chelnerița, întinzându-se după meniu.

— Știți, aș prefera să îl mai țin un pic… dacă se poate.

Zâmbește și înclină din cap.

— Doamne, ce ochi verzi aveți!

— Mmulțumesc.

— Scuze, spune ea, controlându-se. Nu voiam…

— Nu-i nimic, îi spun. Și soția îmi zice același lucru.

Se uită la mâna mea, dar nu vede nicio verighetă. Enervată, se îndepărtează. Nu sunt aici pentru a-mi face prieteni noi, ci pentru a-i vedea pe cei vechi…

Mă uit la încheietura mâinii și cercetez ușa de la intrare. Am stabilit să ne întâlnim la nouă. Cunoscându-i programul, am crezut că o să fie aici la nouă și un sfert. E aproape nouă și jumătate. Îmi iau telefonul ca să-l…

Ușa se deschide, iar el intră cu mersul său șchiopătat pe care îl are în urma unui vechi accident la schi. Își ține capul în jos, sperând

să treacă neobservat, dar cel puțin patru oameni se întorc și apoi se prefac că se uită în altă parte. Acum știu cine sunt reporterii.

Când l-am cunoscut prima oară pe Lowell Nash, eram membru de personal, însărcinat cu mânuirea automatului pentru semnături, cu doi ani experiență; el era șeful de cabinet care mi-a scris recomandarea pentru divizia de noapte a firmei Georgetown. Trei ani mai târziu, când a intrat în practica privată, i-am întors favoarea, îndrumând câțiva donatori serioși spre a-i fi lui clienți. Cu doi ani în urmă, mi-a întors favoarea când firma sa a adunat cincizeci de mii de dolari pentru campania de realegere a domnului senator. Acum un an, când președintele l-a numit procuror general adjunct, i-am întors din nou favoarea, asigurându-mă că domnul senator – un membru vechi al Comitetului Juridic – face procesul de confirmare cât mai ușor cu putință. Așa se lucrează la Washington. Favorurile întorc favoruri.

Lowell este acum persoana numărul doi din Justiție – una dintre cele mai înalte funcții în domeniul aplicării legii din țară. Îl cunosc de peste zece ani. Ultima oară i-am făcut eu o favoare. Acum e timpul să mi-o întoarcă.

— Domnule congresmen, îmi spune dând din cap.

— Domnule președinte, îi răspund și eu cu un semn din cap.

Acest lucru nu este complet imposibil. La patruzeci și doi de ani, Lowell este cel mai tânăr bărbat de culoare care a avut vreodată această funcție. Acest lucru în sine îi oferă recunoaștere națională. Ca și acel titlu din *Legal Times*: „URMĂTORUL COLIN POWELL?” Cântând în strună articolului, poartă părul scurt și stă mereu în poziție de drepți. N-a făcut niciodată armata, dar știe cât de important e să pari că ești făcut pentru asta. După cum am spus, Lowell e pe drumul cel bun – asta doar dacă nu îl împiedică vreo nenorocire personală.

— Arăți ca naiba, spune el, așezându-și pardesiul negru pe speteaza scaunului și aruncându-și cheile lângă telefoanele mele asortate.

Nu-i răspund.

— Spune-mi doar ce s-a întâmplat.

Din nou, niciun răspuns.

— Haide, Harris, vorbește-mi, mă imploră el.

E greu să mă abțin. De asta am și venit. În cele din urmă, ridic privirea.

— Lowell, am nevoie de ajutorul tău.

— Personal sau profesional?

— Legal.

Își încrucișează mâinile pe masă, cu degetele arătătoare în sus, ca niște turle de biserică.

— Cât de rău este? întreabă el.

— A murit Pasternak.

Dă din cap. Veștile circulă repede în acest oraș. Mai ales dacă este vorba de vechiul tău șef.

— Am auzit că a fost un atac de cord, adaugă el.

— Așa spun ei?

De data asta, el rămâne tăcut. Se uită la reporteri, cercetând rapid restaurantul, după care se întoarce spre mine.

— Povestește-mi despre Matthew, spune el în cele din urmă.

Încep să îi explic, dar mă opresc. N-are niciun sens. El nu îl cunoaște pe Matthew.

Eu și Lowell ne uităm unul la celălalt. El îmi evită imediat privirea.

— Lowell, ce se întâmplă?

— Burger – crud, întrerupe chelnerița, așezând farfuria în fața mea cu o bufnitură. Dumneavoastră ce ați dori? îl întreabă ea pe Lowell.

— Nimic… mulțumesc.

Chelnerița îmi mai oferă o ultimă șansă să mă revanșez și să îi zâmbesc. Deoarece eu nu fac asta, mă sfredelește cu un surâs disprețuitor și se îndreaptă spre altă masă.

— Lowell, asta nu e… mă opresc și mă străduiesc să cobor glasul. Lowell, gata cu șarada asta de tip tăcut și neliniștit, e vorba de viața mea…

El tot nu vrea să mă privească direct. Se holbează la fața de masă, jucându-se cu cheile.

— Lowell, dacă știi ceva…

— Te-au marcat.

— *Ce*?

— Ești marcat, Harris. Dacă ei te găsesc, ești mort.

— Despre ce tot vorbești? Care *ei*? De unde îi știi?

Lowell se uită peste umăr. Am crezut că îi cerceta pe reporteri, dar nu. Cerceta ușa.

— Ar trebui să pleci de aici, spuse el.

— N… nu înțeleg. N-o să mă ajuți?

— Nu înțelegi, Harris? Jocul este…

— Știi despre joc?

— Ascultă-mă, Harris. Oamenii ăștia sunt niște animale.

— Dar tu ești prietenul meu, insist eu.

Ochii îi cad din nou pe inelul de la chei, care are o mică ramă din plastic atașată. Își freacă degetul mare de ramă, și eu o privesc mai atent. Fotografia din ramă le înfățișează pe soția lui și pe fetița lui de patru ani. Sunt la plajă, iar valurile se sparg în spatele lor.

— Nimeni nu e perfect, Harris, spune el în cele din urmă. Câteodată, greșelile noastre îi rănesc și pe alții în afară de noi.

Ochii îmi rămân fixați pe inelul de la chei. Cu ce îl au la mâna pe Lowell… nici măcar nu vreau să știu.

— Ar trebui să pleci, spune el pentru a doua oară.

Hamburgerul din fața mea rămâne neatins. Dacă mi-a fost vreo clipă foame, acum a dispărut.

— Îl știi pe tipul care i-a omorât pe Matthew și pe Pasternak?

— Janos, spune el cu vocea sugrumată. Omul ăla ar trebui să fie într-o cușcă.

— Pentru cine lucrează? Sunt de la Justiție?

Mâinile încep să îi tremure. Începe să se dea pe brazdă.

— Îmi pare rău pentru prietenii tăi…

— Te rog, Lowell…

— Nu mă mai întreba, imploră el.

Peste umărul lui, aceiași patru reporteri se întorc.

Îmi închid ochii și țin palmele lipite de masă. Când îi deschid, Lowell se holbează la ceasul meu.

— Pleacă acum, insistă el. *Acum.*

Îi dau o ultimă șansă, dar el nu profită de ea.

— Îmi pare rău, Harris.

Ridicându-mă, nu iau în seamă tremurul picioarelor și fac un pas spre ușa din față. Lowell mă apucă de încheietura mâinii.

— Nu prin față, șoptește el, arătând în spate.

Ezit, neștiind dacă să am încredere în el. Nu că aș avea de ales. Pentru a doua oară pe ziua de azi, țâșnesc spre bucătărie și îmi fac loc pe ușile batante.

— Nu aveți voie acolo, mă avertizează chelnerița.

N-o iau în seamă. Bineînțeles, dincolo de chiuvete, e o ușă deschisă. Mă reped afară, mă împiedic de treptele de ciment și continui să alerg, luând-o de două ori la dreapta pe aleea slab iluminată. O pisică neagră îmi taie calea, dar ăsta e ultimul lucru de care să mă îngrijorez. Oricine ar fi oamenii ăștia – cum naiba pot să se miște așa de repede? O durere pătrunzătoare mă lovește la baza gâtului, și lumea se învârte câteva secunde. Trebuie să mă așez… să îmi adun gândurile… să găsesc un loc unde să mă ascund. Creierul trece în revistă scurta listă de persoane pe care mă pot baza. Dar după ce am văzut reacția lui Lowell, e clar că toți cei pentru care lucrează Janos s-au vârât adânc în viața mea. Și dacă au ajuns la cineva așa influent ca Lowell…

Drept în față, o ambulanță trece în goană pe Vermont Avenue. Sirenele sunt asurzitoare reverberând prin canionul de cărămizi al aleii. Îmi caut instinctiv unul din telefoane. Îmi pipăi toate buzunarele. La naiba… nu-mi spune că le-am lăsat în…

Mă opresc și mă întorc. Masa de la restaurant. Nu, nu pot să mă întorc.

Verificând încă o dată, îmi îndes mâna în buzunarul de la sus de la sacou. E ceva acolo, dar nu telefonul. Deschid palma și recitesc numele de pe ecusonul albastru din plastic:

CURIER PENTRU SENAT
VIV PARKER

Literele albe practic strălucesc în fața mea. În depărtare, sirena ambulanței se stinge încet. Mă așteaptă o noapte lungă, dar, în timp ce trec de colț și fug pe Vermont Avenue, știu exact încotro mă îndrept.

15.

La ieșirea din restaurantul Stan’s, Lowell Nash scrutează pe îndelete ambele trotuare de pe Vermont Avenue. Se uită la umbrele din dreptul ușilor fiecărui magazin. Îl studie și pe un vagabond care dormea pe banca din stația de autobuz de peste stradă. Dar când dădu colțul spre L Street, nu putu detecta nicio mișcare. Chiar și aerul plutea neclintit în noapte. Prinzând viteză, alergă spre mașina sa, parcată puțin mai sus pe stradă.

Lowell cercetă din nou trotuarele, ușile și băncile din stații. Dacă notorietatea sa recentă l-a învățat ceva, acest lucru e să nu își asume niciodată riscuri. Apropiindu-se de Audiul argintiu, bâjbâi după cheia de la mașină, apăsă pe buton și auzi ușile deblocându-se. Mai aruncă o privire scurtă în jur, apoi intră și închise ușa.

— Unde naiba e? întrebă Janos de pe scaunul de lângă el.

Lowell urlă, tresărind așa de brusc, încât se lovi la cot de ușa mașinii.

— Unde e Harris? întrebă Janos.

— Mă… Se apucă de cot, ținându-l strâns, de durere. Aaaah. Mă întrebam și eu același lucru despre tine.

— Ce vrei să spui?

— Te-am așteptat aproape o oră. S-a ridicat în cele din urmă și a plecat.

— Era deja acolo?

— A și plecat, răspunse Lowell. Unde erai?

Fruntea lui Janos se încreți de furie.

— Ai spus ora zece, insistă el.

— Am spus nouă.

— Lasă vrăjeala cu mine.

— Jur, am spus nouă.

— Te-am auzit spunând… Janos se opri din vorbă.

Îl studie atent pe Lowell. Amorțeala de la cot trecuse demult, dar Lowell stătea încă ghemuit, legănându-și cotul și refuzând să îl privească în ochi. Dacă Janos ar putea să vadă expresia lui Lowell,

ar vedea de asemenea și panica întipărită pe fața acestuia. Lowell o fi el slab, dar nu era ticălos. Harris îi era totuși prieten.

— Nu te pune cu mine, îl avertiză Janos.

Lowell ridică puțin privirea, cu ochii măriți de spaimă.

— Niciodată… n-aș face niciodată asta…

Janos își miji ochii, continuând să îl iscodească cu atenție.

— Îți jur, adăugă Lowell.

Janos continuă să îl privească. Trecu o secundă. Apoi două.

Brațul lui Janos țâșni ca o pisică sălbatică, lovindu-l pe Lowell în față și trântindu-i capul de fereastra din partea șoferului.

Refuzând să îi dea drumul, Janos îl trase înapoi, după care îl izbi de fereastră din nou. Lowell îl apucă pe Janos de încheietura mâinii, luptându-se să se elibereze din strânsoare. Janos nu se opri. Cu un ultim brânci, își concentră întreaga greutate în lovitură. Fereastra cedă în final în urma impactului, lăsând în urmă o urmă în zigzag de-a lungul geamului.

Trântit în scaunul său, Lowell se ținu de cap din cauza durerii. Simți sânge prelingându-i-se pe ceafă.

— E… ești nebun?

Fără să mai scoată un cuvânt, Janos deschise ușa și dispăru în aerul cald al nopții.

Lui Lowell îi trebuiră vreo douăzeci de minute să se dezmeticească. Când ajunse acasă, îi spuse soției că un puști de pe Sixteenth Street aruncase cu o piatră în mașină.

16.

– Poftim, iar începe, spuse Viv Parker într-o după-amiază de luni, arătând spre senatorul în vârstă din Illinois.

— Unde?

— Chiar *acolo*…

Pe partea opusă a Camerei Senatului, în al treilea rând, senatorul în vârstă privea în jos, fără a se uita la Viv.

— Îmi pare rău, tot nu văd, șopti Devin, iar ciocănelul răsună în spatele lor.

În calitate de curieri ai Senatului SUA, Viv și Devin stăteau pe treptele mici, învelite în mochetă, de pe marginea tribunei, așteptând efectiv ca telefonul să clipească. Nu așteptară însă prea mult. Într-un minut, un bâzâit înfundat se auzi din telefon, și o luminiță portocalie pâlpâi, dar nici Viv, nici Devin nu răspunseră.

— Senatul, aici Thomas, răspunse un blond cu voce nazală de Virginia, ridicându-se în picioare.

Viv nu înțelegea de ce el se ridica la fiecare telefon. Când îl întrebase acest lucru pe Thomas, el îi răspunsese că o face și din etichetă, dar și pentru a fi pregătit în caz că trece vreun domn senator. În sinea lui, Viv considera că doar o singură explicație contează cu adevărat: voia de fapt să facă paradă cu faptul că era curierul-șef. Chiar și la baza totemului, ierarhia era foarte importantă.

— Da, mă ocup de asta, spuse curierul-șef în receptor. Punându-l apoi în furcă, se uită la Viv și la Devin. Au nevoie de cineva, explică el.

Dând din cap, Devin se ridică din locul său de la tribună și se repezi spre garderobă.

Viv se uită la senatorul din Illinois, care își ridică din nou privirea și o țintui pe Viv. Ea încercă să îi evite privirea, însă n-o putu ignora. Era ca și cum ar fi încercat să vadă prin pieptul ei. Jucându-se cu ecusonul de la gât, se întrebă dacă nu cumva chiar la acesta se uita el. N-ar surprinde-o prea mult. Ecusonul era biletul ei de

intrare. Încă din prima zi, avusese grijă să nu treacă cineva pe lângă ea și să i-l smulgă. Sau poate că bărbatul se uita la sacoul ei bleumarin ieftin… sau poate era din cauză că era neagră… sau pentru că era mai înaltă decât toți curierii, inclusiv băieții. Un metru șaptezeci și nouă – asta fără a pune la socoteală pantofii scâlciați și tunsoarea scurtă afro, pe care o purta la fel ca mama sa.

Telefonul bâzâi ușor lângă ea.

— Senatul, aici Thomas, spuse curierul-șef ridicându-se în picioare. Da, mă ocup de asta. Se întoarse spre Viv în timp ce punea receptorul în furcă. Au nevoie…

Dând din cap, Viv se ridică de la locul ei, dar se uită cu precauție în jos, la mocheta albastră, într-o ultimă încercare de a evita privirea senatorului din Illinois. Putea să accepte că e din cauza culorii pielii. La fel și cu greutatea – cum o învățase mama ei, nu-ți cere scuze pentru ce ți-a dat Dumnezeu. Însă dacă era vorba de sacou, oricât de prostesc ar suna, ei bine… unele lucruri ating corzi sensibile. Încă de când au început munca, toți cei douăzeci și nouă de colegi ai ei adorau să se plângă de cerințele uniformei. Toți curierii Senatului criticau acest lucru. Toți, în afară de Viv. După cum bine știa de la școala ei din Michigan, singurii care se plâng de uniforme sunt cei care pot concura la capitolul modă.

— Hai, mișcă-te, Viv, au nevoie chiar acum de cineva! strigă curierul-șef.

Viv nu se osteni să se uite în spate. De fapt, în timp ce grăbea pasul spre garderoba din spatele camerei, nu se uita nicăieri decât în jos. Simțind încă privirea senatorului cum o ardea și refuzând să rișt orice fel de contact vizual direct, o luă pe culoarul central, dar, în timp ce trecea pe lângă rândul de birouri vechi, nu putu ignora vocea din capul ei care o bântuia. Era aceeași voce pe care o auzise când avea unsprezece ani și Darlene Bresloff îi furase patinele… și când avea treisprezece ani și Neil Grubin o împroșcase intenționat cu sirop de arțar pe hainele de biserică. Era o voce puternică, de neclintit. Era vocea mamei sale. Aceeași mamă care o obligase pe Viv să se ducă la Darlene și să îi ceară înapoi patinele… și care, în ciuda implorărilor lui Viv, dusese personal jacheta pătată cu sirop acasă la Neil, urcase pe cele trei rânduri de scări, până în sufragerie,

așa încât mama lui Neil – pe care n-o cunoșteau – să o vadă chiar ea. Aceea era vocea care îi reverbera în cap. Și tot aceea era vocea pe care o auzise pe culoar… cu senatorul fix în fața ei.

„Poate ar trebui să zic ceva, se hotărî Viv. Nimic nepoliticos, ca «La ce te tot uiți?»” Nu, totuși era vorba de un senator al Statelor Unite ale Americii. „N-am de ce să mă port prostește. Mai bine să spun ceva precum «Bună ziua, domnule senator»… sau ceva de tipul… «Pot să vă ajut cu ceva?» Da, așa. «Pot să vă ajut cu ceva?» Simplu, dar direct. La fel ca mama.”

Având mai puțin de șase metri de parcurs, Viv își ridică bărbia suficient cât să se asigure că domnul senator era încă acolo. Nu se mișcase din spatele biroului vechi de un secol. Ochii erau încă ațintiți asupra ei. Făcând doi pași, Viv încetini imperceptibil și își strânse din nou ecusonul ce îi atârna la gât. Cu degetul mare lovi ușor spatele ecusonului, râcâind bucata de bandă adezivă lipită de poza mamei sale. Poza lui Viv în față, a mamei în spate. Așa era corect, se gândise Viv atunci când o lipise acolo cu bandă adezivă. Viv nu ajunsese singură la Senat; n-ar trebui să fie acolo singură. Iar cu mama sa la piept… ei bine… fiecare își ascunde puterea în locuri diferite.

Trei metri în față, la capătul culoarului, senatorul se ținea pe poziții. „Vivian, să nu cumva să dai înapoi, auzea ea avertizările mamei sale. Fii încrezătoare.” Viv își încleștă maxilarul și aruncă o primă privire la pantofii domnului senator. Tot ce trebuia să facă era să ridice privirea și să spună: „Pot să vă ajut cu ceva?… Pot să vă ajut cu ceva?…” Și le repetă o dată și încă o dată în minte. Continuă să râcâie spatele ecusonului. „Fii încrezătoare.” Se afla suficient de aproape să vadă manșeta de la pantalonii senatorului. „Ridică-ți privirea, își spuse ea. Fii încrezătoare.” Și luând în cele din urmă o gură de aer, Viv chiar asta făcu. Îmbărbătându-se, își ridică capul, se uită în ochii de un gri-închis ai senatorului… și coborî rapid privirea înapoi la mocheta albastră.

— Mă scuzați, șopti Viv cu o ușoară plecăciune, evitându-l.

Senatorul nici măcar nu se uită în jos în timp ce ea trecea pe lângă el. Părăsind culoarul și îndreptându-se către spatele camerei, Viv își eliberă într-un final ecusonul din strânsoare… și îl simți

lovindu-i-se de piept.

— Am ceva pentru tine, Viv, anunță Blutter, în timp ce ea deschidea ușa de sticlă unde o întâmpină cunoscutul miros de stătut al garderobei.

Proiectată să depoziteze hainele senatorilor când aceștia lucrau în plen, garderoba era totuși un spațiu înghesuit, mic. Nu trebui să meargă prea mult până la Blutter.

— E aproape? întrebă Viv, deja obosită.

— S-414-D, spuse Blutter din scaunul său aflat în spatele biroului principal din garderobă.

Dintre cei patru membri de personal cu normă întreagă, care se ocupau cu preluarea telefoanelor în garderobă, Ron Blutter era cel mai tânăr la douăzeci și doi de ani, motiv pentru care și fusese numit șeful garderobei, însărcinat cu supervizarea programului de curierat. Blutter știa că era o slujbă de doi bani – să ai în subordine șleahta de puberi de șaisprezece, șaptesprezece ani –, dar cel puțin era mai bine decât să fie curier.

— Au întrebat personal de tine, adăugă Blutter. Ceva legat de biroul sponsorului tău.

Viv dădu din cap. Singurul mod de a obține o slujbă de curier era de a fi sponsorizat de un senator, dar întrucât era singurul curier de culoare din întregul program, se obișnuise foarte bine cu faptul că existau și alte cerințe ale slujbei în afara livrării de pachete.

— O nouă ședință foto?{20}

— Cred, ridică Blutter din umeri în timp ce Viv semna pe fișa de locație. Deși după numărul sălii… poate e vorba doar de o recepție.

— Da, sunt convinsă.

În spatele ei, ușa garderobei se deschise și senatorul din Illinois păși greoi înăuntru, îndreptându-se direct către cabinele telefonice aliniate de-a lungul camerei în formă de L. Ca de obicei, înăuntru erau senatori care răspundeau la apelurile telefonice și pălăvrăgeau. Senatorul intră în prima cabină din dreapta și închise ușa.

— Apropo, Viv, adăugă Blutter în vreme ce telefonul începu să îi sune, nu-l lăsa pe senatorul Bau-Bau să te sperie. Nu ești tu de vină, ci el. De fiecare dată când se pregătește pentru un discurs în plen, se holbează la toată lumea de parcă ar fi fantome.

— Nu, știu… doar…

— Nu ești tu de vină, ci el, repetă Blutter. Înțelegi? El e.

Ridicându-și bărbia, Viv își împinse umerii în spate și își încheie sacoul albastru. Ecusonul i se legăna la gât. Se îndreptă spre ușă cât de repede putu. Blutter reveni la telefoane. Nu trebuia să-l lase să-i vadă zâmbetul de pe față.

•

S-414-B… S-414-C… S-414-D… Viv număra în gând, urmărind numerele sălilor de la etajul patru al clădirii Capitoliului. Nu realizase că senatorul Kalo avea biroul aici, dar era ceva tipic pentru Capitoliu – toată lumea împrăștiată peste tot. Aducându-și aminte de povestea unei membre de personal care dăduse un nou sens conceptului „consfătuire cu un senator”, se opri la ușa masivă din stejar și ciocăni cu putere. În realitate, ea știa că povestea era o minciună – genul de poveste pe care le-ar spune-o Blutter ca să aibă grijă cum se poartă. Într-adevăr, câțiva membri de personal poate s-au mai distrat, dar după cum arătau ceilalți… rigiditatea pe care o vedea pe holuri… niciunul dintre acești oameni nu făcea sex.

Așteptând un răspuns, fu surprinsă că nu-l primi.

Ciocăni încă o dată, doar ca să se asigure.

Din nou, niciun răspuns.

Apăsând clanța, deschise ușa cu un scârțâit ușor.

— Curier al Senatului, anunță ea. E cineva aici?

Niciun răspuns. Viv nu stătu prea mult pe gânduri. Dacă un membru de personal caută un senator pentru o ședință foto, senatorul ar dori ca ea să ia loc pe un scaun de lângă masa de lucru. Dar în biroul întunecat, Viv nu găsi niciun scaun liber. De fapt, nu exista nici măcar un birou. În schimb, în centrul camerei erau două mese mari de mahon, apropiate pentru a susține cele peste douăsprezece monitoare ieșite din uz puse deasupra. În stânga ei trei scaune roșii de birou din piele erau îngrămădite unul peste celălalt, în timp ce în dreapta, fișete goale, cutii de depozitare, câteva tastaturi nefolosite și chiar și un frigider așezat cu susul în jos stăteau înghesuite într-un morman improvizat. Pereții erau goi. Nicio poză… nicio diplomă… nimic personal. Acesta nu era un birou. După stratul de praf ce acoperea jaluzelele pe jumătate

coborâte, locul era în mod evident părăsit. De fapt, singura dovadă că trecuse cineva pe acolo era o notă scrisă de mână de pe marginea mesei de ședințe:

Te rog răspunde la telefon

În josul paginii era o săgeată arătând spre dreapta, unde un telefon stătea deasupra unuia dintre fișetele deschise.

Derutată, Viv ridică din sprânceană, neînțelegând de ce cineva ar…

Telefonul sună, iar Viv sări înapoi, lovindu-se de ușa închisă. Verifică dacă era cineva în cameră. Nimeni. Telefonul sună din nou.

Viv reciti nota și înaintă cu prudență.

— Alo, răspunse ea, ridicând receptorul.

— Alo, cu cine vorbesc? răspunse o voce caldă.

— Cu cine vorbesc? spuse și Viv.

— Andy, răspunse bărbatul. Andy Defresne. Eu cu cine vorbesc?

— Viv.

— Și mai cum?

— Viv Parker, răspunse ea. Este cumva… este cumva vreo glumă? Thomas, tu ești?

Se auzi un clic, iar telefonul muri.

Viv puse receptorul la loc și privi în sus, spre colțurile tavanului. Văzuse odată ceva în genul acesta la *Bloopers and Practical Jokes*[{21}]. Dar nu se vedea nicio cameră de luat vederi pe nicăieri. Și cu cât stătea mai mult acolo, cu atât știa că stătuse prea mult.

Întorcându-se, țâșni spre ușă, apucând clanța cu mâna lac de transpirație. Se luptă să o deschidă, însă nu se mișca deloc – ca și cum cineva o ținea de afară. Mai apăsă o dată, și în cele din urmă cedă. Dar în vreme ce ușa se deschidea, Viv se opri împietrită. Un bărbat înalt cu păr negru, dezordonat, îi stătea în drum.

— Viv, da?

— Îți jur, dacă mă atingi, o să țip așa tare de o să-ți sparg biluțele ca pe biluțe… ăăă… biluțe de cristal.

— Relaxează-te, spuse Harris intrând. Vreau doar să vorbesc cu tine.

17.

Mă uit după un ecuson pe reverul fetei. Nu e acolo. Urmărindu-mi reacția, este speriată în mod evident. După ce s-a întâmplat cu Matthew, chiar ar trebui să fie.

— Nu te apropia! amenință ea.

Dându-se în spate, ia o gură de aer, pregătindu-se să țipe. Îmi ridic mâna, să o opresc; apoi, din senin, își înclină capul într-o parte.

— Ia stai așa… zice ea, ridicând din sprânceană. Eu te *cunosc* pe tine.

Îi întorc gestul din sprânceană cu propria sprânceană ridicată.

— Cum?

— De la… de la acel discurs pe care l-ai ținut. În fața curierilor…

Se lovește de marginea mesei de ședințe și se uită iar la mine.

— Ai fost… ai fost grozav. Partea aceea despre a-ți face inamicii potriviți… M-am gândit la asta vreo săptămână.

Încearcă să mă ia cu zăhărelul. Deja am garda ridicată.

— Și apoi când… se întrerupe, uitându-se la picioare.

— Ce? întreb eu.

— Chestia aia cu Lorax…

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nuu… haide! Ai pus insigna aceea pe congresmenul Enemark. Aia a… aia a fost cea mai tare chestie.

După cum am mai spus, am garda deja sus. Dar uitându-mă la zâmbetul larg de pe fața ei, încep să mă îndoiesc. La prima vedere, este destul de impunătoare, și asta nu doar din cauza sacoului bleumarin care o face să arate cu un an sau doi mai în vârstă. Pur și simplu înălțimea ei… aproape un metru optzeci… e mai înaltă decât mine. Dar cu cât stă mai mult acolo, cu atât încep să îi dau de cap. Sprijinită de masă, își aduce umerii în față și își coboară gâtul. E același truc pe care îl folosea Matthew pentru a părea mai scund.

— N-a aflat niciodată, nu? întreabă ea, devenind deodată nesigură. Despre Lorax, adică?

Încearcă să nu fie insistentă, însă entuziasmul a pus stăpânire pe

ea. Inițial, am presupus că era doar teatru. Acum nu mai sunt atât de sigur. Îmi mijesc ochii, studiind-o îndeaproape. Cusătura uzată de pe sacou… cutele de pe cămașa albă… Se vede că nu are bani, și felul în care se agită, încercând să ascundă un nasture descusut, arată că acesta e o problemă pentru ea. E și așa destul de greu să te integrezi când ai șaptesprezece ani; devine chiar mai rău când toți cei din jurul tău sunt cu cel puțin zece ani și ceva mai în vârstă. Totuși, ochii de culoarea cafelei îi arată cu adevărat vârsta. Cred că e din cauza unei independențe timpurii legată de lipsa banilor – asta ori ar trebui să ia Oscarul pentru cea mai bună actriță. Singura cale de a afla este să o las să vorbească.

— Cine ți-a povestit despre Lorax? o întreb eu.

Se întoarce cu sfială la auzul întrebării.

— Să nu-i spui că ți-am zis, da? Promite, te rog…

E cu adevărat rușinată.

— Ai cuvântul meu, adaug eu, prefăcându-mă că intru în joc.

— LaRue… de la toaletă.

— Lustragiul?

— Ai promis că nu vei spune nimic. Pur și simplu… l-am văzut în lift… râdea, iar eu și Nikki l-am întrebat ce era atât de amuzant și ne-a zis, dar fără ca altcineva să știe. Ne-a pus să jurăm că nu vom spune secretul…

Cuvintele curg din gura ei ca și cum și-ar dezvălui iubirea secretă pentru un boboc de liceu. Cu toate acestea, se simte o nuanță de panică în spatele fiecărei silabe. Se pare că ia încrederea în serios.

— Nu te-ai supărat, nu? întreabă ea.

— De ce m-aș supăra? răspund eu, sperând să o fac să mai vorbească.

— Nu… nimic… Se întrerupe, iar zâmbetul larg îi revine pe față. Dar pot să-ți zic… faptul că i-ai pus insigna cu Lorax… asta e, de departe, fără exagerare, *cea mai bună farsă a tuturor timpurilor*! Iar Enemark este perfect pentru asta – nu numai pentru farsă, dar și din principiu, adaugă ea, înfierbântându-se. E toată entuziasm și idealism. Nimic nu o poate opri. Bunicul meu… a fost unul dintre ultimii portari ai lui Pullman, și ne spunea că dacă nu ne alegem conflictele potrivite…

— Ai vreo ideea în ce încurcătură mare te afli? spun eu dintr-odată.

Într-un sfârșit, se oprește brusc.

— Cee?

Am uitat cum e să ai șaptesprezece ani. De la zero la șaizeci și de la șaizeci la zero, toate dintr-un foc.

— Știi despre ce vorbesc, îi spun eu.

Rămâne cu gura larg deschisă.

— Stai, se bâlbâie ea, începând să se joace cu ecusonul de la gât. E cumva vorba despre stilourile din Senat pe care le-a furat Chloe? I-am spus să nu se atingă de ele, dar ea tot spunea că dacă erau în…

— N-ai pierdut ceva în ultima vreme? întreb eu, scoțând ecusonul ei albastru din buzunar și arătându-i-l.

Se vede că e surprinsă.

— Cum l-ai găsit?

— Cum l-ai pierdut?

— Habar… Habar nu am… a dispărut săptămâna trecută – mi-au comandat pur și simplu unul nou. Fie că minte, fie că spune adevărul, nu e deloc proastă. Dacă a intrat într-o încurcătură, vrea să știe cât de mare e. De ce? Unde l-ai găsit?

Mint cu nerușinare:

— Toolie Williams mi l-a dat, spun eu, referindu-mă la puștiul de culoare care a dat peste Matthew.

— Cine?

Trebuie să îmi încleștez maxilarul ca să îmi păstrez calmul. Bag din nou mâna în buzunar și scot o poză împăturită a lui Toolie luată din ediția de azi-dimineață a ziarului *Metro*. Are urechi mari și un zâmbet surprinzător de prietenos. Aproape că rup poza în două în timp ce mă chinui să o despăturesc.

— L-ai mai văzut până acum? o întreb, înmânându-i poza.

Ea scutură din cap.

— Nu cred…

— Ești sigură? Nu e prietenul tău? Sau vreun puști pe care-l știi de la…

— De ce? Cine e?

Există patruzeci și trei de mișcări musculare pe care fața umană

le poate face. Am prieteni, senatori și congresmeni care mă mint pe față în fiecare zi. Bagă buza de jos înăuntru, ridică pleoapele de sus, coboară bărbia. Acum, știu toate trucurile. Dar să mă ia naiba, când mă uit la această fată de culoare, înaltă, cu tunsoarea scurtă afro, nu pot detecta un singur mușchi care să îmi sugereze altceva decât inocență de șaptesprezece ani.

— Stai puțin, zice ea, de data asta râzând. Asta e vreo farsă? Te-a pus Nikki să faci asta? Își întoarce ecusonul albastru ca și cum l-ar căuta pe Lorax. Ce i-ai făcut, l-ai umplut cu cerneală ca să îl împroaște pe următorul senator cu care vorbesc?

Aplecându-se, aruncă o privire precaută la ecuson. La gâtul ei, ecusonul începe să se răsucească. Observ poza unei negrese, prinsă cu bandă adezivă în spate. Presupun că e mama sau vreo mătușă. Cineva care îi dă putere – sau care măcar încearcă.

O studiez din nou pe Viv. N-are machiaj… nici bijuterii la modă… nicio tunsoare deosebită – niciunul dintre semnele popularității. Chiar și acei umeri aduși în față… Există o fată ca ea în orice școală – persoana nepopulară care privește înăuntru pe la ferestre. În cinci ani, va ieși din carapace, iar colegii ei se vor întreba de ce nu au remarcat-o. Acum, stă în spatele clasei, privind în tăcere. Ca și Matthew. Ca și mine. Dau din cap. Fata asta n-are cum să fie o ucigașă.

— Uite ce e, Viv…

— Singurul lucru pe care nu-l înțeleg e cine este acest Toolie, spune ea, continuând să chicotească. Sau tot Nikki te-a pus să faci și asta?

— Nu-ți face griji în legătură cu Toolie. E doar… doar cineva care îl știa pe un bun prieten de-al meu.

Acum e nelămurită.

— Și ce are asta a face cu ecusonul meu?

— Chiar asta încerc și eu să înțeleg.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău?

Mă hotărăsc să mai încerc o dată.

— Matthew Mercer.

— Matthew Mercer? Matthew Mercer, spune din nou. De unde știu numele ăsta?

— Nu-l știi; doar…

— Stai așa, mă întrerupe ea. Nu e tipul care a fost călcat de mașină?

Mă întind și îi smulg fotografia de ziar din mâini.

Acum ea e cea care mă studiază pe mine.

— El e cel care mi-a găsit ecusonul?

Nu îi răspund.

— De ce ar…? Se oprește, observându-mi privirea. Dacă te face să te simți mai bine, nu știu cum l-a obținut. Adică, înțeleg că ești supărat în legătură cu accidentul prietenului tău…

Ridic privirea când ea spune cuvântul *accident*. Mă privește fix. Gura i se deschide larg, arătându-i vârsta, dar ochii arată ceva diferit. Are o profunzime în privire.

— Ce? întreabă ea.

Mă întorc, prefăcându-mă că aud un sunet imaginar.

— A fost un accident, nu-i așa?

— OK, toată lumea să se liniștească, spun eu, forțându-mă să râd. Ascultă, ar trebui să pleci, Viv. Acesta e numele tău, nu? Viv? Viv, eu sunt Harris.

Ne strângem ușor mâna, iar eu îmi pun cealaltă mână pe umărul ei. Asta o știu de la senator. Oamenii nu vorbesc când sunt atinși. Ea nici nu se clintește, dar continuă să se uite la mine cu ochi de cafea.

— A fost sau nu un accident? întreabă ea.

— Bineînțeles că a fost un accident. Sunt sigur că a fost un accident. Convins. Pur și simplu… când Matthew a fost lovit de mașină, s-a întâmplat ca ecusonul tău să fie într-un tomberon de la locul crimei. Asta-i tot. Nu-i mare lucru, n-ai de ce să te panichezi. M-am gândit că dacă ai văzut ceva… I-am promis familiei că o să mă interesez. Acum știm cel puțin că era doar ceva aruncat la gunoi.

E un discurs destul de bun, care ar merge la nouăzeci și nouă la sută din populație. Problema e că am impresia că această fată e în categoria celor unu la sută. În cele din urmă, am totuși noroc. Dă din cap, părând ușurată.

— Deci ești bine? Ai obținut tot ce ai nevoie?

În cele zece minute de când o cunosc, aceasta e cea mai grea întrebare pe care a pus-o. Când m-am trezit azi-dimineață, am crezut

că Viv va avea toate răspunsurile. În schimb, sunt iarăși în fața unei foi goale, și acum, singura cale de a umple golurile… este să îmi dau seama cine mai e în joc. Matthew are fișiere în birou… eu am notițele la mine pe masă… e timpul să dezgrop restul mizeriei. Problema e că Janos nu e prost. În momentul când voi reintra în vechea mea viață, își va înfige cutia neagră cu electroșocuri chiar în pieptul meu. Am încercat deja să apelez la prieteni… Doar un prost ar mai încerca asta. Mă uit în camera micuță, dar n-am cum să mă ascund după deget – n-am nicio șansă. Asta dacă nu îmi dau seama cum să devin invizibil… sau să fac rost de ajutor în acest sens.

— Mulțumesc din nou pentru că mi-ai găsit ecusonul, îmi întrerupe Viv șirul gândurilor. Anunță-mă dacă îți pot întoarce favoarea.

Întorc brusc capul spre ea și îi repet cuvintele în minte.

Nu știu dacă e cel mai sigur pariu pe care l-am făcut, dar acum, având în vedere că viața mea atârnă de un fir de ață, nu prea am de ales.

— Ascultă, Viv, nu vreau să fiu o pacoste, dar… ai vorbit serios în legătură cu acea favoare?

— Sigur, dar are de-a face cu Matthew, pentru că…

— Nu, nu… deloc, insist eu. E doar un comision rapid… pentru o audiere la care lucrăm. O să scapi în două minute. Ce părere ai?

Fără a spune nimic, Viv cercetează camera din jurul nostru, de la multitudinea de tastaturi până la grămada de scaune de birou uzate. Este singurul punct slab din povestea mea. Dacă totul ar fi cu adevărat în regulă, de ce stăm de vorbă într-un depozit?

— Harris, nu știu…

— E doar ceva ce trebuie să ridici, nu va ști nimeni că ești acolo. Tot ce trebuie să faci e să iei un dosar și…

— Nu avem voie să ridicăm corespondență decât dacă trece prin garderobă…

— Te rog, Viv, e vorba doar de un dosar.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău.

— Ți-am spus, n-are legătură cu Matthew.

Se uită în jos, observând cusătura de la cotul sacoului. M-am dus la o curățătorie locală să îmi coasă gaura pe care am făcut-o ieri în

urma saltului de pe clădire. Dar urma e tot acolo. Agită din nou în mână ecusonul.

— Îmi pare rău, spune ea, cu vocea tremurându-i ușor. Nu pot.

Renunțând la implorări, cedez și mă forțez să zâmbesc.

— Da, înțeleg. Nu-i mare lucru.

Când aveam șaptesprezece ani, în momentul în care îmi trecea un gând prin cap, îl și rosteam. Spre mândria lui Viv, ea tace. Deschide ușa, corpul ei fiind încă pe jumătate în cameră.

— Ascultă, ar trebui…

— Ar trebui să pleci, o aprob eu.

— Dar dacă tu…

— Viv, nu te mai agita. O să sun pur și simplu la garderobă – se rezolvă imediat.

Dă din cap, uitându-se prin mine.

— Chiar îmi pare rău pentru prietenul tău.

Dau din cap a mulțumire.

— Deci te mai văd pe la Capitoliu? întreabă ea.

Mă forțez din nou să zâmbesc.

— Sigur, îi zic eu. Și dacă ai vreodată nevoie de ceva, sună la biroul meu.

Îi place asta.

— Și nu uita, adaugă ea, coborându-și vocea, încercând să mă imite, cel mai bun lucru pe care îl poți realiza în viață e să îți faci inamicii potriviți…

— Fără nicio îndoială, strig eu în timp ce ușa se închide. A plecat, iar vocea mea se transformă într-o șoaptă. Fără nicio îndoială.

18.

Îndreptându-se către holul de la etajul patru, după ce ușa se închise în spatele ei, Viv își propuse să nu privească în urmă. Indiferent cum ajunsese ecusonul ei acolo, nu fusese nevoie decât să vadă expresia disperată de pe fața lui Harris ca să înțeleagă încotro se îndrepta această afacere. Când îl văzuse prima oară vorbindu-le curierilor, intrase în cameră atât de ușor, încât fusese tentată să verifice dacă picioarele îi atingeau solul. Chiar și azi, nu era foarte sigură de răspuns. Nu era doar din cauza farmecului. La biserica ei din Michigan, văzuse destul farmec, însă Harris avea ceva mai mult.

Dintre cei patru vorbitori care îi întâmpinaseră pe curieri la cursul de orientare, doi dintre ei avertizaseră, unul dăduse sfaturi… și Harris… Harris îi provocase. Nu numai în calitate de curieri, dar și ca oameni. După cum spusese și el, prima regulă a politicii era: Nu subestima nici cea mai neînsemnată persoană. În momentul în care aceste cuvinte i-au ieșit din gură, toți cei din sală își îndreptaseră spatele. Dar azi, ceea ce văzuse ea în acea cameră – azi, bărbatul care avusese curajul de a rosti un asemenea discurs, acel bărbat dispăruse demult. Azi, Harris era tulburat… la limită… Fără nicio îndoială, încrederea îi era distrusă. Orice l-ar fi lovit, îl rănise în cel mai vulnerabil punct al său.

Grăbind pasul, Viv se repezi spre lift. Nu trebuia să aibă experiență de-o viață petrecută în politică pentru a-și da seama că venea un uragan, și chiar acum, ultimul lucru de care avea nevoie era să fie în mijlocul lui. „Nu e problema ta, își spunea ea. Mergi înainte.” Dar în timp ce apăsa butonul la lift, nu se putu abține. Răsucindu-se brusc, aruncă o privire rapidă spre ușa lui Harris. Era tot închisă. Normal. După expresia mohorâtă pe care o avea, slabe șanse să iasă afară o vreme.

Un huruit înfundat rupse tăcerea, iar ușa liftului se deschise, și se ivi liftiera – o femeie de culoare, cu pielea închisă, și un păienjeniș de fire albe la tâmple. De pe scaunul ei de lemn din lift, se uită în sus la Viv și ridică din sprânceană la vederea înălțimii ei.

— Te-a hrănit bine mama ta, nu? întrebă liftiera.

— Da… cred…

Fără a mai spune vreun cuvânt, liftiera își acoperi fața cu ziarul. Viv era deja obișnuită cu asta. De la terminarea liceului și până acum, nu îi fusese niciodată ușor să se integreze.

— La Sala Senatului? întrebă liftiera din spatele ziarului.

— Sigur, răspunse Viv ridicând din umeri.

Liftiera se opri din cititul ziarului, studiind reacția lui Viv.

— Zi nasoală, nu?

— Mai degrabă ciudată.

— Privește partea bună a lucrurilor: azi am avut salată taco la prânz, spuse liftiera, întorcându-se la ziarul său în vreme ce liftul cobora clătinându-se.

Viv dădu din cap a mulțumire, dar liftiera nu observă.

Fără să privească în urmă, liftiera adăugă:

— Nu te îmbufna, drăguță, o să faci riduri și chestii de genul ăsta.

— Nu sunt… eu…

Viv se întrerupse.

Dacă învățase ceva în ultimele săptămâni, acesta era avantajul de a păstra tăcerea. Era singurul lucru pe care familia ei încercase mereu s-o învețe – începând de la slujba tatălui ei în armată până la munca mamei sale la un cabinet stomatologic, Viv știa ce înseamnă să îți ții gura închisă și urechile ciulite. Și, într-adevăr, acesta a și fost motivul pentru care Viv obținuse această slujbă. În urmă cu un an, mama ei stătea aplecată peste scaunul în care un pacient îmbrăcat într-un costum cu dungi avea nevoie urgentă să-și scoată măselele de minte. Dacă n-ar fi ascultat conversația bolborosită, n-ar fi auzit niciodată că pacientul era senatorul Kalo din Michigan, unul dintre cei mai vechi promotori ai programului de curierat. După ce își făcuse patru dinți, senatorul ieși cu numele lui Viv în buzunarul de la sacou. Fusese nevoie doar de asta pentru a-i schimba viața: o favoare generoasă din partea unui străin.

Sprijinindu-se de grilajul din spate al liftului, Viv citi ziarul peste umărul liftierei. Un alt judecător de la Curtea Supremă se retrage. Fiica președintelui e din nou în încurcătură. Dar niciuna dintre acestea nu părea o știre importantă. Pe podea, restul ziarului era

băgat sub scăunel. Secțiunea „Metro” era deasupra. Ochii lui Viv se opriră direct pe titlul: „Identitatea șoferului ucigaș dezvăluită”. Sub titlu era poza pe care i-o arătase Harris. Tânărul negru cu zâmbetul prietenos. Toolie Williams. Viv nu-și putea lua ochii de la el. Dintr-un motiv anume, ecusonul ei fusese găsit în apropierea unui cadavru. Nici cea mai bună justificare nu putea fi suficient de bună.

— Pot să iau asta o secundă? întrebă ea aplecându-se și luând ziarul de sub scăunel.

Își mijì privirea când apropie ziarul de ochi. Fotografia se începeșa într-o pădure de puncte gri. Clipind o dată, imaginea reveni – și Toolie Williams se uita din nou fix la ea. Gândurile i se îndreptară clin nou spre senatorul Kalo. Fusese nevoie doar de asta pentru a îi schimba viața. O favoare generoasă din partea unui străin.

— Poftim, anunță liftiera în timp ce liftul se opri, iar ușa se deschise scârțâind. Etajul întâi…

Din momentul în care Viv își plecase capul trecând pe lângă senatorul din Illinois, cu privirea sa insistentă, o auzea pe mama sa cicălind-o: „Apără-te. Întotdeauna să te aperi”. Acesta fusese în parte motivul pentru care mama vrusese ca ea să ajungă la Capitol Hill. Însă acum, în timp ce se uita la fotografia pixelată din ziar, își dădu seama că mama ei nu menționase decât o parte a poveștii. Nu e vorba doar să te aperi pe tine, ci și să-i aperi pe cei care au nevoie.

— Aici voiai să ajungi? întrebă liftiera.

— De fapt, am uitat ceva sus, răspunse Viv.

— Tu ești șefa. Etajul patru să fie atunci – hopa, hopa sus…

•

Strecurându-se printre ușile liftului, Viv grăbi pasul pe hol, sperând că nu e prea târziu. Sacoul prea mare flutura în spatele ei în timp ce fugea. Dacă l-a pierdut… Nu. Nu voia să se gândească la asta. Fii încrezătoare. Fii încrezătoare.

— Scuze… dați-mi voie… strigă ea, făcându-și loc printre doi membri de personal, fiecare cu un dosar compartimentat în mână.

— Mai încet, o avertiză cel mai înalt.

„Tipic, gândi Viv. Tuturor le place să le dea ordine curierilor.” În mod instinctiv, încetini și reveni la un mers mai calm – dar după ce

făcu doi pași, se uită înapoi la cei doi bărbați. Erau doar membri de personal. Bineînțeles, ea era curier, dar… și ei erau doar membri de personal. Grăbindu-se, începu să fugă. Se simțea mai bine decât credea.

La capătul holului, se opri brusc, asigurându-se că holul era gol, și ciocăni la ușă.

— Eu sunt! strigă ea.

Niciun răspuns.

— Harris, sunt Viv. Ești acolo?

Din nou, niciun răspuns. Încercă și clanța. Nu se clinti. Era încuiat.

— Harris, e o urgență…!

Se auzi un clic. Clanța se întoarse și ușa masivă se deschise. Harris își iți capul, verificând cu precauție holul.

— Ești bine? întrebă el în cele din urmă.

Ștergându-și palma de picior, Viv rosti din nou întrebarea. Dacă voia să se retragă, aceasta era șansa ei. Simțea cum ecusonul i se legăna la gât. Nu încercă să îl apuce. Nici măcar o dată. În schimb, se uită fix în ochii lui Harris.

— Eu… ăă… voiam doar… mai ai nevoie să ridic corespondența de care ziceai?

Harris încercă să își ascundă rânjetul, dar nici chiar el nu era suficient de bun ca să reușească.

— Nu va fi așa ușor cum crezi. Ești sigură că poți…?

— Harris, sunt una din cele două fete de culoare dintr-o școală de albi, iar eu sunt cea mai închisă la piele. Într-un an, mi-au spart vestiarul și au scris *negrotei* pe spatele bluzei de sport. Ce poate să fie mai greu? Acum zi-mi unde să mă duc înainte să mă sperii și să mă răzgândesc.

19.

Holbându-se la foaia de hârtie lipită de frigiderul din oțel inoxidabil al garderobei, Viv urmări cu degetul pe lista în ordine alfabetică a senatorilor. Ross… Reissman… Reed. În spatele ei, în plen, senatorul Reed de Florida ținea un alt discurs despre importanța industriei de închiriere a bunurilor care intră în proprietatea chiriașului după ce acesta termină de plătit chiria. Pentru Reed, era modalitatea perfectă de a-și îmbunătăți imaginea de susținător al afacerilor. Pentru Viv, era momentul potrivit pentru a-i aduce vorbitorului niște apă, chiar dacă voia sau nu.

Uitându-se încă o dată pe schemă, citi cele trei coloane: „Gheață", „Fără gheață" și „Saratoga Seltzer". Viv considera asta unul dintre cele mai bune beneficii ale puterii în Senat. Nu numai că știu cum îți place cafeaua, știu și cum îți place apa. Conform tabelului, Reed era la categoria fără gheață. „Cifre", gândi Viv.

Nerăbdătoare să se miște, scoase o sticlă de apă din frigider, turnă din ea într-un pahar rece și își croi drum spre sală. Senatorul Reed nu ceruse apă și nici nu chemase vreun curier. Dar Viv știa prea bine cum funcționa securitatea în programul de curierat. Și, într-adevăr, cu atâția adolescenți de șaptesprezece ani lucrând alături de membri adulți de personal, programul se asigura că activitatea fiecărui curier era justificată. Dacă Viv voia să dispară vreo oră, cea mai bună cale era să pretindă că e legat de lucru.

În vreme ce Viv punea apa lângă tribuna senatorului, acesta, ca de obicei, o ignoră. Zâmbind în sinea ei, se aplecă aproape de el – suficient de mult ca să pară real – ca și cum ar fi primit instrucțiuni. Răsucindu-se de parcă primise o sarcină, Viv se duse înapoi spre garderobă și se îndreptă direct spre biroul șefului de curieri.

— Reed tocmai m-a rugat să fac un comision, îl anunță ea pe Blutter, care, ca de obicei, era ocupat cu un telefon.

Răsfoind fișa de locație de pe birou, Viv se semnă. Sub „Destinație", scrise Rayburn – clădirea cea mai îndepărtată din complexul Capitoliului, unde livrările curierilor Senatului erau încă

permise. Numai astfel mai câștiga cel puțin o oră, și chiar de o oră avea nevoie.

•

În cinci minute, Viv deschise ușa din lemn noduros de alun a garderobei Camerei.

— Am venit să ridic corespondența, îi spusese ea gardianului.

El îi dădu drumul înăuntru. În timp ce intra în garderobă, fu izbită de mirosul aburind de hotdog. Mai încolo, la dreapta, urmări mirosul spre mica adunare de congresmeni și membri ai personalului, îngrămădiți în fața unei mese, sursa-aromei de hotdog. Nici vorbă de miros de trabuc sau de alte clișee despre politicieni – în Camera Reprezentanților, acesta era izul adevărat din garderobă. Și, adulmecând, Viv observă subtila, dar inevitabila diferență: senatorii primeau gheața conform preferințelor fiecăruia; membrii Camerei se băteau pentru propriii hotdogi. Clubul Milionarilor versus Camera Poporului. O singură națiune în ochii lui Dumnezeu.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă o voce de femeie în vreme ce își făcea loc spre camera plenului.

Întorcându-se, văzu o femeie minionă cu păr blond, creț, stând în spatele unui birou de lemn.

— Îl caut pe supervizorul curierilor, explică Viv.

— Prefer termenul „suveran”, spuse femeia ironic, dar suficient de serios încât să o facă pe Viv să se întrebe dacă fusese sau nu o glumă. Înainte să poată comenta, telefonul de pe biroul femeii sună, iar ea bâjbâi după receptor. Garderoba, anunță ea. „Da… numărul camerei?… Voi trimite pe cineva imediat…” Ridicând un deget în aer, le făcu un semn curierilor care stăteau pe băncile din mahon de lângă biroul ei. Peste o secundă, un băiat de origine spaniolă, la vreo șaptesprezece ani, îmbrăcat în niște pantaloni gri și o jachetă bleumarin, sport, sări din scaunul său.

— Gata să o întinzi, A.J.? întrebă femeia în timp ce băiatul o cerceta pe Viv.

Văzându-i sacoul, afișă un zâmbet de dispreț aproape imperceptibil. Sacou în loc de jachetă sport. Chiar și la nivelul curierilor, era Camera versus Senatul.

— Ridică corespondența în Rayburn B-351-C, adăugă femeia.

— Iarăși? se plânse curierul. Oamenii ăștia n-au auzit de e-mail?

Ignorând plângerea, femeia se întoarse la Viv.

— Deci, cu ce te pot ajuta? întrebă ea.

— Lucrez la Senat…

— Evident, spuse femeia.

— Da, ei… noi… ăă… ne întrebam dacă urmăriți livrările curierilor. Avem un senator care și-a primit pachetul săptămâna trecută și jură că i-a dat curierului un alt plic la ieșire – dar în mod firesc, pentru că e senator, nu știe dacă acel curier era de la Cameră sau de la Senat. Toți arătăm la fel, știi.

Femeia zâmbi la această glumă, iar Viv respiră ușurată. În sfârșit, reușise.

— Păstrăm doar ce e recent, spuse femeia, arătând spre fișa cu semnături. Restul se duc la gunoi.

— Deci nu aveți nimic dinainte de…

— Azi. Asta e. Le arunc la gunoi în fiecare seară. Să fiu sinceră, e acolo doar ca să țină evidența voastră. Dacă unul dintre voi dispare, ei bine, știi ce se întâmplă când lași adolescenți de șaptesprezece ani să se plimbe printr-o cameră plină de congresmeni…

Dându-și capul pe spate, femeia fornăi zgomotos pe nas.

Viv rămase într-o tăcere deplină.

— Relaxează-te, dragă, e doar umor de curieri.

— Da, spuse Viv, forțându-se să zâmbească. Ascultă, ăă… pot face niște cópii? Măcar să-i arătăm ceva.

— Te rog, spuse femeia cu păr creț. Orice îți face viața mai ușoară…

20.

Blocat în camera de depozitare și așteptând-o pe Viv, țin receptorul la ureche în vreme ce formez numărul.

— Biroul domnului congresmen Grayson, răspunde în cele din urmă un tânăr cu accent monoton de Dakota de Sud.

Trebuie să-l apreciezi pe Grayson pentru asta. De fiecare dată când sună un alegător, prima voce pe care o aude este a recepționerului. Numai din acest motiv, congresmenii inteligenți au grijă ca funcționarii care lucrează cu publicul să aibă accentul potrivit.

Uitându-mă peste grămada de scaune din depozit, apuc receptorul și fac o pauză suficientă cât să îl fac să creadă că sunt ocupat.

— Bună ziua, aș dori legătura cu persoana care se ocupă cu alocările de fonduri, spun eu în cele din urmă. Cumva, cred că am pierdut fișa de informații.

— Un nume?

Sunt tentat să folosesc numele lui Matthew, dar veștile au circulat probabil deja. Cu toate acestea, frica e mai importantă.

— Sun din partea Alocărilor Interne. Trebuie să…

Întrerupându-mă, recepționerul mă pune în așteptare. Câteva secunde mai încolo, revine.

— Îmi cer scuze, spune el. Asistentul său zice că tocmai a ieșit pentru o clipă.

Este o minciună evidentă. La acest nivel, membrii de personal ai Camerei nu au asistenți. Indiferent de asta, nu ar trebui să fiu surprins. Dacă sun pe linia principală, nu este un telefon ce merită să fie preluat.

— Spuneți-i că sunt de la biroul președintelui Senatului și că este vorba despre cererea congresmenului Grayson…

Sunt din nou pus în așteptare. Și din nou revine în câteva secunde.

— Așteptați un moment, domnule. Vă fac legătura cu Perry…

Prima regulă a politicii: tuturor le e frică.

— Aici Perry, răspunde o voce stridentă, dar aspră.

— Bună, Perry, sun de la Alocări Interne… să rezolv problemele lui Matthew după ce…

— Da, nu… am auzit. Chiar îmi pare rău. Matthew era un drăguț.

Spune cuvântul „era”, iar eu închid ochii. Încă mă lovește ca o șosetă plină de monede.

— Deci cu ce te pot ajuta? întreabă Perry.

Mă gândesc la pariul inițial. Orice o fi văzut Matthew în acea zi… motivul pentru care el și Pasternak au murit… au început cu asta. Vânzarea unei mine de aur din Dakota de Sud ce trebuia introdusă în proiect. Biroul lui Grayson a făcut prima cerere. Nu am prea multe informații în afară de asta. Tipul ăsta îmi poate oferi mai mult.

— De fapt, reexaminăm diferitele cereri, explic eu. Când Matthew… De când a murit Matthew, vrem să ne asigurăm că știm prioritățile tuturor.

— Bineînțeles, bineînțeles… mă bucur că pot fi de ajutor.

Face parte din personalul unui parlamentar mai puțin important și crede că îi pot pasa niște proiecte. În acel moment, acreala din voce se evaporă.

— OK, încep eu, uitându-mă la foaia goală de hârtie din fața mea. Mă uit pe lista inițială de cereri și, evident, înțeleg că nu ați fi șocați să aflați că nu se pot rezolva toate…

— Bineînțeles, bineînțeles, spune pentru a doua oară, chicotind.

Aproape că îl aud cum se lovește peste genunchi. Nu știu cum se descurca Matthew.

— Deci ce proiecte sunt cele mai urgente? întreb eu.

— Sistemul de canalizare, răspunde imediat, dintr-o răsuflare. Dacă puteți rezolva asta… dacă putem îmbunătăți canalizarea… e singurul lucru care ne poate câștiga simpatia districtului.

E mai inteligent decât credeam. Știe cât de jos este acest congresmen în ierarhie. Dacă cere toate jucăriile de pe lista de Crăciun, e norocos să primească una singură. Mai bine să se concentreze pe casa de păpuși Barbie pe care o visează orice copil.

— Acel sistem colector… chiar ar schimba soarta alegerilor,

adaugă el, deja implorând.

— Deci restul de pe listă…

— Este de importanță secundară.

— Dar cum rămâne cu mina de aur? întreb, aruncând prima momeală. Credeam că Grayson și-o dorea foarte mult.

— Și-o dorea foarte mult? Nici măcar nu auzise de ea. Am adăugat-o pentru un donator, să pară că ne dăm toată silința.

Când Matthew mi-a povestit despre pariu, a spus exact același lucru: că celor din biroul lui Grayson nu le păsa de mină – ceea ce înseamnă că tipul ăsta, Perry, ori este complet de acord, ori încearcă să doboare pe cont propriu recordul la baliverne.

— Ciudat… zic eu, încercând să sap mai adânc. Credeam că Matthew a primit niște telefoane privind acest lucru.

— Dacă a primit telefoane, e numai pentru că Wendell Mining a făcut lobby.

Scriu „Wendell Mining” pe foaia de hârtie. Când vine vorba de joc, am crezut întotdeauna că diversele voturi sau cereri erau neimportante – însă nu și dacă mi se spune cine mai e în joc.

— Cum rămâne cu restul delegației tale? întreb eu, referindu-mă la senatorii din Dakota de Sud. O să sară cineva cu gura dacă eliminăm cererea legată de mină?

Crede că vreau să mă acopăr înainte să renunț la mina de aur, dar ceea ce doresc eu să aflu e cine altcineva din Congres mai e interesat de proiect.

— Nimeni, spune el.

— E cineva împotrivă?

— E vorba despre o mină de aur abandonată dintr-un oraș atât de mic, că nici măcar nu are semafoare. Să fiu sincer, nu cred că știe nimeni ceva despre asta în afară de noi.

Aud un alt hohot de râs, în timp ce se lovește cu palma peste picior, râs ce mă zgârie pe creier. Acum trei nopți, cineva a pariat o mie de dolari pentru dreptul de a introduce mina de aur în proiect. Altcineva a pariat cinci mii. Asta înseamnă că mai sunt cel puțin doi oameni undeva care urmăreau ce se întâmplă. Însă acum nu reușesc să-l găsesc pe niciunul din ei.

— Deci cum stăm cu sistemul nostru de canalizare? întreabă

Perry de la celălalt capăt al firului.

— O să mă străduiesc, îi spun eu, uitându-mă la foaia aproape goală de hârtie.

Cuvintele „Wendell Mining” plutesc ușor deasupra mea. Dar când apuc hârtia și o recitesc pentru a șasea oară, simt cum tabla de șah se mărește ușor. Bineînțeles. Nici nu mă gândisem la asta…

— Mai ești pe fir? întreabă Perry.

— De fapt, trebuie să fug, îi zic eu, simțind deja mușcătura puternică a adrenalinei. Mi-am adus aminte că am de dat un telefon.

21.

– Bună ziua, am venit să ridic corespondența, anunță Viv intrând în camera 2 406 a clădirii Rayburn, sediul fostului șef al lui Matthew, congresmenul Nelson Cordell din Arizona.

— Cum? întrebă tânărul cu accent indian din spatele biroului.

Purta o cămașă din denim cu cravată îngustă din piele, care avea o clemă din metal marcată cu stema Arizonei. Viv nu văzuse așa ceva în birourile celorlalți membri din Arizona. „Bravo lui Cordell”, se gândi Viv. Era drăguț să vezi că își aduce cineva aminte de locul său de baștină.

— Am primit un telefon să ridicăm corespondența, explică Viv. Aici e 2 406, nu?

— Da, spuse tânărul recepționer, uitându-se pe biroul său după corespondență de livrat. Dar n-am chemat un curier.

— Ei bine, cineva a făcut-o, spuse Viv. Era un pachet pentru sala de plen.

Tânărul se ridică, și cravata de piele i se lovi de piept. Tuturor le e frică de șef – după cum spusese Harris.

— Pot să folosesc un telefon? întrebă Viv.

El arătă spre telefonul de pe masa din fier forjat în stil sud-vestic.

— O să verific să văd dacă l-a solicitat altcineva.

— Grozav… mulțumesc, spuse Viv în timp ce tânărul dispăru pe o ușă la dreapta. După ce el dispăru, Viv ridică receptorul și tastă cele cinci cifre pe care i le dăduse Harris.

— Aici Dinah, răspunse o voce de femeie.

În calitate de colegă a lui Matthew și șefă a subcomitetului de Alocări Interne al Camerei, Dinah avea un acces incredibil la o cantitate impresionantă de putere. Mai mult de atât, avea un sistem de identificare a apelantului, motiv pentru care Harris îi spusese să efectueze apelul de aici. Chiar acum cuvintele „Dl. Cordell” îi apăreau pe ecranul digital al telefonului.

— Bună, Dinah, începu Viv, atentă să își mențină vocea coborâtă și liniștită, sunt Sandy, te sun din biroul de personal. Îmi cer scuze

că te deranjez, dar domnul congresmen dorea să se uite la câteva dintre agendele cu proiecte ale lui Matthew, ca să se asigure că e informat la ședință…

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse brusc Dinah.

— Pardon?

— Știi… informațiile de acolo… nu e bine să le las să rătăcească în afara biroului.

Harris o avertizase că s-ar putea întâmpla asta. De aceea, îi dădu o replică ce îi asigură lovitura de grație.

— Domnul congresmen le vrea, insistă Viv.

Urmă o scurtă pauză la capătul celălalt al liniei.

— O să le pregătesc, spuse Dinah în cele din urmă.

În spatele lui Viv, ușa din dreapta se deschise și tânărul recepționer reintră în cameră.

— Grozav, se bâlbâi Viv. O… o să trimit pe cineva să le ridice.

Închizând telefonul, Viv se întoarse către biroul principal de la recepție.

— Vina mea, am greșit camera, îi spuse Viv recepționerului în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Nu-ți face griji, răspunse el. Nu-i nimic.

•

Refuzând să aștepte liftul, Viv coborî alergând cele patru rânduri de scări, sărind ultimele două trepte și aterizând cu un mic pocnet pe podeaua lucioasă de la subsolul clădirii Rayburn. În medie, un curier al Senatului străbătea unsprezece kilometri de hol în fiecare zi, ridicând și livrând pachete. Într-o zi obișnuită, acei unsprezece kilometri puteau să îi ducă de la sala de audieri unde Nixon a fost pus sub acuzare în cazul Watergate, pe lângă camera veche a Curții Supreme, unde Curtea a dat un verdict pentru prima oară în cazul Dred Scott, până la partea de vest de la Capitoliu, unde toți noii președinți rostesc jurământul de învestitură, și până în centrul imensei rotonde – sub arcul maiestuos al domului – unde se aflaseră cândva depuse trupurile lui Abraham Lincoln și John F. Kennedy. Viv îl vedea în fiecare zi, însă nu mai fusese așa entuziasmată din prima ei zi de muncă.

Încă neștiind dacă era vorba de entuziasm sau de frică, nu lăsă

emoțiile să o încetinească. Cu inima bătând să îi sară din piept, coti pe holul de un alb fantomatic – Viv Parker nu mai ducea corespondența, ea făcea în sfârșit ce promisese inițial programul de curierat: se făcea cu adevărat importantă în viața cuiva.

Oprindu-se în fața camerei B-308, simți că avântul i se domolește. Acesta era încă biroul lui Matthew – și dacă nu era atentă, nu avea să reușească. Întinzându-se ca să apuce clanța, verifică holul, așa cum o instruise Harris. La stânga ei, ușa spre o baie de serviciu lăsa să se vadă puțin înăuntru, dar, din câte putea ea să observe, nu era nimeni acolo. La dreapta, holul era pustiu.

Ținându-și respirația, apăsă clanța, surprinsă de cât de rece era. În timp ce se sprijinea de ușă, primul lucru pe care îl auzi fu telefonul – la stânga ei, dincolo de carpeta Sioux. Din nou, exact cum spusese Harris.

Urmărind sunetul, dincolo de cutiile pentru corespondența primită și trimisă de pe marginea biroului, Viv dădu colțul și fu cuprinsă de un sentiment brusc de ușurare când văzu că recepționera era neagră. Fără a scoate un cuvânt, Roxanne se uită la Viv, îi studie ecusonul și dădu ușor din cap. Viv suferise din cauza culorii pielii sale de multe ori până atunci. O trataseră urât femeile de la cantină… un liftier… chiar și doamna congresmen Peters.

— Ai nevoie de ceva, păpușă? întrebă Roxanne cu un zâmbet cald.

— Am venit doar să ridic niște agende de ședință.

Când Harris îi spusese prima oară lui Viv despre asta, ea își făcuse griji că cineva s-ar putea întreba de ce un curier al Senatului venea să ridice corespondența din Cameră. Roxanne nici măcar nu se uită de două ori. Indiferent ce scrie pe ecuson, chiar și pentru recepționere, un curier este un curier.

— Dinah e…?

— Intră pe ușa aia, îi spuse Roxanne, arătând în spate.

Viv se îndreptă într-acolo, și Roxanne se întoarse pentru a urmări votul de pe C-SPAN. Viv nu se putu abține să nu rânjească. La Capitol Hill, chiar și cei din personalul auxiliar erau dependenți de politică.

Grăbindu-se, Viv se repezi înainte și intră.

— … deci care e situația acum? întrebă o voce de bărbat.

— Ți-am spus, lucrăm la asta, răspunse Dinah. Nu mai e de doar două…

Ușa se lovi de perete, iar Dinah se întrerupse, întorcându-se brusc spre Viv.

— Scuze, spuse Viv.

— Pot să te ajut? se răsti Dinah.

Înainte ca Viv să răspundă, bărbatul din fața biroului lui Dinah se întoarse după sunet. Viv se uită la el, dar ceva nu era în regulă. Se uita prea sus, ca și cum era…

Viv zări bastonul alb pe mânerul căruia bărbatul își freca degetul. De aceea îi părea așa cunoscut… Îl văzuse lovind podeaua holului cu bastonul, în timpul votului, pe lângă Sala Senatului.

— Am întrebat dacă pot să te ajut, repetă Dinah.

— Da, se bâlbâi Viv, prefăcându-se că studiază dihorul împăiat din bibliotecă. Eu doar… acel dihor…

— Ai venit după agendele de ședință? o întrerupse Dinah.

— Am venit după agendele de ședință.

— Sunt pe scaun, spuse Dinah, arătând cu degetul spre biroul din fața ei.

Cât de repede putu, Viv traversă covorul și dispăru în spatele biroului, unde văzu pe scaun două agende groase cu trei inele. Cotorul unuia din ele era marcat A-L; celălalt M-Z. Trăgând scaunul ca să ridice agendele, Viv observă o mulțime de rame de fotografii așezate cu fața în sus în mijlocul biroului. Ca și cum cineva își făcea bagajele… sau ca și cum cineva era *împachetat.* Calculatorul de pe birou era oprit, deși era miezul zilei. Diplomele atârnate cândva pe perete erau acum sprijinite pe podea. Timpul se opri, în vreme ce se aplecă spre scaun, iar ecusonul i se lovi de marginea biroului.

Se mai uită o dată la poza de deasupra grămezii, unde un bărbat cu păr blond nisipiu stătea în fața unui lac albastru ca safirul. Era înalt, cu un gât subțire ce îl făcea să pară foarte stângaci. Ce ieșea în evidență era faptul că stătea atât de mult spre stânga, încât aproape ieșea din cadru. Cu mâna care arăta spre lac, Matthew Mercer arăta spre cine credea el că era adevăratul star. Zâmbetul de pe fața lui transmitea mândrie pură. Viv nu-l cunoscuse niciodată pe acest

bărbat, dar privind această fotografie, nu-și mai putu lua ochii de la el.

În spatele ei, simți o mână puternică pe umăr.

— Ești în regulă? întrebă Barry. Ai nevoie de ajutor?

Smucindu-se, Viv luă cu repeziciune agendele de pe scaun și merse împleticit spre cealaltă parte a biroului, ca și cum greutatea lor o făcea să își piardă echilibrul. În câteva secunde, își reveni și mai privi o dată biroul lui Matthew.

— Îmi pare rău pentru prietenul dumneavoastră, spuse ea.

— Mulțumim, spuseră Dinah și Barry simultan.

Cu un zâmbet forțat și stângaci, Viv se grăbi spre ușă. Barry nu se mișcă, dar ochii săi albaștri, încețoșați îi urmăriră toate mișcările.

— Ai grijă să le aduci înapoi, strigă Dinah, mutându-și borseta.

Fiind colegă cu Matthew, stătuse alături de el timp de aproape doi ani, dar încă era șefa comitetului. Acele caiete erau de o importanță vitală.

— Sigur, spuse Viv. De îndată ce domnul congresmen termină, sunt ale dumneavoastră.

22.

– Ce facem cu casa lui? chiți vocea lui Sauls la capătul celălalt al firului.

— Are un apartament într-o clădire de la capătul străzii Adams Morgan, spuse Janos, cu voce joasă, în timp ce dădea colțul holului de marmură lung și curat din clădirea Russell a Senatului.

Nu alerga, dar mergea cu pas iute. Hotărât. Ca și restul oamenilor din jurul său. Aceasta era întotdeauna cea mai bună metodă de a dispărea.

— Nu este proprietatea lui, totuși, de fapt el nu prea deține nimic. Nu are mașină, acțiuni și nimic în cont. Cred că încă își plătește împrumuturile. Altfel, n-are nimic permanent.

— Ai ajuns la el acasă?

— Tu ce crezi? îi răspunse Janos imediat.

— Să înțeleg că nu a dat pe acolo?

Janos nu răspunse. Ura întrebările stupide.

— Mai e ceva ce vrei să știi?

— Familie, prieteni?

— Tipul e deștept.

— Asta știm deja.

— Nu cred. E în Congres de zece ani. Știi cât de crud te face lucrul ăsta? Tipul e brici, s-a gândit bine la asta. Chiar dacă are relații, jocul în sine îl împiedică să se apropie de colegi… și după ce l-am urmărit pe prietenul lui de la procuratură… nu cred că Harris se lasă fraierit de două ori.

— Prostii. Toată lumea se lasă fraierită de două ori. De aia continuăm să realegem președinții.

Urmărind numerele de pe perete, Janos tăcu din nou.

— Crezi că mă înșel? întrebă Sauls.

— Nu, răspunse Janos. Nimeni nu supraviețuiește pe cont propriu. Există cineva acolo în care el are încredere.

— Deci îl poți găsi?

Oprindu-se în dreptul camerei 427, Janos prinse clanța ușii din

mahon, înaltă de trei metri și jumătate, și apăsă cu putere.

— În asta constă slujba mea, spuse el închizând telefonul și îndesându-l în buzunarul hanoracului FBI.

Înăuntru, biroul arăta exact la fel ca ultima oară când intrase acolo. Biroul lui Harris era neatins în spatele paravanului din sticlă, iar asistentul lui Harris se afla tot la masa din față.

— Agent Graves! exclamă Cheese când Janos intră în birou. Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

23.

În timpul primului meu interviu de la Capitol Hill, un director de personal obosit, care folosea cea mai mare cantitate de gel de păr din câte văzusem eu vreodată, îmi spusese că, în esența sa, Congresul reacționa ca un mic oraș. În unele zile era morocănos, în altele era înfuriat și gata să se ia la pumni cu întreaga lume. Deoarece fusesem crescut într-un orășel, am înțeles perfect analogia. Și chiar acesta e motivul pentru care mă plimb în sus și în jos de-a lungul camerei de depozitare, așteptând să răspundă cineva. După cum știe orice locuitor al unui orășel, dacă vrei să afli adevăratele secrete ale orașului, trebuie să treci pe la arhivă.

— Centrul de Resurse Legislative, răspunde o femeie cu voce de matroană.

— Bună ziua, sper că puteți să mă ajutați. Caut informații despre un lobby-ist.

— Vă fac legătura cu Gary.

Făcând analogia cu un orășel, Centrul de Resurse Legislative este ca și cum ai sta pe verandă cu bătrâna morocănoasă care locuiește chiar vizavi de singurul motel. Nu este un loc prea atrăgător pentru stat la taclale, dar la urma urmelor, ea știe exact cine și-o trage cu cine.

— Gary Naftalis, răspunde un bărbat. Vocea îi este seacă, netrădând nicio emoție. Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună, Gary, sun din biroul domnului senator Stevens. Avem o companie care ne tot sună în legătură cu acest proiect și încercăm să ne dăm seama cu ce lobby-iști lucrează. Voi mai faceți asta?

— Doar ca să păstrăm sinceritatea lobby-iștilor, domnule, râde el pentru sine.

Este o glumă proastă, dar o idee bună. În fiecare an, peste șaptesprezece mii de lobby-iști ajung la Capitol Hill, mitraliind cu întrebări și cu cereri speciale. Adunate cu mormanele de proiecte înainte și votate în fiecare zi, totul devine copleșitor. După cum știe toată lumea de la Capitol Hill, un membru de personal are prea

multă treabă ca să fie expert în toate. Ai nevoie de informații? Sună-i pe lobby-iști. Vrei niște idei de discurs? Sună-i pe lobby-iști. Nu știi sigur la ce anume se referă un anumit amendament? Sună-i pe lobby-iști. E ca și cum ți-ai cumpăra droguri. Dacă îți oferă ceva bun, te vei întoarce. Așa circulă informația. Repede, în liniște și fără a lăsa urme.

Ideea e că acum chiar am nevoie de acele urme.

Dacă Pasternak era în joc, ceilalți lobby-iști jucau și ei. Din fericire, toți lobby-iștii trebuie să se înscrie la Centrul de Resurse Legislative și să facă o listă cu numele clienților, ceea ce îmi dă mie oportunitatea să aflu cine lucrează pentru Wendell Mining.

— Se poate doar să spun numele unei anumite companii? întreb eu.

— Desigur, domnule… tot ceea ce trebuie să faceți e să veniți și să…

— Pot să cer o mare favoare? îl întrerup eu. Șeful meu e pe cale să îmi smulgă capul de pe umeri și să joace fotbal cu el… Așa că, dacă îți dau numele acum, ai putea să îl cauți pentru noi? E vorba doar de o companie, Gary…

Îi spun numele ca o lovitură de grație. Face o pauză, lăsând tăcerea să plutească.

— Chiar mi-ar salva pielea, adaug eu.

Din nou, ezită. De aceea urăsc să vorbesc la telefon…

— Care e numele companiei, domnule?

— Grozav… grozav. Wendell Mining, îi spun eu. Wendell Mining.

Aud țăcănitul tastelor și mă opresc din mers. Privind în depărtare, pe dedesubtul jaluzelelor acoperite de praf, am o vedere clară asupra aleii înguste și a balustradei din marmură care mărginesc latura de vest a clădirii. Soarele de dimineață bate pe acoperișul de cupru, dar pălește în comparație cu căldura pe care o simt acum. Îmi șterg transpirația de pe ceafă și îmi deschid nasturele de sus al cămășii. Costumul și cravata erau suficiente ca să pot intra înapoi în clădire fără a fi privit cu suspiciune, însă dacă nu primesc niște răspunsuri în curând…

— Scuze, spune Gary. Nu apare nimic.

— Cum adică, nu apare nimic? Credeam că fiecare lobby-ist

trebuie să facă publică identitatea…

— Așa e. Dar în această perioadă a anului… am ajuns abia la jumătatea grămezii.

— Ce grămadă?

— A formularelor pentru dezvăluire – acelea pe care le completează lobby-iștii. Trecem de șaptesprezece mii de formulare în perioada de înregistrare. Știi cât durează să le scanăm și să le introducem în baza de date?

— Săptămâni?

— Luni. Termenul limită a fost chiar în urmă cu câteva săptămâni, în august, și încă mai avem o groază de introdus.

— Deci e posibil ca vreun lobby-ist să lucreze la această chestiune.

— Suntem la Congres, domnule. Orice e posibil.

Îmi plimb limba de-a lungul obrajilor. Urăsc umorul guvernamental.

— Se adaugă aproximativ șapte sute de nume în baza de date în fiecare zi, continuă Gary. Cea mai bună mișcare e să reveniți cu un telefon mai pe la sfârșitul săptămânii, și vom verifica dacă este acolo.

Mi-am amintit că acesta este al doilea an când Wendell Mining au făcut această cerere.

— Dar anul trecut? întreb eu.

— După cum am spus, nu a apărut nimic, ceea ce înseamnă fie că nu au pe nimeni, fie că persoana respectivă nu s-a înregistrat.

Asta chiar are sens. Când vine vorba de înregistrări, micile companii preferă să facă totul pe cont propriu. Apoi, când eșuează, se deșteaptă și plătesc un profesionist să facă treaba.

Dacă Wendell avea pe cineva care se ocupa de ei, numele trebuia să apară în cele din urmă în baza de date.

— Uite, apreciez ef…

Se aude un ciocănit puternic la ușă, iar eu tac.

— Mai sunteți acolo, domnule? întreabă Gary în receptor.

Persoana mai ciocănește încă o dată. De data asta pe ritmul pam-pam.

— Eu sunt, sinistratule! strigă Viv. Deschide!

Mă reped spre ușă și o descui. Firul de la telefon se întinde atât de mult încât dărâmă grămada de tastaturi, care se izbesc pe podea în timp ce ușa se deschide.

— Misiune îndeplinită, domnule Bond. Ce urmează? cântă Viv, îmbrățișând cele două carnete ca o școlăriță la liceu.

Și atunci îmi pică fisa. Ea *încă e* la liceu. Strecurându-se înăuntru, trece pe lângă mine cu un pas săltat. Am văzut același lucru la membrii de personal în prima zi când au ajuns în sala de plen a Senatului. Emoția puterii.

Vocea lui Gary pârâie prin receptor.

— Domnule, mai sunteți…?

— Aici sunt, îmi cer scuze, spun eu, întorcându-mă la telefon. Mulțumesc de ajutor, revin săptămâna viitoare.

În timp ce închid, Viv trântește caietele pe birou. Mă înșelasem înainte. Credeam că e genul de fată care stă cuminte în spatele clasei – și, chiar dacă partea asta e adevărată, îmi dau seama rapid că e și genul de fată care, aflată în compania persoanelor pe care le cunoaște, nu mai tace din gură.

— Cred că n-ai avut probleme, îi spun eu.

— Ar fi trebuit să vezi! Eram de neoprit, îți spun, a fost ca în *Matrix*. Stau toți acolo nedumeriți, iar eu îmi fac loc într-o mișcare foarte lentă… ferindu-mă de gloanțele lor… folosindu-mă de Voodoo… O, nici n-au știut ce i-a lovit!

Glumele se succed prea repede. Recunosc un mecanism de apărare când îl văd. Îi e frică. Chiar dacă nu își dă seama.

— Viv…

— Ai fi mândru de mine, Harris…

— A spus Dinah ceva?

— Glumești? Era mai oarbă decât tipul orb…

— Tipul orb?

— Am nevoie doar de un nume de cod…

— Barry era acolo?

— … ceva șmecher, cum ar fi Umbra Senatului…

— Viv…

— … sau Pisica Neagră…

— *Viv*!

— … sau Cafea Dulce. Ce zici de asta? Cafea Dulce. Ooo, da, să trecem la Viv-icitate!

— *La naiba, Viv, taci odată*!

Se oprește în mijlocul propoziției.

— Ești sigură că era Barry? întreb eu.

— Nu îi știu numele. E un tip orb cu un baston și ochii încețoșați…

— Ce ți-a spus?

— Nimic, deși mă tot urmărea în timp ce mergeam. Nu știu… era puțin dus… dar era ca și cum încerca să dovedească – nu că ar conta – încerca să dovedească faptul că nu era chiar așa de orb, știi?

Mă reped la telefon și îi formez numele de mobil. Nu. Închid și o iau de la capăt. Trebuie să sun prin operator. Mai ales acum.

După ce am format cele cinci cifre, operatorul de la Capitoliu îmi face legătura cu vechiul birou al lui Matthew.

— Interior, răspunde Roxanne.

— Bună, Roxanne, sunt Harris.

— Harris… ce mai faci?

— Bine. Poți să…?

— Să știi că te afli în rugăciunile mele, drăguțule. De când cu Matthew…

— Nu… bineînțeles. Uite ce e, scuze că te deranjez, dar e un fel de urgență. Barry mai e pe acolo?

Viv îmi face semn, îndreptându-se încet spre ușă.

— Mă întorc imediat, șoptește ea. Mai trebuie să ajung undeva…

— Așteaptă! strig eu.

Nu mă ascultă. Se distrează prea bine ca să asculte o mustruluială.

— Viv!

Ușa se trântește, iar ea dispare.

— Harris, aud o voce în urechea mea.

O recunosc dintr-o mie. Barry.

24.

– Cum te simți? Ești bine? întreabă Barry.

— De ce n-aș fi? răspund eu.

— În legătură cu Matthew… am crezut… Oricum, de unde mă suni?

E a treia întrebare ce îi iese pe gură. Mă mir că nu a fost prima.

— Sunt acasă, îi spun eu. Aveam pur și simplu nevoie de timp să… aveam nevoie de ceva timp.

— Ți-am lăsat patru mesaje.

— Știu… și apreciez… aveam pur și simplu nevoie de timp.

— Da, înțeleg, într-adevăr.

Nu crede o iotă, însă nu din cauza a ceea ce am spus.

Cu ceva ani în urmă, câțiva colegi au organizat o petrecere surpriză pentru Ilana Berger, secretar de presă pentru senatorul Conroy. În calitate de vechi prieteni de facultate ai Ilanei, Matthew, Barry și eu am fost invitați, alături de toți cei din biroul senatorului, și aparent, de toată lumea de la Capitol Hill. Prietenii Ilanei voiau un *eveniment*. Cumva însă, invitația lui Barry a ajuns la o adresă greșită. Îngrijorat mereu că ar putea fi lăsat pe dinafară, Barry a fost devastat. Când i-am spus că trebuie să fi fost o greșeală, nu a vrut să creadă. Când i-am spus să sune gazdele petrecerii, a refuzat. Și când noi am sunat gazdele, care s-au simțit foarte prost că invitațiile nu au ajuns, și au trimis altele noi, Barry a considerat aceasta o rectificare izvorâtă din milă. Acesta a fost mereu defectul cel mai mare al lui Barry – poate să meargă pe stradă fără niciun ajutor, dar, când vine vorba de relații personale, se vede doar pe sine stând singur în întuneric.

Bineînțeles, în ceea ce privește bârfa de la Capitoliu, radarul lui este mai bun decât al oricui altcuiva.

— Presupun că ai auzit de Pasternak? întreabă el.

Rămân tăcut. Nu este el singurul cu radar. Tonul îi crește ușor în intensitate. Are ceva de spus.

— Doctorii au zis că e vorba de un atac de cord. Poți să crezi

asta? Tipul aleargă opt kilometri în fiecare dimineață și bam! – i se oprește inima într-o… într-o clipă. Carol este devastată… întreaga lui familie… e ca și cum ar fi explodat o bombă. Dacă le dai un telefon… chiar ar avea nevoie, Harris.

Îl aștept să rostească și ultimul cuvânt.

— Pot să îți pun o întrebare? spun eu în cele din urmă. Ai vreun câine în cursă?

— Ce?

— Wendell Mining… cererea la care lucra Matthew… Faci lobby pentru ea?

— Bineînțeles că nu. Știi că n-aș face asta…

— Nu știu nimic, Barry.

Râde jucăuș. Eu nu râd.

— Să-ți mai spun o dată, Harris, n-am lucrat niciodată la chestiunile lui Matthew.

— Atunci ce cauți în biroul lui?

— Harris…

— Lasă-mă cu *Harris*!

— Știu că ai avut două mari pierderi săptămâna asta…

— Ce naiba ai, Barry? Lasă-mă cu masajul mental și răspunde naibii la întrebare!

Se aude o pauză lungă la capătul celălalt al firului. Fie s-a panicat, fie e în stare de șoc. Trebuie să aflu care din ele.

— Harris, începe el în cele din urmă, cu vocea tremurându-i la fiecare silabă. Sunt aici de zece ani… aceștia sunt prietenii mei… aceasta e familia mea, Harris… În timp ce spune aceste cuvinte, închid ochii și lupt împotriva șuvoiului de lacrimi. L-am pierdut pe Matthew. Haide, Harris. E vorba de Matthew…

Dacă apasă pe corzile sensibile, o să îl omor pentru asta.

— Ascultă-mă, mă imploră. Nu e momentul potrivit să te închizi în tine.

— Barry…

— Vreau să vin să te văd, insistă. Doar spune-mi unde ești de fapt.

Deschid brusc ochii și mă holbez la telefon. Când Pasternak m-a angajat acum mulți ani, mi-a spus că un bun lobby-ist e cel care,

dacă stai lângă el într-un avion, iar genunchiul lui îl atinge pe al tău, nu îți produce disconfort. Întrebându-mă unde sunt, Barry devine în mod oficial inconfortabil.

— Trebuie să fug, îi spun eu. Vorbim mai încolo.

— Harris, nu…

— La revedere, Barry.

Trântind telefonul în furcă, mă întorc din nou spre fereastră și studiez lumina soarelui cum se reflectă de pe acoperiș. Matthew m-a avertizat mereu asupra prieteniilor competitive. Acum nu mai am cum să îl contrazic.

25.

În fața biroului lui Cheese, Janos se dădu cu grijă în spate și arboră un zâmbet semiprietenos. După expresia neliniștită de pe fața asistentului lui Harris, hanoracul de la FBI era mai mult decât suficient. După cum știa prea bine, dacă strângi oul prea tare, se sparge.

— Crezi că e bine? întrebă Janos pe tonul cel mai îngrijorat cu putință.

— Părea în regulă în mesaj, răspunse Cheese. Mai mult obosit decât altceva. A avut o săptămână grea, și în mod evident, acesta e motivul pentru care își ia liber săptămâna asta.

— Deci te-a sunat azi-dimineață?

— De fapt, cred că era ieri-noapte. Acum, spuneți-mi din nou de ce aveți nevoie să vorbiți cu el.

— Investigăm moartea lui Matthew Mercer. Accidentul s-a petrecut în jurisdicția FBI, așa că au dorit să vorbim cu câțiva dintre prietenii lui. Interpretând expresia de pe fața lui Cheese, Janos adăugă: Nu-ți face griji… e doar procedura standard…

Ușa din față se deschise, și o tânără de culoare într-un sacou bleumarin își îți capul.

— Curier al Senatului, anunță Viv, cu trei cutii în brațe, una roșie, alta albă și alta albastră, încercând să le țină în echilibru. Livrare de steaguri?

— Cine, ce? întrebă Cheese.

— Steaguri, repetă ea, uitându-se și la Cheese și la Janos. Steaguri americane… știi, cele care se pun sus pe stâlpii de la Capitoliu, și apoi se vând oamenilor doar pentru că au fost urcate acolo… Oricum, am aici trei pentru… Citi cuvintele de pe cutia de sus… Pentru un domn Harris Sandler.

— Poți să le lași aici, îi zise Cheese, arătând spre biroul lui.

— Și să fac aici dezordine? întrebă Viv. Arătă prin paravanul de sticlă spre biroul răvășit al lui Harris. Asta e cocina șefului tău? Înainte ca Cheese să răspundă, Viv se îndreptă spre ușa din paravan:

Dacă vrea steagurile… să se ocupe de ele.

— Vezi tu, asta trebuie să vedem mai des! strigă Cheese, bătându-se cu pumnii în piept. Respect pentru *Tineret*!

Privind-o cu atenție, Janos urmări cum Viv se apropie de biroul lui Harris. Stătea cu spatele la el, și corpul acoperea cam tot ce făcea, dar din ceea ce își dădu Janos seama, era doar o livrare de rutină. Fără a spune un cuvânt, făcu loc pentru cutii, le puse pe biroul lui Harris, și dintr-o singură mișcare lină, se întoarse. Tresări când îl văzu pe Janos holbându-se la ea. Asta era. Contact.

— Bună, spuse ea zâmbind în timp ce ochii li se întâlniră. E totul în regulă?

— Bineînțeles, răspunse Janos sec. Totul e perfect.

— Deci poți urca *orice* sus pe Capitoliu? întrebă Cheese. Ciorapi? Lenjerie intimă? Am acest tricou *Barney Miller* căruia i-ar prinde foarte bine să fie scuturat.

— Cine e Barney Miller? întrebă Viv.

Cheese își apucă pieptul, prefăcându-se că e în chinuri.

— Ai idee cât de mult a durut asta? Sunt distrus. Serios, sângerez pe dinăuntru.

— Scuze, râse Viv, îndreptându-se spre ușă.

Janos se uită din nou la biroul lui Harris, unde cutiile cu steaguri fuseseră așezate frumos. Chiar și așa, nu le acordă prea multă atenție. Dar când se întoarse spre Viv și o ascultă chicotind privind-o cum se îndrepta spre ușă, observă ultima privire fugară pe care i-o aruncă. Atunci își dădu seama că nu îi era adresată lui, ci hanoracului său de la FBI.

Ușa se trânti, și Viv dispăru.

— Deci despre ce vorbeam? întrebă Cheese.

Uitându-se încă la ușă, Janos nu răspunse. Nu era chiar așa neobișnuit pentru el să se uite cineva la hanoracul său FBI… dar luând în considerație și felul cum a intrat… cum s-a dus direct la biroul lui Harris…

— Cunosc privirea asta, îl tachină Cheese. Vă tot gândiți la ideea aia cu lenjeria intimă fluturând pe Capitoliu, nu-i așa?

— Ai mai văzut-o până acum? spuse dintr-odată Janos.

— Pe curier? Nu, din câte…

— Trebuie să plec, spuse Janos, îndreptându-se calm spre ușă.

— Anunțați-mă dacă mai aveți nevoie de ajutor, strigă Cheese, dar Janos plecase deja – pe ușă și apoi pe hol.

N-avea cum să ajungă…

„Iat-o”, se gândi Janos, zâmbind pentru sine.

Băgând mâna în buzunarul hanoracului, Janos pipăi marginea micii cutii negre și o porni. Zumzăitul electric o făcu să-i vibreze ușor în mână.

26.

Deschizând prima agendă, urmăresc cu degetul la litera „G” și continui să întorc paginile până ajung la „Grayson”. Organizate alfabetic după numele membrilor, subsecțiunile agendei conțin o analiză detaliată a fiecărui proiect despre care întreabă un congresmen – inclusiv transferul unei mine de aur unei companii numite Wendell Mining.

Trecând de cererea inițială pe care a înaintat-o biroul lui Grayson, îmi ling degetul și dau paginile direct la analiză. Dar, în timp ce îmi arunc ochii pe următoarele trei pagini, aud în cap o voce cunoscută. O, Doamne. E inconfundabilă… rătăcirile de la începutul unei noi idei… folosirea excesivă a expresiei „mai exact”… chiar și felul în care divaghează spre sfârșitul propoziției. Fără nicio îndoială, aceste trei pagini fuseseră scrise de Matthew. E ca și cum ar sta aici lângă mine.

Spre lauda sa, analiza este la fel cu ce spusese inițial. Mina de aur Homestead este una dintre cele mai vechi din Dakota de Sud și, atât orășelul, cât și statul ar beneficia dacă Wendell Mining ar intra în posesia pământului și ar prelua mina. Ca argument, există trei scrisori xeroxate prinse în carnet: una de la Biroul de Administrare a Terenurilor, una de la directorul Wendell Mining, iar ultima este o recomandare emoționantă de la primarul din Leed, Dakota de Sud, orașul unde este situată mina. Trei scrisori. Trei noi telefoane de dat.

Cu primul telefon la BLM ajung la căsuța vocală. La fel și în cazul directorului Wendell Mining. Îmi mai rămâne primarul, ceea ce îmi convine. Mă descurc oricând mai bine cu politicienii.

Formând numărul, las telefonul să îmi sune în ureche și mă uit în jos la ceas. Viv ar trebui să se întoarcă din clipă în…

— L&L Luncheonette, răspunde o voce răgușită din cauza tutunului, cu un accent tărăgănat de cowboy hollywoodian. Cu ce vă pot ajuta?

— Îmi cer scuze, mă bâlbâi eu, uitându-mă în jos la scrisoare.

Căutam biroul domnului primar Regan.

— Pe cine anunț?

— Andy Defresne, spun eu. Din partea Camerei Reprezentanților. Washington, D.C.

— Ei, de ce nu spuneți așa? rosti bărbatul cu un râs gutural. Eu sunt primarul Regan.

Fac o pauză, gândindu-mă brusc la frizeria tatălui meu.

— Nu sunteți obișnuit cu orășelele, nu-i așa? râde primarul.

— De fapt, chiar sunt.

— Veniți dintr-un orășel?

— Născut și crescut într-unul.

— Ei bine, noi suntem mai mici, glumește el. Garantat sau vă primiți banii înapoi.

Doamne, ce-mi aduce aminte de casă.

— Deci, cu ce vă pot ajuta?

— Să fiu sincer…

— Nici nu vreau altceva, mă întrerupe el, râzând zgomotos.

Și-mi aduce aminte și de ce am plecat de acolo.

— Aveam o mică întrebare despre mina de aur care…

— Homestead.

— Exact. Homestead, spun eu, bătând cu degetele pe una dintre tastaturile din cameră. Așa că, revenind… lucrez la cererea domnului Grayson pentru vânzarea terenului…

— A, tuturor le plac bătăliile.

— Unora, intru eu în joc. Eu doar încerc să mă asigur că facem ce trebuie și punem interesele locale pe primul loc. Nu spune nimic după asta, făcându-i plăcere atenția bruscă ce i se acordă. Oricum, în încercarea de a susține cererea, ne gândim la cine să mai apelăm pentru suport, așa că ați putea să îmi oferiți informații despre cum ar putea orașul să beneficieze de pe urma vânzării minei de aur? Sau, și mai bine, există cineva în mod special care este entuziasmat în legătură cu această afacere?

După cum a mai făcut de două ori înainte, primarul râde zgomotos.

— Fiule, să fiu sincer, ai mai multe șanse să tragi cărămizi printr-un furtun decât să găsești pe cineva care să beneficieze de pe urma

acestei afaceri.

— Nu cred că înțeleg.

— Și cred că nici eu, admite primarul. Însă, dacă mi-aș pune banii deoparte pentru o mină de aur, aș vrea una care să aibă măcar puțin aur.

Degetul mi se oprește pe tastatură.

— Poftim?

— Mina Homestead e goală.

— Sunteți sigur?

— Fiule, Homestead poate că a avut ceva de scos prin 1876, dar ultima uncie de aur a fost exploatată acum douăzeci de ani. De atunci, șapte companii diferite au încercat să dovedească contrariul, iar ultima a falimentat atât de rău, încât a tras aproape tot orașul după ea. De aceea terenul e în proprietatea guvernului. Eram vreo nouă mii de locuitori aici în oraș. Acum suntem vreo sută cincizeci și șapte. N-ai nevoie de un abac ca să faci calculul.

În timp ce el rostește aceste cuvinte, camera de depozitare rămâne într-o tăcere deplină, încât îmi pot auzi și gândurile.

— Vreți să-mi spuneți că nu e aur în acea mină?

— Nu mai e de douăzeci de ani, repetă el.

Dau din cap chiar dacă el nu mă vede. N-are niciun sens.

— Îmi cer scuze, domnule primar, poate sunt eu cam greu de cap, dar dacă nu este aur, de ce ați redactat acea scrisoare?

— Ce scrisoare?

Ochii îmi coboară spre birou, unde în vechea agendă a lui Matthew se găsește scrisoarea de susținere a transferului de terenuri către Wendell Mining. Este semnată de primarul din Lied, Dakota de Sud.

— Sunteți primarul Tom Regan, nu?

— Da. Singurul care există.

Studiez semnătura din josul paginii. Apoi o recitesc. E o mică pată pe „R”-ul din „Regan” care îl face să pară suficient de neclar încât să nu mai vrei să te mai uiți o dată. Și chiar acolo, pentru prima oară de când a început totul, zăresc neconcordanța.

— Mai ești acolo, fiule? întreabă primarul.

— Da… nu… aici sunt, răspund eu. Eu doar… Wendell Mining…

— Să îți spun ceva despre Wendell Mining. Când au venit prima oară aici, eu am sunat la SMAM…

— Smam?

— Siguranța Minieră și Administrația Medicală – băieții de la protecție. Când ești primar, trebuie să știi cine îți vine în oraș. Așa că atunci când am vorbit cu prietenul meu de acolo, a spus că tipii de la Wendell or fi cumpărat ei revendicările inițiale asupra terenului și or fi completat actele cum trebuie, poate chiar or fi pus destui bani în buzunarele cui trebuie pentru un raport mineral favorabil – dar să mă ajute Dumnezeu, când ne-am uitat la experiența lor anterioară, băieții ăștia nu lucraseră pentru o singură mină în viața lor.

Simt o arsură puternică în stomac, care se întinde rapid.

— Sunteți sigur?

— Fiule, îi plăcea lui Elvis șunca? Am mai văzut asta de o sută nouăsprezece ori înainte. O companie precum Wendell are niște bani și multă lăcomie. Dacă s-ar obosi cineva să mă întrebe ce cred, le-aș zice că ultimul lucru de care avem nevoie aici este să le dăm tuturor speranțe și apoi să-i dezamăgim. Știi cum e într-un oraș mic… când au apărut camioanele alea…

— Camioane? întrerup eu.

— Cele care au apărut luna trecută. Nu de asta ai sunat?

— Ba da, bineînțeles.

Matthew a transferat mina de aur abia acum trei zile. De ce erau camioanele acolo de o lună?

— Deci lucrează deja? întreb eu, total nelămurit.

— Dumnezeu știe ce or face… Am fost și eu acolo – știi tu, ca să mă asigur că fac lucrurile cum trebuie la sindicat… Stai să îți spun, nu au nici măcar o singură piesă de echipament minier. Nici măcar un târnăcop. Iar când i-am întrebat despre asta… Lasă-mă să-ți zic… Nici *greierii* nu sunt atât de agitați. Adică, băieții ăștia m-au alungat cum faci vânt unei muște de la fundul unui cal.

Țin strâns receptorul în mână.

— Credeți că fac altceva decât minerit?

— Nu știu ce fac, însă dacă ar fi după mine… Se oprește. Fiule, poți să aștepți o secundă? Înainte să pot răspunde, îl aud în fundal.

Mătușă Mollie, strigă el, deodată entuziasmat, cu ce te pot ajuta?

— Ca de obicei, spune o femeie cu cel mai dulce accent nazal de orășel provincial. Fără jeleu pe pâine.

În spatele meu, cineva bate toc, toc la ușă.

— Sunt eu, strigă Viv.

Trag de firul telefonului și descui.

Viv intră, dar mersul ei săltăreț a dispărut.

— Ce s-a întâmplat? întreb. Ai adus…

Scoate agenda electronică din pantaloni și o aruncă direct spre mine.

— Poftim, ești mulțumit? întreabă ea.

— Ce s-a întâmplat? Nu era unde am spus?

— Am văzut un agent FBI în biroul tău, spune ea deodată.

Îi trântesc telefonul în nas primarului.

— Cum arăta?

— Nu știu…

— Nu… uită de „nu știu”. Cum arăta? insist eu.

Îmi observă panica, dar, spre deosebire de ultima dată, nu o ignoră.

— Nu l-am privit prea mult… păr grizonant, tuns scurt… un zâmbet straniu… și niște ochi care… seamănă cumva cu ochii unui câine de vânătoare, dacă asta are vreun sens…

Gâtul mi se încordează și ochii îmi fug spre ușă. Mai exact, spre încuietoare. E descuiată.

Țâșnesc cu toată viteza spre ușă, gata să o încui. Dar exact când sunt pe cale să apuc clanța, ușa se împinge spre mine, lovindu-mă în umăr. Viv țipă, iar o mână se strecoară prin spațiul gol.

27.

Ușa abia dacă s-a deschis cam trei centimetri, dar Janos deja și-a băgat mâna în interior. Viv încă mai țipă, iar eu încă mă mișc. Din fericire pentru mine, am un avantaj.

Îmi las toată greutatea pe ușă, prinzându-i degetele lui Janos în cadrul ei. Mă aștept să țipe când își retrage mâna, dar abia dacă mormăie. Viv tace și ea, iar eu mă uit să văd dacă e în regulă. Stă acolo, cu ochii închiși și mâinile împreunate în jurul ecusonului. Se roagă.

În timp ce ușa se închide, mă reped la încuietoare și o închid. Ușa se zguduie în timp ce Janos se împinge în ea. Balamalele se scutură. N-o să rezistăm mult.

— Fereastra! spun eu întorcându-mă spre Viv, care se uită în cele din urmă în sus.

Este înghețată de frică. Ochii parcă mai au puțin și îi explodează. O prind de mână și o răsucesc spre mica fereastră, sus pe perete. Are două geamuri care se mișcă în afară ca niște obloane.

Se aude o altă bufnitură în ușă.

Viv se întoarce și intră în panică.

— El e…

— *Pleacă odată*! strig eu, ducând unul dintre scaune spre pervaz. Urcându-se pe scaun, Viv nu-și poate opri mâinile din tremurat în timp ce încearcă să desfacă zăvorul de la fereastră.

— Grăbește-te! o implor eu în timp ce ușa se scutură iar.

Izbește ferestrele, dar tot nu se mișcă.

— *Mai tare*! îi spun eu.

Le lovește din nou. Nu e o fată micuță – impactul e strașnic.

— Cred că sunt blocate!

— Stai, lasă-mă pe mine…

Cu baza palmei, Viv mai împinge o dată, și fereastra stângă se deschide în afară spre acoperiș. Mâinile i se prind de pervaz, iar eu o împing. Se aude o izbitură puternică la ușă. Zăvorul e pe punctul să cedeze. Două șuruburi par a mai avea puțin până să iasă.

Viv se întoarce spre sunet.

— Nu te uita! îi spun eu.

A ieșit deja pe jumătate pe fereastră. O apuc de glezne și o împing încă o dată.

Încă un șurub zboară din zăvor și zornăie pe podea. Nu mai avem timp. Mă urc pe scaun, iar Viv aterizează pe balconul de afară. În spatele meu, observ agendele lui Matthew pe masa din apropiere. Janos mai are doar o lovitură și intră. N-am cum să reușesc…

Nu-mi pasă. Am nevoie de informația de acolo. Sărind de pe scaun, mă împleticesc spre birou, apuc secțiunea cu Grayson și smulg paginile din agenda cu trei inele.

Ușa cedează și se prăbușește la pământ. Nici nu mă obosesc să privesc în spate. Dintr-o singură mișcare, sar pe scaun și mă arunc pe fereastra deschisă. Pelvisul mi se lovește de pervaz, dar e suficient cât să ies. Balansându-mă în față, mă împleticesc, orbit de soare, când ajung cu picioarele în balcon.

— În ce parte o luăm? întreabă Viv, trântind fereastra în timp ce mă ridic.

Fac sul hârtiile și le bag în buzunar, o apuc pe Viv de încheietura mâinii și o trag spre stânga, de-a lungul platformei late de un metru din afara ferestrei.

Dominând monumentul Washington, ne aflăm pe terasa lungă de pe aripa Senatului. Spre deosebire de enormul dom al Capitoliului, care se ridică în fața noastră, calea de pe această parte este plată.

Mă uit peste umăr chiar în momentul când fereastra se deschide în spatele nostru. Geamul se sparge, izbindu-se de peretele alb al clădirii. Janos își ițește capul, dar asta ne face pe noi să fugim mai tare. Ne mișcăm atât de repede, încât modelul complicat al balustradei din dreapta mea începe să se estompeze. Spre surpriza mea, Viv se află la câțiva pași în față.

Soarele se reflectă pe balustrada albă atât de puternic, încât trebuie să-mi mijesc ochii pentru a vedea. Măcar știu încotro mă îndrept. În față, calea se bifurcă atunci când ajungem la dom. Putem să o luăm înainte și să urmăm drumul, sau să o luăm la stânga pe lângă colț. Ultima oară când am făcut asta, Janos m-a prins nepregătit. De data asta, suntem pe terenul meu.

— La stânga, zic eu, trăgând-o pe Viv de umărul sacoului.

În timp ce o trag spre colț, vedem o scară din metal ruginit chiar în față. Duce spre o pasarelă ce trimite pe acoperiș, chiar deasupra camerei din care tocmai am ieșit.

— Continuă să mergi, îi spun eu, arătând spre scară.

Viv fuge în continuare. Eu rămân unde sunt. Lângă picioarele mele, trei cabluri subțiri din oțel se întind pe podeaua balconului, chiar în afara ferestrelor. În timpul iernii, echipa de serviciu alimentează cablurile cu un curent electric slab pentru a topi zăpada și pentru a împiedica gheața să se adune. În restul anului, ele stau acolo fără vreun scop anume. Până acum. Stând pe vine, apuc cablurile cu degetele. În timp ce Janos fuge, îi aud pantofii pe acoperiș.

— E chiar după colț! țipă Viv de pe pasarelă.

Și chiar pe asta contez. Trăgând ca și cum aș ridica o ganteră, apuc de cabluri cât de tare pot. Capsele care le țin prinse sar în aer. Cablurile de metal se întind, ridicându-se câțiva centimetri de pe podea. Înălțimea perfectă pentru glezne.

Chiar în clipa când Janos trece de colț, picioarele i se lovesc de cabluri. La viteza lui, metalul fin îi pătrunde în fluierul piciorului. Pentru prima oară, țipă de durere. Nu e mai mult decât un mârâit înfundat, dar îl aud. Împiedicându-se, cade cu fața în jos pe podea. Numai sunetul face să merite osteneala.

Înainte să se ridice, sar la el, îl apuc de ceafă și îi țin fața lipită de podeaua fierbinte de cupru verde. Când obrazul îi lovește podeaua, țipă în cele din urmă – un mormăit gutural care îmi vibrează în piept. E ca și cum ai încerca să dobori un taur. Când îl apuc de ceafă, el deja e în genunchi, încercând să se ridice în picioare. Ca o panteră capturată, se dezlănțuie, dându-mi o palmă grea peste față. Mă feresc, și încheieturile degetelor sale abia mă ating sub umăr, aproape de subsuoară. Nu doare, dar când îmi simt întreaga mână dreaptă furnicându-mă și amorțindu-mi, îmi dau seama unde țintea el de fapt.

— Harris, fugi! țipă Viv de pe pasarelă.

Aici are dreptate. Nu pot să îl bat într-o confruntare directă. Mă întorc spre Viv și alerg cât de repede pot. Mâna îmi e amorțită,

legănându-se fără viață pe lângă corp. În spatele meu, Janos e încă la pământ, desfăcând firele. În timp ce mă reped pe scara de metal care duce spre acoperiș, mai mult de jumătate de capse sar în aer. Se va elibera în câteva secunde.

— Haai! strigă Viv, stând pe marginea ultimei trepte și făcându-mi semn.

Folosindu-mi mâna cea bună ca să mă țin de balustradă, țopăi pe scări spre pasarela care o ia în zigzag către acoperiș. De aici, cu domul în spate, acoperișul plat al aripii Senatului se întinde înaintea mea. Cea mai mare parte a sa e acoperită de guri de aerisire, conducte de ventilație, o rețea de cabluri electrice și câteva cupole împrăștiate pe acoperiș ca niște baloane înalte până la brâu. Croindu-mi drum printre toate acestea, o iau pe pasarela care șerpuiește de-a lungul marginii unei mici cupole din fața noastră.

— Ești sigur că știi unde…

— Aici, spun eu, luând-o la stânga, spre un șir de scări metalice care scot de pe pasarelă și ne duc înapoi jos spre o altă parte a balconului. Slavă Domnului că arhitectura neoclasică este simetrică. De-a lungul peretelui, la stânga, se află o fereastră ce ne va duce înapoi spre clădire.

Lovesc cadrul ferestrei cât de tare pot. Geamul se sparge, dar rama rezistă. Scoțând niște bucăți de sticlă, pentru a mă putea ține de cadru, trag din răsputeri. Aud pașii lui Janos pe pasarelă.

— Trage mai tare! strigă Viv.

Lemnul se despică în mâinile mele, și geamul se deschide spre mine. Pașii se apropie.

— Du-te, spun eu, ajutând-o pe Viv să se strecoare înăuntru.

Eu sunt chiar în spatele ei, aterizând brusc pe o mochetă gri. Suntem în biroul cuiva.

Un coleg îndesat se repede de la ușă.

— N-aveți voie să intrați aici…

Viv îl dă la o parte, iar eu o urmez. Fiind curier, cunoaște acest loc la fel de bine ca și cei de aici. Și după felul cum fuge – cu întoarceri bruște, fără să oprească –, nu mai este ea cea condusă, ci cea care conduce.

Trecem prin zona principală de recepție a custodelui de la Senat

și o luăm la goană pe o scară îngustă și întortocheată care are un ecou puternic. Încercând să ne facem nevăzuți, sărim ultimele trei trepte și ne strecurăm la etajul doi de la Capitoliu. Pe ușa închisă din față scrie „Capelanul Senatului”. Nu e o ascunzătoare rea. Viv încearcă clanța.

— E închisă, spune ea.

— Nu s-a ales mare lucru de rugăciunile tale.

— Nu spune asta, mă ceartă ea.

Se aude o bufnitură zgomotoasă deasupra. Ne uităm în sus, și-l vedem pe Janos sus pe scări. Partea din stânga a feței îi e foarte roșie, dar nu scoate niciun cuvânt.

Viv o tulește la stânga, pe hol, spre un alt rând de scări. Mă îndrept spre lift, un pic mai încolo, după colț.

— Liftul e mai rapid, îi spun eu.

— Doar dacă e…

Apăs pe butonul de chemare și aud un țiuit strident. Viv ajunge și ea repede. Când ușile se închid, îl auzim pe Janos cum coboară pe scări. O împing pe Viv în lift și o urmez și eu, încercând din răsputeri să închid ușa.

Viv apasă disperată butonul pentru închiderea ușii.

— Haide, haide, haide…

Îmi bag degetele în marginea din metal al ușii, trăgând cât de tare se poate și încercând să o închid. Viv se ghemuiește sub mine, făcând același lucru. Janos e la doar câțiva metri distanță. Pot să îi văd vârfurile degetelor întinse.

— Pregătește-te să apeși pe butonul de alarmă, strig eu spre Viv.

Janos plonjează înainte, și ochii ni se întâlnesc. Își îndreaptă mâna spre noi chiar în timp ce ușa țăcăne, vibrează și se închide.

Liftul huruie, alunecând în jos, iar eu abia îmi trag răsuflarea.

— Mâna… mâna mea, șoptește Viv, luând ceva din palmă, care îi este roșie de sânge.

Scoate o bucată de sticlă dintr-una din ferestrele sparte.

— Ești bine? întreb eu, întinzându-mă spre ea.

Concentrată asupra palmei, nu răspunde. Nici nu sunt sigur dacă a auzit întrebarea. Mâna îi tremură incontrolabil în timp ce se holbează la sânge. Este în stare de șoc. Însă este încă suficient de

rațională ca să își dea seama că are lucruri mult mai importante pentru care să își facă griji. Se apucă de încheietura mâinii ca să oprească tremuratul.

— De ce te urmărește FBI-ul? întreabă ea cu vocea sugrumată.

— Nu e de la FBI.

— Atunci cine naiba e?

Nu e momentul potrivit pentru răspunsuri.

— Pregătește-te să fugi, îi spun eu.

— Ce vrei să spui?

— Crezi că nu aleargă pe scări chiar în acest moment?

Își scutură capul, încercând să pară încrezătoare, dar simt panica din vocea ei.

— Nu e o scară continuă – va trebui să se oprească și să traverseze holul pe două paliere.

— Doar un palier, o corectez eu.

— Da, dar… tot trebuie să se oprească la fiecare etaj ca să se asigure că nu am ieșit.

Încearcă din răsputeri să se convingă, dar nici măcar ea n-o crede.

— N-are cum să ne-o ia înainte… nu?

Liftul se oprește la subsol, iar ușa se deschide încet. Țâșnind afară, abia fac doi pași că aud un zdrăngănit puternic pe treptele metalice chiar deasupra noastră. Îmi întind gâtul la timp pentru a-l vedea pe Janos sus, pe ultimele trepte. Este tot tăcut, dar un mic zâmbet i se întinde pe față.

Ticălosul.

Viv o ia la stânga, iar eu sunt din nou în spatele ei. Janos coboară în trombă pe scări. Avem un avans de doar treizeci de pași. Viv o ia brusc la stânga, așa încât el nu ne vede direct, după care imediat la dreapta. Subsolul are tavanul scund și holuri înguste. Suntem ca niște șobolani într-un labirint, întorcându-ne și învârtindu-ne în funcție de cum se linge pisica pe bot în spatele nostru.

Drept în față, holul lung se lărgește. La capăt, o rază puternică de lumină strălucește prin geamul ușilor duble. Pe acolo e scăparea noastră. Ieșirea de pe latura vestică – ușa pe care președintele o folosește pentru a se duce la o inaugurare. De aici, se iese direct.

Viv se uită în spate pentru o jumătate de secundă.

— Știi ce e…

Dau din cap, iar ea înțelege.

Iuțind pasul, Viv își strânge pumnii și se îndreaptă spre lumină. Câteva picături de sânge cad pe podea.

În spatele nostru, Janos galopează ca un cal de curse, reducând ușor distanța. Îl aud cum respiră – cu cât se apropie, cu atât se aude mai mult. Toți alergăm zgomotos, iar sunetul pantofilor răsună prin tot holul. Sunt în ritm cu Viv, care începe ușor să piardă din avânt. Acum e doar cu jumătate de pas înainte. „Haide, Viv…” Mai avem doar câțiva metri. Îi studiez fața. Ochii mari, gura deschisă. Am mai văzut expresia asta la oamenii aflați la kilometrul 40 de maraton. N-o să reușească. Simțindu-i durerea, Janos trece puțin spre stânga, chiar în spatele lui Viv. E atât de aproape, că pot să îi simt mirosul.

— Viv…! strig eu.

Janos se întinde, ridicându-și mâna pentru lovitura finală. Se avântă înainte. Ușa e chiar în față. Dar chiar atunci când el dă să lovească, o apuc pe Viv de umăr și mă mișc brusc spre dreapta, astfel că dăm colțul mai încolo de ușă.

Janos alunecă de-a lungul podelei lustruite, încercând să ne urmărească. E prea târziu. Când el pornește din nou în urmărire, eu și cu Viv trecem de niște uși duble din vinilin negru care arată de parcă ar duce spre bucătăria unui restaurant.

Însă când ușile se deschid, vedem paisprezece polițiști înarmați, patrulând pe hol. Biroul din dreapta noastră este sediul intern al Poliției de la Capitoliu.

Viv are deja gura deschisă.

— E un tip acolo care încearcă să…

Îi arunc o privire, dând din cap. Dacă ea spune ceva despre Janos, și el va spune despre mine – și în acest moment, nu-mi permit să fiu băgat în asta. După privirea confuză, Viv nu înțelege, dar e suficient să mă lase pe mine să preiau conducerea.

— E un tip acolo care vorbește singur, le spun eu celor trei polițiști din apropiere. A început să ne urmărească fără niciun motiv, spunând că noi suntem inamicul.

— Cred că s-a desprins nevăzut din grupul lui, adaugă Viv, știind cum să îi îmbrobodească pe acești tipi. Arătând spre ecusonul de la

gât, spune: Nu are ecuson.

Janos deschide ușile negre acoperite cu vinilin. Trei polițiști îi ațin calea.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă unul dintre ei.

Nu îl impresionează hanoracul cu FBI, pentru că știe că se poate cumpăra de la magazinul de suvenire.

Înainte ca Janos să poată găsi o scuză patetică, Viv și eu înaintăm pe holul ce se întinde în fața noastră.

— Opriți-i! strigă Janos, pornind după noi.

Primul polițist îl apucă de hanorac, trăgându-l în spate.

— Ce faceți? urlă Janos.

— Îmi fac datoria, spune polițistul. Aș vrea să văd un act de identitate.

Întorcându-ne prin labirintul subsolului, ieșim în cele din urmă afară, spre partea de est a Capitoliului. Soarele a trecut deja de cealaltă parte a clădirii, iar până se înserează mai e o oră și ceva. Trecând printre grupurile de turiști care fac poze în fața domului, ne repezim spre First Street, sperând ca poliția de la Capitoliu să ne ofere un avantaj. Stâlpii albi din marmură ai Curții Supreme se află chiar peste drum, dar sunt prea ocupat să găsesc un taxi.

— Taxi! strigăm eu și Viv în același timp, în vreme ce unul dintre ele se oprește.

Ne urcăm amândoi, blocând ușile. La Capitoliu, Janos nu se vede pe nicăieri. Deocamdată.

— Cred că suntem în regulă, spun eu, ascunzându-mă pe după scaun și privind prin mulțime.

Lângă mine, Viv nu se obosește să se uite afară. E prea ocupată să se uite urât la mine. Ochii ei căprui ard – în parte din frică, dar acum… de furie.

— Ai mințit… spune ea în cele din urmă.

— Viv, înainte să…

— Nu sunt proastă, să știi, adaugă ea, încă respirând greu. Deci ce naiba se întâmplă?

28.

Coborând cu liftul spre etajele inferioare ale Muzeului Smithsonian de Istorie Americană, îmi țin ochii ațintiți asupra oamenilor și mâinile pe umerii lui Viv. E totuși cea mai bună metodă de a-i păstra calmul. S-a mai potolit, dar tot nervoasă e. După ce s-a întâmplat în Capitoliu, nu mai are încredere în nimeni – nici în mine – și de aceea își smucește umărul și mă îndepărtează.

Fără nicio îndoială, muzeul nu este locul ideal unde să-i schimb părerea, dar este un spațiu suficient de public încât Janos să nu-și înceapă vânătoarea. În timp ce ne continuăm coborârea, ochii lui Viv zboară prin sală, cercetând fața fiecărei persoane pe o care o vede. Cred că nu e nimic nou. A spus că e una din cele două fete de culoare dintr-o școală cu elevi majoritar albi. În Senat, e singurul curier negru pe care îl au. Nu încape îndoială, a fost mereu un outsider. Dar niciodată ca acum. Despăturind harta muzeului pe care am luat-o de la biroul de informații, mă feresc de privirile mulțimii. Dacă vrem să ne prefacem că suntem turiști, trebuie să ne jucăm rolul.

— Vrei o înghețată? o întreb eu când ieșim din lift și observ magazinul tradițional de înghețată lângă perete.

Viv mă țintuiește cu o privire jignită.

— Arăt de treisprezece ani?

Are tot dreptul să fie supărată. S-a angajat să îndeplinească o simplă favoare. În schimb, în ultima jumătate de oră a alergat să-și salveze viața. E un motiv suficient ca să o pun la curent cu ce se întâmplă cu adevărat.

— N-am vrut să se întâmple așa, încep eu.

— Zău? întreabă ea.

Își presează buzele și mă sfredelește cu o privire încruntată.

— Viv, când ai spus că vrei să mă ajuți…

— N-ar fi trebuit să mă lași! Habar nu aveam în ce mă bag!

N-am cum s-o contrazic.

— Îmi pare rău, îi spun eu. Nu m-am gândit că…

— N-am nevoie de scuzele tale, Harris. Spune-mi doar de ce l-au omorât pe Matthew.

Nu eram sigur dacă știa despre ce era vorba. Nu era prima oară când o subestimam.

În timp ce ne plimbăm pe lângă un exponat cu eticheta „O lume materială”, suntem înconjurați de vitrine din sticlă care prezintă evoluția procesului manufacturier din America. Prima vitrină este plină cu cherestea, cărămizi, lespezi și pielea unei vaci; ultima conține plasticul în culori vii de la un cub Rubik și un joc PacMan.

— Acesta e progresul, anunță un ghid din apropiere.

Mă uit la Viv. E timpul să facem și noi niște progrese.

Îmi ia aproape cincisprezece minute să îi spun adevărul. Despre Matthew… și Pasternak… chiar și despre încercarea mea de a mă duce la procurorul general adjunct. Incredibil, nu manifestă nici cea mai mică reacție – adică, până când îi dezvălui ce a determinat piesele de domino să se prăbușească. Jocul… și pariul.

Rămâne cu gura căscată și își pune amândouă mâinile pe cap. Mai are puțin și explodează.

— Voi pariați? întreabă ea.

— Știu că pare o nebunie…

— Asta făceați voi? Pariați în Congres?

— Jur, era doar un joc stupid.

— *Candyland* e un joc stupid! *Mad Libs* e un joc stupid! Asta e pe bune!

— Era vorba doar de chestiuni mărunte – nu era ceva care să conteze prea mult…

— *Totul contează*!

— Viv, te rog… o implor eu, uitându-mă în jur în timp ce câțiva turiști se opresc holbându-se la noi.

Își coboară vocea, dar e tot furioasă.

— Cum ai putut să faci asta? Ne-ai spus că trebuie… Se întrerupe, iar vocea îi tremură. Tot acel discurs pe care l-ai ținut… Tot ce ai zis au fost aiureli.

Acum îmi dau seama că am interpretat greșit reacția ei. Nu e furie în vocea ei, ci dezamăgire – și umerii îi cad mai mult decât de obicei, cuprinsă de tristețe. Eu sunt la Capitol Hill de zece ani, dar

Viv e doar de o lună. A fost nevoie de trei ani de trădări petrecute pe la spatele meu ca să capăt expresia pe care o are ea acum. Ochii se înnegurează sub o nouă greutate. Indiferent ce se întâmplă, idealismul mereu moare greu.

— Asta e… eu ies, anunță ea, dându-mă la o parte și trecând pe lângă mine.

— Unde te duci?

— Să livrez corespondență pentru senatori… să bârfesc cu prietenii… și să verific cum merge numărătoarea senatorilor cu frizuri urâte și fund oribil – sunt mai mulți decât crezi.

— Viv, așteaptă! o strig eu, alergând după ea.

Îi pun o mână pe umăr, dar încearcă să se elibereze. O țin strâns, dar asta nu o calmează, așa cum o făcea înainte.

— *Lasă-mă*! țipă ea.

Cu o ultimă smucitură, mă îndepărtează. Nu este o fetiță. Am uitat cât e de puternică.

— Viv, nu fi prostuță… strig eu în timp ce ea iese ca o vijelie din expoziție.

— Am fost deja prostuță, cu tine mi-am făcut norma luna asta.

— Așteaptă puțin…

Nu încetinește. Mărșăluiește prin secțiunea principală a expoziției, taie fața unui cuplu care încearcă să facă o poză cu scaunul lui Archie Bunker.

— Viv, te rog… o implor, alergând după ea. Nu poți să faci asta.

Se oprește la acest ultimatum.

— Ce-ai zis?

— Nu mă asculți…

— Nu-mi mai spune *niciodată* ce să fac.

— Dar eu…

— *N-ai auzit ce-am spus*?

— Viv, o să te omoare.

Degetul îi îngheață în aer.

— Poftim?

— O să te omoare. O să-ți sucească gâtul și o s-o facă să pară că ai alunecat pe scări. Așa cum au făcut și cu Matthew. Tace în timp ce spun aceste lucruri. Știi că am dreptate. Acum că Janos știe cine

ești – ai văzut cum e; nu-i pasă dacă ai șaptesprezece ani sau șaptezeci. Crezi că o să te lase să te apuci iar să umpli paharele cu apă ale senatorilor?

Încearcă să răspundă, dar nu poate articula niciun cuvânt. Fruntea i se descrețește, iar mâinile încep să îi tremure. Ca și mai înainte, începe să zgândăre nervos spatele ecusonului.

— Trebuie să dau un telefon, insistă ea, repezindu-se spre cabina telefonică din magazinul cu înghețată.

Sunt cu un pas în spatele ei. Nu vrea să spună, dar observ că ține strâns ecusonul. O vrea pe mama ei.

— Viv, nu o suna.

— Aici nu e vorba de tine, Harris.

Crede că am grijă doar de mine, dar se înșală. Sentimentul de vinovăție mi-a stat în gât din primul moment în care am rugat-o să-mi facă acea favoare. Mă îngrozeam că o să se ajungă la asta.

— Mi-aș dori să pot da timpul înapoi… chiar îmi doresc, îi spun eu. Dar dacă nu ești atentă…

— Am *fost* atentă! Adu-ți aminte, nu eu am provocat asta!

— Te rog, oprește-te un minut, o implor eu când văd că iar pleacă. Janos probabil că îți scotocește viața chiar în acest moment.

— Poate că nu. La asta te-ai gândit?

Devine prea irascibilă. Mi se rupe sufletul că trebuie să fac asta, dar e singura cale de a o proteja. Chiar când e pe cale să intre în magazinul cu înghețată, îi tai calea.

— Viv, dacă dai acel telefon, îți vei pune în pericol întreaga familie.

— *N-ai cum să știi asta*!

— Nu? Din treizeci de curieri, tu ești singura fată neagră, de un metru șaptezeci și opt. Îți va găsi numele în două secunde. Cu asta se ocupă. Știu că mă urăști în acest moment – și chiar ar trebui –, dar te rog… ascultă-mă… Dacă te duci și îi suni pe părinții tăi, se mai adaugă doi oameni pe care Janos trebuie să-i elimine ca să curețe mizeria.

De atât a fost nevoie. Umerii i se ridică, arătând-o în toată înălțimea ei, iar lacrimile din ochi îi dezvăluie vârsta. E așa de ușor să uiți cât de tânără e.

La stânga mea, observ reflexia noastră într-o vitrină din apropiere: eu într-un sacou negru, Viv într-unul bleumarin. Arătăm atât de profesioniști împreună. În spatele geamului se află puloverul roșu al domnului Rogers și o marionetă Oscar the Grouch[{22}]. Oscar este imortalizat în coșul lui de gunoi cu gura larg deschisă. Urmărindu-mi privirea, Viv se uită la Grouch, ai cărui ochi goi negru cu alb se holbează fantomatic la noi.

— Îmi pare rău, Viv.

E a doua oară când rostesc aceste cuvinte. Dar de data asta, are nevoie de ele.

— Eu doar îți făceam o favoare, se bâlbâie ea, cu vocea sugrumată.

— N-ar fi trebuit să te rog, Viv, nu m-am gândit niciodată.

— Mama mea… dacă… Se întrerupe, încercând să nu se gândească la asta. Dar mătușa mea din Philly[{23}]? Poate că…

— Nu-ți pune familia în pericol.

— *Eu* n-ar trebui s-o pun în pericol? Cum ai putut… cum ai putut să-mi faci asta?

Se poticnește, continuând să privească fiecare turist care trece. Credeam că o făcea din cauza faptului că era speriată, neliniștită – mereu outsiderul care încearcă să se integreze –, dar cu cât mă uit mai mult la ea, cu atât îmi dau seama că asta nu e decât o parte din problemă. Oamenii care caută ajutor tind să fie genul care sunt obișnuiți să-l și primească. Continuă să-și țină mâna strâns pe ecuson. Mama… tata… mătușa – au fost toți alături de ea toată viața, sfătuind-o, ajutând-o, încurajând-o. Acum nu mai sunt, iar Viv simte asta.

Nu este singura. În timp ce se uită nervoasă prin mulțime, o durere puternică, precum greața, continuă să îmi perforeze stomacul. Indiferent ce se mai întâmplă, n-o să mă pot ierta că am rănit-o în felul acesta.

— Ce fac acum? întreabă ea.

— E în regulă, promit eu, încercând s-o liniștesc. Am mulți bani – poate că… poate te ascund într-un hotel.

— Eu, singură?

Din felul cum pune întrebarea, îmi dau seama că nu e o idee

bună. Mai ales dacă se panichează și nu stă locului. Am transformat-o deja o dată într-o țintă. Nu vreau să o părăsesc și să fac asta din nou.

— Bine… uită de hotel. Dar dacă…?

— Mi-ai distrus viața, spune ea deodată.

— Viv…

— Nu mă lua cu *Viv*. Ai distrus-o, Harris, și apoi ai… o, Doamne… îți dai seama ce ai făcut?

— Trebuia să fie doar o mică favoare, jur, dacă aș fi știut că se va întâmpla asta…

— Nu mai spune asta. Nu mai spune că nu știai…

Are dreptate. *Ar fi trebuit* să știu – îmi petrec fiecare zi calculând permutări politice –, dar când a venit vorba de asta, singurul lucru care mă preocupa eram eu însumi.

— Viv, jur, dacă aș putea să o iau de la capăt…

— Dar nu poți!

În ultimele trei minute, a atins toate stadiile manifestărilor emoționale: de la furie la negare, disperare, resemnare, și acum înapoi la furie. Totul se petrece ca reacție a unui fapt imposibil de schimbat: acum că Viv este implicată, Janos nu se dă bătut până nu ne vede pe amândoi morți.

— Viv, trebuie să te concentrezi, trebuie să ieșim de aici.

— … iar eu am înrăutățit situația, mormăie ea. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Nu e adevărat, insist eu. N-are nimic de-a face cu tine. *Eu* am făcut asta pentru amândoi.

E încă în stare de șoc, încercând să proceseze tot ce i s-a întâmplat. Se uită la mine, apoi din nou la ea. Nu mai e vorba doar de *mine. Noi.* De acum încolo, suntem legați unul de altul cu lanțuri.

— Ar trebui să chemăm poliția… se bâlbâie ea.

— După ce s-a întâmplat cu Lowell?

E suficient de inteligentă să construiască imaginea de ansamblu în minte. Dacă Janos a ajuns la a doua persoană ca importanță din justiție, toate căile către lege duc înapoi la el.

— Ce-ar fi să mergem la altcineva…? Nu mai ai prieteni?

Întrebarea asta e ca o palmă peste față. Cele două persoane de

care eram mai apropiat au murit. Lowell e în altă tabără și n-am cum să îmi dau seama la cine a mai ajuns Janos. Toți politicienii și membrii de personal cu care am lucrat de-a lungul anilor – sigur că îmi sunt prieteni, dar în acest oraș, ei bine… nu înseamnă că trebuie să și am încredere în ei.

— În plus, explic eu, cu oricine am vorbi… le desenăm o țintă pe piept. Ar trebui să facem și altcuiva ce ți-am făcut eu ție?

Se uită la mine, știind că am dreptate. Dar asta nu o împiedică să caute o scăpare.

— Dar ceilalți curieri? întreabă ea. Poate ne pot zice cui au făcut livrări… știi tu, cine mai era în joc.

— De aceea am vrut arhivele livrărilor din garderobă. Dar nu e nimic acolo din zilele jocului.

— Deci noi, toți curierii, am fost folosiți fără să știm?

— Poate că pentru celelalte pariuri, dar nu și pentru mina de aur.

— Despre ce vorbești?

— Puștiul care l-a lovit pe Matthew – Toolie Williams –, el e cel care avea ecusonul tău. Era îmbrăcat în haine de curier.

— De ce ar vrea cineva să arate ca un curier?

— Cred că Janos l-a plătit pentru asta… și Janos acționează în numele cuiva care a investit în rezultat.

— Crezi că totul pornește de la mina de aur?

— Greu de spus, dar ei sunt cei care beneficiază.

— Tot nu înțeleg, spune Viv. Cum poate Wendell Mining să beneficieze dacă nu e aur în mină?

— Sau mai exact, adaug eu, de ce o companie care nu are experiență minieră petrece doi ani încercând să cumpere o mină de aur care nu conține aur?

Ne uităm unul la celălalt, dar Viv își întoarce repede privirea. Poate că suntem legați unul de altul, dar nu mă iartă așa ușor. Și ceea ce e mai important, nu cred că vrea să știe răspunsul. În cazul acesta, rămân doar eu.

Scot din buzunar foile rupte din agenda lui Matthew. Încă aud vocea primarului în cap. Wendell se puseseră deja pe treabă, dar nu se vedea nicio piesă de echipament minier.

— Deci ce fac ei acolo?

— Adică, în afară de minerit?

Clatin din cap.

— După cum a spus primarul… nu cred că se ocupă cu mineritul.

— Atunci pentru ce ai avea nevoie de o mină de aur?

— Asta-i întrebarea. Nu-i așa?

Știe la ce mă gândesc.

— De ce nu îl suni iar pe primar și…

— Și ce? Să-l rog să tragă puțin cu ochiul și apoi să-și pună viața în pericol? În plus, chiar dacă ar face asta, ai avea încredere în răspuns?

Viv tace.

— Atunci ce facem? întreabă ea într-un final.

În tot acest timp, am căutat o pistă. Recitesc numele orașului de pe foaia de hârtie din mâinile mele. *Leed*[{24}]. Chiar așa. Singurul loc unde se află răspunsul.

Uitându-mă încă o dată prin sala cu exponate, mă îndrept spre lift.

— Hai să mergem, îi spun lui Viv.

Este chiar în spatele meu. Poate e furioasă, dar înțelege pericolul de a fi singură. Frica în sine o face să treacă de la furie la resemnare, oricât de mult s-ar împotrivi. La un pas în spatele meu, mai aruncă o privire la Oscar the Grouch.

— Chiar crezi că e o mișcare inteligentă să mergem tocmai până în Dakota de Sud?

— Crezi că e mai sigur aici?

Nu răspunde.

Sigur, e un pariu riscant, dar nici pe departe atât de riscant ca o companie care pariază pe o mină fără aur și împiedică localnicii să vadă ce se întâmplă acolo. Chiar și o fată de șaptesprezece ani își dă seama că ceva e putred – și singura cale de a afla *ce anume* e putred este să te duci direct la sursă.

29.

Două ore mai târziu, suntem pe bancheta din spate a unui taxi în Dulles, Virginia. Indicatorul din față poate trece lesne neobservat, dar am mai fost pe aici. Terminalul Piedmont Hawthorne.

— Dă-mi cinci rest, îi spun eu șoferului, care s-a uitat de prea multe ori în oglinda retrovizoare.

Poate e din cauza tăcerii noastre… poate din cauză că Viv nici nu se uită la mine. Sau poate e din cauză că i-am dat un bacșiș mic.

— De fapt, păstrează restul, îi spun eu șoferului cu un zâmbet cald și forțându-mă să râd la reclama de la radio pentru *Elliot in the Morning*.

Șoferul îmi zâmbește și el și numără banii. E mult mai puțin probabil ca oamenii să te țină minte dacă nu i-ai enervat.

— O zi bună, adaug eu în timp ce coborâm din mașină.

Ne face cu mâna fără să se uite în spate.

— Ești sigur că e legal? întreabă Viv, mereu fata cea cuminte, în timp ce mă urmează prin clădirea modernă și joasă.

— N-am spus nimic despre legalitate, eu caut ceva inteligent.

— Și asta e inteligent?

— Ai prefera un zbor comercial?

Viv tace din nou. Am mai discutat asta pe drum. În felul acesta, n-o să-i verifice nimeni cartea de identitate.

Nu există prea multe locuri unde să poți face rost de un avion privat în mai puțin de două ore. Din fericire, Congresul e unul dintre ele. Și a fost nevoie doar de un singur telefon. Acum doi ani, în timpul unui vot crucial asupra controversatei legi a aviației, șeful Biroului de relații guvernamentale al FedEx a sunat personal, cerând să discute cu senatorul Stevens. Știind că nu au dat niciodată alarme false, am profitat și am făcut legătura telefonică. A fost o mișcare superbă din partea lor. Cu Stevens de partea lor, a fost dat tonul pentru restul senatorilor din Vestul Mijlociu, care s-au grăbit să susțină legea.

Exact cu două ore în urmă, am sunat la Biroul de relații

guvernamentale al FedEx și i-am rugat să îmi întoarcă o favoare. Domnul senator, am explicat eu, nu dorea să rateze o oportunitate pentru strângere de fonduri în Dakota de Sud, ivită în ultimul moment, așa că m-a rugat personal să sun eu.

Asta ne aducea aici. Conform regulilor etice, un senator poate folosi un avion privat atâta timp cât plătește companiei prețul unui bilet clasa întâi cu un zbor comercial. E o găselniță genială – eu și Viv am profitat imediat de ea.

Apropiindu-ne de clădire, o ușă automată se deschide înspre o sală ce îmi aduce aminte de holul unui hotel extravagant. Scaune tapițate, lămpi victoriene din bronz, un covor vișiniu cu gri.

— Vă pot ajuta să vă găsiți avionul? întreabă o femeie într-un costum oficial, aplecându-se peste biroul de recepție aflat în dreapta noastră.

Viv zâmbește, dar apoi se strâmbă când își dă seama că amabilitatea îmi era adresată.

— Senatorul Stevens, spun eu.

— Poftiți, se aude o voce joasă chiar de lângă biroul de recepție.

Mă uit și văd un pilot cu păr blond dat pe spate care dă din cap spre noi.

— Tom Heidenberger, spune el, întinzându-mi mâna.

Din forța cu care dă noroc, îmi dau seama că e un fost militar. Se întinde și dă mâna și cu Viv, care stă dreaptă, bucurându-se de atenția ce i se acordă.

— Domnul senator e pe drum? întreabă pilotul.

— De fapt, dânsul nu va ajunge. Vorbesc eu în numele său.

— Sunteți norocos, spune el rânjind.

— Ea este Catherine, noua noastră asistentă pe legislație, spun eu, prezentând-o pe Viv.

Mulțumită sacoului bleumarin și a înălțimii peste medie, nu dă naștere la suspiciuni. Personalul Congresului e plin de puști.

— Sunteți gata să mergem, domnule senator? întreabă pilotul.

— Sigur, îi răspund. Deși aș vrea să dau un telefon înainte să decolăm.

— Nicio problemă, spune pilotul. E vorba de un telefon obișnuit sau unul privat?

— Privat, spunem și eu, și Viv în același timp.

Pilotul râde.

— Îl sunați chiar pe domnul senator, nu? Râdem în timp ce ne arată să o luăm după colț și în jos pe hol. Prima ușă la dreapta.

Acolo, înăuntru, e o cameră de ședințe nu cu mult mai mare decât o bucătărioară. Are un birou, un scaun din piele, iar pe perete, un poster motivațional cu un bărbat care escaladează un munte. Pe mijlocul biroului se află un telefon negru, lucios. Viv ridică receptorul, iar eu apăs butonul pentru difuzor.

— Ce faci? întreabă ea, în timp ce se aude numărul formându-se.

— În caz că ai nevoie de ajutor…

— O să fiu bine, răbufnește ea, enervată că o tot controlez. După ce apasă pe butonul „Difuzor”, tonul dispare.

Nu pot să spun că o învinovățesc. Chiar fără să iau în seamă faptul că eu am băgat-o în asta (lucru de care ea ține cont), aceasta e partitura ei, iar aceste două telefoane sunt singurele pe care le poate da.

Degetele îi ating tastele, și aud tonul în receptor. Răspunde o voce de femeie.

— Bună, Adrienne, sunt Viv, spune ea, cu o voce jovială. Își recită deja rolul: Nu… da… nuu, chiar așa? A spus ea asta? Intervine o mică pauză în timp ce Viv îi intră în joc. De asta te sun, explică Viv. Nu… ascultă…

Vocea de la celălalt capăt al firului îi aparține lui Adrienne Kaye, una din cele două colege de cameră ale lui Viv de la căminul Senatului. Din ce mi-a spus aseară Viv, pe drum, în fiecare seară, când se întorc de la muncă, toți curierii trebuie să semneze foaia de registru, unde sunt verificați. Pentru cei treizeci de curieri, este un sistem simplu care funcționează bine – adică, mersese până săptămâna trecută, când Adrienne se hotărâse să nu respecte ora la care toată lumea trebuia să se întoarcă, pentru a rămâne cu un grup de asistenți din Indiana. Singurul motiv pentru care Adrienne a scăpat basma curată e pentru că Viv a semnat cu numele lui Adrienne la biroul de recepție și le-a spus supervizorilor că era la baie. Acum, Viv voia să i se întoarcă favoarea.

În treizeci de secunde, treaba e rezolvată.

— Super – da, nu – spune-le doar că e acea perioadă a lunii; asta îi va ține la distanță, spune Viv, arătându-mi degetul mare în semn că totul e în regulă. Adrienne e de acord. Nu, nu… nu e cineva pe care să-l știi, spune Viv uitându-se la mine.

Nu zâmbește deloc.

— Jason? *În niciun caz,* râde Viv. Ești nebună? Nu-mi pasă că e drăguț – poate să se scobească în nas cu limba…

Continuă această conversație suficient de mult cât să pară credibilă.

— Grozav, mulțumesc din nou, Adrienne, spune ea, închizând într-un final.

— Bravo, îi spun eu în timp ce stă în fața biroului, formând următorul număr.

Dă din cap ca pentru sine, arătând o ușoară urmă de mândrie. Cursa cu Janos i-a cam redus încrederea în sine și acum încearcă să își revină. Din păcate, următorul telefon îi va îngreuna și mai mult situația.

În timp ce telefonul sună la celălalt capăt al firului, îi observ deja schimbarea în postura trupului. Își coboară bărbia, aplecându-se ușor. Degetele de la picioare sunt îndreptate spre interior, zgândărind cu un pantof vârful celuilalt. Cu mâna strângând receptorul, se uită din nou la mine și se întoarce. Recunosc un strigăt de ajutor când aud unul.

Apăs pe butonul difuzorului chiar în momentul când răspunde o voce de femeie. Viv privește la luminița roșie sub care scrie „Difuzor”. De data asta, nu îl oprește.

— Cabinetul doctorului, se aude o voce de femeie.

— Bună, mamă, eu sunt, spune Viv, încercând să pară și cu ea la fel de veselă.

Tonul ei are intensitatea potrivită – chiar mai veridică decât la primul telefon.

— Ce s-a întâmplat? întreabă mama ei.

— Nimic… sunt în regulă, spune Viv sprijinindu-și mâna stângă pe birou.

Deja îi vine greu să stea în picioare. Acum două minute, avea șaptesprezece ani și mergea pe douăzeci și șapte. Acum are doar

treisprezece.

— De ce sunt pe difuzor? întreabă mama.

— Nu ești, mamă; e un telefon mobil care…

— Scoate-mă de pe difuzor, știi că nu-mi place.

Viv se uită în direcția mea, iar eu devin instinctiv mai atent. Apasă pe butonul „Difuzor”, și discuția nu mai răsună în cameră. Partea bună e că, datorită volumului vocii, o pot auzi totuși prin receptor.

Mai devreme, credeam că nu ar trebui să dăm acest telefon. Acum chiar e necesar. Dacă mama ei trage semnalul de alarmă, nu mai plecăm nicăieri.

— Așa-i mai bine, spune mama lui Viv. Ce s-a întâmplat?

Se simte o adevărată îngrijorare în vocea ei. Desigur, mama are o voce puternică… dar nu din cauza furiei… sau a atitudinii de șef. Și senatorul Stevens are același ton. Acel simț al imediatului. Acel ton al puterii.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, insistă mama. A mai comentat cineva ceva?

— N-a mai comentat nimeni nimic.

— Dar băiatul acela din Utah?

Nu pot să plasez undeva accentul femeii – este parțial tărăgănarea din Ohio, parțial vocalele deschise din Chicago –, dar, orice ar fi, când închid ochii… intonația… viteza fiecărei silabe… e ca și cum aș auzi-o pe Viv peste douăzeci de ani. Apoi deschid ochii și o văd pe Viv încovoiată de tensiune. Mai are mult până atunci.

— Dar băiatul din Utah? insistă mama.

— Tipul e un rahat…

— Vivian…

— Mamă, te rog, nu e o înjurătură. În fiecare serial stupid de la televizor este spus cuvântul „rahat”.

— Acum trăiești într-un serial, da? Atunci cred că mama ta din *serial* îți va plăti facturile și va avea grijă de toate problemele tale.

— N-am probleme. A fost doar un comentariu. Superiorii au rezolvat situația… E în regulă.

— Nu-i lăsa să-ți facă asta, Vivian. Dumnezeu spune…

— Am spus că sunt *în regulă.*

— Nu-i lăsa…

— *Mamă*!

Mama face o pauză – o pauză cât trei, pe care numai o mamă o poate face. Toată dragostea pentru fiica ei – simți că îi vine să o strige la telefon… dar știe totodată că puterea nu se transferă așa ușor. Trebuie să vină din interior.

— Spune-mi ceva despre senatori, zice mama în cele din urmă. Nu ți-au cerut să lucrezi la legislație?

— Nu, mamă, n-am lucrat la legislație încă.

— *O s-o faci.*

Nu pot să-mi explic, dar după felul cum o spune, până și eu cred.

— Ascultă, mamă… de ce te sun… Ne duc în noaptea asta la Monticello… la casa lui Thomas Jefferson…

— Știu ce e la Monticello.

— Da, bine… oricum, n-am vrut să te îngrijorezi în caz că sunai și nu eram acolo.

Viv se oprește, așteptând să vadă dacă mama ei a înghițit gălușca. Amândoi ne ținem respirația.

— Ți-am spus că o să vă ducă acolo, Viv, am văzut poze în broșura aceea, spune mama, în mod evident entuziasmată.

Și uite așa, am rezolvat o problemă.

— Da… fac asta în fiecare an, adaugă Viv.

Se simte o tristețe bruscă în vocea ei. Ca și cum și-ar fi dorit să nu fi fost așa ușor. Se uită la posterul de pe perete. Toți avem munții noștri de urcat.

— Și când te întorci?

— Cred că mâine-seară, spune Viv, consultându-mă și pe mine. Eu ridic din umeri și dau din cap în același timp. Da… mâine-seară, adaugă ea.

— Nu uita de Sally Hemings[{25}]…

— Nu-ți face griji, mamă, sunt sigură că face parte din tur.

— Așa să fie – ce au crezut, că am uitat de asta? *Să fim serioși.* Nu-i de-ajuns că încearcă s-o promoveze ca pe o tandră poveste de dragoste… Se oprește un moment. Ai suficienți bani?

— Da.

— Bine. Răspuns corect.

Viv zâmbește ușor la această glumă.

— Ești bine, scumpo? întreabă mama.

— Super, repetă Viv. Sunt entuziasmată de excursia asta.

— Și chiar ar trebui să fii. Prețuiește fiecare experiență, Vivian. Toate contează.

— Știu, mamă…

Ca și mai înainte, se aude o pauză maternă.

— Ești sigură că ești bine?

Viv își mută greutatea de pe un picior pe altul, aplecându-se și mai mult peste birou. După felul cum stă, e ca și cum ar avea nevoie de birou ca să o sprijine.

— Mamă, ți-am spus. Sunt foarte bine.

— Da, ești, ești bunătatea întruchipată, iar vocea mamei gâlgâie de mândrie. Fă-ne mândri, Vivian. Dumnezeu ni te-a dat cu un scop. Să te iubim, să te iubim, să te iubim.

— Și eu te iubesc, mamă.

Când închide, Viv stă încă aplecată deasupra biroului. Desigur, din cauza ambelor telefoane poate fi pedepsită sau chiar dată afară, totuși mai bine decât să moară.

— Viv, ca să știi…

— Te rog, Harris…

— Dar eu…

— Harris… te rog, o dată în viață… taci.

•

— Sunteți gata de zbor? întreabă pilotul când ne întoarcem la recepție.

— Gata, spun eu în timp ce el ne conduce spre partea din spate a clădirii.

Lângă mine, Viv rămâne tăcută, la câțiva pași mai în spate. Nu sunt sigur dacă nu vrea să mă vadă sau dacă nu vrea ca eu să o văd. În orice caz, deja am forțat destul nota.

Pe hol, chiar în fața noastră, se văd două uși de securitate. Mă uit în spate, la recepție, și observ un bărbat slab într-un sacou în dungi stând pe unul dintre scaunele tapițate. Nu era acolo când am ajuns noi. E ca și cum ar fi apărut de nicăieri. N-am fost plecați așa mult timp. Încerc să mă uit mai atent la el, dar își ferește repede privirea,

deschizându-și telefonul mobil.

— E totul în regulă? întreabă pilotul.

— Da… bineînțeles, insist eu în timp ce ajungem la uși.

Femeia de la recepție apasă pe un buton și se aude un huruit magnetic puternic. Ușile se descuie, iar pilotul le împinge, conducându-ne în interior. Niciun detector de metale… nicio percheziție… nicio scanare… niciun bagaj… niciun stres. La vreo cincisprezece metri în fața noastră, pe pistă, se află un Gulfstream G400 nou-nouț. De-a lungul avionului, o dungă subțire albastră-portocalie strălucește în lumina târzie de după-amiază. E chiar și un mic covor roșu la baza scărilor.

— Depășește cu mult clasa a doua, nu? întreabă pilotul.

Viv dă din cap. Eu încerc să par neimpresionat. Caleașca ne așteaptă.

În timp ce urcăm treptele spre avion, mă uit înapoi pe fereastra din sticlă a hangarului, încercând să îl mai privesc o dată pe bărbatul slab dinăuntru, dar nu mai e nicăieri.

Ferindu-mi capul și intrând în cabină, văd nouă fotolii din piele, o canapea din piele de culoarea untului și o însoțitoare de bord care ne așteaptă.

— Anunțați-mă dacă aveți nevoie de ceva, se oferă ea. Șampanie… suc de portocale… orice.

Pilotul secund e deja în carlingă. După ce au urcat amândoi, însoțitoarea de bord închide ușa și ne pregătim de plecare. Eu stau pe primul scaun din față. Viv se așază tocmai pe ultimul din spate.

Însoțitoarea de bord nu ne obligă să ne punem centurile de siguranță sau să citim o listă de reguli.

— Scaunele se înclină până la capăt, spune ea. Puteți să dormiți pe toată durata zborului dacă doriți.

Glasul îi e dulce precum al unei zâne, dar nu mă face să mă simt mai bine. În ultimele șase luni, eu și Matthew ne-am petrecut nenumărate ore încercând să ne dăm seama care dintre prietenii și colegii noștri ar putea să fie în joc. I-am bănuit pe toți – de aceea singura persoană în care mai am încredere este o fată speriată de șaptesprezece ani care mă urăște. Așa că, deși mă aflu într-un avion privat de vreo treizeci și opt de milioane de dolari, asta nu schimbă

faptul că doi dintre cei mai apropiați prieteni ai mei s-au dus pentru totdeauna, iar un ucigaș plătit ne urmărește, gata să se asigure că și noi îi vom urma. Fără nicio îndoială, nu e nimic de sărbătorit.

Avionul huruie, țâșnind înainte, iar eu mă afund în scaun. Afară, un bărbat în pantaloni bleumarin și o cămașă cu dungi albe și albastre rulează covorul roșu, stă drepți și ne salută în timp ce plecăm. Chiar și după aceea, rămâne acolo, nemișcat – de aceea și observ mișcarea bruscă din spatele său, în hangar. Bărbatul slab cu telefonul mobil își lipește palmele de fereastra din sticlă și se uită cum plecăm.

— Aveți idee cine e? o întreb pe însoțitoare, observând că și ea îl fixează.

— N-am nicio idee, spune ea. Am crezut că e cu dumneavoastră.

30.

– S-au urcat într-un avion, spuse Janos la telefon în timp ce ieșea grăbit din hotelul George, făcându-i semn portarului să cheme un taxi.

— De unde știi? întrebă Sauls.

— Crede-mă, știu.

— Cine ți-a spus?

— Contează?

— Da, contează.

Janos făcu o pauză, refuzând să răspundă.

— Mulțumește-te doar că am aflat.

— Nu mă trata ca pe un tâmpit! avertiză Sauls. Așa, deodată, magicianul nu-și mai poate dezvălui trucurile?

— Nu când idioții din culise deschid mereu gura.

— Ce tot spui acolo?

— N-ai vândut niște tablouri bune de Renoir în ultima vreme? întrebă Janos.

Sauls tăcu.

— Asta s-a întâmplat acum un an și jumătate. Și era vorba de un tablou de Morisot.

— Știu ce era, mai ales că aproape m-a omorât, sublinie Janos.

Asta nu era prima oară când el și Sauls lucrau împreună. Dar după cum știa Janos, dacă nu preluau controlul în curând, se putea foarte bine ca asta să fie ultima lor misiune.

— Spune-mi doar cum…

— Ultimul telefon dat de Harris a fost către primar.

— Aaa, la naiba, gemu Sauls. Crezi că se duce în Dakota?

Un taxi se opri în fața lui, iar portarul deschise portiera, dar Janos nu răspunse.

— Nu cred, adăugă Sauls. Am o recepție la ambasadă diseară, iar ei… Se întrerupse. Unde ești acum?

— În tranzit, spuse Janos aruncându-și geanta pe scaunul din spate.

— Cred că ai face bine să-ți miști fundul în Dakota de Sud înainte ca ei…

Janos închise telefonul și îi trânti clapeta. După întâlnirea cu poliția la Capitoliu, avusese deja o migrenă. Nu mai voia încă una. Urcând în taxi și închizând ușa, scoase un număr al revistei *MG World* din geantă, răsfoi până la un reportaj despre un automobil sport MGB din 1964 și se pierdu în detaliile despre cum să adaugi un volan mic pentru a se potrivi cu dimensiunile reduse ale mașinii. Era singurul lucru care îl calma pe Janos. Spre deosebire de oameni, mașinile pot fi controlate.

— Încotro? întrebă taximetristul.

Janos își ridică doar o clipă privirea din revistă.

— Aeroportul Național, răspunse el. Și te rog ceva – încearcă să eviți gurile de canal…

31.

În Dakota de Sud, cerul este deja negru ca smoala când Chevy Suburbanul nostru o ia spre vest pe Interstate 90, iar parbrizul este deja bombardat de musculițe moarte care se avântă ca niște kamikaze spre faruri. Mulțumită FedEx, Suburbanul ne aștepta când am aterizat și, pentru că a fost închiriat de ei, n-a trebuit să arătăm vreun permis sau vreun card de credit. De fapt, când le-am spus că domnul senator încearcă să își cultive mai conștiincios imaginea de fermier, au fost mai mult decât bucuroși să îi dea liber șoferului și să ne dea nouă mașina. Orice, numai să îl facă fericit pe domnul senator.

— Daa, domnule, sigur, îi spun lui Viv, care stă în scaunul de lângă mine. Domnul senator Stevens ar prefera să conducă el însuși.

Refuzând să scoată un cuvânt, Viv se uită prin parbriz și își ține mâinile încrucișate. După patru ore de tratament similar în avion, sunt obișnuit cu tăcerea, dar cu cât ne îndepărtăm mai mult de luminile din Rapid City, cu atât devine mai derutant. Și asta nu doar din cauza stării lui Viv. După ce trecem de ieșirea spre muntele Rushmore, lămpile intens luminate de pe autostradă apar tot mai rar. La început erau cam din treizeci în treizeci de metri. Apoi la vreo șaizeci… iar acum, n-am mai văzut una de kilometri întregi. La fel și cu celelalte mașini. E abia ora nouă, dar farurile noastre, care străpung întunericul, nu dezvăluie nicio altă ființă în apropiere.

— Ești sigur că e bine pe aici? întreabă Viv, în timp ce urmăm indicatorul pentru Autostrada 85.

— Mă străduiesc, îi spun eu.

Dar în timp ce drumul se îngustează la două benzi, mă uit la ea și observ că nu mai are mâinile încrucișate, ci ține strâns centura care îi vine diagonal pe piept, de parcă ar fi un colac de salvare.

— E bine pe aici? repetă cu nervozitate, întorcându-se către mine pentru prima oară în primele cinci ore.

Stă mai dreaptă în scaun decât mine și, în vreme ce rostește aceste cuvinte, ochii ei mari aproape strălucesc în întuneric.

Adolescenta supărată că am băgat-o în toată încurcătura asta redevine doar o fetiță speriată.

A trecut mult timp de când am avut și eu șaptesprezece ani, dar dacă îmi amintesc ceva, atunci e chiar nevoia de a te simți în siguranță.

— Ne descurcăm bine, răspund eu, forțându-mă să par încrezător. Nu te mint.

Zâmbește slab și se uită iar pe geamul din față. Nu sunt sigur că mă crede, dar în acest punct – după ce am ajuns atât de departe – vrea să creadă tot ceea ce aude.

Mai în față, drumul cu două benzi o ia la dreapta, apoi iar la stânga. Abia când farurile dezvăluie stâncile enorme de pe o parte și alta îmi dau seama că ne croim drum printr-un canion. Viv se apleacă în față, lungindu-și gâtul și uitându-se prin parbriz. Privirea ei observă ceva, și de aceea se apleacă și mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

Nu-mi răspunde. Și-a întors capul și nu-i văd expresia, însă nu se mai ține de centură, ci își pune ambele mâini pe bord ca să privească spre cer.

— O… șoptește în cele din urmă.

Mă aplec peste volan și îmi lungesc gâtul ca să privesc cerul. Nu văd nimic.

— Ce? întreb eu. Ce e?

Holbându-se încă în sus, spune:

— Acolo sunt Black Hills?

Arunc și eu încă o privire. În depărtare, lanțul muntos se înalță spre cer – cel puțin o sută douăzeci de metri spre nori. Dacă n-ar fi lumina lunii – crestele se conturează negre pe fondul gri al cerului –, nici nu mi-aș da seama unde se termină.

Mă uit din nou la Viv, care încă privește fascinată spre cer. Felul în care rămâne cu gura larg deschisă și ridică din sprâncene… La început, am crezut că era frică, dar nu e. Este uimire pură.

— Să înțeleg că nu există munți ca ăștia acolo de unde vii tu? întreb eu.

Își scutură capul, încă uluită. Privind mirarea extraordinară din reacția ei, îmi dau seama că mai știam un om care se uita la munți

așa. Matthew mereu spunea că munții erau singurii care îl făceau să se simtă mic.

— Tu ești bine? întreabă Viv.

Adus la realitate, sunt surprins să o observ privindu-mă.

— Bineînțeles, spun eu, întorcându-mi atenția la liniile galbene din mijlocul șoselei.

Ridică o sprânceană – e prea inteligentă ca să creadă asta.

— Chiar nu știi să minți atât de bine cum crezi.

— Sunt bine, insist eu. Pur și simplu… aici… lui Matthew i-ar fi plăcut aici. Chiar… i-ar fi plăcut.

Viv mă privește cu atenție, cântărindu-mi fiecare silabă. Rămân concentrat asupra liniilor galbene estompate ce se unduiesc pe drum. Am mai cunoscut o astfel de tăcere stânjenitoare și înainte. Perioada de treizeci de secunde după ce îl informez pe senator despre o chestiune dificilă. Liniște completă, în care se iau decizii.

— Știi, eu… ăă… i-am văzut poza în birou, spune ea într-un final.

— Despre ce vorbești?

— Despre Matthew. I-am văzut poza.

Mă uit la drum, imaginându-mi-o eu însumi.

— Cea cu el și lacul albastru?

— Da… aceea, dă ea din cap. Arăta… arăta drăguț.

— Chiar era.

În cele din urmă, se întoarce spre orizontul întunecat al cerului. Eu mă concentrez asupra liniilor galbene șerpuitoare. Nu e diferit de conversația pe care a avut-o cu mama ei. De data aceasta, tăcerea este chiar mai lungă decât înainte.

— Michigan, șoptește ea ușor.

— Pardon?

— Ai spus: „Nu există munți acolo de unde vii tu”. Ei bine, de acolo sunt.

— Michigan?

— Michigan.

— Detroit?

— Birmingham.

Bat cu degetele pe volan în timp ce o altă insectă se lovește de parbriz.

— Asta nu înseamnă că te-am iertat, adaugă Viv.

— Nici nu mă aștept.

În față, pereții stâncilor dispar în timp ce trecem de canion. Apăs pe accelerație, iar motorul huruie pe drumul drept. Ca și mai înainte, nu e nimic în dreapta și în stânga noastră – nici măcar balustrade de protecție. Aici, trebuie să știi încotro te îndrepți. Cu toate că și aici totul începe cu acel prim pas esențial.

— Deci îți place în Birmingham? întreb eu.

— Fac liceul acolo, răspunde ea, făcându-mă să simt fiecare an al vârstei mele.

— Obișnuiam să mergem la meciuri de baschet în Ann Arbour, îi spun eu.

— Serios? Deci știi Birminghamul… ai fost acolo?

Se simte o mică ezitare în vocea ei, ca și cum ar căuta un răspuns.

— O singură dată, îi zic eu. Un tip din fraternitate ne-a lăsat să stăm acasă la părinții lui.

Se uită pe geam la oglinda laterală. Canionul a rămas de mult în urmă – s-a pierdut în orizontul întunecat.

— Știi, am mințit, spune ea pe un ton plat și lipsit de vlagă.

— Cum?

— Am mințit, repetă ea, cu ochii încă în oglindă. Ce ți-am spus în camera de depozitare – despre faptul că sunt una din cele două fete de culoare din școală…

— Despre ce vorbești?

— Știu că n-ar fi trebuit… e prostesc…

— Ce…

— Am spus că suntem două, dar de fapt suntem paisprezece.. Paisprezece elevi negri. Îți jur… Cred că… da… paisprezece.

— Paisprezece?

— Îmi cer scuze, Harris… am vrut doar să te conving că puteam să am grijă de mine… Nu te supăra…

— Viv…

— Am crezut că așa o să mă consideri puternică și dură și…

— *Nu contează,* o întrerup eu.

Se întoarce în sfârșit spre mine.

— Ce?

— Nu contează, repet eu. Adică, paisprezece… din câți? Patru sute? Cinci sute?

— Șase sute cincizeci. Poate șase sute șaizeci.

— Exact, spun eu. Doi… doisprezece… paisprezece… Tot sunteți în inferioritate numerică.

Un zâmbet foarte fin îi apare pe buze. I-a plăcut asta. Dar după felul cum se agață de centura de pe piept, e încă o problemă pentru ea.

— E în regulă să zâmbești.

Dă hotărâtă din cap.

— Exact asta spune și mama. Chiar după „clătește și scuipă”.

— Mama ta e dentist?

— Nu, este… Viv face o pauză și ridică din umeri… este igienist dentar.

Și în acest moment observ de unde îi vine ezitarea. Nu-i vorba că nu e mândră de mama ei… dar știe cum e să fii singurul adolescent diferit.

Din nou, nu-mi amintesc prea multe de pe vremea când aveam șaptesprezece ani, dar știu cum e atunci când este Ziua Carierei și speri în secret că tatăl tău nu a fost invitat. Iar în lumea din Ivy League a Washingtonului, știu cum e să fii de clasă medie.

— Știi, tatăl meu a fost frizer, încep eu.

Se uită cu timiditate la mine, măsurându-mă iar de sus până jos.

— Serios? Chiar așa?

— Da, îi spun eu. Îi tundea pe toți prietenii mei pentru șapte dolari. Chiar și tunsorile acelea castron oribile.

Se întoarce către mine și îmi oferă un rânjet și mai larg.

— Așa, ca să știi, nu mi-e rușine cu părinții mei, insistă ea.

— Nici nu m-am gândit că ți-ar fi.

— Chestia e că… au vrut așa de mult să intru la școala din cartier, dar singura cale de a reuși era să cumpere o căsuță chiar la marginea cartierului. Știi cum e? Atunci când ăsta e punctul tău de pornire…

— … n-ai cum să nu te simți ca ultimul om din cursă, spun eu, dând din cap în semn de aprobare. Crede-mă, Viv, eu încă îmi aduc aminte de ce am venit la Capitol Hill. Mi-am petrecut primii câțiva

ani încercând să îndrept fiecare nedreptate ce li s-a făcut părinților mei. Dar uneori îți dai seama că anumite lupte sunt imposibil de câștigat.

— Asta nu înseamnă să nu lupți, mă provoacă ea.

— Ai dreptate, iar acesta este un alt citat grozav pentru toți fanii Winston Churchill, dar când soarele apune la sfârșitul zilei, nu poți să îi învingi…

— Nu poți să îi învingi pe toți? Nuu, chiar crezi asta? întreabă ea cu o sinceritate debordantă. M-am gândit că asta se întâmplă în filmele proaste și… nu știu… toți spun că guvernul este terminat și falit, dar chiar dacă ești aici de mult timp… ca atunci când te-am văzut prima oară… acel discurs… Chiar crezi chestiile alea?

Apuc volanul ca și cum ar fi un scut, dar asta nu mă împiedică să simt cum întrebarea ei mă înjunghie în piept. Lângă mine, Viv așteaptă un răspuns – și îmi aduce aminte de ceva ce am uitat demult. Uneori ai nevoie de o palmă peste față ca să îți dai seama ce îți iese pe gură.

— Nu, spun într-un final. Nu asta am vrut să spun…

Viv dă din cap, mulțumită că lucrurile sunt în ordine măcar în acea parte a lumii ei.

— Dar lasă-mă să îți spun ceva, adaug eu repede. Mai există ceva ce se potrivește cu senzația că ești ultimul din cursă… și nu este un lucru rău. Să fii ultimul înseamnă că ai o foame în stomac pe care nimeni n-o va putea înțelege. N-ar putea s-o cumpere cu bani. Și știi ce îți oferă această foame?

— În afară de fundul meu mare?

— Succes, Viv. Indiferent unde te duci sau ce faci. Foamea hrănește succesul.

Stăm în tăcere un minut întreg în timp ce cuvintele mele se pierd în huruitul motorului. Ea lasă tăcerea să se prelungească – și de data asta, cred că o face intenționat.

Uitându-se pe geam, Viv studiază șoseaua lungă, șerpuitoare din fața noastră și, spre lauda ei, nu îmi spune la ce se gândește. Va ajunge un negociator nemilos într-o bună zi.

— Cât mai avem? întreabă într-un final.

— Douăzeci și cinci de kilometri până ajungem la Deadwood…

apoi într-un oraș numit Pluma… după care mai avem o oră și ceva. De ce?

— Pur și simplu, spune ea și își așază picioarele sub ea. Cu degetul arătător și cel mijlociu, deschide și închide o foarfecă imaginară. Vreau doar să știu cât timp mai avem ca să îmi povestești despre frizeria ta.

— Dacă vrei, putem să mâncăm ceva în Deadwood. Chiar și aici, n-au cum s-o dea în bară cu brânza la grătar.

— Ei vezi, acum mai vii de acasă, spune Viv. Brânză la grătar în Deadwood, asta sună grozav.

32.

În călătoria sa, Janos avu parte de două avioane diferite, o oprire și o escală de trei ore alături de o femeie asiatică minionă, al cărui vis de o viață era să deschidă un restaurant în care să servească creveți prăjiți. Și, cu toate astea, nu ajunsese încă la destinație.

— Minneapolis? întrebă Sauls la telefon. Ce cauți în Minneapolis?

— Am auzit că au un magazin grozav Foot Locker în Mall of America, mormăi Janos, luându-și geanta de pe banda cu bagaje. Nu mi-a ajuns că am rămas blocat în aeroport.

— Dar avionul?

— N-au putut să îl întoarcă suficient de repede. Am sunat în toate locurile de pe listă. Mai ai alte sugestii minunate?

— Și acum ți-au anulat zborul?

— N-a existat niciodată unul – m-am gândit că o să găsesc o altă legătură spre Rapid City, dar hai să spunem doar că Dakota de Sud nu este chiar o prioritate în ceea ce privește programul zborurilor aeriene.

— Atunci care e următoarea…

— Mâine-dimineață, spuse Janos, ieșind din aeroport și observând un Mustang decapotabil din 1965, albastru precum cerul, ce trecea pe lângă el.

Emblema de pe mască era de la un Mustang 67, dar partea din spate arăta originală. Bună treabă.

— Janos…

— Nu-ți face griji, spuse el, cu ochii încă la farurile din spate ale decapotabilei care se pierdea în noapte. Imediat cum se trezesc, eu o să le suflu în ceafă.

33.

Există puține lucruri care te deprimă mai repede decât mirosul stătut, de mucegai al unei camere vechi de motel. Izul acru, închis se simte încă în aer când mă trezesc. „Ședere plăcută la Gold House”, scrie pe o plăcuță din plastic de pe noptieră. Se vede un desen punctat al unei cupe din aur dedesubtul semnului, care arată ca și cum ar fi fost făcut în același an în care au fost schimbate ultima oară cearșafurile.

Noaptea trecută, am ajuns abia după miezul nopții. Acum, luminile digitale ale ceasului deșteptător indică ora cinci. Eu sunt tot pe fusul orar din est. E ora șapte. Dau la o parte pătura subțire, transparentă (puteam la fel de bine să mă învelesc cu o fâșie de voal), mă uit la perna în formă de clătită și număr pe ea șaptesprezece fire negre de păr. Știu deja că o să urmeze o zi proastă.

Lângă mine, celălalt pat e încă făcut. Când am ajuns noaptea trecută, am lăsat-o pe Viv să aștepte în mașină și i-am spus recepționerei că am nevoie de o cameră pentru mine și una pentru copiii mei. Nu-mi pasă cât de înaltă și de matură pare Viv. Un tip alb, venind la un hotel cu o fată neagră mai tânără – și fără bagaj. Chiar și într-un oraș *mare,* e suficient să îi facă pe oameni să bârfească.

La stânga mea, draperiile înflorate din anii 1970 sunt trase, dar pot vedea o dâră din cerul întunecat de afară. La dreapta mea, chiuveta se află chiar lângă pat și, înainte să mă duc să iau periuța de dinți și obiectele de igienă pe care le-am cumpărat la benzinărie, pun fierul pe care l-am luat de la recepție în priză. Tot fâțâindu-ne atât, costumele noastre arată de parcă am jucat baseball în ele. Dacă vrem ca totul să fie credibil, trebuie să arătăm cum trebuie și să ne aranjăm.

În vreme ce fierul se încălzește, mă îndrept spre telefonul de pe noptieră și sun în camera lui Viv. Sună și sună, fără niciun răspuns. Nu mă surprinde. După toate întâmplările prin care am trecut ieri,

sigur e epuizată. Închid și formez din nou. Tot nimic. Așa eram și eu în liceu. Ceasul suna câte o oră, dar nimic nu mă trezea până când nu bătea mama la ușă.

Punându-mi pantalonii, mă uit iar la ceas. Nici cel mai matinal zbor nu ar putea să-l aducă pe Janos în următoarele zece minute, fără a pune la socoteală cele două ore cu mașina până aici. Suntem în regulă. Doar să mă duc să bat la ușă și să o scol.

Trăgând zăvorul, întredeschid ușa. Un suflu de aer rece intră peste mirosul de mucegai – dar, în timp ce ies și o iau la dreapta, simt imediat cum mi se lovește ceva în glezne. Mă prăbușesc în față pe palierul din beton. Imposibil. N-are cum să fie aici deja…

Obrazul mi se zgârie de podea, chiar și în încercarea mea de a atenua căderea. Mă întorc cât de repede pot. Deja parcă văd chipul lui Janos… Apoi aud o voce în spatele meu:

— Scuze… scuze, spuse Viv, așezată pe podeaua palierului lung, îndepărtându-și picioarele lungi din drum. Ești bine?

— Credeam că dormi.

— Nu prea dorm… nu chiar așa de bine, spune ea, ridicând privirea dintr-o mică broșură. Dar nu îmi pasă… Mama spune că unele lucruri sunt cum sunt. Nu dorm bine. Așa sunt eu făcută.

— Dar ce faci aici?

— Camera mea pute. La propriu. Ca un grajd de bătrâni. Ia gândește-te: bătrâni amestecați cu animale – e o descriere bună.

Ridicându-mă în picioare, îmi plimb limba de-a lungul obrazului.

— Te trezești mereu așa devreme?

— Școala de curieri începe la șase și un sfert. Recepționera… e foarte vorbăreață, dar la modul plăcut. Am vorbit cu ea în ultima jumătate de oră. Poți să crezi că a avut doar doi colegi în clasă când a absolvit? Orașul ăsta nu o duce bine.

— Ce tot…? Ți-am spus să nu vorbești cu nimeni.

Viv se chircește, dar nu prea tare.

— Nu-ți face griji, i-am spus că sunt bona… care are grijă de copii.

— Și porți sacou? îi spun eu, arătând spre ținuta ei.

— Nu purtam sacoul. Nu-ți face griji – m-a crezut. Plus că mi-era foame. Mi-a dat o portocală, explică ea, scoțând-o din buzunar. Ia și

tu una.

Îmi dă o punguță din plastic cu o portocală deja curățată înăuntru.

— Ți-a curățat-o ea?

— Nici nu mă-ntreba. Ea a insistat. N-am vrut să o supăr. Suntem primii clienți pe care i-a avut de la… de la goana după aur.

— Deci ea ți-a dat broșurile?

Se uită la o broșură veche cu titlul *Mina Homestead – să ne revendicăm viitorul.*

— M-am gândit că ar trebui s-o citesc. E în regulă, nu…?

Se aude un sunet slab în apropierea ușii de lângă scări.

— Ce-a fost…

— Șșș, îi spun eu.

Cercetăm amândoi palierul, după sunetul de pe hol. Scările sunt în partea opusă. Nu e nimeni acolo. Se mai aude un zgomot ca și cum ar cădea ceva. Apoi vedem sursa zgomotului. O mașină care face gheață. E doar gheață, îmi spun eu. Dar asta nu mă liniștește deloc.

— Ar trebui să…

— … plecăm de aici, mă aprobă Viv.

Ne îndreptăm spre camerele noastre. Patru minute mai târziu, termin de călcat și sunt gata să plec. Viv mă așteaptă deja afară, cu capul îngropat în broșuri turistice vechi.

— Ești gata? întreb eu.

— Harris, chiar trebuie să te uiți, n-ai mai văzut niciodată așa ceva.

N-am nevoie să citesc broșura ca să îmi dau seama că are dreptate. Nu știm în ce ne băgăm, dar în timp ce alerg pe hol – și Viv e chiar în spatele meu – nimic nu ne poate opri. Indiferent ce exploatează Wendell, noi trebuie să aflăm ce se întâmplă.

•

De pe scară, eu și Viv ne repezim în holul principal al motelului Gold House. Chiar și la această oră, e mai gol decât credeam. Biroul de la recepție e gol, tonomatele au lipită bandă adezivă peste fantele pentru monede, iar automatul de ziare *USA TODAY* are un mesaj scris de mână pe care se poate citi: „Cumpărați ziare la Tommy’s

(peste drum)”. Uitându-ne pe Main Street, observăm mesajele din fiecare fereastră. La benzinărie scrie „Lichidare”. „Local de închiriat”, scrie la Fin’s Hardware. Normal, ochii îmi fug direct spre frizerie: „Plecat în Montana – Dumnezeu să vă binecuvânteze”.

De partea cealaltă a holului observ o etajeră din metal plină cu broșuri de tipul celor pe care le-a luat Viv. „Asistați la fabricarea unui lingou adevărat de aur!” „Vizitați teatrul din Leed!” „Explorați Muzeul Minier!” Însă, judecând după hârtia ștearsă, îngălbenită, știm deja că muzeul s-a închis, teatrul nu mai e, iar lingouri de aur n-au mai fost văzute de ani întregi. Așa a fost și când a trebuit să fac curățenie în casă după ce a murit tata. Uneori nu te rabdă inima să arunci anumite lucruri.

Când am pornit spre acest loc, mă gândeam că voi fi în elementul meu, dar nici pe departe. Acesta nu e un oraș mic, e un oraș mort.

— Destul de trist, nu-i așa? întreabă o voce de femeie.

Mă întorc, și o femeie brunetă cu părul scurt intră în hol din camera din spate și se postează în spatele biroului de la recepție. N-are mai mult de douăzeci și cinci de ani și, deși nuanța pielii îi indică originea amerindiană, pomeții înalți sunt cei care o dau cu adevărat de gol.

— Bună, Viv, spune ea, frecându-și ochii somnoroși.

Îi arunc o privire lui Viv. „I-ai spus numele tău adevărat?”

Viv ridică din umeri și înaintează. Clatin din cap, iar ea se întoarce.

— Mă duc să văd ce fac copiii, spune ea, îndreptându-se către ușa din față.

— Sunt bine, spun eu, refuzând să o scap din ochi.

A spus deja prea multe. Singurul motiv pentru care ar trebui să vorbim cu cineva e pentru că avem nevoie de informații sau de ajutor, iar în acest caz, de niște indicații.

— Ne puteți spune cum să ajungem la mina Homestead? întreb eu îndreptându-mă spre recepție.

— Deci o redeschid?

— Habar n-am, îi răspund, sprijinindu-mi cotul pe birou și încercând să obțin niște informații. Toată lumea pare să aibă răspunsuri diferite.

— Păi asta am auzit, deși tata spune că încă n-au vorbit cu sindicatele.

— V-au ajutat măcar afacerea? spun eu, întrebându-mă dacă mai e cineva în hotel.

— Așa ar fi trebuit… dar ei au totul acolo, în rulote. Bucătării… spații de dormit… tot. Vă spun, nu o să-și facă prea mulți prieteni pe aici.

— Probabil că sunt doar supărați că n-au găsit un Holiday Inn, spun eu.

Zâmbește la această glumă. În orice oraș mic, toată lumea urăște lanțurile hoteliere.

Studiindu-mă cu atenție, își înclină capul.

— Oare v-am mai văzut până acum?

— Nu cred…

— Sigur? Nu cumva la Kiwanis?

— Destul de sigur. Nu sunt chiar din zonă.

— Nu? Ei poftim, și eu care credeam că toți localnicii poartă pantaloni scrobiți și cămăși cu nasturi.

Bat puțin în retragere. Devine cam prietenoasă și nu ăsta e scopul meu.

— În legătură cu acele indicații…

— Bineînțeles. Tot ce trebuie să faceți e să mergeți de-a lungul șoselei.

— Care din ele?

— N-avem decât una, spune ea, rânjind din nou. Ieșiți de pe autostradă, apoi la dreapta, pe deal.

Zâmbesc instinctiv.

Cu un salt, se ridică peste tejghea, mă ia de braț și mă duce la ușă.

— Vedeți acea clădire… care arată ca un cort imens de metal? întreabă ea, arătând spre singura construcție de pe munte. Aceea e estacada de transport.

Își dă seama imediat de expresia mea nelămurită.

— Acoperă puțul minei, adaugă ea. Eu arăt la fel de nelămurit… cunoscut și drept „marea gaură din pământ”, explică ea râzând. Îl protejează de intemperii. Acolo veți găsi cușca.

— Cușca?

— Liftul, spune ea. Adică, presupunând că vreți să coborâți…

Eu și Viv ne uităm unul la celălalt, dar niciunul din noi nu scoate niciun cuvânt. Până în acest moment, nici nu m-am gândit că asta ar fi o opțiune.

— Urmați indicatoarele pentru Homestead, adaugă femeia. N-o să vă ia nici cinci minute. Vă duceți acolo în interes de afaceri?

— Poate mai târziu. De aceea ne-am gândit să vizităm întâi muntele Rushmore, explic eu. Cum ajungem acolo?

E o încercare patetică de diversiune, însă dacă Janos e așa aproape cum bănuiesc, trebuie măcar să încercăm să ne acoperim urmele. În timp ce ea dă indicațiile, mă prefac că notez.

După ce termină, îmi iau rămas-bun și mă îndrept spre mașină. Viv e chiar lângă mine, clătinând din cap.

— O faci intenționat sau așa îți iese? mă întreabă ea într-un final în parcare.

— Nu înțeleg.

— Chestia cu charisma; cum te-ai aplecat peste ghișeu, cum se topea când ai întrebat-o de oraș… Se oprește un moment. Știi, ceea ce suntem acum este ceea ce am fost cândva și vom fi mereu. Așa ai fost tu mereu?

Suburbanul virează la dreapta, împingându-mă în portieră, iar pe Viv în cotieră. În timp ce ne croim drum spre vârf, ne concentrăm atenția spre clădirea triunghiulară cu două etaje de pe culme. După ultimul viraj, copacii dispar, drumul asfaltat se termină, terenul devine pietros și înclinat, iar în fața ochilor se întinde o zonă de mărimea unui teren de fotbal. Zona de pământ este flancată de stânci crestate ce înconjoară întregul teren și se înalță la vreo șase metri. E ca și cum au fost desprinse din vârful muntelui, construind această tabără plată din fața noastră.

— Ai vreo idee ce anume căutăm? întreabă Viv, studiind terenul.

E o întrebare corectă – una pe care mi-am pus-o și eu de cum am coborât din avion.

— Cred că o să ne dăm seama după ce găsim, îi spun eu.

— Dar cu Matthew… chiar crezi că cei de la Wendell Mining l-au omorât?

Mă uit în continuare la drumul din față.

— Tot ce știu e că, de doi ani, Wendell Mining încearcă să cumpere această mină veche din acest loc uitat de lume. Anul trecut nu au reușit. Anul acesta, au încercat să pătrundă cu ajutorul birocrației, introducând-o în proiectul alocărilor, care, după cum spunea Matthew, n-ar fi ajuns nicăieri – asta până când a apărut sub forma celui mai nou pariu în mica noastră ruletă.

— Asta nu înseamnă că cei de la Wendell Mining l-au ucis.

— Ai dreptate. Dar când am început să fac săpături, am descoperit că Wendell nu numai că falsificase una dintre scrisorile care susțineau transferul de proprietate, ci și că această minunată mină de aur pe care se presupune că o doresc nu are aur nici cât să facă o brățară de gleznă pentru o păpușă Barbie. Gândește-te puțin. Băieții ăștia de la Wendell și-au petrecut ultimii doi ani dându-și sufletul pentru o imensă gaură în pământ și sunt atât de dornici să intre, încât au început deja să se mute aici. Adaugă asta la faptul că doi dintre prietenii mei au fost uciși… ei bine… cu toată nebunia asta, e normal să vreau să văd cu ochii mei ce se petrece.

Cum ne apropiem de parcarea improvizată din pietriș, Viv se întoarce spre mine și dă din cap.

— Dacă vrei să afli cauza tărăboiului, trebuie să te duci să vezi cu ochii tăi.

— Cine a zis asta, mama ta?

— Un răvaș, șoptește Viv.

În mijlocul terenului se află clădirea în formă de cort indian, având cuvântul „Homestead” scris într-o parte. Mai aproape de noi, în parcare sunt vreo douăsprezece mașini, iar la stânga, în jurul a trei rulote duble, mișună bărbați în salopete care intră și ies, în vreme ce două camioane pentru deșeuri dau cu spatele spre clădire. Potrivit lui Matthew, se presupune că locul e abandonat, gol, în schimb, noi avem în fața noastră un adevărat stup de albine.

Viv arată spre partea laterală a clădirii, unde un alt bărbat în salopetă folosește un motostivuitor ca să descarce un echipament de computer uriaș dintr-un tir. Lângă motostivuitorul plin de noroi, echipamentul nou-nouț iese în evidență ca un camion Mack pe un teren de golf.

— Ce nevoie ai de un sistem de calculatoare pentru a săpa o gaură imensă în pământ?

Dau din cap în semn de aprobare, studiind intrarea din față a clădirii triunghiulare.

— Asta e marea întrebare, nu?

Se aude un ciocănit puternic în geamul din dreptul meu. Mă întorc și văd un bărbat cu cea mai murdară cască pe care am văzut-o vreodată. Zâmbește, iar eu cobor geamul, ezitând.

— Bună, spune el, făcând un semn de salut cu mapa. Voi sunteți cei de la Wendell?

34.

– Așadar, am terminat? întrebă Trish de pe scaunul ei din camera de audiențe a Comitetului Intern al Camerei.

— Dacă nu mai ai altceva, spuse Dinah, aranjând teancul gros de hârtii și punându-le într-o grămadă ordonată pe masa ovală de ședințe.

Nu era prea încântată că trebuia să ia locul lui Matthew, dar așa cum le spusese și colegilor ei, lucrul ăsta trebuia făcut.

— Nu, cred că… Întrerupându-se, Trish deschise repede agenda cu trei inele și răsfoi paginile. Ah, la naiba! adăugă ea. Mi-am adus aminte… mai am un proiect…

— Știi că și eu am, spuse Dinah sec, răsfoind și ea propria agendă, dar fără a-și lua ochii de la corespondenta ei din Senat.

Trish se îndreptă și se uită la Dinah. Timp de aproape douăzeci de secunde, cele două femei stătură acolo, de o parte și de alta a mesei de ședințe, fără să spună vreun cuvânt. Lângă ele, Ezra și Georgia le priveau ca niște spectatori, cum făceau de obicei. „Confruntare între samurai”, o numea Matthew. Se întâmpla de fiecare dată când încercau să finalizeze un proiect. Ultima ocazie de a băga mâna în punga cu bunătăți.

Dinah bătu cu vârful creionului pe masă, pregătindu-și sabia. Chiar și fără Matthew, lupta trebuia să continue. Asta până când cineva se dădea bătut.

— Greșeala mea… spune Trish în cele din urmă. Am citit greșit… Proiectul mai poate aștepta până la anul.

Ezra surâse. Dinah abia schiță un zâmbet. Nu era genul care să se umfle în pene. Mai ales, nu cu Senatul. După cum știa prea bine, dacă te umflai în pene în fața Senatului, se răzbunau ei cumva.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Dinah, închizându-și borseta și ridicându-se.

Bucurându-se de victorie, Ezra fredonă ușor *E cineva în bucătărie cu Dinah*[{26}]. Matthew obișnuia să facă la fel când colega lui începea să o facă pe șefa. *Cineva pe care-l cunoooosc*…

— Gata? întrebă Georgia. Am terminat?

— De fapt, Matthew a spus că ar fi trebuit să terminați acum o săptămână, replică Dinah. Acum e nebunie cu votul de la sfârșitul săptămânii.

— Proiectul se discută în plen la sfârșitul săptămânii? întrebă Trish. De când asta?

— Din această dimineață, când conducerea a făcut anunțul fără să întrebe pe nimeni.

Toți trei clătinară din cap, dar nu era mare surpriză. În timpul alegerilor, cea mai mare luptă în Congres era cum să își atragă voturile de acasă. Așa se câștigau campaniile. La fel, și cu proiectele individuale pe care membrii Congresului le propuneau pentru zonele din care proveneau: un proiect legat de apa din Florida, un nou sistem de canalizare în Massachusetts… chiar și acea micuță mină din Dakota de Sud, își spuse Dinah.

— Chiar crezi că putem termina chestiunile legate de ședință într-o săptămână? strigă Trish.

— Nu văd de ce nu, răspunse Dinah, cărând restul hârtiilor spre ușa ce dădea în biroul ei. Tot ce trebuie să faci acum e să îl convingi pe șeful tău.

Trish dădu din cap, privind-o pe Dinah cum pleacă.

— Apropo, strigă ea, mulțumesc că ai preluat sarcinile lui Matthew. Știu că a fost greu cu tot ce s-a…

— Trebuia făcut, întrerupse Dinah. Pur și simplu.

Ușa se trânti în urma ei, și Dinah se întoarse în propriul birou. Nu fusese niciodată genul căreia să îi placă vorbăria goală, dar, mai important, dacă ar mai fi zăbovit, ar fi riscat să nu-l mai prindă pe cel care o aștepta atât de calm.

— Gata totul? întrebă Barry, sprijinindu-se de micul fișet dintre birourile lui Matthew și Dinah.

— Gata, răspunse Dinah. Unde mergem să sărbătorim?

35.

– Da… sigur… suntem de la Wendell, spun eu, dând din cap spre bărbatul masiv în salopetă care stă lângă geamul mașinii. De unde ați știut?

Arată spre cămașa mea. Sub salopetă, poartă un tricou *Spring Break ’94* cu litere de un portocaliu intens. Nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama cine e outsiderul.

— Shelley, nu-i așa? întreb eu, citindu-i numele scris cu marker negru pe casca lui deteriorată. Janos m-a rugat să te salut.

— Cine-i Janos? întreabă el nelămurit.

E un început. Orice s-ar întâmpla aici, băieții ăștia sunt doar niște instrumente angajate.

— Scuze… spun eu. Este un alt tip de la Wendell. Am crezut că voi v-ați…

— Shelley, ești acolo? cârâie o voce din stația de emisie-recepție de la curea.

— Scuze, spune el, apucând stația. Mileaway? întreabă el.

— Unde ești? strigă vocea.

— M-au pus sus întreaga zi, spune Shelley.

— Șobolan de suprafață.

— Cârtiță.

— Mai bine așa decât să fii în mizeria de jos, răspunde vocea.

— Amin, spune Shelley, aruncându-mi un rânjet larg.

Dau din cap ca și cum ar fi cea mai tare glumă minieră pe care am auzit-o toată săptămâna, după care arăt spre unul dintre locurile libere de parcare.

— Auzi, putem să…

— Ăă… da… Chiar acolo e perfect, spune Shelley în timp ce tipul continuă să vorbească în stație. Echipamentul este la uscat, spune Shelley, arătând spre clădirea mare din cărămidă din spatele construcției în formă de cort indian. Și aici…

Scoate din buzunar un inel pentru chei pe care se află plăcuțe rotunde de metal, desface încuietoarea și îmi varsă patru plăcuțe în

mână. Două au numărul 27; celelalte două au numărul 15.

— Nu uita să le pui, explică el. Una în buzunar, una pe perete.

Mulțumindu-i repede, ne îndreptăm spre locul de parcare, iar el revine la stația de emisie-recepție.

— Ești sigur că știi ce faci? întreabă Viv.

Stă puțin mai dreaptă decât ieri, dar n-ai cum să nu-ți dai seama de starea ei de spirit după felul cum se uită nervoasă în oglinda retrovizoare.

În timp ce ascultam conversația lui Viv cu mama ei, m-am gândit că puterea trebuia să vină în interior. După felul cum Viv se uită în continuare la oglindă, e clar că încă mai caută această putere.

— Viv, acest loc n-are niciun dram de aur, dar ei se pregătesc de afaceri ca în scena aia din *E.T.* când apare guvernul.

— Dar dacă…

— Ascultă, nu spun că vreau să cobor în mină, dar ai tu vreo idee mai bună ca să aflăm ce se întâmplă aici?

Se uită în poala plină de broșuri de la motel. „De la Biblie până la *Republica* lui Platon, subteranul a fost legat de cunoaștere.”

Pe asta contăm noi.

— Toți tații prietenilor mei lucrau în mină, adaug eu. Crede-mă, chiar dacă intrăm, e ca o peșteră – e vorba de câțiva zeci de metri sub pământ, max…

— Mai degrabă doi kilometri și jumătate, spune ea dintr-odată.

— Ce?

Înmărmurește, surprinsă de atenția bruscă pe care i-o acord.

— A… așa scrie. Aici… adaugă ea, dându-mi broșura. Înainte să fie închis, acest loc avea cea mai veche mină în funcțiune din nordul Americii. Era mai faimoasă decât orice mină de aur, cărbune sau argint din această țară.

Îi smulg broșura din mâini. „Din 1876”, scrie pe copertă.

— Au tot excavat mai mult de 125 de ani. Asta te duce destul de adânc, continuă ea. Minerii aceia blocați în Pennsylvania acum câțiva ani… la cât se aflau, la șaizeci de metri?

— Șaptezeci și trei, spun eu.

— Ei bine, aici e vorba de doi kilometri și jumătate. Îți poți imagina? *Doi kilometri și jumătate.* Adică șase Empire State Building

în pământ.

Răsfoiesc broșura și spusele ei se confirmă: șase Empire State Building… 57 de niveluri… lată de 4 kilometri… și pasaje subterane de 563 de kilometri. Chiar în străfund, temperatura ajunge la 60 de grade Celsius. Mă uit pe geam la drumul care șerpuiește la vale. Să uităm de stup. Ne aflăm pe un adevărat mușuroi de furnici.

— Poate că ar trebui să rămân aici, spune Viv. Știi… ca să țin de șase…

Înainte să pot răspunde, ea se uită din nou în oglindă. În spatele nostru, un Ford argintiu parchează pe pietriș. Viv se uită nervoasă la șofer, să vadă dacă e cineva cunoscut. Știu la ce se gândește. Chiar dacă Janos abia aterizează, n-are cum să fie prea departe. Asta e alegerea: demonul de sus versus demonul de jos.

— Chiar crezi că e mai sigur să rămâi aici singură? întreb eu.

Nu răspunde. Încă se mai uită la mașina argintie.

— Doar promite-mi că n-o să dureze mult, mă roagă ea.

— Nu-ți face griji, spun eu, deschizând portiera și ieșind. O să intrăm și o să ieșim în doi timpi și trei mișcări.

36.

Bătând ușor cu degetul în ghișeul unui birou de închirieri auto din aeroportul Rapid City, Janos nu făcu niciun efort să-și ascundă frustrarea față de stilul de viață din Dakota de Sud.

— Ce durează așa mult? îl întrebă el pe tânărul angajat cu cravata îngustă.

— Scuze… pur și simplu a fost una dintre acele dimineți ocupate, spuse bărbatul din spatele ghișeului, răsfoind un teanc de hârtii.

Janos se uită la sala de așteptare din aeroport. Erau în total șase persoane, inclusiv omul de serviciu de origine amerindiană.

— Bine… deci când veți returna mașina? întrebă bărbatul de la ghișeu.

— Să sperăm că astă-seară, răspunse Janos.

— Doar o vizită scurtă, nu?

Janos nu răspunse. Ochii îi rămăseseră la inelului cu chei din mâna bărbatului.

— Pot să îmi iau cheia?

— Veți avea nevoie de asigurare din…?

Mâna lui Janos țâșni ca o săgeată, apucând încheietura mâinii bărbatului și smulgându-i cheia.

— Am terminat? mârâi Janos.

— E… e un Ford Explorer albastru… la locul cincisprezece, spuse bărbatul în timp ce Janos înșfăcă o hartă dintr-un suport de pe ghișeu și ieși ca vântul pe ușă. Să aveți o zi frumoasă, domnule… Bărbatul se uită la copia permisului pe care i-l dăduse Janos. Robert Franklin. Să aveți o zi frumoasă, domnule Franklin. Și bun venit în Dakota de Sud!

37.

Mergând grăbit cu agenda de ședințe în mână, îmi mențin mersul de senator în timp ce ne apropiem de clădirea din cărămidă. Agenda e de fapt manualul de instrucțiuni luat din torpedoul Suburbanului, dar la viteza cu care ne mișcăm, nimeni nu va observa. La dreapta mea, Viv completează tabloul, venind în urma mea ca ucenicul fidel al unui șef de la Wendell. Cu înălțimea ei și cu sacoul abia călcat, pare a avea vârsta necesară pentru a intra în acest rol. Îi spun să nu zâmbească, pentru a fi siguri. Singurul mod în care să arătăm că aparținem acestui loc e să ne prefacem că aparținem locului. Dar cu cât ne apropiem mai mult de clădirea de cărămidă, cu atât ne dăm seama că nu e aproape nimeni în jur să ne strige și să ne adreseze tot felul de prostii. Spre deosebire de rulotele din spatele nostru, pe aici e aproape pustiu.

— Crezi că toți sunt în subteran? întreabă Viv, observând brusca depopulare.

— Greu de spus; am numărat șaisprezece mașini în parcare – plus utilajele. Poate că toată munca se face acolo unde sunt rulotele.

— Sau poate că nu vor ca toată lumea să vadă ce se întâmplă pe aici.

Iuțesc pasul; Viv face și ea același lucru. În timp ce dăm colțul clădirii din cărămidă, zărim o ușă în față și o scară din metal care coboară spre o intrare laterală. Viv se uită în direcția mea, iar eu o aprob. Rămânând la căile dosnice, ne îndreptăm amândoi spre scară. În timp ce coborâm, bucățele de piatră ni se desprind de pe tălpi și cad prin grilaj, pe aleea din beton aflată la șase metri dedesubt. E o infimă parte din coborârea pe care suntem pe cale să o facem. Mă uit peste umăr. Uitându-se în jos, Viv începe să încetinească.

— Viv…

— Sunt bine! strigă ea, chiar dacă nu o întrebasem nimic.

Înăuntrul clădirii roșii, traversăm un hol cu gresie neagră și intrăm într-o bucătărioară care pare să fi fost răscolită și abandonată. Linoleumul este crăpat, frigiderul este deschis și gol, iar

un avizier din plută stă aruncat pe podea, plin cu anunțuri de sindicat îngălbenite, vechi de cel puțin doi ani. Orice or face băieții ăștia, n-au venit aici decât de curând.

De pe hol, arunc o privire într-o cameră a cărei ușă e scoasă din balamale. Într-o secundă mă strecor înăuntru, dar imediat după aceea, mă opresc. În fața mea se află șiruri de dușuri industriale, dar după felul cum sunt instalate, pare o cameră de gazare – vârfurile sunt doar niște conducte ce ies din perete. Și cu toate că știu că sunt doar dușuri, când mă gândesc la minerii care se spală după încă o zi de muncă asiduă, mi se pare cu adevărat una dintre cele mai deprimante priveliști pe care le-am văzut vreodată.

— Harris, am găsit! spune Viv, chemându-mă de pe hol, unde lovește cu degetul pe un semn unde scrie „Rampă”.

Sub acest cuvânt, se vede o mică săgeată care arată în jos, spre o altă serie de scări.

— Ești sigur că asta e…?

Arată spre vechiul ceas de lângă semn, apoi se uită din nou la avizier și la frigider. Fără niciun dubiu, când minerii mișunau pe aici, în acest loc își începeau ziua.

Jos pe scări, holul se îngustează, iar tavanul este scund. După mucegaiul de aici, îmi dau seama că ne aflăm în beci. Nu se mai deschid uși în laterale – și nu se vede nicio fereastră. Urmărind un alt indicator pentru „Rampă”, ajungem într-o fundătură, în fața unei uși albastre ruginite, plină de noroi, care îmi aduce aminte de ușa spre un frigider industrial. Împing puternic, dar ușa pare să nu cedeze.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Viv.

Scutur din cap și încerc din nou. De data asta, ușa se întredeschide ușor și o rafală de aer fierbinte mă izbește în față. E un tunel de vânt acolo jos. Împing mai tare, și ușa se deschide, cu balamalele scârțâind, în vreme ce căldura uscată a vântului ne lovește în piept.

— Miroase a pietre, spuse Viv, acoperindu-și gura.

Amintindu-mi că bărbatul din parcare ne-a spus să venim pe aici, mă îmbărbătez să fac primul pas pe holul îngust din beton.

În vreme ce ușa se închide în spatele nostru, curentul se liniștește,

însă uscăciunea plutește încă în aer. Continui să îmi umezesc buzele, dar nu mă ajută. E ca și cum aș mânca nisip.

În față, holul se curbează spre dreapta. Se văd niște căldări cu mop pe podea și o lumină fluorescentă în tavan. În sfârșit, un semn de viață. Înaintând spre curbă, nu sunt sigur ce anume respirăm, dar după gustul pe care îl am pe limbă, e ceva cu praf, fierbinte și neplăcut. Pe peretele din dreapta, se observă un semn din anii 1960 pe care scrie „Adăpost împotriva cenușii radioactive", cu săgeata arătând înainte. Chiar dacă e acoperit de murdărie, poți vedea logoul nuclear cu negru și galben.

— Adăpost împotriva cenușii radioactive? întreabă Viv, nelămurită. La doi kilometri și jumătate sub pământ? Cam mare bomba, nu?

Ignorând comentariul, rămân concentrat asupra holului care devine mai drept; primim al doilea semn de viață.

— Ce e? întreabă Viv, înaintând cu ezitare.

Mai în față, părțile laterale ale holului sunt acoperite de sus până jos cu rafturi metalice pentru depozitare, ce arată ca niște rafturi de bibliotecă înguste. Însă, în loc de cărți, sunt pline cu echipament: zeci de cizme din cauciuc până la genunchi, centuri groase din nailon pentru unelte și, foarte important, lanterne pentru mină și căști albe.

— Îmi vine oare? întreabă Viv, încercând să râdă în timp ce își pune o cască peste tunsoarea ei scurtă afro. Își dă toată silința să pară pregătită pentru asta, dar înainte să mă convingă pe mine, trebuie să se convingă pe sine. Ce e asta? adaugă ea, bătând nervos pe marginea din metal din fața căștii.

— E pentru lumină, spun eu, luând una dintre lanternele de pe raft.

Dar în timp ce încerc să apuc becul rotund din metal, observ că este conectat cu un fir negru la o cutie roșie din plastic în care se află versiunea mică, de dimensiunea unei cărți, a unei baterii de mașină – și că bateria este conectată la niște cleme de pe raft. Aceasta nu e doar o bibliotecă – e o stație de alimentare.

Deschizând clemele, scot bateria, o iau de pe raft și o strecor pe una dintre centurile de unelte din apropiere. În timp ce Viv și-o

pune în jurul taliei, îi trec firul pe după umeri și îi agăț lanterna de cască. Acum e un miner în toată regula.

Apasă pe un întrerupător și lumina pornește. În urmă cu douăzeci și patru de ore, și-ar fi scuturat capul în față și în spate, băgându-mi în joacă lumina în ochi. Acum lumina îi cade pe picioare în timp ce privește în jos. Entuziasmul s-a dus demult. Una e să spui că te duci în subteran și alta e chiar s-o faci.

— Nu-mi spune… mă avertizează ea chiar în clipa când mă pregătesc să deschid gura.

— E mai sigur decât să fii…

— Ți-am spus să nu zici nimic. O să fiu în regulă, insistă ea.

Strânge din dinți și ia o gură de aer fierbinte, calcaros.

— De unde știm care sunt încărcate? întreabă ea. Citind mirare pe chipul meu, arată spre rafturile din stânga și din dreapta noastră. Amândouă sunt pline de baterii. Dacă unele sunt pline și altele la încărcat? adaugă ea, bătând pe cutia roșie a propriei baterii. De unde știm noi că asta nu a fost conectată acum zece minute?

— Crezi că așa…

— Așa fac la laser tag, subliniază ea.

Îi arunc o privire lungă. Mă urăsc că am adus-o aici.

— Tu ține-o pe cea din stânga, eu iau una din dreapta, spun eu. În orice caz, măcar una merge.

Dă din cap în fața acestui raționament logic în timp ce eu iau două veste portocalii.

— Pune-ți-o, îi zic eu, aruncând una din veste spre ea.

— De ce?

— Din același motiv pentru care în fiecare film prost cu spioni există cineva care se furișează deghizat în om de serviciu. O vestă portocalie te va duce oriunde…

Examinându-se sceptică în timp ce își strânge curelele cu arici din partea laterală a vestei, adaugă:

— Arăt ca și cum aș fi de la drumuri.

— Chiar așa? Mă gândeam că aduci mai degrabă cu paznicul de la trecerea de pietoni.

Râde la această glumă – și, după zâmbetul pe care îl afișează, pare că este exact lucrul de care avea nevoie.

— Te simți mai bine? întreb eu.

— Nu, spune ea, incapabilă să își ascundă rânjetul. Dar o să-mi fie în curând.

— Sunt sigur că așa va fi.

Îi place cum sună asta.

— Deci chiar crezi că o s-o scoatem la capăt? întreabă ea.

— Nu mă întreba pe mine, eu sunt cel care a spus că n-ai cum să câștigi toate bătăliile.

— Încă mai crezi asta?

Ridic din umeri și o iau înainte pe holul plin de praf.

Viv e chiar în spatele meu.

•

La celălalt capăt al holului, rafturile din metal au dispărut, iar de-a lungul pereților se află, în schimb, bănci de lemn care se întind pe o distanță de cel puțin câteva zeci de metri. Conform fotografiilor din broșură, în vremurile bune ale minei, minerii se adunau aici în fiecare dimineață, așteptând să fie duși la muncă. În D.C., facem același lucru la metrou – ne adunăm în stație și luăm metroul spre centru. Singura diferență aici e că metroul lor nu merge orizontal, ci vertical.

— Ce e zgomotul ăsta…? întreabă Viv, la câțiva pași în urma mea.

Chiar în față, gura unui hol se deschide spre o sală cu un tavan înalt de vreo zece metri, și auzim un huruit asurzitor. Băncile din lemn vibrează ușor, iar luminile încep să pâlpâie – dar ochii noștri stau lipiți de puțul liftului care străpunge camera prin centru, din podea până în tavan. Ca un tren de marfă vertical, liftul iese prin podea și dispare prin tavan. Totuși, spre deosebire de un lift normal, acesta este închis doar pe trei laturi. Desigur, există o ușă galbenă de oțel care ne împiedică să băgăm capul în puț și să ne trezim cu el retezat, dar deasupra – în spațiul de șase metri dincolo de care începe tavanul – putem vedea prin lift în timp ce urcă în viteză.

— Ai văzut pe cineva? o întreb pe Viv.

— A fost doar o jumătate de secundă.

Dau din cap.

— Și mie mi s-a părut tot gol.

— Clar era gol, mă aprobă ea.

Înaintând prin cameră, ne lungim simultan gâturile după lift. Dintr-un anumit motiv, curge apă pe pereți. Drept urmare, pereții de lemn ai puțului sunt închiși la culoare, lunecoși și putrezesc încet-încet. Cu cât ne apropiem, cu atât simțim mai mult curentul de aer rece care vine din gaura deschisă. Ne aflăm încă la subsol, dar după felul în care tunelul s-a curbat, cred că suntem în altă clădire.

— Crezi că aia e clădirea-cort? întreabă Viv, arătând cu bărbia spre săgeata de lumină care se strecoară din vârful puțului.

— Trebuie să fie, femeia de la motel a spus că acolo…

Se aude un pocnet înfundat din camera de deasupra. E urmat de altul… și altul. Zgomotul rămâne constant, dar nu devine mai puternic. Este moale și egal – ca niște zgomote de pași. Și eu, și Viv înlemnim.

— Frannie, sunt Garth, cușca e în stație, anunță vocea unui bărbat cu accent monoton de Dakota de Sud.

Vocea îi răsună prin cabina liftului, vine din camera de deasupra noastră.

— Oprește cușca, răspunde o voce de femeie pârâind printr-un interfon.

Se aude un scrâșnet puternic de metal care seamănă cu zgomotul făcut de grilajul unui magazin când se deschide – ușa de siguranță din fața cuștii. Se aud pași bocănind în timp ce intră în cabină.

— Opriți cușca, spune bărbatul în timp ce ușa se deschide cu un al scrâșnet. 13-2, adaugă el. Coborâți cușca.

— 13-2, repetă femeia prin interfon. Coborâm cușca.

O secundă mai târziu, se aude un huruit ușor, iar băncile din spatele nostru încep iar să vibreze.

— La naiba… mormăie Viv.

Dacă noi îi putem vedea, atunci și ei ne pot vedea pe noi. În timp ce liftul se avântă în jos, ne repezim în direcții opuse. Viv o ia la stânga, eu la dreapta. Liftul scârțâie, trecând de noi ca o mașină în cădere liberă în parcul de distracții, dar în câteva secunde, sunetul bubuitor se estompează în timp ce se pierde în groapă. Ascuns după colț, încă nu mă mișc. Doar ascult – așteptând să văd cât de mult durează. Pare a fi o coborâre ce nu se mai termină. De șase ori

Empire State Building. Și apoi… mult sub noi, metalul cabinei șoptește ușor, oftează în final și – puf – dispare în tăcerea întunecată. Singurul lucru pe care îl auzim acum este susurul calm al apei care se scurge de pe pereții puțului.

Deasupra capului meu, lângă ușa galbenă ruginită, se află un perete mic cu un mecanism dotat cu un buton în caz de urgență. Lângă alarmă sunt un telefon și o tastatură veche. Aceasta este calea noastră de a intra.

Mă uit la Viv, care și-a pus mâinile pe cap și are o privire uluită în timp ce se uită atentă la lift.

— Nu-nu-nu, spune ea. *În niciun caz* nu mă bagi într-unul din astea…

— Viv, știai că urma să coborâm…

— Nu în chestia asta ruginită. În niciun caz, Harris, am terminat. Am plecat. Nț-nț. Mama nu mă lasă să mă urc în autobuze care trec printr-un cartier *așa de periculos*…

— Nu e amuzant.

— Sunt de acord… De aceea îmi țin fundul negru aici.

— Nu te poți ascunde aici.

— Ba pot… o voi face… o fac. Tu du-te și aruncă-te în fântână – o să stau eu aici sus rotind de manivelă ca să putem măcar să scoatem căldarea de apă într-un final.

— Unde te ascunzi tu aici?

— Sunt multe locuri. Multe… Se uită în jur la băncile de lemn… la holul îngust… chiar și la puțul gol al liftului, unde nu e nimic altceva decât apa care se scurge. Restul camerei e la fel de gol. Se văd niște anvelope vechi într-un colț și, undeva în spate, o bobină enormă din lemn cu fire electrice aruncate.

Îmi încrucișez mâinile și mă uit la ea.

— Haide, Harris, *oprește-te*…

— N-ar trebui să ne despărțim, Viv. Ai încredere în mine – am o presimțire: trebuie să stăm împreună.

Acum ea este cea care mă privește. Mă iscodește cu privirea, apoi se uită la interfon. Chiar în spatele nostru, sprijinit de perete, este un indicator de un albastru intens.

Nivel	Codul stației
Sus	1-1
Rampă	1-3
60	2-2
90	2-3
240	3-3

Lista continuă cu toate cele 57 de niveluri. Acum suntem la „Rampă”. În partea de jos, lista se termină cu:

Nivel	Codul stației
2300	12-5
2350	13-1
2500	13-2

Nivelul de la doi kilometri și jumătate în adâncime. Codul stației? „Treisprezece-doi”. L-a rostit acum două minute tipul cu accent monoton. Acesta e codul pe care l-a strigat în interfon pentru a coborî cu liftul, ceea ce înseamnă că acolo se petrece acțiunea. „Treisprezece-doi.” Următoarea noastră destinație. Mă întorc spre Viv.

Ea încă se uită urât la indicatorul albastru și la notația „2500”.

— Grăbește-te și cheamă-l, murmură ea. Dar dacă ne blocăm acolo, amenință ea, semănând cu mama ei, te vei ruga ca Dumnezeu să te pedepsească înaintea mea.

Fără a pierde timp, apuc receptorul și verific rapid tavanul să văd dacă există camere video. Nu se vede nimic – ceea ce înseamnă că mai avem o șansă să reușim să ne strecurăm. Formez numărul din patru cifre scris la baza tastaturii ruginite: 4 881. Tastele se lipesc în timp ce le apăs.

— Lift… răspunde o voce de femeie.

— Bună, sunt Mike, anunț eu, încercându-mi norocul. Trebuie să ajung la 13-2.

— Care Mike? îmi răspunde ea, neimpresionată.

După accentul ei, îți dai seama că e de aici. După accentul meu,

îți dai seama că eu nu sunt localnic.

— Mike, insist eu, prefăcându-mă enervat. De la Wendell.

Dacă tipii de la Wendell abia s-au mutat aici, ea a tot avut parte de astfel de conversații săptămâna asta. Face o mică pauză, și aproape că o aud cum oftează.

— Unde ești? întreabă ea.

— La rampă, spun eu, citind din nou de pe indicator.

— Așteaptă puțin…

Când mă întorc spre Viv, o văd că își bagă mâna în buzunar și scoate un aparat din metal care arată ca o versiune subțire a unui calculator, dar fără așa multe butoane.

Interpretându-mi privirea, îl ține la vedere ca să îl pot privi. Sub ecranul digital este un buton pe care scrie „O2%”.

— Detector de oxigen? întreb eu în timp ce ea dă din cap. De unde îl ai?

Arată în spatele său spre rafturile de pe hol. Numerele digitale de pe ecran arătau „20,9”.

— E bine sau rău?

— Asta încerc și eu să-mi dau seama, spune ea, citind instrucțiunile de pe spate. Fii atent la asta: „Atenție: lipsa oxigenului poate fi imperceptibilă și poate cauza pierderea cunoștinței și/sau moartea. Verificați detectorul frecvent”. Trebuie că glum…

Gândul este întrerupt de huruitul zgomotos din depărtare. E ca atunci când un tren se apropie de o stație – podeaua începe să vibreze și pot să simt vibrațiile în piept. Luminile pâlpâie ușor, iar eu și Viv ne întoarcem spre puțul liftului. Se aude un scrâșnet ascuțit în timp ce frânele acționează și cabina zdrăngăne apropiindu-se de noi. Dar spre deosebire de ultima dată, în loc să continue să urce, se oprește chiar în dreptul nostru. Mă uit prin ferestruica din ușa galbenă de oțel, dar cabina nu e luminată. Călătoria până jos va fi una întunecată.

— Vezi ceva? întreabă sarcastic operatoarea de la lift.

— Da… nu… a ajuns, răspund eu, încercând să-mi aduc aminte protocolul. Opriți cușca.

— Bine, intră și apasă pe interfon, spune ea. Nu uita să introduci plăcuța înainte să intri. Înainte să pun întrebarea, ea explică: Panoul

din spatele telefonului.

Agățând la loc receptorul, traversez în spatele peretelui unde se află telefonul și alarma de incendiu.

— E OK? întreabă Viv.

Nu răspund. Pe partea opusă a peretelui, niște cuie scurte au fost bătute într-o placă pătrată de lemn și numerotate de la 1 la 52. De pe cuiele 4, 31 și 32 atârnă plăcuțe metalice rotunde. Trei bărbați sunt deja în mină, plus bărbatul, cine o fi fost el, care a intrat din nivelul de sus. Scot cele două plăcuțe din buzunar – amândouă numerotate 27. „Una în buzunar, una pe perete", a spus bărbatul de afară.

— Ești sigur că e o mișcare inteligentă? întreabă Viv în timp ce pun una din plăcuțe pe cuiul numerotat 27.

— Dacă se întâmplă ceva, e singura dovadă că suntem aici, subliniez eu.

Ea scoate timid propria plăcuță și o agață de cuiul 15.

— Harris…

Înainte să rostească ceva, revin în fața cabinei.

— E doar o asigurare – o să coborâm și o să urcăm într-o jumătate de oră, spun eu, încercând să o calmez. Acum haide, Cadillacul tău așteaptă…

Trăgând cu putere, trag de mânerul de pe ușa din oțel. Încuietoarea se deschide zornăind, dar ușa cântărește parcă o tonă. În timp ce mă sprijin pe picioare și o deschid, o ceață fină de apă rece îmi împroașcă fața. Sus, deasupra noastră, picături grele de apă îmi bat în cască. E ca și cum aș sta direct sub marginea unui acoperiș în timpul unei ploi torențiale. Singurul lucru care stă între noi și cabină este chiar ușa metalică de siguranță a cabinei.

— Să mergem… îi spun lui Viv, aplecându-mă și răsucind zăvorul de la baza ușii.

Cu o ultimă zdruncinătură și un scrâșnet de metal, ușa se deschide ca poarta unui garaj, descoperind un interior care îmi amintește de containerul unde am găsit ecusonul lui Viv. Podeaua, pereții… chiar și acoperișul jos – toate sunt din metal ruginit, alunecos din cauza apei și acoperit de noroi și grăsime.

Îi fac semn lui Viv, dar ea stă pur și simplu pe loc. Îi fac din nou

semn și mă urmează timid înăuntru, uitându-se cu disperare după ceva de care să se țină. Nu e nimic, nici balustrade, nici bare, nici măcar un scaun pliabil.

— E un coșciug din oțel, șoptește ea în timp ce vocea îi reverberează de metal.

Nu îi pot contrazice analogia. Construit să transporte sub pământ până la treizeci de oameni stând umăr lângă umăr și să suporte o explozie ce ar putea avea loc la orice nivel, cabina este la fel de rece și de goală ca un vagon abandonat. Ideea e că, în timp ce picăturile de apă continuă să îmi bată în cască, îmi dau seama că există un singur lucru mai rău decât acela de a fi blocat într-un coșciug: să fii blocat într-un coșciug în care curge apă.

— Asta e doar apă, nu? întreabă Viv, strângând din ochi și privind sus spre ceața de apă.

— Dacă era ceva dăunător, ceilalți nu s-ar fi urcat aici, subliniez eu.

Apăsând pe un întrerupător de pe casca ei, Viv își aprinde lanterna de mină și se uită la indicațiile de pe detectorul de oxigen, îmi aprind și eu lumina și mă apropii de interfon, care arată ca interfonul de la vechiul meu bloc. Singura diferență e că, din cauza anilor în care l-a erodat apa, panoul este acoperit cu o peliculă de mucegai care miroase ca un covor umed.

— Ai de gând să atingi asta? întreabă Viv.

N-am de ales. Apăs pe butonul mare roșu doar cu vârfurile degetelor. E plin de un clei lipicios. Degetele îmi alunecă în timp ce îl ating.

— Opriți cușca, spun în interfon.

— Ai închis poarta de siguranță? bâzâie vocea femeii.

— O fac chiar acum…

Întinzându-mă, apuc cureaua umedă din nailon și trag poarta de garaj la loc. Scrâșnește pe role și se trântește cu o bufnitură metalică. Viv tresare din cauza sunetului, dar nu mai e cale de întoarcere.

— Încă o întrebare, spun eu în interfon. Toată apa de aici…

— E doar pentru puț, explică femeia. Păstrează pereții lubrifiați. Dacă nu o beți, veți fi în regulă, adaugă ea râzând. Niciunul din noi

nu râde. Deci, sunteți gata sau nu? întreabă ea.

— Sigur, spun eu, uitându-mă prin grilajul de metal la cât de gol este subsolul.

După cum se vede lumina de la Viv, îmi dau seama că și ea se mai uită o dată acolo. Lumina ei pică pe alarma de incendiu și pe telefon. De partea cealaltă a peretelui se află plăcuțele noastre. Singura dovadă a coborârii noastre.

Mă întorc să-i spun ceva, dar mă răzgândesc. N-avem nevoie de o altă predică. Avem nevoie de răspunsuri. Și orice o fi aici jos, aceasta e singura cale de a le găsi.

— Mergem la 13-2, spun eu în interfon, folosind același cod ca și mai înainte. Coborâți cușca.

— 13-2, repetă femeia. Coborâm cușca.

Se aude metalul scrâșnind și urmează una dintre acele pauze lungi pe care le trăiești într-un montagnes russes. Chiar înainte de plonjonul cel mare.

— Nu vă uitați, mă tachinează femeia prin interfon. E cale lungă până jos…

38.

– Ai ajuns? întrebă Sauls, vocea lui auzindu-se cu întreruperi în telefonul lui Janos.

— Aproape, răspunse Janos în timp ce Fordul Explorer trecea pe lângă desișul de pini, molizi și mesteceni din drumul spre Leed.

— Ce înseamnă „aproape”? întrebă Sauls. Ești la o oră distanță? Jumătate de oră? Zece minute? Care e situația?

Strângând volanul și cercetând drumul, Janos rămase tăcut. Era destul de neplăcut că trebuia să conducă această rablă – nu avea chef să asculte și cicăleala. Pornind radioul din camionetă, Janos căută un canal, dar nu găsi nimic.

— Se întrerupe… îi spuse el lui Sauls. Nu te aud…

— Janos…

Închizându-și telefonul, îl aruncă pe scaunul gol de lângă el și se concentră din nou asupra drumului dinaintea lui. Cerul de dimineață era de un albastru curat, dar din pricina curbării continue a drumului cu două benzi și a claustrofobiei pe care o provocau munții ce înconjurau din toate părțile, acesta nu era un drum pe care să fie ușor de condus ziua, ca să nu mai vorbim de noaptea – mai ales dacă nu ai mai fi condus pe aici înainte. Chiar și ținând cont de ora târzie la care ajunseseră Harris și Viv, ar fi putut să se oprească să mănânce sau să doarmă un pic. Luând o altă curbă, Janos își scutură capul. Era un gând frumos, dar după cum își dăduse seama acum o oră când trecuse pe lângă acel local din Deadwood, una era să oprești pentru mâncare sau toaletă, și alta e să faci un popas prelungit înainte să ajungi la destinație. Dacă Harris era suficient de deștept să ajungă aici, era de asemenea suficient de inteligent să se asigure că nu se opresc până nu ajung la destinația finală.

„Bine ați venit în Leed – unde se află mina Homestead”, scria pe panoul de la marginea drumului.

Janos trecu rapid pe lângă el, recalculând timpul în minte. Chiar dacă avionul ar fi pornit imediat, n-ar fi avut cum să ajungă înainte

de miezul nopții. Și dacă nu au ajuns decât la miezul nopții, trebuie să fi dormit undeva…

Luând o curbă bruscă la stânga spre parcarea clădirii înghesuite din anii 1960, Janos citi semnele de pe ferestrele magazinelor din apropiere: „Lichidare…” „Local de închiriat…” „Plecat în Montana”. Sauls măcar avusese dreptate în această privință – Leed era clar în paragină. Dar când opri și văzu firma din neon „Camere libere”, îi fu clar că măcar un loc era deschis: motelul Gold House.

Janos deschise portiera și intră în motel. La stânga lui, observă un raft metalic cu broșuri turistice. Toate erau îngălbenite de soare, absolut toate – cu excepția uneia numite *Mina Homestead*. Janos studie culorile puternice de roșu, alb și albastru. Soarele nu le îngălbenise deloc – ca și cum… ca și cum ar fi fost expuse abia acum o oră și ceva.

— Bună ziua, spuse femeia de la recepție cu un zâmbet prietenos. Cu ce vă pot ajuta?

39.

Mi se face un gol în stomac în clipa când cabina plonjează. Primii câțiva metri, nu e diferit de un lift obișnuit, dar pe măsură ce prindem viteză și coborâm, simt că stomacul îmi urcă în gât. Smucindu-se înainte și înapoi, cușca se lovește frenetic de pereți, aproape dărâmându-ne din picioare. E ca și cum ai încerca să stai pe o barcă ce se leagănă și se scufundă sub tine.

— Harris, spune-i să oprească înainte să…!

Podeaua cabinei saltă violent spre stânga, iar Viv nu mai apucă să își termine ideea.

— Lipește-te de perete, e mai ușor așa! strig eu.

— *Ce*? strigă ea, deși abia o aud.

Între zdruncinarea cabinei, viteza coborârii noastre și răpăitul apei, totul se îneacă într-un huruit și un scrâșnet interminabil.

— *Lipește-te de perete*! urlu eu.

Urmându-mi propriul sfat, mă sprijin și mă lupt să-mi mențin echilibrul în vreme ce barca se zguduie sub mine. E prima oară când privesc în afara cabinei. Ușa de siguranță o fi ea închisă, dar prin grilaj, lumea subterană îmi trece rapid prin fața ochilor: umbre de pământ maro… apoi repede trecem și de un tunel subteran… pământ maro din nou… alt tunel. La fiecare opt secunde, trecem de un nivel diferit. Intrările în tuneluri ne fug în fața ochilor atât de repede, încât abia apuc să arunc o privire și cu cât încerc mai mult, cu atât se estompează mai mult și amețesc mai tare. Intrare după intrare în peșteră… Sigur mergem cu vreo șaizeci de kilometri la oră.

— *Simți asta*? strigă Viv, arătând spre urechile ei.

Mi s-au înfundat urechile și dau din cap. Înghit și mi se înfundă iar, mai tare ca înainte.

Au trecut mai mult de trei minute de când am plecat și mai coborâm încă în ceea ce devine, evident, cea mai lungă călătorie cu liftul din viața mea. La dreapta, intrările în tuneluri continuă să se piardă în linii neclare de fiecare dată când trecem pe lângă ele… și

apoi, spre surpriza mea, încep să încetinească.

— Am ajuns? întreabă Viv, uitându-se la mine astfel încât lanterna de mină îmi strălucește în față.

— Cred, spun eu în timp ce mă întorc spre ea, orbind-o cu lumina lanternei mele.

Ne ia câteva minute să înțelegem că, atâta timp cât avem luminile aprinse, singura cale de a ne vorbi este să nu ne privim. Pentru unii oameni de la Capitoliu, asta e ceva firesc. Pentru mine, e ca și cum m-aș lupta legat la ochi. Orice emoție începe din ochi, iar în acest moment, Viv nu mă privește în față.

— Cum stăm cu aerul, o întreb și ea privește la detectorul de oxigen.

— 21 % e normal – suntem la 20,4, spune ea, uitându-se pe instrucțiunile de pe spate.

Vocea îi tremură, dar face tot posibilul să își mascheze frica. Verific să văd dacă îi tremură mâinile. Se întoarce ușor ca să nu văd.

— Scrie aici că ai nevoie de 16 % ca să respiri normal… 9 % până devii inconștient… și 6 %, ca să îți iei la revedere.

— Dar noi suntem la 20,4? spun eu, încercând să o îmbărbătez.

— Eram la 20,9 sus! replică ea.

Cabina se zdruncină, oprindu-se în final.

— Oprim cușca? întreabă femeia prin interfon.

— Opriți cușca, spun eu, apăsând butonul roșu și ștergându-mă de clei pe centura cu unelte.

Aruncând o primă privire prin ușa de siguranță, privesc în sus spre tavan, și lanterna mea de mină se lovește de un semn gravat, de un portocaliu aprins, care atârnă de două cabluri: „Nivelul 1455”.

— Glumești, mormăie Viv. Suntem *abia* la jumătate?

Apăs pe butonul interfonului și mă aplec spre difuzor:

— Alo…?

— Ce s-a întâmplat? întreabă operatoarea de lift.

— Am vrut să ajungem la două mii cinci…

— Traversați galeria și veți vedea puțul numărul șase. Cușca vă așteaptă acolo.

— Dar asta ce are?

— E OK dacă vreți să vă opriți la 1455, însă dacă vreți să coborâți

mai mult, va trebui să îl luați pe celălalt.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost așa ultima oară, spun eu, mințind să văd dacă s-a schimbat ceva.

— Fiule, dacă nu ești aici din 1900, nu e nimic diferit de atunci. Acum au cabluri care susțin o cabină la trei kilometri, dar atunci, cel mai adânc coborau la unu și jumătate. Acum, coboară din lift, traversează galeria și vorbim după ce ai intrat.

Trag de ușa de siguranță, iar aceasta se deschide. O ploaie de apă formează un perete ud care ne împiedică parțial să vedem ce e în față. Repezindu-ne prin cascadă și simțind apa rece ca gheața bătându-mă pe umeri, țâșnesc spre mină, unde podeaua, pereții și tavanul sunt din pământ bine bătătorit. Nu e prea diferit de o peșteră, îmi spun eu, călcând până la glezne în noroi. În ambele părți ale tunelului, așa cum se întinde acesta în fața noastră, se află bănci aliniate pe vreo șase metri. Nu sunt diferite de cele de sus, cu excepția steagului american alungit pe care cineva l-a pictat cu spray-ul pe spetează. E singura pată de culoare în acest infern de un maroniu noroios, și, în timp ce trecem pe lângă șirul lung de bănci, dacă închid ochii, jur că pot vedea imaginile fantomatice ale sutelor de mineri – cu capetele plecate și coatele pe genunchi – care așteaptă în întuneric, epuizați după o altă zi petrecută în subteran.

Era aceeași expresie pe care o avea tatăl meu pe cincisprezece a fiecărei luni – când număra câte tunsori trebuia să facă pentru a plăti ipoteca. Mama îl certa pentru că refuza bacșișurile, dar pe vremea aceea, el credea că asta era de prost gust într-un orășel mic. Când aveam doisprezece ani, el renunțase la frizerie și mutase afacerea în subsolul casei noastre. Însă continua să aibă aceeași expresie. Credeam că era regret pentru faptul că și-a petrecut toată ziua acolo, dar nu era asta. Era frică – durerea pe care o simți la gândul că trebuie s-o faci și mâine. Vieți întregi petrecute în subsol. Ca să ascundă asta, tata punea postere cu Ralph Kiner, Roberto Clemente și terenul de un verde ca smaraldul de la Forbes Field; aici jos, se folosesc culorile roșu, alb și albastru ale steagului – și galbenul tare al ușii cabinei care se află la cincisprezece metri în față.

Trecând prin galerie, ne facem loc prin noroi, îndreptându-ne

spre ușa marcată „Puțul nr. 6”.

În timp ce intru în noua cabină de lift și trag ușa de siguranță, Viv cercetează această nouă cutie de chibrituri, mai mică decât cealaltă. Tavanul mai jos face coșciugul să pară mai înghesuit. În timp ce Viv își lungește gâtul, privind în jos, eu aproape că simt cum mă cuprinde claustrofobia.

— Acesta este liftul numărul șase, anunță femeia prin interfon. Gata?

Mă uit la Viv. Ea nici nu ridică privirea.

— Gata, spun eu la interfon. Coborâți cușca.

— Coborâm cușca, repetă ea în timp ce coșciugul începe să huruie.

Amândoi ne sprijinim de pereți, pregătindu-ne de căderea liberă. O picătură de apă se umflă pe tavanul cabinei, cade la pământ și clipocește într-o mică băltoacă. Îmi țin respirația… Viv se uită în sus, urmărind zgomotul… și podeaua plonjează din nou sub noi.

Următoarea oprire: doi kilometri și jumătate sub scoarța Pământului.

40.

Cușca plonjează, urechile mi se înfundă din nou, și o durere acută mi se înșurubează în frunte. Dar în timp ce mă lupt să-mi mențin echilibrul și să stau în picioare lipit de peretele ce vibrează, ceva îmi spune că migrena bruscă nu e doar de la presiunea exercitată asupra urechilor.

— Cum e cu oxigenul? o strig pe Viv, care ține detectorul în mână și se chinuie să citească în vreme ce suntem împinși înainte și înapoi.

Huruitul este din nou asurzitor.

— Ce? strigă ea.

— *Cum e cu oxigenul*?!

Își înclină capul la întrebarea mea, citind ceva pe chipul meu.

— De ce ești brusc îngrijorat? întreabă ea.

— Spune-mi doar care sunt procentele, insist eu.

Mă studiază din nou, încercând să înțeleagă tot ce îi spun. În spatele meu, un nou nivel de mină apare și dispare rapid. Trăsăturile lui Viv dispar și ele la fel de repede. Buza de jos începe să îi tremure, în timpul coborârii acestui kilometru și jumătate, Viv s-a racordat la propria mea stare emoțională: încrederea care ne-a adus aici, disperarea care ne-a cuprins în prima cabină, chiar și încăpățânarea care ne-a făcut să continuăm. Dar din momentul în care îmi simte pentru prima oară frica – din momentul în care crede că ancora mea s-a desprins – se zbate și e gata să clacheze.

— Cum e cu oxigenul? întreb din nou.

— Harris… vreau să urc…

— Spune-mi numărul, Viv.

— Dar…

— Zi-mi numărul!

Se uită la detector, aproape pierdută. Fruntea îi e acoperită de sudoare. Dar nu e doar din cauza spaimei: în jurul nostru, briza rece care bătea pe deasupra cabinei a dispărut demult. La aceste niveluri, cu cât cobori mai mult, cu atât devine mai cald – și Viv începe tot

mai mult să își piardă cumpătul.

— Nouăsprezece… am ajuns la nouăsprezece, se bâlbâie ea, tușind și ținându-se de gât.

Nouăsprezece la sută e încă în limita normală, dar asta nu o calmează. Pieptul i se ridică și coboară, și se poticnește în spate, spre perete. Eu încă respir bine.

Corpul începe să îi tremure, și asta nu doar de la mișcarea cabinei. Îi piere culoarea din obraji. Deschide gura larg. În timp ce tremură tot mai tare, abia reușește să se țină pe picioare. Detectorul de oxigen îi cade din mâini, lovindu-se de podea. O, nu. Dacă a intrat în hiperventilație…

Cabina huruie cu o viteză de 65 de kilometri pe oră. Viv se uită la mine. Și-a deschis larg ochii, cerând ajutor.

— Hhhh…

Ținându-se de piept, icnește prelung și se ghemuiește la podea.

— Viv…!

Sar spre ea chiar în momentul în care cabina se zdruncină spre dreapta. Pierzându-mi echilibrul, sunt trântit spre stânga și mă prăbușesc cu umărul de ușă. Durerea îmi săgetează brațul. Viv încă icnește și hurducătura bruscă o aruncă în față. Punându-mă în genunchi, mă arunc spre ea, prinzând-o chiar înainte să cadă cu fața în jos.

O întorc și o țin în brațe. Casca îi cade, iar ochii i se mișcă frenetic dintr-o parte în alta. Este foarte speriată.

— Te-am prins, Viv… te-am prins… îi spun eu, șoptindu-i încontinuu aceste cuvinte.

Îi țin capul în poală, iar ea încearcă să își recapete respirația normală, dar cu cât plonjăm mai tare, cu atât simțim mai mult căldura. Îmi ling picăturile de sudoare de deasupra buzei de sus. Aici sunt peste treizeci de grade.

— Ce… ce se întâmplă? întreabă Viv.

Cu ochii la mine, lacrimile îi curg spre tâmple și se preling în păr.

— Căldura e normală… e doar presiunea rocilor de deasupra noastră… plus că ne apropiem de centrul pământului…

— Dar oxigenul? se bâlbâie ea.

Mă întorc spre detector, care se află lângă ea. Când lumina îmi

cade pe ecranul digital, observ că a scăzut de la 19,6 la 19,4.

— E constant, îi spun eu.

— Mă minți? Te rog nu mă minți…

Nu e momentul potrivit să o agit.

— O să fim bine, Viv… Continuă să respiri adânc.

Urmându-mi propriile instrucțiuni, trag în piept o gură de aer cald și umed. Îmi arde plămânii ca o respirație adâncă într-o saună. Transpirația îmi curge de pe față, picurându-mi de pe vârful nasului.

Îngenunchez lângă Viv, care e încă pe podea, îi dau jos vesta portocalie și o împing înainte, așa încât capul îi ajunge pe genunchi. Are ceafa udă de transpirație, și o pată lungă de sudoare îi coboară de-a lungul spinării, îmbibându-i cămașa.

— Respiră adânc… respiră adânc… îi spun eu.

Îmi șoptește ceva, dar din cauza cabinei care se avântă în jos, huruitul pereților e prea puternic ca să aud ceva. Una… două… trei intrări în tuneluri trec repede într-un interval de treizeci de secunde. Cred că suntem pe la vreo doi kilometri o sută.

— Aproape am ajuns, adaug eu, punându-mi ambele mâini pe umerii ei și ținând-o strâns.

Trebuie să știe că n-o să-i dau drumul.

În vreme ce un alt tunel trece pe lângă noi, urechile mi se înfundă din nou, și jur că în curând o să-mi explodeze capul. Dar chiar atunci când strâng din dinți și îmi închid ochii, stomacul îmi revine la loc. Urmează un scrâșnet puternic și o smucitură bruscă datorată inerției, care îmi aduce aminte de un avion care oprește dintr-odată. În sfârșit încetinim, iar în timp ce cabina începe să huruie încet, același lucru se întâmplă și cu respirația lui Viv. De la frenetic… la agitat… la calmul inspirației și expirației monotone… Cu cât mergem mai încet, cu atât își revine.

— Gata… așa… spun eu, ținând-o iar de ceafă.

Inspiră și expiră regulat și ușor, iar cabina se zguduie, oprindu-se. Timp de un minut, stăm acolo fără să ne mișcăm. Viv rămâne întinsă pe fundul cabinei; cabina stă pe fundul puțului de lift.

Respirația i se liniștește ca un iaz după ce a fost aruncată o piatră.

— Hhhh… hhhh… hh…

Mă desprind de ea, ridicându-mă în picioare. Lui Viv îi ia o clipă,

dar se întoarce în cele din urmă și îmi oferă un zâmbet de mulțumire. Încearcă să fie puternică, dar după tulburarea cu care se uită în jur, se vede că încă e înspăimântată.

— Oprim cușca? întreabă operatoarea de elevator din interfon.

Ignorând întrebarea, mă întorc spre Viv.

— Cum te simți?

— Da, răspunde ea, ridicându-se și încercând să mă convingă că e bine.

— Nu era o întrebare cu da și nu, spun eu. Deci, mai încercăm o dată? *Cum te simți*?

— Bine, zice ea, mușcându-și buza de jos.

Asta voiam să aud. Mă întorc spre interfon.

— Operator, sunteți acolo?

— Care e treaba? începe operatoarea. Toată lumea e mulțumită?

— De fapt, puteți să mă aduceți înapoi la…

— *Nu*! strigă Viv.

Las butonul interfonului și mă uit lung la ea.

— Am ajuns, imploră Viv. Tot ce trebuie să faci e să ridici ușa asta tâmpită…

— … după ce te duc înapoi la suprafață.

— Te rog, Harris, nu după ce am ajuns așa departe. În plus, chiar crezi că e mai sigur sus decât aici jos? Sus, sunt singură. Ai spus-o chiar tu: „N-ar trebui să ne separăm”. Astea au fost cuvintele tale, nu-i așa? „Să stăm împreună”?

Nu mă obosesc să răspund.

— Ei, haide, continuă ea. Am parcurs tot acest drum… spre Dakota de Sud… am coborât doi kilometri și jumătate – dai înapoi acum?

Rămân tăcut. Știe ce implicații sunt.

— Sunteți bine acolo jos? mă întreabă operatoarea.

Ochii îmi rămân ațintiți asupra lui Viv.

— Sunt bine, promite ea. Acum răspunde-i înainte să înceapă să se îngrijoreze.

— Scuze, spun eu în interfon. Totul e bine. Opriți cușca.

— Oprim cușca, repetă operatoarea.

Ridic poarta de siguranță și împing ușa de afară. Ca și mai

înainte, un vânt cald pătrunde prin deschizătură, dar de data asta, căldura e aproape de nesuportat. Ochii îmi ard când îi închid.

— Ce… ce se întâmplă? mă întreabă Viv din spate.

După sunetul vocii ei, se află încă pe podea, târându-se afară.

Mă reped prin cascada care curge de deasupra ușii, pășind pe pământul ud de pe jos. Curentul dispare, evaporându-se în puțul liftului.

Clipind din cauza prafului care îmi intră în ochi, mă întorc spre Viv, care încă nu s-a ridicat. Stă pe o scândură de lemn de lângă cabină și se uită spre tavan.

Urmându-i direcția privirii, îmi lungesc gâtul spre cea mai înaltă parte a peșterii. Acoperișul se ridică la aproximativ nouă metri și are o lampă industrială care atârnă în mijloc.

— La ce te ui…

Ah.

— Aia face ce cred eu că face? întreabă Viv, studiind încă tavanul.

Chiar deasupra noastră, o fisură lungă, neagră, taie tavanul ca o cicatrice adâncă pe cale să se despice. Într-adevăr, singurele lucruri care îl susțin – și, prin urmare, previn crăparea completă a tavanului – sunt fâșiile de metal ruginit de trei metri, înșurubate în tavan ca niște cusături de metal. De la această distanță, arată ca niște plăcuțe de metal dintr-un joc de construcție – plin de găuri în care să fie prinse șuruburile.

— Sunt sigur că e doar o măsură de precauție, spun eu. La acest nivel… cu toată presiunea de deasupra… pur și simplu nu vor să se surpe ceva. Poate fi doar o simplă crăpătură.

Dă din cap la explicația mea, dar nu se mișcă de pe scândură.

În fața mea, tavanul coboară și pereții se îngustează ca o gaură de vierme. N-are cum să aibă mai mult de trei metri, și e suficient de largă cât să încapă o mașină micuță. În noroiul de pe jos, urmăresc vechile șine de tren. Sunt mai compacte decât cele clasice, dar se află în stare suficient de bună ca să îmi arate cum se transportă prin mină tot acel echipament pentru calculatoare.

Când aveam doisprezece ani, tatăl lui Nick Chiarmonte ne-a dus pe toți cei din clasa a șasea la Clarion, Pennsylvania, într-un tur al

unei mine în funcțiune. Am ajuns la 30 de metri în subteran și ni s-a părut atunci că ne afundam spre centrul pământului. Când am ajuns la capăt, tatăl lui Nick a spus că o mină este ca un organism, nu foarte diferit de corpul uman – o arteră principală cu zeci de alte ramificații care transportă sângele spre și de la inimă. Aici nu e diferit. Șinele de tren se duc drept înainte, apoi se ramifică precum spițele de la o roată – zeci de tuneluri în zeci de direcții diferite.

Mă uit la fiecare pe rând, încercând să văd dacă vreuna dintre ele e diferită. Noroiul care le acoperă pe majoritatea este uscat, închegat. Dar în ultimul tunel din stânga, pământul este ud, păstrând urma unei cizme, ca în Sherlock Holmes, de la grupul care a coborât chiar înaintea noastră. Nu e cine știe ce pistă, dar deocamdată asta e tot ce avem.

— Ești gata? îi strig lui Viv.

Nici nu se clintește.

— Haide… o strig iarăși.

Rămâne nemișcată.

— Viv, vii sau nu?

Clătinând din cap, refuză să ridice privirea.

— Iartă-mă, Harris. Nu pot…

— Cum adică, *nu poți*?

— Nu pot, insistă ea, ghemuindu-se cu genunchii la bărbie. Pur și simplu nu… nu pot…

— Ai zis că ești bine.

— Nu, am zis că nu vreau să stau singură sus.

E prima oară când mă privește direct. Broboane de sudoare sunt presărate pe față – chiar mai multe decât înainte. Nu sunt doar de la căldură.

Viv se uită în sus la crăpătura din acoperiș, apoi la o targă de urgență, sprijinită de un perete. Deasupra, se află prinsă o cutie din metal de prim ajutor cu un semn pe care scrie: „În caz de urgență, deschideți cutia și luați pătura”. Acum, când temperatura a crescut la peste treizeci și șapte de grade, pătura e ultimul lucru de care avem nevoie, dar Viv nu-și poate lua ochii de la ea.

— Ar trebui să pleci, spune ea brusc.

— Nu… dacă ne despărțim…

— Te rog, Harris. Pleacă…

— Viv, eu nu sunt singurul care crede că poți… mama ta…

— N-o mai aduce în discuție… nu acum…

— Dar dacă…

— *Pleacă,* insistă ea, luptându-se să-și țină în frâu lacrimile. Află ce fac ei aici.

După toate prin câte am trecut în ultimele patruzeci și opt de ore, e prima oară când o văd pe Viv Parker complet paralizată. Nu sunt sigur dacă e claustrofobie, hiperventilația din lift, sau pur și simplu conștientizarea crudă a propriilor limitări, dar când o văd că își îngroapă fața în genunchi, îmi reamintesc că înfrângerile cele mai dure ni le cauzăm singuri.

— Viv, dacă te face să te simți mai bine, nimeni altcineva n-ar fi putut să ajungă așa departe. *Nimeni.*

Are capul îngropat în palmele sprijinite de genunchi.

De-abia în ultimul meu an de facultate – când mi-a murit tatăl – mi-am dat seama că nu eram invulnerabil. Viv învață asta la șaptesprezece ani. Dintre toate lucrurile pe care i le-am răpit, pentru asta mă voi urî cel mai mult.

Mă întorc să plec, lipăind prin noroiul umed.

— Ia asta! strigă ea.

În mâna dreaptă, ține detectorul de oxigen.

— De fapt, ar trebui să-l ții tu… în caz că…

Mi-l aruncă prin aer, direct spre mine. Îl prind și aud apoi un scâșnet în spatele ei. Cabina huruie din nou, revenind la viață, ridicând liftul și dispărând prin tavan. Ultimul avion.

— Dacă vrei să pleci, îi spun eu, ia receptorul și apasă pe…

— Nu plec nicăieri, insistă ea. Nici acum nu vrea să renunțe complet. Vezi ce fac ei aici, spune pentru a doua oară.

Dau din cap în direcția ei, iar lanterna de mină desenează o linie imaginară în sus și în jos pe fața ei. Întorcându-mă spre tuneluri, e ultima privire lungă pe care i-o arunc.

41.

– Vreți să vă cazați? întrebă femeia de la recepția motelului.

— De fapt, îmi caut niște prieteni, răspunse Janos. I-ați văzut…

— Nu mai vrea nimeni în ziua de azi să mai ia o cameră?

Janos își înclină ușor capul într-o parte.

— I-ați văzut pe prietenii mei – un bărbat alb și o fată neagră tânără?

Femeia își înclină și ea capul în față.

— Erau prietenii dumneavoastră?

— Da. Sunt prietenii mei.

Femeia tace brusc.

— Sunt prietenii mei de la muncă, trebuia să luăm un zbor împreună, dar am întârziat și… Janos se întrerupse. Uitați ce se întâmplă, m-am trezit la patru dimineața pentru zborul de azi-dimineață. Sunt sus sau nu? Ne așteaptă o zi lungă.

— Îmi pare rău, spuse femeia. Au plecat deja.

Janos dădu din cap. Așa se gândea și el, dar voia să fie sigur.

— Deci au ajuns deja acolo? adăugă el, arătând spre clădirea înaltă triunghiulară din vârful dealului.

— De fapt, parcă au spus că se duc întâi la muntele Rushmore. Janos nu se putu abține să nu zâmbească. „Bună încercare, Harris.”

— Au plecat acum mai bine de o oră, adăugă femeia. Dar dacă vă grăbiți, sigur puteți să îi ajungeți.

Dând din cap, Janos se uită fix la estacadă în timp ce se îndrepta spre ieșire.

— Da, sunt sigur că pot.

42.

Zece minute mai târziu, sunt până la glezne în noroiul umed care, atunci când lumina mea îl atinge, strălucește cu o culoare metalică de rugină. Presupun că e doar o scurgere de ulei din motorul trenului, dar, ca să fiu mai sigur, merg pe o margine a peșterii, unde e mai puțin noroi. Peste tot în jurul meu, pereții stâncoși sunt un mozaic de culori – maro, gri, ruginiu, verde de licheni, chiar și niște zigzaguri albe ce pătrund ca niște vinișoare printre ele. Drept în față, lumina se lovește de formele abrupte ale tunelului, tăind întunericul ca un far printr-o pădure neagră. E tot ce am. O lumânare într-o mare de întuneric tăcut.

Singurul lucru care înrăutățește situația este ceea ce văd de fapt. Sus, de-a lungul tavanului tunelului, cele mai ruginite țevi pe care le-am văzut vreodată lucesc de la atâta apă. La fel e și pe pereți și pe restul tavanului. La această adâncime, aerul este așa de fierbinte și de umed, că peștera însăși transpiră, ca și mine, de altfel. La fiecare minut, un nou val de căldură pătrunde prin tunel, se împrăștie și revine. Intră… iese. Intră… iese. E ca și cum mina respiră. La această adâncime, presiunea aerului își face loc cu forța spre cea mai apropiată gură de aerisire și, în timp ce un imens râgâit de căldură este zvârlit prin puțul liftului, nu mă pot abține să nu mă gândesc că dacă aceasta e gura minei, eu stau chiar pe limba ei.

Înaintând tot mai mult, mă lovește încă un val de căldură, chiar mai fierbinte decât înainte. Îl simt la picioare… brațe… în acest moment, chiar și dinții îmi transpiră. Îmi suflec mânecile, dar nu mă ajută. Am greșit – aceasta nu e o saună. La căldura asta, e deja un cuptor.

Simțind cum mi se întețește respirația, petrec vreo zece minute urmând curba șinelor de tren prin tunel, dar spre deosebire de aspectul mohorât de prin alte părți, pereții sunt aici plini cu graffiti roșu și alb, desenat direct pe pietre: „Rampa, în această direcție… Liftul drept în față… Rampa 2350… Pericol de explozie”. Fiecare semn are o săgeată ce arată spre o anumită direcție – dar abia când

urmez săgețile îmi dau seama de ce. Drept înainte, lumina nu mai dispare în tunelul fără sfârșit, ci întâlnește un perete. Drumul drept se termină. Acum apare o bifurcație cu cinci căi diferite. Punând lumina pe una dintre ele, recitesc semnele și examinez fiecare tunel nou. Ca și mai înainte, patru dintre ele sunt acoperite de noroi uscat, iar pe unul noroiul este umed, proaspăt. „Pericol de explozie." La naiba.

Luând urma pașilor dinaintea mea deschid portofelul, scot cardul roz aprins pe care scrie „California Tortilla Burrito Club" și îl bag sub o piatră de lângă intrarea în tunelul din care am ieșit – echivalentul minier al presăratului de firimituri. Dacă nu pot să găsesc calea afară, nu contează cât de departe ajung.

Urmărind semnul pe care scrie „Pericol de explozie", o iau mult la dreapta prin tunel, care, după cum îmi dau seama repede, este ceva mai lat decât celelalte. De aici, o iau de-a lungul șinelor de tren, și urmăresc noroiul apos în lungul unei bifurcații care o ia la stânga, după care la dreapta. Semnele din graffiti arată spre stânga la „Lift" și „Rampa 2350", dar săgețile indică spre direcții diferite. Ca să fiu sigur, împrăștii și mai multe firimituri de fiecare dată când o iau într-o direcție diferită. Cardul meu Triple A la primul viraj la stânga, cartonașul cu lista de filme închiriate la dreapta. Distanțele nu sunt mari, dar, chiar și după două minute, pereții abrupți… șinele de tren noroioase… totul arată diferit. Fără firimiturile din portofel, m-aș pierde în acest labirint – și chiar și cu ele, tot mă aștept să cotesc și să o văd pe Viv. Dar după ce o iau la stânga și îmi pun cardul de abonament la sală sub o piatră, ochii îmi cad pe ceva ce nu am mai văzut până atunci. Chiar în față… la mai puțin de nouă metri… tunelul se lărgește ușor spre dreapta, făcând loc unei ieșiri înguste unde se află un vagonet roșu care arată ca un cărucior de înghețată cu o pânză pe acoperiș. Privită de aproape, pânza nu este altceva decât o draperie de duș din plastic, iar deasupra, căruciorul este închis printr-o ușă rotundă care arată ca o trapă de pe un vapor, cu un mecanism de încuiere circular. Există în mod evident ceva înăuntru – și, indiferent ce o fi, este suficient de important ca să se pună o încuietoare, e suficient de important ca eu să-l deschid.

Dând pânza la o parte, apuc roata cu ambele mâini și o rotesc tare. Vopseaua roșie se crapă în mâinile mele, dar trapa scoate o bufnitură metalică. Trag de trapă cu putere și o deschid. Mirosul e primul care mă lovește. E mai puternic decât duhoarea acidă a vomei… mai tare decât brânza stricată… Icnesc… Rahat. La propriu.

În interior se află o grămadă de bulgări maro umezi. Întregul cărucior e plin de rahat. O groază de rahat. Poticnindu-mă în spate, mă țin de nas și mă străduiesc să nu vomit. Prea târziu. Stomacul mi se revoltă, gâtul îmi erupe și stropesc ca un furtun pământul cu brânza la grătar de ieri-seară. Aplecându-mă și ținându-mă de burtă, împroșc pământul de încă două ori. Tot sângele îmi vine în obraji în timp ce scuip ultimele resturi. Corpul mi se zguduie încă o dată, fără a scoate nimic… apoi iar. Până îmi deschid ochii, lumina îmi cade pe fâșia lungă de salivă care îmi atârnă de buza de jos. Privesc din nou spre vagonet, și totul capătă sens în sfârșit. Draperia de duș e pentru intimitate; trapa e scaunul. Chiar și aici jos, oamenii au nevoie de toalete.

Lovindu-mă de peretele din spate, mă lupt să îmi țin echilibrul, cu fața încă schimonosită de la duhoare. N-am avut timp să închid trapa, dar acum nu mă mai apropii în niciun caz de locul ăla. Împingând puternic în perete mă îndepărtez și merg clătinându-mă spre tunel. La stânga mea, e o gaură superficială în perete. Lumina îmi cade direct pe ea, aruncând umbre lungi de-a lungul colților ascuțiți ai găurii. Lumina e aproape galbenă. Dar când trec pe lângă gaură și continui mai adânc în peșteră, sunt surprins să observ că nuanța galbenă e tot acolo.

O, nu… nu-mi spune că e…

Un bâzâit ascuțit izbucnește deasupra mea. Mă uit imediat sus, dar nu-mi ia mult să realizez că sunetul vine de la casca mea. În față, strălucirea galbenă devine aproape aurie. Înainte, puteam vedea la cel puțin cincisprezece metri în fața mea. Acum distanța a ajuns la nouă metri. Îmi scot casca de pe cap și privesc în lanterna de mină. Pulsează ușor, iar intensitatea scade încet. Nu-mi vine să cred. Mâinile încep să îmi tremure, lumina tremură și ea, și mă uit la bateria de pe centura cu unelte… Problema este că, în vreme ce

lumina de pe cască îmi mai bâzâie o dată și se pierde într-o culoare maronie, devine tot mai clar că am ales partea care nu trebuia.

Întorcându-mă cât de repede posibil, îmi tot spun să nu mă panichez, dar pot deja să simt încleștarea din piept, care urcă și coboară cu viteza luminii, încercând să compenseze. Mă uit în sus… în jos… lateral… Lumea începe să se îngusteze. De-a lungul pereților și al podelei, umbrele se apropie tot mai mult. Abia pot vedea până la vagonetul roșu din depărtare. Dacă nu ajung acolo repede…

Țâșnind, alerg cu toată viteza înapoi pe drumul pe care am venit, dar miile de pietre de sub picioare fac alergarea și mai grea. Gleznele mi se îndoaie și se întorc la fiecare pas, luptându-se să găsească un punct de sprijin. În vreme ce pereții se estompează în viteză, lanterna se zdruncină nebunește în fața mea, încercând să taie întunericul precum un fulger prin norul de fum negru. Ce e și mai rău, respirația mi-e întretăiată. Nu sunt sigur dacă e din cauza adâncimii minei sau pur și simplu din cauza fricii, însă, cam într-un minut, sunt epuizat complet. Am mai alergat în maratoane. Acesta nu poate fi…

O gură de aer îmi izbucnește de pe buze, trimițând vârtejuri de praf prin lumina tot mai slabă. Inspir… apoi expir la fel de repede. Nu pot să încetinesc. Deja mă simt amețit. „Nu, nu leșina. Rămâi calm”, mă implor. N-am nicio șansă. Mă uit la detectorul de oxigen, dar înainte să pot vedea ceva, piciorul mi se împiedică de o piatră, iar glezna mi se răsucește sub mine. Căzând, scap detectorul și îmi întind mâinile în față ca să atenuez căderea. Alunec pe pământ, luând o gură bună de noroi și simt o durere ascuțită în încheietura stângă. Încă pot s-o mai mișc. E doar o luxație. Lanterna de mină scade până la o lumină ca de chihlimbar și pierd vreo doi metri de vizibilitate. Repunându-mă pe picioare, nici măcar nu mă obosesc să mă opresc să iau detectorul. Dacă nu ies de aici acum… Nici să nu mă gândesc.

Prinzând viteză, mă concentrez asupra cardului de abonament la sală aflat chiar în fața mea. Acele firimituri sunt singura mea cale de a ieși. Lumina se estompează până la o sclipire de lumânare. Abia văd la șase metri în față. În ritmul ăsta, nu știu dacă îmi mai rămân treizeci de secunde.

Uitându-mă doar la cardul de abonament, trebuie să mijesc privirea ca să văd. Nu e timpul să o iau încet, încă mai am vreo trei metri până la arcada pe care o marchează. Dacă ajung măcar acolo, pot cel puțin să mă uit încă o dată la celelalte firimituri ca să știu încotro s-o iau. Lumina pâlpâie, și am nevoie de tot efortul ca să ignor durerea arzătoare din piept. Sunt aproape acolo…

Ca să ușurez situația, îmi țin respirația, cu ochii lipiți de arcadă. „Nu renunța. Nu te pierde.” În timp ce lumina moare, mă aplec înainte. N-am ajuns încă – și în vreme ce mâna mi se întinde spre deschizătura din față, întreaga peșteră și tot ce e în ea dispare într-un complet… și absolut… întuneric.

43.

– Bine ați venit la Two Quail, spuse șeful de sală împreunându-și mâinile. Aveți o…

— Ar trebui să fie pe numele Holcomb, întrerupse Barry cu o grație desăvârșită. Pentru două persoane…

— Holcomb… Holcomb… repetă șeful de sală, zăbovind puțin cu privirea asupra ochiului de sticlă al lui Barry. Bineînțeles, domnule. Pe aici.

Întinzându-și mâna spre stânga, îi indică lui Barry o masă aranjată cu grijă, într-un colț mic, privat, din partea din față a restaurantului. Barry își întoarse capul, dar nu plecă.

— Domnule, pot să…

— E bine, spuse Dinah, ținându-l pe Barry de cot și conducându-l spre masă.

— Mulțumesc că v-ați oferit.

În timp ce Barry bătea în podea cu bastonul, Dinah se uită prin restaurant, decorat în stilul unui cămin eclectic, dar bogat. Tacâmurile de argint unicate și mobila retro îl făcea fermecător; situarea la distanță de mers pe jos de Capitoliu, îl făcea să aibă mulți clienți lobby-iști.

Bătând ușor masa și cele două scaune foarte la modă – unul cu spătar înalt, celălalt art deco – Barry o invită la Dinah să stea jos, după care luă loc pe scaunul din fața ei.

— Ospătarul vă va servi imediat, adăugă șeful de sală. Dacă aveți nevoie de mai multă intimitate… Trăgând puternic, smuci un cordon de lângă perete, și o draperie din catifea bordo alunecă, separând colțul de restul meselor din restaurant. Poftă bună!

— Ei, ce părere ai? întrebă Barry.

Dinah își lungi gâtul, uitându-se printr-o deschizătură îngustă din draperie. De obicei nu mânca în astfel de locuri. Nu dintr-un salariu de la guvern.

— Cum ai găsit locul ăsta? spuse ea.

— Am citit despre el într-o carte.

Dinah tăcu.

— De ce, nu-ți place? adăugă Barry.

— Nu… e bine… e grozav… Doar că… după ce Matthew…

— Dinah…

— El ar trebui să stea aici.

— *Dinah*…

— Nu mă pot abține… Birourile noastre sunt așa de apropiate încât aproape că se suprapun – de fiecare dată când mă uit la lucrurile lui, tot îl… tot îl văd. Îmi închid ochii și…

— … și el stă chiar acolo, cocoșat și scărpinându-se prin părul acela blond ca un cuib de păsări. Crezi că eu nu simt același lucru? Am vorbit cu mama lui în ziua când s-a întâmplat. Și apoi Pasternak. Numai din cauza asta… n-am dormit trei nopți, Dinah. Au fost prietenii mei de ani… încă de când…

Vocea lui Barry se sugrumă și se întrerupse.

— Barry…

— Poate că ar trebui să plecăm de aici, spuse el, pregătindu-se să se ridice.

— Nu… Dinah se întinse, îl apucă de mânecă și îl ținu strâns.

— Tu ai spus-o.

— Stai jos, imploră ea. Te rog… stai.

Încet, cu prudență, Barry se întoarse la scaunul său.

— E greu, spuse ea. Amândoi știm asta. Hai să nu ne grăbim… să încercăm doar să luăm liniștiți prânzul.

— Ești sigură?

— Absolut, spuse ea, ridicându-și paharul cu apă. Să nu uităm, cu toate astea, ne așteaptă o zi mare.

44.

În vreme ce întunericul mă împresoară, îmi țin mâna întinsă în față ca să nu mă lovesc de un perete, dar nu ajung până acolo. Piciorul mi se scufundă în turbă și mă clatin. Căzând la pământ, genunchii mi se izbesc de solul pietros, făcându-mă să simt fiecare pietricică ascuțită. Judecând după zgomotul tare și durerea bruscă de la genunchi, simt o altă gaură pe care mi-am făcut-o în pantaloni. Îmi întind din nou mâinile ca să atenuez căderea, dar avântul e prea mare. Alunecând în față, aterizez pe pietriș, simțind pietrele cum mi se rostogolesc sub piept. Când deschid ochii, deja am luat o gură din omniprezentul praf și pământ, dar de data asta, nu-l pot vedea. Nu pot vedea nimic. *Nimic.*

Tușind violent și luptându-mă să respir normal, simt o ultimă bucată din brânza la grătar pe esofag, care îmi urcă pe gât și mi se lovește de dinți. Scuip și aud pleoscăitul ud pe pământ. Stând jos până mi se potolește respirația, îmi țin ochii închiși, încercând să mă bucur de faptul că măcar am lăsat la urmă firimituri, dar nu mă ajută. Întunericul este deja copleșitor. Întind mâna în față, dar nu e nimic acolo. O aduc suficient de aproape cât să-mi ating sprâncenele. Tot nimic. Nu e ca și cum ai stinge lumina în dormitor și ai aștepta ca ochii să ți se adapteze. Îmi vântur mâna înainte și-napoi. E ca și cum nici n-ar exista. Străduindu-mă încă să caut dovezi, îmi închid ochii, apoi îi deschid. Nicio diferență.

— Viv! strig eu, țipând prin tunel. Viv, mă auzi?

Vocea îmi răsună prin tunel, murind în cele din urmă în depărtare. Întrebarea rămâne fără răspuns.

— Viv, am nevoie de ajutor! Ești acolo?

Din nou, întrebarea se pierde și moare. Poate să fi luat liftul înapoi spre suprafață.

— E cineva acolo? strig cât de tare pot.

Singurul sunet pe care îl aud este propria respirație sacadată și scrâșnetul pietrelor când îmi mut greutatea. Am crescut într-un orășel rural cu mai puțin de cinci sute de locuitori, dar nu am mai

simțit niciodată lumea așa de tăcută ca acum, la doi kilometri și jumătate sub pământ. Dacă vreau să ies de aici, trebuie să reușesc singur.

În mod instinctiv, încep să mă ridic, dar mă răzgândesc repede și mă așez iar. Sunt destul de sigur că galeria ce mă va duce înapoi spre partea de început a tunelului e în fața mea, dar până când nu sunt convins, ar fi mai bine să nu mă plimb prin întuneric. Singurul lucru care mă ajută să mă urnesc este mirosul amar de fecale ce vine dinspre vagonetul din apropiere. Urmărind mirosul și găsindu-l la stânga, merg în patru labe și pipăi pământul pietros ca și cum mă uit după o lentilă de contact pierdută. Mirosul este atât de îngrozitor, încât începe să-mi facă ochii să lăcrimeze, dar deocamdată această grămadă de rahat împuțit este singurul reper pe care îl am.

Târându-mă înainte, îmi întind o mână și caut vagonetul. Dacă îl găsesc, voi ști cel puțin care e calea de ieșire. Sau măcar, acesta e planul. Vârfurile degetelor mi se lovesc imediat de marginile neregulate ale unei pietre ude, ascuțite. Deschizându-mi mâna ca să simt mai bine, pipăi în sus, dar se continuă. Nu e o piatră, este întregul perete.

Pipăind ușor pământul, caut vagonetul, dar nu e acolo. Era la dreapta mea când am intrat, așa că, pentru a ieși, mă îndrept spre stânga. În spatele umărului meu, se aude un zdrăngănit metalic în timp ce piciorul mi se lovește de ceva. Tot în patru labe, mă întorc în spate și îmi pipăi drumul până simt spițele subțiri ale roților vagonetului. N-are niciun sens.

Încremenesc acolo, punându-mi ambele palme pe pământ. Vagonetul ar trebui să fie la stânga mea. Mă întind și pipăi iar. E la dreapta mea. Sunt complet invers. Ceea ce e mai rău, mă îndrept spre direcția greșită, mai adânc în tunel și tot mai departe de ieșire. Îmi închid ochii, ametit deja de la întuneric. Încă zece pași și m-am pierdut.

Întorcându-mă și căutând ceva sigur, pipăi drumul ca un orb și mă târăsc înainte. Întinzându-mă mult, pipăi restul vagonului. Marginile ruginite din metal ciobit. Formele curbate ale roților. Chiar dacă nu pot să-l văd, mintea reașază piesele de puzzle

împreună, arătându-mi imaginea completă. Spre surpriza mea, izbucnesc într-un râs nervos. Pipăind o dată și încă o dată, degetele mi se afundă în fiecare colț ascuțit și formă îndoită, mângâind baza vagonului și marginile roase ale draperiei de duș din plastic între degetul mare și cel arătător. E o senzație grozavă să simți totul prin atingere – nu pot să nu mă întreb dacă Barry crede și el asta.

Nerăbdător să ies, pipăi cu palma vagonetul până găsesc peretele neregulat. Cu mâna stângă pe perete, mâna dreaptă se mișcă stânga-dreapta ca un detector uman de metale, măturând pământul ca să nu intru într-o altă baltă de turbă. Tot în patru labe, o iau la dreapta prin arcada de la gura peșterii. Dacă voiam, puteam să rămân la șinele de tren care trec prin centru, dar acum, peretele pare mai sigur și mai stabil.

Șapte metri mai încolo, genunchii mă dor, duhoarea se estompează și o deschizătură la dreapta mea duce spre un tunel paralel unde pot să mă îndrept spre dreapta sau spre stânga. Sunt asemenea deschizături în toate direcțiile, dar sunt destul de sigur că aceasta e cea care m-a adus aici. Pipăind marginea curbată a pragului plin de noroi, îl urmăresc până jos, căutând bucata de hârtie pe care am lăsat-o aici. Lista de filme pe care vreau să le închiriez este undeva pe jos. Dacă o găsesc, înseamnă că mai am o șansă să urmăresc restul firimiturilor pe care le-am lăsat.

Folosindu-mi doar vârfurile degetelor, pipăi ușor solul pietros, căutând sistematic prin pietricelele de la baza pragului. Caut din partea dreapta a deschizăturii, până în stânga. Sunt aplecat așa de aproape de pământ, că sângele îmi vine în cap. Presiunea se acumulează în centrul frunții. Lista de filme nu e nicăieri. Timp de cinci minute, degetele pipăie pietrele, iar eu aștept un foșnet. Cu toate acestea, nu am nevoie de o bucată de hârtie ca să îmi spună că am luat-o la dreapta prin această secțiune a tunelului. Pipăind peretele, găsesc marginea arcadei și o urmez la stânga.

Îndreptându-mă pe hol și mergând în patru labe în diagonala șinelor de tren, mă întind în întuneric după peretele de la dreapta. Ar trebui să fie chiar în fața mea… îmi întind mâna la maximum… mă întind… mă întind… Dar dintr-un anume motiv, peretele nu e acolo. Mă opresc și apuc șinele de tren. Dacă am luat-o greșit…

— Viv! strig eu.

Nu răspunde nimeni.

Străduindu-mă să mă urnesc, îmi închid ochii în speranța că va fi mai puțin ametitor. Continui să-mi spun că e doar un tunel întunecat, dar în acest întuneric, mă simt ca și cum mă târăsc prin propriul coșciug alungit. Unghiile mi se înfig în pământ pentru că trebuie să mă conving că acesta nu e un coșciug și că nu sunt blocat. Numai că sunt.

— Viv! țip din nou, implorând după ajutor.

Tot nimic.

Refuzând să mă panichez, mă rotesc pe fund și îmi întind ușor piciorul pe toată lungimea lui. Peretele trebuie să fie undeva pe aici. Trebuie să fie. Îmi îndrept degetele de la picioare înainte, așa încât depășesc șinele. Mii de pietricele hârâie sub mine. Aș putea la fel de bine să îmi legăn piciorul deasupra unei găuri. Dar dacă peretele chiar este aici – și sunt destul de sigur că este – va… *bum*!

Așa mai merge.

Ținându-mi piciorul lipit de perete, dar stând încă întins pe spate, dau drumul șinei de tren, mă aplec și îmbrățișez peretele umed cu mâinile. Continui să îl pipăi și să îl pipăi, doar ca să mă asigur că e acolo. Este exact acolo unde credeam că este – pur și simplu nu-mi vine să cred cât de mult mi s-au dereglat noțiunile legate de spațiu. Icnind și tușind, expir cu putere, dar gura îmi este așa de aproape de perete, încât simt un vârtej de praf ricoșându-mi în față. Tușind incontrolabil, îmi întorc capul, clipind de la praful din ochi și scuipând ce mi-a mai rămas din gură.

Înapoi în genunchi, îmi ia două minute să mă târăsc pe pietriș, cu mâna dreaptă pe perete și cu mâna stângă cercetând solul după alte surprize. Chiar dacă știu ce urmează – chiar dacă știu că e doar o grămadă de pietre – fiecare mișcare e ca și cum ți-ai închide ochii și ai încerca să pui piciorul pe ultima treaptă a unei scări. Îți pui timid piciorul jos pentru ultimul pas, dar nu știi niciodată unde va fi. Și chiar și când reușești, încă mai bâjbâi pe podea – nu doar ca să fii sigur, ci pentru că, pentru un moment deconcertant, nu ai încredere deplină în propriile simțuri.

Simțind în cele din urmă forma rotundă a arcadei spre tunelul

peșterii care se deschide la dreapta, pipăi pământul, căutându-mi cardul Triple-A. Ca și mai înainte, nu am o rugăciune – dar spre deosebire de ultima dată, nu mai memorez ieșirile la stânga și dreapta. Aceasta e o cavernă cu cinci tuneluri diferite din care să alegi. Dacă îl aleg pe cel greșit, locul ăsta chiar va fi coșciugul meu.

— Viv! strig eu, târându-mă în acel spațiu. Lumea din jur e toată numai gudron. Te rog, Viv, ești acolo?!

Îmi țin respirația și aștept în timp ce strigătul meu de ajutor răsună pe fiecare dintre tuneluri. Se rostogolește peste tot în același timp, cuprinzând spațiul din toate direcțiile. Ținându-mi respirația și înfigându-mi unghiile în pământ, aștept un răspuns. Indiferent cât de slab ar fi, nu vreau să îl pierd. Dar, în vreme ce propria voce răsună și se pierde în labirint, sunt îngropat din nou în tăcerea subterană. Mă uit în jur, dar priveliștea nu se schimbă, ci doar îmi amplifică amețeala. Caruselul s-a pornit și nu mai pot să îl opresc.

— Viv! strig din nou în direcția opusă. E cineva! Vă rog!

Ecoul se târăște precum coada subțire a unei fantome care apărea în coșmarurile mele din copilărie. Înghițită de întuneric, ca și mine.

Nu există sus, jos, la stânga sau la dreapta. Lumea se clatină lateral, în vreme ce amețeala devine un vârtej. Fruntea parcă stă să îmi explodeze.

Cu o bufnitură, mă prăbușesc într-o parte. Obrazul mi se zgârie de pietre. E singurul lucru care îmi spune unde este pământul. Nu se vede decât cerneală în toate direcțiile, și apoi, cu colțul ochiului, observ mici, mici licăriri de lumină argintie. Durează doar o secundă – explozii de scântei, ca atunci când închizi ochii prea strâns. Dar chiar și când îmi întorc ochii ca să urmăresc strălucirea, știu că e doar în imaginația mea. Am mai auzit de asta înainte… când ochii îți sunt privați de lumină prea mult. Miraje miniere.

— Harris…? șoptește o voce în depărtare.

Presupun că e o altă festă a imaginației mele. Asta până când începe iar să vorbească.

— Harris, nu te aud! strigă ea. Mai spune ceva!

— Viv?

— Mai spune ceva!

Vocea îi răsună prin pasaj. E greu să îmi dau seama de direcție.

— Viv, tu ești?

— Continuă să vorbești! Unde ești?

— În întuneric, mi s-a stins lumina!

Se lasă o tăcere de o secundă, ca și cum ar exista o întârziere în timp a vocii ei.

— Ești bine?

— Trebuie să vii să mă iei!

— Ce?

— Vino să mă iei! țip eu.

Liniștea persistă.

— Nu pot! țipă ea. Urmează lumina!

— Nu văd nicio lumină! Am luat prea multe colțuri. Haide, Viv, nu pot să văd!

— Atunci urmează-mi vocea!

— Viv!

— Fă-o! mă roagă ea.

— Tu nu auzi?! Răsună prin fiecare tunel!

Mă opresc și fac o pauză, rostind propoziții scurte, așa încât ecoul să nu se interfereze. Trebuie să audă ce zic.

— E prea întuneric! Dacă o iau greșit, n-o să mă mai găsești niciodată!

— Deci ar trebui să mă pierd și eu cu tine? spune ea.

— Tu ai lumină!

— Harris…!

— Ai lumină! Nu mai avem timp!

Pauza ei este chiar mai lungă. Știe la ce fac aluzie. Cu cât așteaptă mai mult, cu atât avem mai puține șanse să fim singuri aici. Am avut noroc până acum, dar când vine vorba de Janos, nu prea durează.

— Nu-ți fie frică, Viv! E doar un tunel!

De data asta, pauza ei este cea mai lungă de până acum.

— Dacă asta e o farsă…!

— Nu e o farsă! Am nevoie de ajutor…!

Știe că nu mă joc. În plus, după cum spune mereu senatorul când vorbește despre donatorii principali: „Chiar și când îți spun că fântâna a secat, dacă sapi mai adânc, există mereu ceva pus

deoparte de rezervă”.

— Chiar trebuie să vin eu acolo? întreabă ea, cu vocea tremurând.

— Nu mă pot mișca! îi strig eu. Viv… te rog…

Peștera se cufundă în tăcere din nou. Doar la gândul că intră în întuneric… mai ales că e singură… Am văzut înainte durerea din ochii ei. E îngrozită.

— Viv, mai ești acolo?

Nu răspunde și nu e un semn bun. Tăcerea continuă, și nu pot să nu mă gândesc decât că și rezervele au secat. Probabil că stă ghemuită pe pământ și…

— Pe care dintre tuneluri astea o iau?! strigă ea, cu vocea tunându-i prin peșteră.

Mă ridic în fund, cu picioarele încă pe pământ.

— Ești cea mai tare, Viv Parker!

— Nu glumesc, Harris! În ce parte o iau?

Vocea îi răsună în depărtare, dar disperarea din tonul ei nu poate fi ignorată. Nu este ușor pentru ea.

— Ia-o pe unde noroiul e proaspăt! Uită-te după urmele pașilor mei! Vocea îmi răsună prin tunel, dispărând în vid. L-ai găsit? întreb eu.

Din nou, vocea mi se pierde. Totul se reduce la o fată de șaptesprezece ani cu o lanternă pe cap.

— Ai picioare mici! strigă ea.

Încerc să zâmbesc, dar amândoi știm că mai are mult de mers. Lângă cabină, se vede încă lumina industrială sus pe tavan, dar nu mai durează mult. Lumina îi va dispărea din cale…

— Harris…!

— Poți s-o faci, Viv! Prefă-te că ești în Casa Groazei!

— Urăsc Casa Groazei! Mă sperie de moarte!

— Dar caruselul? Tuturor le plac caruselele!

— Harris, e prea întuneric!

Discursul de încurajare nu funcționează.

— Abia văd…!

— O să ți se obișnuiască ochii!

— Tavanul! țipă ea.

Vocea i se întrerupe.

Îi dau o secundă, dar nu mai aud nimic.

— Viv, e totul în regulă?

Niciun răspuns.

— Viv…? Ești acolo?!

Tăcere deplină.

— Viv! țip eu cât mă ține gura, ca să mă asigur că aude.

Tot nimic.

Maxilarul mi se încordează, tăcerea se instalează și, pentru prima oară de când am plecat, încep să mă întreb dacă suntem singurii de aici. Dacă Janos ar fi luat un zbor diferit…

— Continuă să vorbești, Harris! sună în sfârșit vocea ei. Sigur a intrat în tunelul principal. Vocea îi este mai clară… cu mai puțin ecou.

— Ești?

— Vorbește! țipă ea, bâlbâindu-se puțin.

Simt că ceva e în neregulă. Îmi tot spun că e doar frica de a fi blocat în subteran, dar în vreme ce tăcerea se lasă din nou, nu pot să nu mă gândesc că e ceva mai rău.

— Povestește-mi despre muncă… părinți… orice… mă imploră ea.

Indiferent despre ce e vorba, are nevoie de ceva ca să nu se mai gândească la asta.

— În prima zi la Senat, încep eu, mergeam cu metroul la muncă, și când m-am urcat, am văzut o reclamă – nu mai țin minte pentru ce era –, dar scria, „Depășește-te pe tine însuți”. Îmi aduc aminte că m-am holbat la ea toată…

— Nu mai îmi ține discursuri de încurajare, am văzut *Rudy*! țipă ea. Spune-mi ceva adevărat!

E o rugăminte simplă, dar sunt surprins cât de mult îmi ia să formulez un răspuns.

— Harris…!

— Îi pregătesc micul dejun senatorului Stevens în fiecare dimineață! izbucnesc eu. Când suntem în sesiune, trebuie să mă duc acasă la el la ora șapte, intru, îi fac cereale Cracklin’ Oat Bran cu afine…

Se aude o pauză scurtă.

— Serios? întreabă Viv.

Încă ezită, dar îi simt râsul din voce.

Zâmbesc pentru mine.

— Tipul e așa nesigur, că mă pune să îl conduc la toate voturile din plen, în caz că e prins la înghesuială de vreun alt membru. Și e așa zgârcit, că nici nu se mai duce să ia cina fără un lobby-ist. În felul ăsta, nu trebuie să plătească el…

După pauză, aud un singur cuvânt de la Viv:

— Mai zi-mi…

— Luna trecută, Stevens a împlinit șaizeci și trei de ani… Am organizat patru petreceri diferite pentru el – la fiecare, invitații dădeau o mie de dolari pentru strângere de fonduri și tot la fiecare, le-am spus invitaților că era singura petrecere pe care o dă. Am cheltuit cincizeci și nouă de mii de dolari pe somon și pe niște tort, și am strâns peste două sute de mii de dolari… Mă ridic în genunchi, strigând în întuneric. În biroul lui, are o minge de baseball de când Atlanta Braves au câștigat Cupa Mondială acum câțiva ani. E semnată chiar de Jimmy Carter – dar senatorul nu trebuia să o păstreze. L-au rugat să o semneze, dar el nu a mai dat-o înapoi.

— Inventezi…?

— Acum doi ani, la o strângere de fonduri, un lobby-ist mi-a dat un cec pentru senator. I l-am dat înapoi și i-am zis: „Nu e suficient”. Verde în față.

O aud cum râde. Asta i-a plăcut.

— Când am terminat facultatea, eram așa de idealist, încât am început și apoi am și renunțat repede la o facultate de teologie. Nici măcar Matthew nu știa asta. Am vrut să ajut oamenii, dar partea cu Dumnezeu îmi tot stătea în cale…

După tăcere, îmi dau seama că i-am atras atenția. Tot ce trebuie să fac e s-o captivez.

— Am ajutat la rescrierea Legii falimentului, dar pentru că plătesc încă împrumutul pentru facultatea Duke, am cinci carduri MasterCard diferite, îi spun eu. Cea mai puternică amintire din copilărie e de când l-am prins pe tatăl meu plângând în raionul de haine pentru copii de la Kmart pentru că nu își permitea să îmi

cumpere un pachet cu trei maiouri albe *Fruit of the Loom* și a trebuit să cumpere în schimb cu eticheta Kmart… Vocea începe să îmi scadă. Îmi petrec prea mult timp făcându-mi griji ce cred ceilalți oameni despre mine…

— Toată lumea face asta! strigă Viv.

— Când eram la facultate, lucram la o gelaterie, și când clienții pocneau din degete ca să mă atenționeze, le rupeam fundul cornetului, așa încât atunci când ajungeau la o stradă sau două depărtare, înghețata li se scurgea pe haine…

— Harris…

— Numele meu adevărat este Harold, în liceu mă strigau Harry, și când am ajuns la facultate, l-am schimbat cu Harris pentru că mi s-a părut că m-ar face să par mai lider… Luna următoare – dacă mai am o slujbă –, chiar dacă nu ar trebui s-o fac, voi lăsa să-mi scape numele noului candidat nominalizat pentru Curtea Supremă celor de la *Washington Post* doar ca să demonstrez că și eu fac parte din acest cerc… Iar în ultima săptămână, în ciuda eforturilor mele de a ignora asta, simt că, odată cu moartea lui Matthew și a lui Pasternak, după zece ani la Capitol Hill, nu există nimeni… nu am prieteni adevărați…

În timp ce spun aceste cuvinte, sunt în genunchi, ținându-mă de stomac și încovrigându-mă spre pământ. Îmi aplec capul atât de mult, încât simt vârfurile pietrelor pe frunte. Una ascuțită îmi intră chiar sub linia părului, dar nu simt durere. Nu simt nimic. Când îmi dau seama de asta, mă simt complet amorțit, la fel de răvășit ca în ziua în care au dezvelit piatra funerară a mamei, chiar lângă cea a tatălui meu.

— Harris… strigă Viv.

— Scuze, Viv, atât am avut de spus, răspund eu. Urmează sunetul.

— Încerc, insistă ea.

Dar, spre deosebire de cum era înainte, vocea nu îi ricoșează peste tot în tunel. Vine direct din dreapta mea. Ridicându-mi capul, depistez sunetul chiar atunci când întunericul se sparge. Drept în față, gâtul tunelului clipește înapoi la viață cu pâlpâirea timidă a unei lumini – precum un far ce strălucește în mijlocul unui ocean.

Trebuie să strâng din ochi ca să mă adaptez.

Din adâncurile tunelului, lumina se întoarce în direcția mea, licărind spre mine.

Mă uit în altă parte suficient de mult ca să îmi adun gândurile. Când mă întorc, afișez deja un zâmbet. Dar după cum este îndreptată lumina lui Viv, fix pe mine, știu ce vedea.

— Harris, îmi pare foarte rău…

— Sunt bine, insist eu.

— Nu te-am întrebat cum te simți.

Tonul ei este cald și liniștitor. Nu are nicio urmă de ironie în el.

Mă uit la ea. Lumina îi strălucește pe cap.

— Ce, n-ai mai văzut niciodată un înger păzitor cu frizură afro? Sunt vreo paisprezece ca mine în rai.

Își întoarce capul, așa încât lumina nu mă mai orbește. E prima oară când ni se întâlnesc ochii. Nu pot decât să zâmbesc.

— Dulce Mocha…

— … a venit să te salveze, spune ea, completându-mi gândul.

Stând deasupra mea, își ridică brațele ca un culturist, încordându-și mușchii. Nu e doar o pază. Umerii îi sunt pătrățoși, picioarele voinice. N-aș putea să o dărâm nici cu bila de metal folosită la demolări.

— Deci cine e gata să treacă la Vivicitate? întreabă ea.

Întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic. Nu m-am împotrivit niciodată ajutorului oferit de cineva, dar în timp ce își mișcă degetele și mă așteaptă să le apuc, nu mă mai îngrijorează urmările gestului. „Ce îi datorez? De ce are nevoie? Cât mă va costa asta?” După zece ani la Washington, am ajuns până în punctul în care mă uit suspicios la casiera de la supermarket pentru că mă întreabă dacă vreau o pungă de hârtie sau din plastic. La Capitol Hill, când cineva se oferă să te ajute, ascunde mereu ceva. Mă uit la palma deschisă a lui Viv. Dar acum nu mai e așa.

Fără ezitare, mă întind spre ea. Viv îmi apucă mâna și mă trage tare pentru a mă repune pe picioare. Este exact lucrul de care aveam nevoie.

— N-o să spun nimănui, Harris.

— Nici nu credeam că o s-o faci.

Se gândește la asta un moment.

— Chiar ai făcut chestia cu cornetele de înghețată?

— Doar cu adevărații tâmpiți.

— Deci… ăăă… ipotetic vorbind, dacă lucram la un fast-food anonim, și vreo femeie cu un bronz artificial urât și o tunsoare la modă pe care a văzut-o în *Cosmo* venea și mă înnebunea de cap, spunându-mi că o să lucrez acolo tot restul vieții – doar pentru că trebuia să-și aștepte prea mult comanda – mă duceam în spate și lăsam niște scuipat în coca-cola ei fără zahăr, după care îl amestecam cu un pai, asta m-ar fi făcut o persoană rea?

— Ipotetic? Aș zice că ai mai lua niște puncte în plus pentru pai, dar rămâne totuși cam scârbos.

— Da, spune ea mândră. Chiar a fost. Uitându-se la mine, adaugă: Nimeni nu e perfect, Harris. Nici chiar atunci când toți cred că ești.

Dau din cap, continuând să o țin de mână. Între noi este doar o lumină, dar atâta timp cât suntem împreună, e mai mult decât suficient.

— Deci, ești gata să vezi după ce sapă ei pe aici?

— Am de ales?

— Întotdeauna ai de ales.

Trăgând de umeri în spate, observ o atitudine de încredere în postura ei. Nu din cauza a ceea ce a făcut pentru mine, ci din cauza a ceea ce a făcut pentru ea însăși. Se uită spre tunel la stânga mea, lanterna de mină străpungând întunericul.

— Hai să ne grăbim înainte să mă răzgândesc.

Îmi croiesc loc de-a lungul pietrelor, mai adânc în cavernă.

— Mulțumesc, Viv, chiar serios… mulțumesc.

— Da, da și iar da.

— Vorbesc serios, adaug eu. N-o să regreți.

45.

Lovind cu picioarele pietrișul din parcarea minei Homestead, Janos numără două motociclete și un total de șaptesprezece mașini, majoritatea camionete. Chevrolet… Ford… Chevrolet… GMC… Toate de producție americană. Janos dădu din cap. Înțelegea fidelitatea față de o mașină, dar nu și pe cea față de o țară. Dacă germanii cumpărau drepturile de a produce Shelby Seria 1 și mutau fabrica în München, tot mașina aia ar fi rămas. O operă de artă.

Băgându-și mâinile în buzunarele de la jacheta din blugi și aruncând o altă privire atentă la camionetele din parcare, trecu rapid în revistă detaliile: roți acoperite de noroi… urme de lovituri pe partea din spate… bare de protecție uzate. Chiar și la camionetele aflate în cea mai bună stare, șuruburile de la roți, ieșite din locul lor, trădau uzura. Din întreaga parcare, doar două camionete păreau că fuseseră spălate măcar o dată: Explorerul lui Janos… și Suburbanul negru parcat în colțul din depărtare.

Janos se îndreptă ușor spre camionetă. Plăcuțe de Dakota de Sud ca și la celelalte. Dar din ceea ce își putea da seama, localnicii nu își cumpărau camionetele de culoare neagră. Din cauza soarelui puternic exista riscul ca vopseaua să se deterioreze. Cu mașinile directorilor însă era cu totul altă poveste. Președintele mergea mereu cu o mașină neagră, ca și VIP-urile și serviciile secrete. Iar uneori, dacă erau nume suficient de importante, chiar și senatorii sau personalul lor.

Janos își puse ușor mâna pe portiera din partea șoferului, mângâind finisajul lustruit. Propria reflecție îi venea înapoi prin luciul geamului, dar, din ceea ce putea vedea, nu era nimeni înăuntru. În spatele lui, auzi scrâșnetul pietrișului, și, într-o secundă, se întoarse după sunet.

— Oo, scuze, n-am vrut să vă sperii, spuse bărbatul în tricoul cu „Spring Break 94”. Voiam doar să știu dacă aveți nevoie de ajutor.

— Îmi căutam colegii, spuse Janos. Unul din ei e cam de înălțimea mea…

— Cu fata neagră – da, sigur – i-am trimis înăuntru, spuse Spring Break. Deci sunteți tot de la Wendell?

— Înăuntru, unde? întrebă Janos cu vocea calmă ca întotdeauna.

— În galerie, spuse bărbatul, arătând cu bărbia spre clădirea din cărămidă roșie. Urmați cărarea, n-aveți cum să n-o vedeți.

Luându-și rămas-bun printr-un semn cu casca, bărbatul se îndreptă înapoi spre rulote, iar Janos se duse direct spre clădirea din cărămidă roșie.

46.

Refăcând traseul, o duc pe Viv într-un mic tur ca să o pun la curent.

— Pot să ajungă cu un fir de telefon pe aici, dar nu pot să construiască o toaletă? întreabă ea în timp ce trecem pe lângă vagonetul roșu.

Cu fiecare pas pe care îl face, încearcă să își mențină postura curajoasă, dar din felul în care mâna transpirată o strânge pe a mea… după felul cum rămâne mereu cu un pas în spatele meu, e clar că adrenalina se risipește repede. Când ia detectorul de oxigen de pe jos și se uită la ecran, mă aștept să se oprească brusc. Nu face asta, dar încetinește.

— 18,8? întreabă ea? Ce s-a întâmplat cu acei 19,6 din lift?

— Cabina are legătură cu suprafața, evident că e mai mult acolo. Crede-mă, Viv, nu mergem unde am putea să fim în pericol.

— Da? mă provoacă ea. Nu mă mai crede pe cuvânt. Deci aici, unde suntem acum… nu e prea diferit de o plimbare pe lângă Monumentul lui Jefferson, făcând poze cu cireșii înfloriți?

— Dacă te face să te simți mai bine, cireșii nu înfloresc decât în aprilie.

Se uită în jur la pereții întunecați, plini de mușchi și stropiți cu noroi. Apoi îmi pune lumina în față. Mă hotărăsc să nu dau înapoi. Timp de cinci minute, continuăm să ne croim drum încet prin întuneric. Pământul se înclină ușor în pantă. În timp ce gaura fără sfârșit ne duce mai adânc, temperatura devine tot mai ridicată. Viv e în spatele meu, încercând să rămână tăcută, dar, cu toată această căldură și cu aerul vâscos, respiră din nou greu.

— Ești sigur că ești…?

— Continuă să mergi, insistă ea.

Următoarele zeci de metri, nu mai scot un cuvânt. E chiar mai cald decât la început, dar Viv nu se plânge.

— Ești bine? o întreb eu într-un final.

Dă din cap în spatele meu, iar lumina se întinde în fața noastră,

săltând în sus și în jos în același timp cu mișcările capului. Pe perete se vede un alt semn pictat cu graffiti pe care scrie „Lift”, cu săgeata indicând spre tunelul din dreapta noastră.

— Ești sigur că nu ne plimbăm în cerc?

— Terenul o ia tot mai mult în jos, îi spun eu. Cred că majoritatea acestor locuri trebuie să aibă un al doilea lift ca măsură de precauție, astfel, dacă unul se defectează, nimeni nu rămâne blocat aici jos.

E o teorie bună, dar nu îi domolește respirația lui Viv. Înainte să pot spune un alt cuvânt, se aude un clipocit cunoscut în depărtare.

— Un robinet care curge? șoptește Viv.

— Fără nicio îndoială, e apă… Sunetul e prea slab ca să îl localizăm. Cred că vine de acolo, de sus, adaug eu în timp ce ea îndreaptă lumina în depărtare.

— Ești sigur? întreabă ea, verificând în spatele nostru.

— Este clar de sus, spun eu, repezindu-mă în față și încercând să urmez sunetul.

— Harris, așteaptă…!

Încep să alerg. O serie de țârâituri stridente rup tăcerea. Sunetul este asurzitor, ca o avertizare de atac nuclear. Înmărmuresc și mă uit în jur. Dacă am declanșat vreo alarmă…

Mai adânc în tunel, o lanternă puternică se aprinde, și o locomotivă pornește huruind. A fost aici în tot acest timp, ascunsă în întuneric. Înainte ca măcar să reacționăm, țâșnește spre noi ca un tren de marfă.

Viv încearcă să o ia la goană, dar o țin de încheietura mâinii. Chestia asta merge așa de repede, încât nu vom putea niciodată să o depășim. Ar fi mai bine să nu părem vinovați.

Frâna de metal oprește mașinăria câțiva metri în fața noastră. Urmăresc lumina lui Viv în timp ce strălucește pe marginea mașinii galbene și a bărbatului din interior. Mașina arată ca un tren miniatural fără acoperiș. Are un far mare prins de capotă. În spatele volanului se află un bărbat de vârstă mijlocie, cu barbă, într-o salopetă veche, ponosită. Oprește motorul și țârâitul se stinge într-un final.

— Îmi cer scuze pentru căldură, o să o reparăm în câteva ore,

promite el.

— Să o reparați?

— Credeți că nouă ne place așa? întreabă el, folosindu-și lanterna pentru a cerceta pereții și tavanul. Sunt puțin peste 54 de grade…

Râde singur. Chiar și pentru doi kilometri și jumătate, e cald. Recunosc repede accentul monoton de Dakota de Sud al bărbatului care a coborât cu liftul înaintea noastră. Garth, parcă. Clar, Garth. Dar ceea ce îmi atrage atenția nu e numele său, ci tonul vocii. Nu atacă. Se scuză.

— Nu vă faceți griji, adaugă el. Asta e prioritatea zilei.

— A, asta e grozav, răspund eu.

— Și acum că am pus la loc aerul condiționat și sistemul de aerisire, veți putea imediat să respirați normal. Și nici n-o să mai transpirați așa mult, adaugă el, arătând spre cămășile noastre.

— Mulțumesc, râd eu, abia așteptând să schimb subiectul.

— Nu, eu vă mulțumesc. Dacă n-ați fi fost voi, locul ăsta ar fi fost încă închis. Odată ce aurul a fost exploatat, am crezut că nu mai avem nicio șansă.

— Da, bine… ne bucurăm să fim de ajutor, Garth. Scap numele ca să îi captez atenția și ca să îl fac să nu se mai uite la Viv. Ca întotdeauna, trucul funcționează. Altfel, cum merge? întreb eu în timp ce se întoarce la mine.

— Suntem în grafic. Veți vedea când ajungeți jos. Totul e la locul lui, explică el. Totuși, chiar ar trebui să mă întorc… A sosit un nou transport. Am vrut să mă asigur că locul era pregătit.

Făcându-ne cu mâna, se întoarce în mașinăria de o singură persoană și pornește motorul. Țiuitul ascuțit al alarmei străpunge tunelul. E doar un sistem de avertizare, ca sunetul pe care îl face un camion în marșarier. După ce trece în goană pe lângă noi, țiuitul dispare treptat.

— Ce crezi? întreabă Viv în vreme ce mă uit la el cum se pierde în întuneric.

— N-am idee. Dar după cum se pare, nu mai e aur pe aici.

Dând din cap, Viv continuă drumul în mină. Mă uit în continuare după mașină, asigurându-mă că a plecat.

— Apropo, cum i-ai ținut minte numele? adaugă ea.

— Nu știu, sunt bun la ținut minte nume.

— Știi, nimănui nu-i plac astfel de oameni.

În spatele meu, îi aud picioarele cum scârțâie pe pietre. Încă rămân concentrat asupra mașinii. Aproape a dispărut.

— Ei, Harris… întreabă ea.

— Stai puțin, vreau să mă asigur că e…

— Harris, cred că ar trebui să te uiți la asta…

— Haide, Viv, ai răbdare o secundă.

— Harris, cred că ar trebui să te uiți la asta *acum*… rostește ea cu o voce seacă și fără inflexiuni.

Mă întorc, dându-mi ochii peste cap. Dacă se îngrijorează în legătură cu…

O, Doamne.

În față… chiar la capătul tunelului… trebuie să îmi mijesc ochii ca să mă asigur că văd bine. Mașinăria nu mă lăsa să le văd, dar acum, că a dispărut, avem o perspectivă clară. În partea cea mai de jos a tunelului, două uși nou-nouțe, din oțel strălucitor, lucesc în depărtare. Se vede o fereastră circulară în fiecare din ele, și chiar dacă suntem prea departe pentru a vedea prin ele, nu ai cum să confunzi lumina albă ce pâlpâie prin geam. Două găurele în întuneric – ca ochii albi incandescenți ai pisicii Cheshire.

— Haide… strigă Viv, repezindu-se către uși.

— Stai, strig eu. E deja prea târziu.

Lanterna îi saltă în timp ce aleargă, iar eu alerg după licurici în timp ce se afundă în peșteră.

Adevărul e că nu vreau să o opresc. Pentru asta am venit. Adevărata lumină de la capătul tunelului.

47.

Izbindu-și mâinile de ușile duble din oțel lustruit, Viv împinge cât de tare poate, dar ele nu se clintesc. În spatele ei, stau pe vârfuri ca să văd prin geam, dar sticla e opacă. Nu putem vedea înăuntru. Pe semnul de pe ușă scrie „Atenție: Doar pentru personalul autorizat”.

— Lasă-mă să încerc, îi spun eu și ea pășește la o parte.

Împingând cu umărul mijlocul ușilor, o simt pe cea din dreapta că cedează ușor, dar nu se deschide. Dându-mă înapoi pentru o nouă încercare, îmi văd reflexia deformată în nituri. Chestiile astea sunt nou-nouțe.

— Stai puțin! strigă Viv. Ce-ar fi să sunăm la ușă?

La dreapta mea, încastrat în piatră, este un panou din metal cu un buton negru, mare. M-am concentrat atât de mult asupra ușii, încât nici nu l-am văzut. Viv se întinde să îl apese.

— Nu! strig eu.

Din nou, e prea târziu. Își lovește palma de buton.

Se aude un șuierat zgomotos, și amândoi tresărim, sărind înapoi. Ușile duble se scutură, șuieratul se pierde încet ca un căscat, și doi cilindri pneumatici de aer se deschid. Ușa stângă se deschide spre mine, iar cea dreaptă alunecă în partea cealaltă.

Îmi lungesc gâtul ca să văd mai bine.

— Viv…

— Am intrat, spune ea, cu lanterna îndreptată înăuntru.

Dar singurul lucru care se află aici – la vreo trei metri în față – este un alt set de uși duble, iar lângă ele un alt buton negru. Ca și ușile din spatele nostru, și acestea au geamuri opace. Orice ar produce acea lumină, e încă înăuntru.

Dau din cap spre Viv, care apasă iar butonul negru. De data asta însă, nu se mai întâmplă nimic.

— Mai apasă o dată, îi zic eu.

— Sunt… s-a blocat.

În spatele nostru, se aude un nou șuierat, în vreme ce primele uși încep să se închidă. O să fim încuiați aici. Viv se întoarce, gata să

fugă. Eu rămân pe loc.

— E în regulă, spun eu.

— Ce tot spui? întreabă ea panicată. Ușile mai au puțin și se închid. E ultima noastră șansă de a ieși.

Mă uit la pereții peșterii și la tavanul pietros. Nu există camere video sau dispozitive de siguranță. Într-un mic dreptunghi din colțul stânga sus al ușii scrie „Ușă etanșă”. Ei, poftim.

— *Ce*? întreabă Viv.

— E cu închidere pneumatică.

Au rămas mai puțin de doi centimetri.

— Ce?

Huruind puternic, ușile exterioare se închid, iar ușa cu cilindri se încuie la loc. Un șuierat final, prelung fluieră prin aer, ca un tren vechi ce a ajuns în gară.

Suntem blocați acum între două rânduri de uși. Întorcându-se la butonul negru, Viv îl apasă cât de tare poate.

Se aude un șuierat mecanic mai puternic decât cel de dinainte, în vreme ce ușile din fața noastră încep să huruie. Viv se uită la mine. Mă aștept să fie ușurată. Dar după cum îi fug ochii… se ascunde bine, deși e în mod evident speriată. Nu o condamn.

În vreme ce ușile se deschid scuturându-se, o explozie de lumină puternică și o rafală de vânt rece pătrund prin deschizătura foarte îngustă. Îmi suflă părul pe spate, și amândoi închidem ochii. Vântul se potolește repede atunci când cele două zone se echilibrează. Pot deja să simt diferența în aer. E mai dulce… aproape mă pișcă pe limbă. În loc să inspir milioane de particule de praf, simt un suflu de aer rece ca gheața ce îmi răcește plămânii. E ca și cum ai sorbi dintr-un pahar de apă purificată după ce ai băut dintr-o băltoacă murdară. Deschizându-mi în cele din urmă ochii, îmi ia câteva secunde să mă adaptez. Lumina e prea puternică, îmi cobor ochii și clipesc ca să revin la normal.

Podeaua e acoperită cu linoleum alb. În locul unui tunel îngust, ne aflăm într-o cameră spațioasă, de un alb imaculat, mai mare decât un patinoar. Tavanul se ridică la cel puțin șase metri, iar peretele din dreapta este acoperit cu comutatoare nou-nouțe, de ultimă generație. Pe podea, sute de cabluri roșii, negre și verzi sunt

adunate în împletituri electrice, groase cât gâtul meu. La stânga mea, se vede un alcov pe care scrie „Stație de Alimentare”, cu separeuri pentru ghete murdare și căști. Acum, însă, alcovul este plin de mese de laborator, vreo șase sisteme de calculatoare și routere încă împachetate în plastic și două servere mari, negre, de mare capacitate. Indiferent ce face Wendell Mining pe aici, încă sunt în stadiul de instalare.

Mă întorc la Viv. Ochii ei sunt îndreptați spre grămada de cutii din carton răspândite peste tot prin această cameră de un alb imaculat. Pe partea laterală a fiecărei cutii, există un singur cuvânt scris cu marker negru: „Laborator”.

Se uită la detectorul de oxigen: 21,1 la sută.

Chiar mai bine decât sus.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă ea.

Scutur din cap, neștiind ce să răspund. N-are niciun sens. Mă uit în jur la cromul lustruit și la mesele din marmură, punându-mi iar și iar aceeași întrebare în gând: „Ce caută un laborator de milioane de dolari la doi kilometri și jumătate sub pământ?”

48.

Jos, în subsolul clădirii din cărămidă roșie, Janos se opri la stația de alimentare pentru baterii și lanterne de mină. Mai fusese o dată aici, chiar după ce îl angajase Sauls. De șase luni, nu se schimbase nimic. Aceleași holuri deprimante, același tavan jos, același echipament plin de noroi.

Uitându-se mai atent, numără două deschizături – una de fiecare parte. Gândindu-se că își încercau șansele, au mers la noroc, își dădu el seama. Așa e mereu, mai ales când oamenii se panichează. Toată lumea merge la noroc.

Mergând înainte pe hol, Janos trecu pe lângă băncile de lemn și intră în camera cu lift. Evitându-l, se îndreptă spre peretele cu telefonul și alarma de incendiu. Nimeni nu coboară fără a da un telefon.

— Liftul… răspunse operatoarea.

— Bună ziua – speram că mă puteți ajuta, spuse Janos lipindu-și receptorul de ureche. Caut niște prieteni… doi mai precis… și mă întrebam dacă i-ați trimis jos, sau sunt încă la suprafață?

— De la nivelul rampei, am trimis un tip jos, dar sunt destul de sigură că era singur.

— Sunteți convinsă? Ar fi trebuit să fie cu încă cineva…

— Dragă, eu tot ce fac e să îi duc sus sau jos. Poată că prietenul lui s-a dus sus.

Janos se uită sus pe tunelul liftului la nivelul de deasupra. Pe acolo urcau majoritatea… dar Harris și Viv… căutau să nu lase urme. De aceea ar fi urmat tunelul pe aici.

— Sunteți sigur că nu a coborât singur? întrebă operatoarea.

Dar chiar când Janos se pregătea să răspundă, se opri. Prima lui soție numea asta „intuiție”. A doua lui soție o numea „instinct de leu”. Dar niciuna nu avea dreptate. Întotdeauna era mai rațional decât atât. Nu-ți *urmări* prada și doar atât. *Gândește* ca ea. Harris și Viv erau în capcană. Ar fi căutat o plasă de siguranță… și ar fi căutat-o peste tot…

Apucând marginea peretelui scund, Janos se strecură de partea cealaltă, unde un panou pătrat de lemn ținea cincizeci și două de cuie. Se concentră asupra etichetelor din metal cu numerele 15 și 27. Două etichete. Erau încă împreună.

Luând ambele etichete de pe panou, se uită la ele, așezate în palma sa. „Toată lumea merge la noroc, își spuse el – dar ceea ce e cel mai important de ținut minte, lumea mai și pierde.”

49.

– Crezi că știu că suntem aici? întrebă Viv, închizându-și lanterna de mină.

Mă uit în jur, verificând colțurile laboratorului. Colțarele de fixare sunt prinse de perete, iar cablurile expuse atârnă de acolo, însă camerele de supraveghere nu au fost instalate încă.

— Cred că n-avem de ce să ne facem griji.

După cum am spus, ea nu mă mai crede pe cuvânt.

— Bună ziua… e cineva aici? strigă ea.

Nu răspunde nimeni.

Pătrunzând tot mai adânc în laborator, arăt spre urmele de noroi de pe podeaua albă. Acestea șerpuiesc în față și spre colțul din stânga al camerei, după care spre un coridor din spate. O singură cale de urmat…

— Am crezut că ai spus că Matthew a autorizat transferul terenului către Wendell acum câteva zile, subliniază Viv în timp ce ne îndreptăm spre partea din spate. Cum au reușit să construiască toate astea așa repede?

— Lucrează la această cerere de anul trecut – părerea mea e că era doar o formalitate. Într-un oraș ca acesta, pun pariu că și-au dat seama că n-ar deranja pe nimeni vânzarea unei mine în ruină.

— Ești sigur? Am crezut că atunci când ai vorbit cu primarul… am crezut că ai zis că tuna.

— Tuna?

— Era furios, mă lămurește ea. Mânios.

— Nu era furios – nu… era supărat că nu fusese consultat, dar pentru toți ceilalți, ce se petrece aici revigorează orașul. Și chiar dacă nu știu tot ce se întâmplă, din câte îmi dau seama, nu e nimic ilegal în ceea ce face Wendell.

— Poate, spune ea. Deși depinde ce construiesc aici…

Luând-o înainte pe hol, vedem o cameră la dreapta. Înăuntru o tablă de scris se sprijină de un fișet și de un dulap scund. Se vede și un birou metalic nou-nouț. E ceva ciudat de familiar în asta.

— Ce e? întreabă Viv.

— Ai mai văzut vreodată astfel de birouri?

Se uită lung la ele.

— Nu știu… sunt cumva standard.

— Foarte standard.

— Ce vrei să spui?

— Au făcut replici ale birourilor noastre de personal. Avem aceleași birouri pentru toți asistenții legislativi. Acele birouri… sunt tipice pentru instituțiile guvernamentale.

— Harris, astfel de birouri se găsesc în jumătate din America.

— Îți spun, au legătură cu guvernul, insist eu.

Viv se uită din nou la birou. Las tăcerea să îmi argumenteze punctul de vedere.

— Stai puțin… stai, stai, stai. Deci crezi că guvernul a construit toate astea?

— Viv, uită-te în jur. Cei de la Wendell au spus că vor acest loc pentru aur, dar aur nu există. Au zis că au venit aici pentru minerit, dar minerit nu se face. Au spus că sunt o companie mică din Dakota de Sud, și au peștera lui Batman aici. Totul e chiar în fața ta – de ce am crede vreo clipă că sunt cine pretind ei că sunt?

— Asta nu înseamnă că sunt un paravan pentru guvern.

— Nu spun asta, răspund eu, înapoindu-mă în hol. Dar hai să nu ignorăm faptul că tot acest echipament: mesele de laborator, calculatoarele de patruzeci de mii de dolari, fără să punem la socoteală cât le-a trebuit să construiască această amenajare imaculată la doi kilometri și jumătate sub pământ… Băieții ăștia nu stau în genunchi cu sita în mână. Oricine ar fi cei de la Wendell, e clar că vânează ceva mai mult decât niște pepite care, în caz că nu ți-ai dat seama…

— Nici nu mai sunt aici, știu. Prinzându-mă din urmă, Viv vine după mine pe hol. Atunci ce crezi că urmăresc?

— Ce te face să crezi că urmăresc ceva? Uită-te în jur – au tot ce le trebuie chiar aici.

Arăt spre grămezile de cutii de carton și metal aliniate de-a lungul holului. Cutiile din metal arată ca niște rezervoare industriale de heliu. Toate îmi ajung până la bărbie și au litere roșii pe toată

lungimea părții de jos. Primele câteva duzini sunt marcate „Mercur”; următoarele douăsprezece poartă inscripția „Tetracloroetilena”.

— Crezi că vor să construiască ceva? întreabă Viv.

— Asta, sau au în plan să îi bată pe toți la ediția de anul viitor a târgului de științe.

— Ai vreo idee?

Mă duc drept spre cutiile îngrămădite până la tavan. Sunt cel puțin vreo două sute, fiecare dintre ele etichetată cu un mic abțibild și un cod de bare. Dezlipesc unul și mă uit mai aproape. Sub cod, cuvântul „Fotomultiplicator” este printat cu litere mici bolduite. Însă deschizând o cutie să văd ce este un fotomultiplicator, sunt surprins să descopăr că e gol. Dau cu piciorul într-o cutie apropiată doar ca să mă asigur. Toate sunt la fel – goale.

— Harris, poate ar fi mai bine să ieșim de aici…

— Încă nu, spun eu, pornind înainte.

În față, urmele de noroi dispar, chiar dacă holul nu s-a terminat, și o ia spre stânga. Pornesc printre cutiile de fotomultiplicatoare îngrămădite în ambele părți și cotesc. Vreo treizeci de metri în fața mea, holul se sfârșește printr-o ușă de oțel. E grea, ca un seif de bancă, și încuiată ermetic. Lângă ușă e un scanner biometric de amprente. Judecând după cablurile ce atârnă peste tot, nu e încă instalat.

Apropiindu-mă repede spre ușă, trag tare de ea. Se deschide cu un pocnet. Cadrul ușii este garnisit cu cauciuc pentru a asigura închiderea ermetică. Înăuntru, perpendiculară față de noi, camera este lungă și îngustă ca o sală de bowling cu două piste, care parcă nu se mai termină. În mijlocul camerei, pe o masă de laborator, se află trei cutii roșii acoperite de cabluri. Indiferent ce construiesc, nu au terminat încă, dar în partea dreaptă, mai încolo, se vede o sculptură de trei metri în forma unui O gigantic. Pe semnul de sus scrie „Pericol – Nu vă apropiați când magnetul este pornit”.

— Pentru ce au nevoie de magnet?

— Pentru ce au nevoie de acest tunel? contracarez eu, arătând spre conductele din metal care străbat camera, dincolo de magnet.

Căutând răspunsuri, citesc pe toate cutiile îngrămădite în jurul nostru. Din nou, toate au eticheta „Laborator”. O ladă imensă din

colț poartă eticheta „Tungsten”. Nu mă ajută niciuna – asta până când zăresc ușa aflată în partea opusă holului îngust. Nu e o ușă oarecare – e înaltă și ovală, în genul celor de pe un submarin. Se vede un al doilea scanner biometric care pare și mai complex decât cel pe lângă care am trecut. În locul geamului plat pentru amprentare, are o cutie pătrată plină parcă de gelatină. Am auzit de așa ceva – îți pui mâna în gelatină și îți măsoară conturul palmei. Securitatea devine tot mai performantă. Însă din nou, sunt cabluri peste tot.

În timp ce alerg spre ușă, Viv e chiar în spatele meu, dar pentru prima oară de când suntem împreună, mă apucă de mânecă și mă trage înapoi. Mă strânge puternic.

— Ce e? o întreb eu.

— Credeam că tu trebuie să fii adultul. Mai întâi, gândește. Dacă e periculos acolo?

— Viv, suntem la doi kilometri sub pământ, cât de periculos mai poate fi?

Mă studiază ca un elev de clasa a zecea care măsoară un profesor suplinitor. Când am ajuns la D.C., aveam acea privire în fiecare zi. Dar când o văd la ea… realizez că eu nu o mai am de ani întregi.

— Uită-te la ușă, spune ea. Ar putea fi radioactivă sau ceva de genul ăsta.

— Fără un semn de avertizare? Nu-mi pasă cât ei încă nu au terminat instalarea – nici măcar ei nu sunt așa de proști.

— Așadar, ce crezi că se construiește?

E a doua oară când pune această întrebare. O ignor din nou. Nu sunt sigur dacă vrea să îmi audă răspunsul.

— Crezi că e de rău, nu? întreabă Viv.

Smulgându-mă din strânsoarea ei, mă îndrept spre ușă.

— Ar putea fi orice, nu? Adică, ăsta nu arată ca un reactor, nu? întreabă Viv.

Tot mergând, nu încetinesc deloc.

— Crezi că vor să construiască o armă, nu? strigă Viv.

Mă opresc brusc.

— Viv, ar putea face orice, de la nanotehnologie până la a readuce la viață dinozaurii. Dar indiferent ce e aici, Matthew și

Pasternak au fost amândoi omorâți pentru asta, iar acum ne-au pus nouă frânghia în jurul gâtului. Acum, poți fie să aștepți aici, fie să intri – nu mă deranjează niciuna din situații, însă dacă nu cumva ai în plan să trăiești într-o mașină tot restul vieții, trebuie să ne mișcăm fundurile în camera asta și să ne dăm seama ce naiba se află în spatele draperiei numărul trei.

Întorcându-mă spre ușa de submarin, apuc roata și o întorc cu putere. Se învârte ușor, ca și cum de-abia ar fi fost unsă. Când roata se oprește, se aude un clinchet puternic. Ușa se deschide din interior și pocnește ușor.

În spatele meu, Viv pășește și ea înăuntru. Când mă uit în spate, nu face nicio glumă sau vreo remarcă șmecheră. Pur și simplu stă acolo.

Trebuie să împing ușa cu ambele mâini ca să o deschid. Gata. În timp ce ușa se trântește de perete, ne lovește un alt miros – pătrunzător și acru. Îmi străpunge sinusurile.

— O, Doamne, spune Viv. Ce e asta? Miroase a…

— … curățătorie chimică, spun eu în timp ce ea dă din cap. Asta era în cutiile de metal de pe acolo? Lichid de curățare?

Trecând pragul oval, ne uităm în jur după răspuns. Camera este chiar și mai imaculată decât cea din care am venit. Nu pot să văd nicio urmă de praf. Însă nu curățenia e cea care ne atrage atenția. Chiar în fața noastră, un crater enorm de patruzeci și cinci de metri este săpat în pământ. În interiorul craterului se află un bol metalic de mărimea unui balon cu aer cald, tăiat pe jumătate. Este ca o piscină enormă, dar în loc să fie plină de lichid, pereții sferei sunt „tapetați” cu cel puțin cinci mii de lentile foto, una lângă alta, și fiecare lentilă este îndreptată chiar spre centrul sferei. Efectul final este că cele cinci mii de telescoape aliniate la perfecție formează un strat de sticlă în interiorul sferei. Din tavan, susținută de o duzină de cabluri de oțel, atârnă cealaltă jumătate a sferei. Ca și jumătatea de jos, e plină cu mii de lentile. Când cele două jumătăți vor fi puse împreună, vor forma o cameră perfect sferică, dar deocamdată, partea de sus este încă suspendată, așteptând să fie pusă la loc.

— Ce naiba e asta? întreabă Viv.

— N-am nici cea mai vagă idee, dar cred că acele lucruri

formează fotomultiplicatorul…

— Ce crezi că faceți? strigă cineva din partea dreaptă a camerei.

Vocea se aude spart, ca și cum ar fi difuzată printr-un interfon.

Mă întorc după sunet, dar aproape că mă prăbușesc când văd cine se apropie.

— O, Doamne… șoptește Viv.

Alergând direct spre noi, este un bărbat într-un costum portocaliu aprins de protecție, cu vizor din plexiglas și mască de gaze încorporată. Dacă poartă asta…

— Suntem în încurcătură… mormăie Viv.

50.

– Aveți idee ce ați făcut? țipă bărbatul, care alerga spre noi în costumul portocaliu de protecție.

Vreau să fug, dar picioarele nu vor să mi se miște. Nu-mi vine să cred că am lăsat să se ajungă până aici – chiar și cea mai redusă cantitate de radiații poate…

Bărbatul își duce mâna spre ceafă, apoi își scoate casca de radiații, aruncând-o la pământ.

— Astea ar trebui să fie condiții de cameră controlată – știți cât timp și bani ne-ați făcut să pierdem? țipă el, năpustindu-se înainte.

Dacă ar fi fost să îi ghicesc accentul, aș fi zis că e est-european, dar ceva nu e în regulă. Are ochi negri, înfundați în orbite, și ochelari cu rame argintii metalice. Este mult mai slab decât părea cu casca pusă.

— Nu există radiații? întreabă Viv.

— Cum ați ajuns aici? urlă bărbatul. Ignorând vestele noastre portocalii, se uită la hainele noastre – pantaloni și cămăși. Nici măcar nu sunteți mineri, nu?

Pe perete este un interfon dotat cu un receptor. Chiar lângă el este un buton roșu. Bărbatul se îndreaptă fix spre ea. Recunosc o alarmă când o văd.

— Harris…

Sunt deja acolo. Bărbatul cu mustață se năpustește spre alarmă. Îl apuc de încheietura mâinii și îl îmbrâncesc înapoi. E mai puternic decât mă așteptam. Folosind propria-mi greutate împotriva mea, mă rotește, trântindu-mă de peretele alb din beton. Capul mi se smucește înainte, iar casca lovește peretele atât de tare, încât aproape că văd stele. Îmi dă și un pumn în burtă, sperând că mă va liniști pe deplin. Nu mă cunoaște deloc.

Capul *lui* este expus; *eu* port o cască de mină imposibil de spart. Apucându-l de umeri, dau cu capul înainte, îmi pun toată greutatea în această lovitură și îi trag una cu casca. Marginea îl taie la baza nasului. În timp ce se clatină în spate, mă uit la Viv.

Se holbează la mine cu ochii goi, neștiind ce să facă.

— Ieși de aici, îi spun eu.

— O să te omoare pentru asta! strigă bărbatul cu mustață.

Ținându-l strâns, îl apuc de umeri cu o mână și mă pregătesc să îi mai dau una. Zvârcolindu-se nebunește, își înfige degetele în încheietura mâinii mele. În vreme ce eu îi dau drumul, încearcă să scape. Se îndreaptă fix spre Viv, dar înainte să ajungă acolo, îl apuc de spatele costumului și trag cât de tare pot. Poate că nu a fost cel care i-a omorât pe Matthew și pe Pasternak, dar acum este singurul sac de bătaie pe care îl am. În timp ce se clatină, căutându-și echilibrul, îl împing încă o dată – direct spre marginea craterului.

— Nu…! strigă el. Totul e…!

Se aude un zgomot puternic de sticlă spartă când el cade de pe margine și aterizează pe vreo șase tuburi de fotomultiplicator. Alunecând cu capul înainte în interiorul sferei, sparge fiecare tub pe care îl atinge ca o sanie umană care își face loc până spre baza pârtiei. Tuburile se sfărâmă ușor și abia îi atenuează căderea… Asta până când se lovește de un pilon gros de metal de la baza sferei. Se uită în sus chiar la timp ca să intre direct în el cu fața. Încearcă să se întoarcă, dar pilonul i se lovește de osul de la gât. Se aude un bufnet lung, înfundat. Os și metal. În timp ce se lovește cu umărul, corpul i se răsucește stângaci în jurul pilonului, dar bărbatul nu se mișcă. Cu fața în jos și inconștient, stă întins la baza sferei.

— E timpul să mergem, spune Viv, trăgându-mă spre intrare.

Mă uit în jur la restul camerei. De partea cealaltă a sferei, se mai văd două uși de submarin. Amândouă sunt închise.

— Harris, haide! imploră Viv, arătând spre omul de știință. Când o să se ridice, o să urle ca din gură de șarpe! Trebuie să ieșim acum!

Știind că are dreptate, mă întorc și sar prin ușa de submarin. Ieșind în salturi de acolo, alergăm prin laborator, luând-o înapoi pe lângă mercur, tetracloroetilenă, mesele de laborator și calculatoare. Chiar în spatele calculatoarelor, observ o mică bibliotecă plină cu dosare cu trei inele și mape goale. Din unghiul de unde am venit, era ușor de trecut cu vederea.

— Harris…

— Stai o secundă…

Dau calculatorul la o parte și caut prin dosare cât de repede pot. Ca și mapele, sunt toate goale. Toate în afară de unul. Pe raftul de sus e un dosar negru cu o etichetă pe care scrie: *Proiectul Midas.* Scoțându-l de pe raft, deschid la prima pagină. E plină cu numere și date. Nu are niciun sens. Dar în partea din dreapta sus a paginii sunt scrise cuvintele „Sosiri/Neutrino". În timp ce răsfoiesc în continuare, n-am nicio idee ce e neutrino, dar n-am nevoie de doctorat ca să observ pe ce domeniu se merge.

— Harris, trebuie să ieșim de aici…!

Închid dosarul, o bag sub braț și o urmez pe Viv prin cameră.

În vreme ce ne îndreptăm spre prima ușă etanșă, îi arunc lui Viv dosarul și apuc un stingător de incendii sprijinit de perete. Dacă ne așteaptă cineva în tunel, ar trebui să avem măcar o armă.

Viv apasă butonul negru de lângă ușă, și așteptăm șuieratul hidraulic. În vreme ce ușile se deschid, pășim în ecluza pneumatică, în fața celuilalt set de uși. Viv apasă din nou pe butonul negru.

— Pune-ți lanterna de mină, îi spun eu.

Apasă pe întrerupător și lumina pâlpâie la viață. În spatele nostru, ușile laboratorului se închid, dar spre deosebire de înainte, ușa din fața noastră nu se deschide. Suntem blocați. Îi mai dăm o secundă.

— De ce nu se…?

Se mai aude un șuierat prelung. Ușile din fața noastră se deschid ușor vâjâind.

— Crezi că e cineva acolo? întreabă ea.

Trag siguranța de pe stingătorul de incendii.

— Vom afla într-o clipă.

Dar în vreme ce ușile se deschid în cele din urmă, nu se vede nimic decât întunericul lung al tunelului negru. Nu va dura prea mult. Din momentul în care cineva îl va găsi pe tipul cu mustață, alarmele vor începe să sune. Cel mai bun lucru pe care îl putem face acum este să ne punem în mișcare.

— Hai să mergem… strig eu, năpustindu-mă prin tunel.

— Știi încotro te îndrepți?

— Vreau să găsesc liftul. Odată ce ajungem la suprafață, duși suntem.

51.

Stând în fața puțului liftului, Janos își miji ochii la cablul din oțel, așteptând să înceapă să se miște.

— Ai încercat să dai de tipul nostru de aici, de jos? spuse el la telefon.

— Am încercat încă de azi-dimineață – niciun răspuns, precizează Sauls.

— Atunci nu mă învinovăți pe mine când nu obții ceea ce vrei, zise Janos. Ar fi trebuit să chemi securitatea din momentul în care am spus că se îndreaptă în această direcție.

— Ți-am spus de zeci de ori: localnicii de aici… poate că sunt încântați să lucreze din nou, însă nu cunosc proporțiile acestui proiect – dacă începem să chemăm gărzi înarmate, am putea să ne băgăm și microscopul în fund. Crede-mă, cu cât cred ei mai mult că este un laborator de cercetare, cu atât ne va fi mai bine.

— Îmi pare rău să-ți spun, dar chiar este un laborator de cercetare.

— Știi ce vreau să zic, răspunse Sauls.

— Asta tot nu înseamnă că ar trebui să riști tot pentru…

— Ascultă, nu-mi spune mie cum să conduc operațiunea. Te-am angajat pentru că…

— M-ai angajat pentru că acum doi ani, un taiwanez mic și sărac, furnizor de mătase, cu părul vopsit a la Andy Warhol, avea un ochi mult mai fin pentru artă decât te așteptai. În mod remarcabil, chiar când să-l sune pe inspector ca să te denunțe pentru acel fals grosolan după Pissarro – care, trebuie să recunoști, nu avea nimic din bogăția originalului –, acea insectă minusculă de om a dispărut din senin. Ce coincidență, nu crezi? întrebă Janos.

— Adevărat, spuse Sauls surprinzător de calm. Și, ca să fim bine înțeleși, acel Pissarro chiar era *originalul* – muzeul e cel care are falsul – nu că tu sau domnul Lin ați fi fost vreodată suficient de deștepți ca să luați asta în considerație, nu?

Janos nu răspunse.

— Fă-ți treaba! ordonă Sauls. Mă înțelegi? Ne-am înțeles cu mina acum? Odată ce sistemul e instalat și putem curăța gunoiul local, acest loc va fi ferecat cu nouă lacăte, mai ceva ca-n povești. Dar în ceea ce privește trimiterea securității, știi ce? Deja am făcut-o – tu ești securitatea. Acum repară problema și încetează cu predicile astea. Le-ai găsit mașina, le-ai găsit plăcuțele, e doar o chestiune de așteptare la ieșirea din mină.

Auzind un clic în ureche, Janos se întoarse spre lift. Era tentat să cheme cabina și să coboare și el în tuneluri, dar știa de asemenea că dacă făcea așa, iar Harris și Viv se opreau la un alt nivel, îi va pierde ușor. Deocamdată, Sauls avea dreptate. Cine se duce în jos trebuie să și urce. El trebuia doar să aștepte.

52.

Ușa de siguranță ruginită a cuștii răsună cu un vaiet ascuțit în timp ce o trag dinspre tavan și o trântesc de pământ. Rolele din metal se învârt, așezându-se apoi la loc. Suntem la nivelul 1455 al minei și urcăm în cele din urmă în cabina care ne va duce la suprafață. Ca și mai înainte, ignor apa care curge de deasupra și mă duc drept spre interfon.

— Opriți cușca, anunț eu apăsând pe butonul acoperit cu clei. Suntem în regulă, mergem la 1-3.

— 1-3, repetă operatoarea.

Același nivel de unde am plecat.

— Ridicați cușca, spun eu.

— Ridicăm cușca, repetă ea.

Cabina este trasă puternic de sus. Cablul din oțel se întinde, cabina se zdruncină înainte și, în timp ce zburăm spre suprafață, testiculele îmi ajung la glezne.

În fața mea, de partea cealaltă, Viv strânge tare din ochi și din dinți. Nu de frică – din pură încăpățânare. S-a pierdut cu firea o dată; nu vrea să permită să se mai întâmple asta iar. Cabina se zguduie înainte și înapoi pe tunelul din lemn, și mai multă apă picurându-ne pe căști. Luptându-se ca să își mențină echilibrul, se sprijină de pereții unsuroși, dar e ca și cum am face surf pe un lift în mișcare. În afară de o privire scurtă la detectorul de oxigen – „20,4”, spune ea – rămâne complet tăcută.

Eu încă mai respir greu, dar anumite lucruri nu mai pot aștepta. Fără a pierde timp, deschid dosarul cu „Proiectul Midas”.

— Vrei să îmi luminezi și mie aici? o întreb eu, încercând să-i distrag atenția de la această călătorie.

Dintre noi doi, ea rămâne singura care are lumină – dar acum, lumina zăbovește asupra podelei de metal. Pentru Viv, până când nu ieșim de aici, cutia nu este doar un coșciug umed, care se mișcă. E un munte. Un munte ce trebuie cucerit.

Singura veste bună este că, în vreme ce ne îndreptăm vertiginos

spre suprafață, nu mai avem mult de străbătut. Indicele de oxigen continuă să crească: 20,5… 20,7… Aerul proaspăt și libertatea ne așteaptă din clipă în clipă.

53.

Din momentul în care cablul din oțel începu să se miște, Janos apucă telefonul din apropiere de pe perete.

— Lift… răspunde operatoarea.

— Cabina care urcă acum, poți să te asiguri că se oprește la rampă? întrebă Janos, citind locația de pe semn.

— Sigur, dar de ce…?

— Uite ce e, avem o urgență aici, adu cabina cât de repede poți.

— Toată lumea e în regulă?

— Ai auzit ce am…?

— Am înțeles… Rampa.

Închizându-și nasturii de la haină, Janos privi apa cum curgea și simți un curent rece suflând din gura deschisă a puțului. Băgă mâinile în buzunarele laterale, căută cutia neagră și porni întrerupătorul. Din cauza huruitului cabinei ce se apropia, nu putea nici măcar să audă zumzetul electric.

În spatele lui, băncile din lemn începură să trepideze. Mai departe în tunel, luminile fluorescente începură și ele să pâlpâie. Liftul se îndrepta glonț înspre el, și, judecând după urletul asurzitor, nu mai avea mult.

Cu un ultim șuierat, cripta metalică apăru din abis.

Janos se năpusti asupra zăvorului ușii ruginite. Nu le va da nicio șansă să respire. Apucă-i și ține-i blocați.

Trăgând de zăvor, deschise ușa. Un val de apă din cabină îl lovi în față. În vreme ce ușa se izbi de perete, maxilarul lui Janos alunecă spre dreapta. Strânse din dinți și mai tare.

— Ticăloșii…

În cabină, picături de apă curgeau din tavan și șerpuiau pe pereții unsuroși din metal. Altminteri, cabina era goală.

54.

– Grăbește-te… Fugi…! țip eu la Viv în timp ce deschid ușa cabinei și alerg prin încăperea largă ce se întinde în fața noastră.

Conform indicatorului de pe perete, suntem la nivelul 1-3 – același nivel de unde am venit. Singura diferență e că am folosit o altă cabină pentru a ieși. N-a fost greu de găsit – tot ce trebuia să facem era să urmăm semnele „Lift” scrise cu graffiti pe perete. După doi kilometri și jumătate, suntem din nou la suprafață.

— Tot nu văd de ce a trebuit să luăm cealaltă cabină, spune Viv, urmărindu-mă în timp ce eu mă reped înainte.

— L-ai văzut pe Janos o dată – chiar mai vrei o a doua întâlnire?

— Dar să crezi că ne așteaptă…

— Uită-te la ceas, Viv. E aproape amiază, a avut timp suficient să ne prindă din urmă. Și dacă se află deja la o distanță mică, ultimul lucru pe care trebuie să-l facem e să-i ușurăm treaba.

Ca și tunelurile de jos, camera de aici are șine de metal ce străbat toată pardoseala. Există cel puțin vreo șase mașini de o singură persoană, două excavatoare Bobcat pline de noroi, câteva ATV-uri cu trei roți și câteva vagonete roșii de toaletă. Tot locul miroase a benzină. Aceasta este în mod evident intrarea vehiculelor, dar acum, tot ce mă interesează este ieșirea.

Strecurându-mă printre două mașini, continui să alerg spre ușa glisantă enormă a garajului de pe peretele din depărtare, dar când ajung acolo, observ lanțul și zăvorul care îl țin închis.

— E încuiat! îi strig lui Viv.

Mă uit în jur, dar tot nu văd o cale de ieșire. Nici măcar o fereastră.

— Pe acolo! strigă Viv, arătând spre dreapta ei, dincolo de vagonete roșii.

În timp ce o urmăresc, o văd că aleargă spre o ușă îngustă din lemn care arată ca un dulap.

— Ești sigură că asta e? strig eu.

Nici nu se obosește să răspundă.

Apropiindu-mă, văd în sfârșit ce anume a entuziasmat-o așa mult – nu doar ușa micuță, ci și fâșia de lumină ce se strecoară de dedesubt. După tot acest timp petrecut sub pământ, recunosc lumina zilei când o văd.

Sunt cu doi pași în urma lui Viv când aceasta deschide ușa. E ca și cum ai ieși dintr-un cinema și ai da direct de lumina soarelui. Soarele îmi arde minunat ochii. Întreaga lume se aprinde în culori de toamnă – frunze portocalii și roșii… cerul albastru-deschis pare intens ca un neon în comparație cu noroiul de dedesubt. Chiar și aerul – să uităm de aerul condiționat de jos; în timp ce mă îndrept spre aleea neasfaltată din fața noastră, mirosul dulce al prunilor îmi umple nările.

— Iar în a zecea zi, Dumnezeu a creat bomboanele, cântă Viv, mirosind și ea aerul.

Se uită în jur ca să cuprindă din priviri peisajul, dar o apuc de încheietura mâinii.

— Nu te opri acum, îi spun eu, trăgând-o pe alee. Nu până când nu ne îndepărtăm de locul ăsta.

La vreo 200 de metri la stânga noastră, sub copaci, conturul triunghiular al clădirii principale se înalță spre cer. Îmi ia o secundă să mă orientez, dar din câte îmi dau seama, suntem pe partea opusă a parcării de unde am pornit.

O sirenă ascuțită izbucnește. Observ că este acompaniată și de megafonul din vârful clădirii în formă de cort indian. Deci a pornit alarma.

— Nu fugi, spune Viv, încetinindu-mă și pe mine.

Are dreptate. Pe scările uneia dintre barăci, un bărbat îndesat, în salopetă și o tunsoare scurtă, se uită în direcția noastră. Încetinesc și încep să merg relaxat și dau din cap spre el în chip de salut. Dă și el din cap. Poate că nu avem salopete, dar cu cască și vestă portocalie, purtăm cel puțin o parte din costum.

Vreo șase oameni aleargă spre intrarea principală a minei. Urmând drumul de dincolo de barăci, ne îndreptăm în direcția opusă, care ne conduce înapoi spre parcare. După ce cântăresc repede totul din ochi, îmi dau seama că e așa cum l-am lăsat. Zeci de camionete vechi, murdare, două motociclete clasice Harley și –

stai… e ceva nou…

Un Ford Explorer strălucitor.

— Stai o secundă, îi spun lui Viv, care se urcă deja în Suburbanul nostru.

— Ce faci?

Fără să-i răspund, trag cu ochiul în oglinda laterală. Pe scaunul de lângă șofer se află o hartă cu firma Hertz.

— Harris, hai să mergem. Alarma…!

— Într-un minut, strig eu. Vreau doar să verific ceva…

55.

– Liftul… răspunse operatoarea.

— Trebuia să aduci cabina direct aici! țipă Janos în receptor.

— Asta am făcut.

— Sigur? Nu a mai făcut și alte opriri?

— Nu… niciuna, răspunse ea. Nu era nimeni în ea, de ce să o opresc în altă parte?

— Dacă nu era nimeni în ea, de ce se *mișca*? urlă Janos, uitându-se în jur la camera goală de la subsol.

— Asta mi-a zis să fac. A spus că era important.

— Despre ce vorbești?

— A spus că ar trebui să aduc ambele cabine la suprafață…

Janos miji ochii când femeia îi spuse asta. Cum a putut să rateze asta?

— Există *două* cabine? întrebă el.

— Sigur, una pentru fiecare tunel. Trebuie să avem două – pentru siguranță. A spus că avea lucruri de mutat de la un lift la celălalt…

Janos apucă receptorul și mai tare.

— Care el?

— Mike… a spus că îl cheamă Mike, explică femeia. De la Wendell. Încleștându-și maxilarul, Janos se întoarse ușor, uitându-se peste umăr la tunelul care dădea afară. Ochii vicleni abia îi clipiră.

— Îmi pare rău, rosti operatoarea. M-am gândit că era de la Wendell, ar fi trebuit…

Trântind tare receptorul, Janos îl puse înapoi în furcă și o luă la goană pe scările de la subsol. O alarmă stridentă străpunse camera, răsunând în sus și în jos pe tunelul liftului. Într-o clipă, Janos dispăru.

Năpustindu-se pe scări, coborându-le câte două deodată, Janos ieși în goană din clădirea roșie din cărămidă și se repezi spre parcarea din pietriș. Pe cărarea din beton din fața lui, bărbatul în tricoul „Spring Break” era singurul care îi bloca drumul. Din cauza alarmei ce răsuna de deasupra, bărbatul se uită lung la Janos.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă bărbatul, făcând semn cu mapa.

Janos îl ignoră.

Bărbatul se apropie mai mult, încercând să îi taie calea.

— Domnule, v-am pus o întrebare. Ați auzit ce am…?

Janos îi smulse bărbatului mapa și îl lovi cât de tare putu peste gură. În vreme ce Spring Break se încovoie, apucându-se de gât, Janos se concentră asupra parcării, unde Suburbanul negru tocmai ieșea.

— Shelley…! țipă un coleg miner, grăbindu-se în ajutorul lui Spring Break.

Uitându-se numai la camioneta neagră, strălucitoare, Janos se năpusti spre parcare, dar chiar atunci când ajunse, Suburbanul țâșni, împroșcând cu pietriș prin aer. De neoprit, Janos se duse direct spre propriul Explorer. Harris și Viv abia aveau un avantaj de zece secunde la pornire. Pe o șosea cu două benzi. Se va termina imediat. Dar când încercă să intre în Explorer, aproape că se lovi la cap. Ceva nu era în regulă. Dându-se în spate, se mai uită o dată la partea laterală a camionetei. Apoi la cauciucuri. Toate erau dezumflate.

— La naiba! țipă Janos, lovind cu pumnul oglinda laterală și spărgând-o.

În spatele lui, se auzi un scârțâit zgomotos pe pietriș.

— El e, spuse cineva.

Întorcându-se, Janos avu timp doar să vadă patru mineri furioși care îl încolțiseră acum între cele două mașini. În spatele lor, bărbatul cu tricoul „Spring Break 94” își trăgea sufletul.

Apropiindu-se de Janos, minerii rânjiră sinistru.

Janos le rânji și el.

56.

Cu ochii în oglinda retrovizoare, virez la dreapta, ies de pe șosea și urmăresc indicatoarele pentru aeroportul Rapid City. În fața noastră e o Toyota maro, care se mișcă neobișnuit de încet, dar încă mă uit în spate. Abia au trecut două ore de când am ieșit din parcarea de la mină, dar până când nu ne urcăm în avion și roțile acestuia nu s-au desprins de pe pământ, Janos încă mai are o șansă – o șansă pentru a ținti fix spre capetele noastre. Lovindu-mi pumnul de volan, claxonez mașina maronie.

— Haide, *mergi*! strig eu.

Dacă văd că tot nu se mișcă, îmi fac loc pe marginea șoselei, apăs pe accelerație și las Toyota în urma mea. Lângă mine, Viv nici nu ridică ochii. Din momentul în care am plecat, a citit fiecare cuvințel din dosarul cu „Proiectul Midas”.

— Așadar…?

— Nimic, spune ea, închizând dosarul și verificând și ea în oglinda laterală. Două sute de pagini cu nimic altceva decât date și numere de zece cifre. Din când în când, mai apar inițialele cuiva – JM… VS… câțiva de SC – dar altfel, cred că este doar un program de livrări.

Viv ridică dosarul sus ca să îmi arate. Îmi iau ochii de la drum ca să verific și eu programul.

— Care e cea mai veche dată de acolo? întreb eu.

Punându-l în poală, Viv dă la prima pagină.

— Acum aproape șase luni. 4 aprilie, 7:36 a.m. – numărul itemului 1015321410, citește ea de pe program. Ai dreptate într-o privință – lucrează de ceva timp la asta. Cred că s-au gândit că introducerea autorizației în lege era doar o formalitate.

— Da, bine… datorită mie și lui Matthew, aproape că a fost.

— Dar nu a fost.

— Dar aproape a fost.

— Harris…

Nu am chef de ceartă. Arătând iar spre carnet, adaug:

— Deci nu există o legendă care să ne ajute să descifrăm codurile?

— De aceea le spun coduri. 1015321410… 1116225727… 1525161210…

— Acelea sunt tuburile de fotomultiplicator, întrerup eu.

Ridică privirea din dosar.

— Ce?

— Codurile de bare din laborator. Ultimul era codul de bare de pe toate cutiile cu fotomultiplicatoare.

— Ți l-ai adus tu aminte?

Scot din buzunar abțibildul pe care l-am desprins mai devreme și îl pun pe mijlocul bordului, lipindu-l.

— Am dreptate? întreb eu în timp ce Viv verifică din nou numerele.

Dă din cap, apoi coboară ochii și tace. Mâna îi alunecă pe pantaloni, unde observ conturul dreptunghiular al ecusonului ei de la Senat. Îl scoate o clipă și aruncă o privire spre poza mamei ei. Mă uit în altă parte, prefăcându-mă că nu văd.

Ocolind intrarea principală în aeroport, mă îndrept spre terminalul zborurilor private și intru în parcare, lângă un hangar enorm albastru. Mașina noastră e singura de aici. O iau ca pe un semn bun.

— Tu ce crezi, pentru ce sunt tuburile, mercurul și mirosul de curățătorie chimică? întreabă Viv când iese din mașină.

Rămân tăcut în timp ce ne îndreptăm spre un acoperiș roșu aprins și urmăresc semnul pe care scrie „Hol”. Înăuntru ne întâmpină o sală de așteptare VIP cu mobilă de stejar, televizor cu ecran plat și covor amerindian. Ca acela pe care Matthew îl avea în birou.

— Din partea domnului senator Stevens? mă întreabă o blondă cu părul scurt de la recepție.

— Da, noi, răspund eu. Arătând în spate, adaug: N-am știut unde să returnez mașina…

— E în regulă. O să o returnăm noi pentru dumneavoastră, domnule.

E un lucru mai puțin pentru care să îmi fac griji, dar nu îmi liniștește nici pe departe grijile.

— Avionul este gata de zbor?

— O să-l anunț pe pilot că ați sosit, spune ea, ridicând receptorul. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute.

Mă uit la Viv, apoi la dosarul din mâinile ei. Trebuie să aflăm ce se întâmplă – și după cum am lăsat lucrurile în D.C., mai este încă un loc unde trebuie să verific.

— Aveți un telefon? o întreb pe femeia de la recepție. Preferabil într-un loc retras?

— Bineînțeles, domnule – sus și la dreapta este camera noastră de ședințe. Vă rog să poftiți.

O privesc pe Viv.

— Sunt chiar în spatele tău, spune Viv în timp ce urcăm pe scări.

Sala de ședințe are o masă octogonală și un bufet în același stil, cu un acvariu cu apă sărată. Viv se duce spre acvariu. Eu mă duc spre fereastră, care dă spre partea din față a hangarului. Este liber, deocamdată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spune Viv. Pentru ce crezi că este sfera aceea din laborator?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar, în mod evident, are ceva de-a face cu neutrino.

Dă din cap, aducându-și aminte de cuvintele din colțul fiecărei pagini.

— Și un neutrino…

— Cred că e un fel de particulă subatomică.

— Ca un proton sau electron?

— Cred, spun eu, uitându-mă pe fereastră. Dacă mergi mai departe de asta, deja mă depășește.

— Deci asta e? Asta e tot ce avem?

— Putem face mai multe cercetări când ne întoarcem.

— Dar ar putea fi totuși ceva bun, nu? Ar putea fi bun.

În sfârșit îmi desprind privirea de pe fereastră.

— Nu cred că va fi bun.

Nu-i place acest răspuns.

— Cum poți fi așa de sigur?

— Chiar crezi că e ceva bun?

— Nu știu… poate că e doar cercetare – vreun laborator

guvernamental sau ceva de genul ăsta. Sau poate încearcă doar să transforme materia în aur. Asta nu poate dăuna nimănui, nu?

— Să transforme materia în aur?

— Până la urmă, proiectul se numește *Midas*.

— Chiar crezi că e posibil să transformi materia în aur?

— Tu mă întrebi pe mine? De unde să știu eu? Orice e posibil, nu?

Nu-i răspund. În ultimele două zile, a reînvățat răspunsul la această întrebare. Dar, după felul cum saltă pe călcâie, nu s-a dat complet bătută.

— Poate că e vorba de altceva din povestea lui Midas, adaugă ea. Adică, și-a transformat fiica într-o statuie, nu? A mai făcut ceva în afară de a-i da cel mai tare set de dinți de aur?

— Uită de mitologie, ar trebui să vorbim cu cineva care cunoaște știința lor, subliniez eu. Sau măcar cu cineva care ne poate spune de ce ar îngropa cineva un laborator pentru neutrino într-o gaură imensă sub pământ.

— Așa, hai că ne mișcăm…

— Putem suna la Fundația Națională de Știință. Ne-au ajutat cu niște probleme de tehnică avansată când am avut acele audieri pentru proiectul de donare de anul trecut.

— Da, bun. Perfect. Sună-i acum.

— Asta o să fac, spun eu ridicând receptorul de pe masa octogonală. Dar asta nu înainte de a da un alt telefon.

În timp ce aștept tonul, mă uit pe fereastră după mașina lui Janos. Încă suntem singuri.

— Centrul de Resurse Legislative, răspunde o femeie.

— Bună ziua, îl caut pe Gary.

— Care din ei? Avem doi.

Doar în Congres.

— Nu sunt sigur. Încerc să îmi amintesc numele lui, dar nici măcar eu nu sunt așa de bun. Cel care ține registrul tuturor documentelor de înștiințare ale lobby-iștilor.

Viv dă din cap. Asta aștepta ea. Dacă vrem să aflăm ce se întâmplă cu Wendell, ar trebui măcar să aflăm cine făcea lobby pentru ei. Când am vorbit cu Gary săptămâna trecută, mi-a spus să

sun peste câteva zile. Nu știu dacă mai avem măcar câteva ore.

— Gary Naftalis, răspunde o voce de bărbat.

— Bună, Gary, sunt Harris de la biroul domnului senator Stevens. Ai spus că te pot suna pentru formularele de înștiințare pentru…

— Wendell Mining, mă întrerupe el. Îmi aduc aminte. Erai cel grăbit. Stai să mă uit.

Mă pune în așteptare, iar ochii îmi alunecă spre acvariul cu apă sărată. Are vreo câțiva pești negri, unul mov și unul portocaliu.

— O să te las să ghicești care dintre ei suntem noi, spune Viv.

Înainte să pot răspunde, ușa camerei de ședințe se deschide. Eu și Viv ne întoarcem spre sunet. Eu aproape rămân fără respirație.

— Scuze… n-am vrut să vă sperii, spune un bărbat cu o cămașă albă și o caschetă de pilot. Am vrut doar să vă anunț că sunt gata când sunteți și dumneavoastră.

Încep din nou să respir. Era doar pilotul nostru.

— Doar o clipă, spune Viv.

— Avem tot timpul, răspunde pilotul.

E o replică drăguță, dar timpul e singurul lucru pe care nu îl mai avem. Mă uit din nou la fereastră. Am stat deja prea mult aici. Însă chiar atunci când mă pregătesc să închid, aud o voce cunoscută, monotonă:

— Azi e ziua ta norocoasă, spune Gary în receptor.

— Ai găsit?

Viv se oprește și se întoarce în direcția mea.

— Chiar aici, spune Gary. Probabil abia a fost scanat.

— Ce scrie?

— Wendell Mining Corporation…

— Care e numele lobby-istului?

— Mă uit, îmi spune el. OK… conform înregistrărilor pe care le avem aici, începând din februarie anul acesta, Wendell Mining a lucrat cu o firmă numită Pasternak & Associates.

— Poftim?

— Și conform celor notate aici, lobby-istul – mamă, numele lui e peste tot zilele astea… Stomacul îmi arde în vreme ce cuvintele mă ard și ele prin telefon. Ai auzit de un tip pe nume Barry Holcomb?

57.

– Toată lumea, zâmbiți! spuse congresmenul Cordell, arborându-și zâmbetul mult exersat și întinzându-și brațul în jurul elevilor de clasa a opta care îl înconjurau din ambele părți.

Lui Cordell îi luase șase luni de carieră să își dezvolte zâmbetul perfect, și oricine ar fi spus că asta nu e o formă de artă era clar nu știa nimic despre cum să faci impresie când ești în lumina blițurilor. Zâmbești prea mult și arăți ca un imbecil; prea puțin și ești arogant. Desigur, să zâmbești fără a-ți arăta dinții era perfect pentru discuții politice și umor sofisticat, dar doar cu asta, nu puteai să le câștigi de partea ta pe mămici. Pentru asta, trebuia să arăți puțin smalț. De fapt, era vorba de diversitate: mai entuziast decât un surâs afectat, însă, dacă rânjeai fasolea, întreceai limita. Cum i-a spus și primul lui șef de cabinet, niciun președinte nu a zâmbit vreodată cu toți dinții.

— La trei, spuneți: „Domnul președinte Cordell”… glumi congresmenul.

— „Domnul președinte Cordell”… râseră toți cei treizeci și cinci de elevi.

Când se declanșă blițul, fiecare elev din cameră își umflă puțin pieptul. Dar nimeni nu îl umflă mai mult decât însuși Cordell. Încă un zâmbet perfect.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru asta, înseamnă mai mult decât vă puteți imagina, spuse domnișoara Spicer, scuturând cu ambele mâini mâna domnului congresmen.

Ca și alți profesori de științe sociale din America, știa că acesta era punctul culminant al întregului său an școlar – o întâlnire privată cu un congresmen. Ce cale mai bună era să animi orele de educație civică?

— E vreun loc de unde ne putem lua tricouri? întrebă unul dintre elevi în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Plecați așa devreme? întrebă Cordell. Ar trebui să mai stați.

— Nu vrem să deranjăm, spuse domnișoara Spicer.

— Să deranjați? Pentru cine credeți că muncesc eu? o tachină

Cordell. Întorcându-se la Dinah, care tocmai intra în birou, întrebă: Putem să amânăm ședința?

Dinah dădu din cap, știind foarte bine că nu asta era intenția lui Cordell. Sau cel puțin, ea nu credea că era intenția lui.

— Scuze, domnule congresmen… începu ea. Chiar trebuie să…

— Deja ați fost incredibili, întrerupse domnișoara Spicer. Mulțumesc din nou. Pentru tot. Copii… a fost pur și simplu grozav, adăugă ea, concentrată asupra lui Cordell.

— Dacă aveți nevoie de bilete la galeria Camerei, întrebați-o pe asistenta mea de la recepție. Vă va conduce chiar acolo, adăugă Cordell, făcând calculele în cap.

Conform unui studiu pe care îl citise despre viteza cu care circulă informația și bârfa, dacă impresionezi o persoană, impresionezi patruzeci și cinci, ceea ce înseamnă că tocmai a impresionat 620 de persoane. Cu o singură ședință foto de trei minute.

Afișând zâmbetul care dezvăluie dinții în partea de sus, dar nu gingiile, Cordell făcu semn de rămas-bun grupului care ieșea din biroul său. Chiar și după ce ușa se închise, zâmbetul rămase. În acest punct, era vorba de instinct pur.

— Deci, cum stăm? o întrebă Cordell pe Dinah în timp ce se trânti în scaun.

— Nu chiar așa de rău, răspunse Dinah, stând în fața biroului său și observând folosirea verbului la persoana întâi plural.

Renunța la asta de fiecare dată când problema putea deveni urâtă. Dacă era plăcută – ca o ședință foto – era mereu persoana întâi singular.

— Spune-mi cu ce anume o să ne strângă cu ușa? adăugă el.

— Vă spun, nu e cine știe ce, începu Dinah, dându-i raportul final al ședinței despre proiectul pentru Alocări Interne.

Acum că se sfârșiseră discuțiile preliminare și târguielile cu Trish, Ultimii Patru – un senator și un membru din Camera Reprezentanților din fiecare partid – aveau să petreacă următoarele două zile rezolvând ultimele probleme, astfel încât proiectul să ajungă în plen, acordând prin urmare fonduri pentru toate ideile electorale strecurate în el.

— Avem cam vreo douăsprezece puncte ale celor din Cameră, dar

restul e cam ca de obicei, explică Dinah.

— Așadar toate proiectele noastre sunt acolo? întrebă Cordell.

Dinah dădu aprobator din cap, știind că el mereu își proteja mai întâi propriile proiecte. Tipic pentru Cardinali.

— Și le avem și pe cele pentru Watkins și Lorenson?

Din nou, Dinah dădu din cap. În calitate de membri ai Congresului, Watkins și Lorenson nu erau doar beneficiarii unor oficii de turism nou-nouțe pentru districtele lor, erau de asemenea și Cardinali în subcomitetele de Transport și de Energie și Apă. Acordându-le fonduri pentru cererile introduse în proiectul pentru Alocări Interne, Cordell lua garantat opt milioane de dolari pentru centura de pe digul Hoover și fonduri de două milioane de dolari pentru cercetarea asupra etanolului de la Arizona State University, care se întâmpla să se afle în districtul său.

— Singurul obstacol va consta în îmbunătățirile structurale aduse Casei Albe, explică Dinah. Apelbaum le-a respins și, sincer, nu prea contează, dar să se enerveze Casa Albă și…

— … o să ia la puricat proiectele noastre. O să am grijă de asta. Uitându-se la raport, Cordell întrebă: Cât i-ai oferit?

— Trei milioane și jumătate. Oamenii lui Apelbaum spun că o să accepte – vrea doar să se agite suficient de tare cât să îi apară numele în *USA Today*.

— Alții?

— Nimic important. Probabil că ar trebui să cedați în fața cererilor lui O'Donnell, cel din Oklahoma – i-am respins majoritatea cererilor, așa că asta îl va face să creadă că măcar are ceva. Avem, de asemenea, transferul acela de teren din Dakota de Sud – mina veche de aur; cred că a fost ultimul punct pe care l-a luat Matthew din tolba cu bunătăți.

Cordell dădu din cap, indicându-i lui Dinah că habar nu avea despre ce vorbea. Dar aducând vorba de mina de aur aici – și asociind-o cu numele lui Matthew –, știa că Cordell nu se va da de gol în timpul ședinței.

— Între timp, în legătură cu Matthew…

— Da?

— Părinții lui m-au rugat să vorbesc la înmormântarea lui.

Dinah făcu o pauză, dar asta a fost tot ce spuse șeful ei. Ca de obicei, știa ce însemna asta. Cei din personal știau întotdeauna.

— O să scriu un elogiu, domnule.

— Grozav. Asta ar fi grozav. Pentru că ați fost colegi de birou, m-am gândit că ai vrea să scrii prima variantă. Întorcându-se la raport, adăugă: Acum, în legătură cu chestia asta pe care o vrea Kutz pentru șoseaua Iditarod…

— Am marcat-o așa cum ați cerut, spuse Dinah, aranjându-și borseta și îndreptându-se spre ușă. Dacă are un P lângă, înseamnă „păstrează”; dacă are un R înseamnă „renunță”. Cu toate acestea, să fiu sinceră, a fost un an destul de ușor.

— Deci avem tot ce ne-am propus?

Chiar când era pe cale să părăsească biroul, Dinah se întoarse și zâmbi. Numai dinți.

— Avem totul și chiar mai mult, domnule.

Trecând prin zona de recepție a biroului șefului său, Dinah îl salută repede pe tânărul recepționer cu cămașa din denim și cravată, după care luă ultima bomboană cu cireșe Starburst din bomboniera de pe biroul lui.

— Tâmpiții aia de clasa a opta m-au curățat, explică recepționerul.

— Ar trebui să vezi ce se întâmplă când vin în vizită cei de la AARP[{27}].

Fără a încetini, străbătu zona de recepție, ieșind pe ușa din față și apoi în hol. Dar uitându-se în dreapta și în stânga pe holul alb din marmură, nu văzu persoana pe care o căuta – asta până când el apăru din spatele steagului Arizonei care se afla la ieșirea din biroul lui Cordell.

— Dinah? strigă Barry, punându-i mâna pe umăr.

— Ce… exclamă ea, întorcându-se. Nu mă mai speria așa!

— Scuze, spuse el, ținând-o de cot și urmând-o pe hol. Am terminat?

— Totul e gata.

— Cu adevărat gata?

— Crede-mă, tocmai ce am câștigat la Scrabble fără a mai fi nevoie de vreo vocală.

Niciunul nu mai spuse vreun cuvânt până când o luară după colț și intrară în liftul gol.

— Mulțumesc încă o dată că m-ai ajutat cu asta, începu Barry.

— Dacă e important pentru tine…

— Era, de fapt, important pentru Matthew. E singurul motiv pentru care m-am implicat.

— În orice caz, dacă e important pentru tine, e important și pentru mine, insistă Dinah în timp ce liftul se închise.

Măturând aerul cu bastonul, Barry se uită în jur, ascultând.

— Suntem singuri, nu?

— Așa e, spuse ea, apropiindu-se.

Barry se întinse din nou spre umărul ei, de data asta atingându-i ușor marginile de la breteaua sutienului.

— Atunci lasă-mă să îți mulțumesc cum trebuie, adăugă el în timp ce liftul se zgudui puțin, coborând spre subsol.

Strecurându-și mâna pe ceafa ei și prin părul ei blond scurt, se aplecă și îi dădu un sărut prelung și apăsat.

58.

– Ultimul anunț pentru zborul 1168 Northwest Airlines spre Minneapolis-St Paul, anunță o voce de femeie pe terminalul aeroportului Rapid City. Toți pasagerii cu bilete sunt rugați să se îmbarce.

Închizând difuzorul, însoțitorul de la poarta terminalului se întoarse spre Janos, verificându-i biletul și permisul de conducere. „Robert Franklin.”

— Să aveți o zi frumoasă, domnule Franklin.

Janos ridică privirea, însă doar pentru că telefonul mobil începuse să îi vibreze în buzunar. Când scoase telefonul, însoțitorul zâmbi și spuse:

— Sper că este un telefon scurt, trebuie să decolăm…

Aruncându-i însoțitorului o privire urâtă, se îndreptă spre culoarul de acces spre avion. Concentrându-și atenția asupra telefonului, nici nu trebui să verifice numărul apelantului ca să știe cine era.

— Ai idee cât m-a costat stângăcia ta? întrebă Sauls la telefon.

Vocea îi era mai calmă decât o auzise vreodată Janos, ceea ce însemna că era chiar mai rău decât credea.

— Nu acum, avertiză Janos.

— Ne-a aruncat tehnicianul în sferă. Șaizeci și patru de tuburi de fotomultiplicator distruse complet. Știi cât costă fiecare dintre ele? Numai componentele vin din Anglia, Franța și Japonia – după care trebuie să fie asamblate, testate, încărcate și reasamblate în condiții de cameră izolată. Acum trebuie să refacem șaizeci și patru de bucăți, la naiba!

— Ai terminat?

— Nu cred că m-ai auzit. Ai dat-o în bară, Janos.

— O să mă ocup de asta.

Sauls tăcu.

— Asta e a treia oară când spui asta, mârâi el într-un final. Dar o să îți promit ceva chiar acum, Janos, dacă nu te ocupi de asta în

curând, o să angajăm pe cineva să aibă grijă de tine.

Cu un clic ușor, telefonul se închise.

— Bine ați venit, spuse o însoțitoare de bord în timp ce Janos urca.

Ignorând-o, se duse direct spre scaunul său de la clasa întâi și se uită pe geamul oval la pista din beton. Devenise cam neglijent în ultima vreme. De la incidentul cu primul zbor, până la al doilea lift – trebuia să le anticipeze. Era regula de bază a urmăririi: acoperă fiecare ieșire. Desigur, îl subestimase pe Harris – chiar și cu Viv, care îl încetinea, și în ciuda panicii care sigur îl cuprinsese, reușise totuși cumva să planifice câteva mișcări în avans. Fără nicio îndoială, toți acei ani în Senat i-au fost de ajutor. Dar după cum știa Janos, toată treaba asta era mult mai serioasă decât politica. Sprijinindu-se de tetieră și izolându-se în huruitul motoarelor, Janos își închise ochii și cercetă o dată, în minte, toate piesele de pe tablă. E timpul să revenim la piesele de bază. Fără nicio îndoială, Harris juca foarte bine șah, dar chiar și maeștrii știu că nu există joc perfect.

59.

– Tati pleacă la muncă acum, îi strigă Lowell Nash fiicei sale de patru ani în dimineața zilei următoare.

Uitându-se la televizor, ea nu-i răspunse.

În calitate de vice-procuror general, Lowell nu era obișnuit să fie ignorat, dar când venea vorba de familie… familia era o poveste cu totul și cu totul diferită. Nu se putu abține să nu râdă.

— Spune-i la revedere lui tati, adăugă soția lui Lowell din sufrageria casei lor din Bathesda, Maryland.

Fără a-și lua ochii de la caseta video cu *Sesame Street,* Cassie Nash își supse vârful uneia din codițele împletite și îi făcu cu mâna tatălui ei.

— Pa, Elmo…[{28}]

Lowell zâmbi și îi făcu cu mâna soției. La evenimentele formale, colegii săi de la Departamentul de Justiție îl numeau generalul adjunct Nash – muncise douăzeci și cinci de ani ca să obțină acest titlu – însă de când fiica lui aflase că vocea lui Elmo era făcută de un bărbat negru, înalt, care semăna cu tatăl ei („Prietenul cel mai bun al lui Elmo”, conform lui Cassie), numele Lowell fusese schimbat. *Elmo* era mai grozav decât general adjunct.

Părăsind casa la câteva minute după ora șapte dimineața, Lowell încuie ușa, apăsă pe clanță și o verifică de trei ori. Deasupra, cerul era gri, soarele ascuns în spatele norilor. Fără nicio îndoială, urma să vină ploaia.

Când ajunse pe aleea de lângă clădirea veche din stuc cu arhitectură colonială, zâmbetul îi pierise deja, dar ritualul era același. Așa cum făcuse în fiecare zi în ultima săptămână, verifică fiecare tufiș, copac și arbust pe care le vedea. Se uită la mașinile parcate pe stradă. Și, ceea ce era mai important, în timp ce apăsa butonul și debloca ușile de la Audiul său argintiu, își verifica și propriul scaun. Fisura în formă de fulger era încă proaspătă pe geamul lateral, dar Janos dispăruse. Deocamdată.

Pornind mașina și înaintând pe Underwood Street, Lowell scană

restul străzii, inclusiv acoperișurile caselor din apropiere. Din ziua în care absolvise Școala de Drept Columbia, fusese mereu atent cu viața sa profesională. Menajera avea contract, îi spunea contabilului să nu fie lacom cu taxele lui și, într-un oraș în care lucrurile se dădeau gratis, avea grijă să facă public fiecare cadou pe care îl primea de la lobby-iști. Fără droguri… fără băutură în exces… fără nimic prostesc la niciunul dintre evenimentele sociale la care participase de-a lungul anilor. Păcat că nu se putea spune același lucru și despre soția lui. Fusese o noapte stupidă, chiar și având în vedere că era doar o puștoaică la facultate. Băuse cam mult… cu un taxi ar fi durat prea mult să ajungă… Dacă se urca la volan, ar fi ajuns acasă în câteva minute, și nu într-o oră.

În final, un băiat ajunsese paralizat. Mașina îl lovise atât de tare încât îi distrusese pelvisul. Câteva decizii rapide și manevre legale scumpe, și avocații îi șterseseră cazierul. Dar cumva, Janos îl găsise. URMĂTORUL COLIN POWELL? era titlul din *Legal Times*. „Nu dacă asta iese la iveală”, îl amenințase Janos în prima seară când își făcuse apariția.

Lui Lowell nu-i păsa. Și nu-i era frică să îi spună lui Janos. Nu ajunsese al doilea din Justiție fugind și ascunzându-se la fiecare amenințare. Mai devreme sau mai târziu, informațiile despre soția sa vor fi ieșit la iveală – așa că dacă era mai devreme, ei bine… Nu putea să accepte ca Harris să pățească ceva din cauza asta.

Atunci începuse Janos să apară la grădinița unde învăța fiica lui Lowell. Și la locul de joacă unde o duceau în week-end. Lowell îl văzuse imediat. Fără a face ceva ilegal, pur și simplu stătea acolo, cu acei ochi întunecați, care te bântuie. Pentru Lowell, aceea fusese ultima picătură. Știa asta foarte bine – cu familia era cu totul și cu totul altă poveste.

Janos nu-i cerea prea mult: să îl informeze când suna Harris și să nu se bage.

Lowell se gândise că va fi ușor, dar fusese mai greu decât își putuse imagina. În fiecare noapte, se foia tot mai mult. Noaptea trecută rămăsese treaz așa mult, încât auzise când ziarul aterizase pe pragul casei sale la ora cinci dimineață. Virând spre Connecticut Avenue și îndreptându-se în centru, abia putea ține mașina dreaptă

pe șosea. O picătură de apă îi stropi parbrizul. Apoi alta. Începea să plouă, dar Lowell nici nu observă.

Fără nicio îndoială, Lowell fusese atent. Atent cu banii săi… cu cariera… și cu viitorul său. Dar acum, în timp ce picăturile de ploaie îi împroșcau parbrizul, își dădu cu adevărat seama că între „atent” și „laș” era o linie fină. Pe la stânga lui, trecu un Acura bleumarin. Lowell întoarse ușor capul să-l urmărească, dar singurul lucru pe care îl vedea era crăpătura din geam. Se uită înapoi la șosea, dar imaginea nu voia să-i dispară.

Elmo era mai grozav decât general adjunct, își reaminti el – dar cu cât se gândea mai mult, cu atât nu putea să stea așa, cu mâinile în sân. Luând telefonul, formă numărul de la biroul său.

— Biroul vice-procurorului general. Aici William Joseph Williams, răspunse o voce de bărbat.

În timpul interviului pentru slujbă, William spusese că mama lui alesese acest nume pentru că suna a nume de președinte. Acum era asistentul lui Lowell.

— William, eu sunt. Am nevoie de o favoare.

— Desigur, spuneți.

— În sertarul din stânga sus, sunt niște amprente pe care le-am luat de pe mașina mea săptămâna trecută.

— Copiii care ți-au spart geamul, nu? Am crezut că le-ai verificat deja!

— Mă hotărâsem să nu o fac, spuse Lowell.

— Și acum?

— M-am răzgândit. Introdu-le în sistem; scanează-le – în fiecare bază de date care există, chiar și externă, spuse Lowell în timp ce porni ștergătoarele de parbriz. Și spune-i lui Pilchick că voi avea nevoie să mi se supravegheze familia.

— Ce se întâmplă, Lowell?

— Nu știu, spuse el, uitându-se drept în față, la șoseaua alunecoasă. Depinde ce aflăm.

60.

– Harris, mai încet, imploră Viv, alergând în spatele meu în timp ce traversez First Street și îmi șterg ploaia de pe față. Harris, cu tine vorbesc…!

Abia o aud în timp ce trec printr-o băltoacă, spre clădirea din cărămidă, cu patru etaje, din față.

— Ce-ai spus tu când am aterizat noaptea trecută? Să fim calmi, nu? Parcă ăsta era planul? strigă Viv.

— Acum *sunt* calm.

— Nu *ești* calm! mă contrazice ea, sperând să mă împiedice să fac ceva prostesc.

Chiar dacă nu o ascult, mă bucur își folosește capul.

Deschid ușile din sticlă și mă năpustesc în clădire. E doar puțin peste ora șapte. Tura de dimineață a serviciului de securitate nu a început încă. Barb nu a ajuns.

— Vă pot ajuta? întreabă un gardian cu cicatrice de la acnee.

— Lucrez aici, insist eu suficient de convingător cât să nu mă întrebe de două ori.

Se uită la Viv.

— Mă bucur să vă văd din nou, adaugă ea, fără a încetini.

Nu l-a mai văzut în viața ei. Îi face și el cu mâna. Sunt impresionat, se descurcă tot mai bine în fiecare zi.

Până când ajungem la lift, Viv e gata să îmi smulgă mâna din umăr. Partea bună e că este suficient de deșteaptă să aștepte până când se închid ușile.

— Nici n-ar trebui să fim aici, spune ea în timp ce acestea se închid în final și liftul se zguduie, pornind în sus.

— Viv, nici să nu aud.

Azi-dimineață mi-am luat un costum nou din vestiarul de la sala de sport. Noaptea trecută, după ce ne-am aruncat cămășile în mașina de spălat a avionului și am făcut amândoi câte un duș de jumătate de oră, ne-am petrecut întregul zbor folosind telefoanele prin satelit pentru a-i găsi pe cei de la Fundația Națională de Știință.

Din cauza fusurilor orare, n-am putut contacta direct pe niciunul dintre oamenii lor de știință, însă datorită unei secretare speriate și a promisiunii că îl vom aduce chiar pe domnul congresmen, am reușit să stabilim o întâlnire.

— La prima oră, îmi amintește ea pentru a cincea oară.

FNS[{29}] poate aștepta. Acum asta e mai important.

În timp ce ușile se deschid la etajul trei, mă reped pe lângă picturile moderne din hol și mă îndrept spre ușa cu geam mat și tastatură numerică. Cât de repede pot, apăs codul de patru cifre, deschid ușa și îmi croiesc drum prin labirintul de cubiculumuri și birouri de pe holul interior.

E încă prea devreme ca personalul auxiliar să fie aici, așa încât tot locul e tăcut. Sună un telefon undeva în depărtare. În unul sau două birouri, oamenii își beau cafeaua. În afară de asta, singurele sunete pe care le aud sunt propriile ghete lovind podeaua. Răpăitul accelerează cu cât alergăm mai repede.

— Ești sigur că știi măcar unde…?

La doi pași dincolo de poza alb-negru a Casei Albe, o iau la dreapta direct spre un birou deschis. Pe masa neagră, lăcuită, se află o tastatură Braille, fără mouse. N-ai nevoie de mouse când ești orb. Se mai vede și un scanner cu rezoluție înaltă, care îi transformă e-mailul în text, după care este citit de către computer. Dacă ar mai încăpea vreo îndoială, diploma Duke de pe perete îmi spune că am nimerit bine. Barry W. Holcomb. Unde naiba ești, Barry?

Nu era acasă când l-am căutat noaptea trecută – în timpul zilei, colindă prin Capitoliu. Ne-am petrecut ultimele ore ascunzându-ne într-un motel la câteva străzi distanță, dar m-am gândit că dacă venim suficient de devreme aici…

— De ce nu îi dai telefon să îl întrebi dacă puteți să vă întâlniți? întreabă Viv.

— Și să îi spun unde sunt?

— Dar să venim aici… Harris, e prostesc! Dacă lucrează cu Janos, pot să…

— Janos nu e aici.

— Cum poți fi așa sigur?

— Chiar din cauza a ceea ce ai spus tu: că e prea prostesc să fim

aici.

După privirea ei, este nelămurită.

— Despre ce vorbești?

Se aud niște păcănituri în spatele nostru. Mă întorc chiar în momentul în care el intră pe ușă.

— Harris? întreabă Barry. Tu ești?

61.

– Ticălos ordinar…! țip eu, înaintând spre el.

Barry mă aude cum vin și încearcă instinctiv să se ferească, însă e prea târziu. L-am ajuns deja, îmbrâncindu-l în umăr și forțându-l să dea înapoi.

— E… ești nebun? întreabă Barry.

— Erau prietenii noștri! Îl cunoșteai pe Matthew din facultate! îi reproșez eu. Și pe Pasternak… el te-a primit când nimeni nu voia să te angajeze!

— Despre ce vorbești?

— De asta s-a întâmplat? Vreo afacere care a mers prost cu Pasternak? Sau pur și simplu nu te-a făcut partener, iar aceasta a fost încercarea ta să te răzbuni?

Îl îmbrâncesc din nou, iar el se împleticește, dezechilibrându-se. Se chinuie să ajungă la biroul său și se lovește cu gamba de coșul de gunoi, care se clatină căzând pe podea.

— Harris! țipă Viv.

Este îngrijorată pentru că el e orb. Mie nu-mi pasă.

— Cu cât te-au plătit? strig eu, stând chiar în spatele lui.

— Harris, te rog… mă imploră el, căutându-și echilibrul.

— A meritat? Ai obținut tot ce ai vrut?!

— Harris, n-aș fi făcut niciodată ceva să-i rănească.

— Atunci de ce era numele tău acolo? întreb eu.

— Ce?

— Numele tău, Barry! De ce era acolo?

— Acolo unde?

— În formularul de înștiințare pentru lobby al companiei Wendell Mining! explodez, îmbrâncindu-l din nou.

Împleticindu-se, Barry se izbește de perete. Diploma se prăbușește pe podea și se sparge.

Agățat de perete, se lipește cu spatele de el și îi pipăie încet suprafața, căutându-și echilibrul. Încet, își ridică bărbia și mă înfruntă.

— Crezi că am fost eu? întreabă el.

— Numele tău e acolo, Barry!

— Numele meu este pe fiecare, la fiecare client din birou. Asta înseamnă să fii ultimul din lanțul trofic.

— Despre ce vorbești?

— Să completezi aceste formulare este muncă de jos, Harris. Toate aceste formulare sunt făcute de personalul auxiliar. Însă de când am fost amendați cu zece mii de dolari pentru că un partener nu și l-a completat pe-al său acum câțiva ani, s-au hotărât să pună pe cineva să se ocupe de asta. Unii sunt din comitetul de recrutare… alții se ocupă de profiturile asociaților și de politica de personal. Eu strâng toate formularele de înștiințare și îmi pun o semnătură de autorizare în josul paginii. Norocul meu!

Mă opresc și îi cercetez ochii. Unul din ei este din sticlă; celălalt este încețoșat, dar fixat asupra mea.

— Vrei să spui că Wendell Mining nu e clientul tău?

— În niciun caz.

— Dar de fiecare dată când te-am sunat, erai cu Dinah…

— De ce să nu fiu? E iubita mea.

— Ce?

— Iubită. Îți mai aduci aminte ce e aia o iubită, nu? Se întoarce spre Viv. Cine mai e aici cu tine?

— O prietenă… doar o prietenă, spun eu. Te întâlnești cu Dinah?

— Abia am început, mai puțin de două săptămâni. Dar nu poți spune nimic…

— De ce nu ne-ai spus?

— Glumești? Un lobby-ist care iese cu șefa de la Alocări? Ea trebuie să judece fiecare proiect în funcție de merite… Dacă asta se află, Harris, ne-ar da la gazeta de perete doar ca să se distreze. Reputația ei… ar fi distrusă.

— Cum ai putut să nu îmi spui mie? Sau lui Matthew?

— N-am vrut să spun nimic, mai ales lui Matthew. Știi câte prostii mi-ar fi zis… Dinah îi face praf… Dinah îi face praf biluțele în fiecare zi.

— Nu, nu-mi vine să cred că ieșiți împreună.

— Ce? Acum nu pot fi și eu fericit?

Chiar și acum, asta e tot ce observă. Imagini încețoșate.

— Deci ajutorul pe care l-ai oferit celor de la Wendell…

— Dinah a spus că era unul dintre ultimele lucruri pentru care se străduia Matthew – eu doar… eu m-am gândit doar că ar fi frumos să îi îndeplinesc ultima dorință.

Mă uit la Barry. Ochiul încețoșat nu s-a mișcat, dar citesc totul în cuta plină de durere dintre sprâncenele lui. I se vede tristețea pe față.

— Îți jur, Harris, nu sunt clienții mei.

— Atunci ai cui sunt? întreabă Viv.

— De ce ești așa disperat să…?

— Răspunde la întrebare, îi cer eu.

— Wendell Mining? întreabă Barry. Sunt la noi de un an doar, însă din câte știu, au lucrat cu o singură persoană – Pasternak.

62.

– … Wendell Mining lucrau cu *Pasternak*? întreb eu.

Cuvintele mă lovesc în burtă ca o ghiulea. Dacă Pasternak era băgat în afacerea asta de la început…

— A știut în tot acest timp, șoptesc eu.

— A știut ce? întreabă Barry.

— Stai așa, intervine Viv. Crezi că ți-a înscenat asta?

— Poate… Nu știu…

— Despre ce vorbiți? insistă Barry.

Mă întorc spre Viv. Barry nu ne poate vedea. Îmi scutur capul. „Nu spune niciun cuvânt.”

— Harris, ce se întâmplă? întreabă Barry. Ce să îți însceneze?

Tot învârtindu-mă, mă uit prin ușa lui Barry la restul biroului. E încă gol, dar nu va mai fi multă vreme. Viv se mai uită o dată la mine. E gata să plece de acolo. Nu pot spune că nu sunt de acord. Totuși, am lucrat suficient la Capitol Hill ca să știu că nu pot face acuzații decât dacă pot dovedi că sunt adevărate.

— Ar trebui să plecăm, spune Viv. Acum.

Clatin din cap. Nu până când nu strângem niște dovezi.

— Barry, unde își ține firma registrele contabile? întreb eu.

Viv e gata să spună ceva, dar se întrerupe. Își dă seama ce vreau să fac.

— Ce? întreabă Barry.

— Registre contabile… foi de pontaj… orice mi-ar dovedi că Pasternak lucra cu Wendell.

— De ce ai…?

— Barry, ascultă-mă – nu cred că Matthew a fost lovit de mașină accidental. Acum, te rog… nu mai avem timp… unde sunt registrele?

Barry a înlemnit. Își înclină ușor capul, ascultând frica din vocea mea.

— S… sunt on-line, mormăie el.

— Ni le poți aduce?

— Harris, ar trebui să sun la…

— Adu-ni-le, Barry. Te rog.

Cu mâinile în aer, încearcă să își găsească scaunul. În timp ce se așază, își îndreptă mâinile spre tastatură, care arată exact ca una normală, cu excepția benzii de cinci centimetri aflată dedesubtul tastei de spațiu, pe toată lungimea tastaturii. Datorită celor o sută și ceva de puncte de mărimea unui ac care ies în relief de pe acea bandă, el le poate pipăi cu degetele și poate citi ce e pe ecran. Bineînțeles, poate folosi și vocea computerului.

— JAWS pentru Windows este pregătit, se aude în boxe o voce computerizată de femeie.

Îmi aduc aminte din facultate de programul care citea ce era pe ecran. Calculatorul citește tot ce apare pe ecran. Partea bună e că poți alege vocea. Paul este bărbatul, Shelley femeia. Când Barry a obținut prima oară programul, ne jucam cu intensitatea și viteza ca să o facem să sune a femeie ușoară. Dar am crescut cu toții. Acum vocea nu este diferită de cea a unei secretare-robot.

— Numele utilizatorului? Editare, întreabă calculatorul.

Barry își scrie parola și apasă pe „Enter”.

— Desktop, anunță calculatorul.

Dacă monitorul lui Barry ar fi pornit, i-am vedea și desktopul, dar este închis, pentru că nu are nevoie de el.

Tastând de câteva ori, se activează meniurile care îl duc unde are nevoie. „Bara de meniu. Meniul activat.” În cele din urmă, apasă pe litera *F*.

— Facturi, spune calculatorul. Folosiți F4 pentru a mări ferestrele.

Stau în spatele lui Barry, uitându-mă peste umărul lui. Viv stă lângă ușă, cu ochii pe hol.

— Ieșire din bara de meniu. Căutați după… Barry apasă tasta „Tab”. Numele companiei? Editare, întreabă calculatorul.

Tastează cuvintele „Wendell Mining”. Când apasă pe bara de spațiu, calculatorul anunță orice cuvânt pe care îl tastează, dar degetele i se mișcă așa repede, încât iese „Wen-Mining”. Calculatorul țiuie, ca și cum ceva nu e în regulă.

— Clientul n-a fost găsit, spune calculatorul. Căutare nouă?

Editare.

— Ce se întâmplă? întreabă Viv.

— Încearcă doar Wendell, adaug eu.

— Wendell, repetă calculatorul în timp ce tastează cuvântul și apasă pe „Enter”. Se aude un nou țiuit. Clientul n-a fost găsit. Căutare nouă? Editare.

— N-are niciun sens, spune Barry.

Mâinile nici nu i se mai văd, atât de rapid se mișcă.

Vocea feminină nu poate să țină pasul cu el.

— No – Sis – Wen – Min – Căutare prin baza de date…

Își extinde căutarea. Mă holbez la ecranul calculatorului chiar dacă e negru în întregime. E mai bine decât să o văd pe Viv cum se panichează lângă ușă.

— Harris, mai ești acolo? întreabă Barry.

— Chiar aici, răspund eu în timp ce calculatorul bâzâie.

— Clientul n-a fost găsit în sistem, răspunde vocea mecanică.

Barry rescrie numele.

— Clientul n-a fost găsit în sistem.

— Care e problema? întreb eu.

— Așteaptă o secundă.

Barry apasă pe W, apoi pe săgeată în jos.

— Waryn Enterprises, spune calculatorul. Washington Mutual… Washington Post… Weiner & Robinson…

Caută în ordine alfabetică.

— Wong Pharmaceuticals… Wilmington Trust… Xerox… Zuckerman International… Sfârșitul arhivei, spune calculatorul într-un final.

— Glumești? spune Barry, căutând încă.

— Unde sunt? întreb eu.

Barry mai apasă pe tastatură o dată.

— Sfârșitul arhivei.

— Nu înțeleg, spune Barry.

Mâinile i se mișcă mai repede decât oricând.

— Complet – Sis – Căutare…

— Barry, ce naiba se întâmplă?

— Eroare de căutare, întrerupe vocea mecanică feminină. Numele

clientului nu este în sistem.

Mă uit la ecranul gol; ochii lui Barry sunt îndreptați spre tastatură.

— Nu mai sunt. Wendell Mining nu mai există.

— Ce tot spui? Cum pot să dispară?

— Aici nu e.

— Poate a uitat cineva să îi introducă.

— *Deja* fusese introdus. Am verificat eu însumi când m-am ocupat de formulare pentru lobby-işti.

— Însă dacă nu e aici acum…

— Cineva l-a scos… sau a șters fișierul, spune Barry. Am verificat fiecare variantă de scriere a lui Wendell… am trecut prin toată baza de date. E ca și cum nu ar fi fost niciodată clienții noștri.

— 'Neața… îi spune lui Viv un bărbat scund într-un costum cu dungi scump în timp ce trece pe lângă ușa biroului lui Barry.

Ea se întoarce în direcția mea. Oamenii încep să sosească.

— Harris, cu cât stăm mai mult aici…

— E în regulă, îi spun lui Viv.

Ochii îmi rămân la Barry.

— Dar copiile? Mai există ceva care să arate că Pasternak a lucrat cu Wendell?

Barry a fost orb de când îl știu. Recunoaște însă panica atunci când o aude.

— C… cred că există niște dosare de client ale lui Pasternak…

Un țârâit puternic străpunge aerul. Toți trei tresărim la intensitatea sunetului.

— Ce naiba…?

— Alarmă de incendiu! strigă Viv.

Mai așteptăm câteva secunde în speranța că poate se oprește, dar n-avem noi acest noroc.

Eu și Viv schimbăm din nou priviri. Alarma continuă să urle. Dacă Janos este aici, aceasta e o modalitate perfectă de a goli clădirea.

— Harris, te rog… imploră ea.

Scutur din cap. Nu încă.

— Pasternak își mai ține dosarele în birou? țip eu către Barry în

acest vacarm.

— Da… de ce?

Asta e tot ce vreau.

— Hai să mergem, îi strig lui Viv, scoțând-o pe hol.

— Așteaptă…! spune Barry, țâșnind din scaunul lui și urmărindu-ne.

— Continuă să mergi, îi spun lui Viv, care e cu câțiva pași în fața mea.

Dacă Barry nu e implicat, ultimul lucru pe care îl vreau e să îl bag și pe el în asta.

În timp ce Barry ajunge pe hol, mă uit în spate să mă asigur că e bine. Bărbatul scund în costumul în dungi vine să îl ajute să iasă. Barry îl îndepărtează, grăbindu-se după noi.

— Harris, așteaptă!

E mai rapid decât credeam.

— Ah, la naiba! strigă Viv în timp ce luăm colțul.

Făcându-ne loc spre lifturi, vedem că aceasta nu e doar o simulare.

Ușile tuturor celor trei lifturi sunt închise, dar acum un cor de alarme ale lifturilor sunt în competiție cu alarma principală de incendiu. Un bărbat de vârstă mijlocie deschide cu forță ușa de urgență din metal spre scări, și o fâșie de fum gri-închis intră plutind în hol. Mirosul ne lămurește, dacă era nevoie. Ceva arde, în mod evident.

Viv se uită în spate, peste umăr.

— Doar nu crezi că Janos…

— Haide, insist eu, trecând în goană pe lângă ea.

Țâșnesc spre ușa deschisă către scări, însă, în loc să o iau în jos, mă duc sus, spre sursa fumului.

— Ce faci? strigă Viv.

Cunoaște răspunsul. Nu plec fără arhivele lui Pasternak.

— Harris, eu nu mai fac asta…

O femeie în vârstă, cu părul vopsit, negru ca smoala, și ochelari de citit prinși cu un șiret coboară de pe scări de la etajul patru. Nu aleargă. Indiferent ce arde acolo, e mai mult fum decât pericol.

Simt cum cineva mă trage tare de cămașă din spate.

— De unde știi că nu e o capcană? întreabă Viv.

Tac din nou, desprinzându-mă de Viv și continuând să urc scările. Gândul că Pasternak lucra împotriva noastră… De asta l-au omorât? Era deja implicat? Oricare ar fi răspunsul, trebuie să știu.

Sărind câte două trepte deodată, ajung repede sus, unde mă strecor printre doi lobby-iști care se pregătesc și ei să coboare.

— Bună, Harris, strigă unul, râzând prietenește. Vrei să luăm micul dejun?

E ireal. Chiar și la un incendiu, lobby-iștii nu se pot abține să nu facă politică.

Mergând în zigzag pe hol, mă îndrept spre biroul lui Pasternak și urmăresc fumul, ajuns acum un nor gros, întunecat, care inundă holul. Clipesc cât de repede pot, dar îmi ard ochii. Cu toate astea, vin aici de ani întregi. Aș putea să mă descurc și pe întuneric beznă.

Luând la dreapta ultimul colț, se aude un trosnet. Un val de căldură mă izbește puternic în față, dar nici pe departe așa de puternic precum mâna care se întinde și mă apucă de braț. Abia îl văd prin fum.

— Ați luat-o în direcția greșită, insistă o voce gravă.

Îmi smucesc mâna într-o parte, eliberându-mă repede. Pumnul îl țin încleștat, gata să dau prima lovitură.

— Domnule, această zonă este închisă. Vă rog să coborâți scările, spune el, încercând să acopere alarma stridentă.

Pe piept are o insignă aurie-albastră pe care scrie „*Pază*”. E doar un gardian.

— Domnule, ați auzit ce am spus?

Încuviințez din cap și abia dacă îi dau atenție. Sunt prea ocupat să mă uit peste umărul lui la sursa fumului. În față, pe hol… prin ușa groasă din stejar… știam eu… știam din momentul în care a pornit alarma. O flacără mică izbucnește în aer, atingând tavanul din biroul lui Pasternak. Biroul lui… scaunul din piele… pozele prezidențiale de pe perete – toate au luat foc. Nu mă opresc. Dacă fișetul cu documente este protejat împotriva incendiilor, pot încă să…

— Domnule, trebuie să ieșiți din clădire, insistă gardianul.

— Trebuie să intru acolo! strig eu, încercând să trec pe lângă el.

— *Domnule*! insistă bărbatul.

Își întinde mâna, blocându-mi drumul și ținându-mă de piept. Este cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât mine și cu peste patruzeci și cinci de kilograme mai greu. Eu nu cedez, și nici el. În timp ce îl dau la o parte, mă ciupește de gât și îmi rotește pielea fără milă. Durerea e așa de puternică, încât aproape cad în genunchi.

— Domnule, mă ascultați?

— Do… dosarele…

— Nu vă puteți duce acolo, domnule. Nu vedeți ce se întâmplă?

Se aude o bufnitură puternică. Pe hol, ușa din stejar a biroului lui Pasternak se prăbușește, dezvăluind fișetele aliniate de-a lungul peretelui. Trei fișete înalte stau unul lângă altul. După cum arată, toate sunt ignifuge. Problema e că toate au sertarele deschise.

Foile dinăuntru pârâie și ard, înnegrite, de nerecunoscut. La fiecare câteva secunde, un trosnet brusc aruncă resturi pârlite care fac tumbe prin aer. Abia pot respira din cauza fumului. Lumea se încețoșează în spatele flăcărilor. Tot ce a mai rămas e cenușa.

— S-au dus, domnule, spune gardianul. Acum, vă rog… coborâți scările.

Eu tot nu mă mișc. În depărtare, aud orchestra de sirene ale pompierilor. Ambulanțele și pompierii sunt pe drum. Poliția nu va întârzia nici ea.

Gardianul se întinde să mă redirecționeze. Atunci simt o mână ușoară pe spate.

— Doamnă… spune gardianul.

În spatele meu, Viv se uită la fișetele în flăcări din biroul lui Pasternak. Sirenele devin tot mai puternice.

— Haide, îmi spune ea.

Corpul meu se află încă în stare de șoc și, în timp ce mă întorc cu fața la ea, își dă seama într-o clipă. Pasternak a fost mentorul meu; îl cunoșteam din primele zile la Capitol Hill.

— Poate nu e ceea ce crezi tu, spune ea, trăgându-mă înapoi pe hol, spre scări.

Lacrimile îmi curg pe față. Și îmi spun că sunt de la fum. Sirenele continuă să urle în depărtare. După sunetul lor, cred că sunt chiar în fața clădirii. Trăgându-mă cu putere, Viv mă târăște în ceața gri,

întunecată. Încerc să alerg, dar e deja prea greu. Nu mai văd deloc. Picioarele parcă îmi sunt din jeleu. Nu mai pot. Fuga mi se transformă în mers greoi.

— Ce faci? întreabă Viv.

Abia o pot privi.

— Îmi pare rău, Viv…

— Ce? Acum te dai pur și simplu bătut?

— Am spus că îmi pare rău.

— Nu e de ajuns! Crezi că asta te absolvă de vină? Tu m-ai băgat în asta, Harris – tu și prietenul tău prost, cu egoismul lui de genul Eu-stăpânesc-lumea-deci-hai-să-ne-jucăm-cu-ea! *Tu* ești motivul pentru care eu fug să îmi salvez viața, și port aceeași lenjerie intimă de trei zile, și plâng toată noaptea întrebându-mă dacă psihopatul ăsta va fi lângă mine când voi deschide ochii dimineața. Îmi pare rău că mentorul tău te-a trădat și că ți-a rămas doar existența la Capitol Hill, dar eu am întreaga viață înaintea mea și o vreau înapoi! Acum! Deci mișcă-ți fundul și să plecăm de aici. Trebuie să aflăm ce naiba am văzut în laboratorul din mină, și chiar acum avem o întâlnire cu un om de știință la care mă faci să întârzii!

Uluit de această izbucnire, abia mă pot mișca.

— Chiar ai plâns toată noaptea? întreb eu într-un final.

Viv mă țintuiește cu o privire întunecată care îmi oferă și răspunsul. Ochii căprui îi strălucesc prin fum.

— Nu.

— Viv, știi că nu aș…

— Nici nu vreau să aud.

— Dar eu…

— Ai făcut-o, Harris. Ai făcut-o și gata. Acum vrei s-o îndrepți sau nu?

În afara clădirii, cineva strigă instrucțiuni de siguranță printr-un megafon. Poliția a ajuns. Dacă vreau să renunț, acesta e momentul.

Viv se îndreaptă spre hol, eu rămân pe loc.

— La revedere, Harris! strigă ea.

Cuvintele mă înțeapă în timp ce le rostește. Când am rugat-o prima oară să mă ajute, i-am promis că nu va păți nimic. Așa cum i-am promis și lui Matthew că jocul era o distracție inofensivă. Și cum

i-am promis lui Pasternak, când l-am cunoscut, că voi fi cea mai onestă persoană pe care o va angaja vreodată. Toate acele cuvinte… când le-am spus prima oară… am spus adevărul gol-goluț – dar, fără nicio îndoială, acele cuvinte au fost mereu pentru mine. Eu. Eu, eu, eu. E cea mai ușoară cale să te pierzi la Capitol Hill – chiar în propria imagine de sine. Dar privind-o pe Viv cum dispare în fum, e timpul să nu mă mai uit în oglindă și să îmi direcționez atenția în altă parte.

— Stai! strig eu, alergând după ea și plonjând în fum. Nu pe aici.

Se oprește puțin, nu zâmbește și nici nu îmi face sarcina mai ușoară. Nici n-ar trebui.

Era nevoie de o fată de șaptesprezece ani ca să mă trateze ca un adult.

63.

– Care-i situația? îl întrebă Lowell pe asistentul său în timp ce intră în biroul său de la etajul patru din clădirea Departamentului de Justiție de pe Pennsylvania Avenue.

— Cum să îți spun, începu William, dându-și părul șaten, dezordonat de pe fața copilărească, dolofană. Nu e Moș Crăciun, iepurașul de Paște, vreo majoretă care ți-a plăcut în liceu, programul de pensionare a ajuns să fie hârtie igienică, nu te-ai căsătorit cu regina balului, fiica ta a rămas însărcinată cu un adevărat ticălos și – știi panorama aceea frumoasă pe care o ai spre Monumentul lui Washington? întrebă William, arătând peste umărul lui Lowell spre fereastra din apropiere. O să pictăm monumentul cu negru și îl înlocuim cu artă modernă.

— Ai spus artă modernă?

— Nu glumesc, spuse William. Iar astea sunt veștile bune.

— Chiar așa rău e? întrebă Lowell, arătând spre dosarul roșu din mâinile asistentului său.

În fața biroului lui Lowell și vizavi de sala de ședințe adiacentă, două recepționere răspundeau la telefon și îi stabileau programul. William, pe de altă parte, stătea chiar la ușa lui Lowell. Titlul lui era „asistent confidențial”, ceea ce însemna că avea mână liberă să se ocupe de cele mai importante probleme profesionale – și, după trei ani cu Lowell, și de cele personale.

— Pe o scară de la unu la zece, este Watergate, spuse William.

Lowell se chinui să râdă. Încerca să pară că o ia ușor, însă dosarul roșu îi spunea deja că lucrurile se înrăutățesc. Roșu însemna FBI.

— Amprentele îi aparțin lui Robert Franklin din Hoboken, New Jersey, începu William, citind din dosar.

Lowell se strâmbă, întrebându-se dacă numele Janos era fals.

— Deci are cazier? întrebă el.

— Nu, nu.

— Atunci cum de au amprentele lui?

— Le au din interior.

— Nu înțeleg.

— De la unitatea de personal, explică William. Se pare că tipul a aplicat pentru o slujbă acum câțiva ani.

— Glumești, nu?

— Nu, nu. A aplicat.

— La FBI?

— La FBI, confirmă William.

— Și de ce nu l-au angajat?

— Nu se știe. Asta e prea mult pentru mine. Însă când am cerut un indiciu, colegul meu de acolo mi-a spus că această cerere a fost cam bătătoare la ochi.

— Au crezut că încearcă să se infiltreze? De capul lui sau ca ucigaș plătit?

— Contează?

— Ar trebui să îl verificăm și în afara sistemului, să vedem dacă…

— Ce crezi că am făcut în ultima oră?

Lowell încercă din nou să zâmbească, ținându-se de brațele fotoliului din piele și abținându-se să nu se ridice. Lucraseră suficient de mult împreună pentru ca William să știe ce însemna când el apuca brațele fotoliului.

— Spune-mi ce ai găsit, insistă Lowell.

— Am discutat cu câteva dintre sursele noastre din străinătate… și conform sistemului lor, amprentele aparțin unei persoane care se numește Martin Janos, adică Janos Szasz, adică…

— Robert Franklin, spuse Lowell.

— Bingo. Unul și același.

— Și de ce aveau ei amprentele?

— O, șefule, aici vine cireașa de pe tort. A lucrat la Cinci.

— Despre ce vorbești?

— Martin Janos – sau oricare ar fi numele lui adevărat – a făcut parte din MI-5. Serviciile secrete ale Marii Britanii.

Lowell își închise ochii, încercând să își amintească vocea lui Janos. Dacă era britanic, accentul îi pierise demult, sau era bine ascuns.

— Când s-a angajat, era doar un pușți – terminase facultatea,

adăugă William. Se pare că a avut o soră ucisă într-un atac cu bombă. Asta l-a enervat suficient de tare. L-au acceptat în calitate de simplu recrut.

— Deci nu făcuse armata?

— Nu există dovezi că ar fi făcut-o.

— Nu putea fi prea sus în ierarhie.

— Era doar un analist în Directoratul pentru Planificare. Cred că se uita la calculator și capsa hârtii. Orice o fi făcut, a petrecut doi ani acolo, după care a fost concediat.

— Există vreun motiv?

— Insubordonare, surprize, surprize. I-au dat o treabă; a refuzat să o facă. Când unul dintre superiorii lui l-a luat la întrebări, discuția a devenit cam aprinsă, moment în care tânărul Janos a apucat un capsator și a început să îl bată cu el.

— Puțin cam încordat omul, nu?

— Așa sunt cei deștepți, spuse William. Deși mi se pare că era un butoi de pulbere încă de la început. După ce a plecat, a plecat pe cont propriu, a găsit de muncă la cel care a licitat mai mult…

— Acum a revenit, fu de acord Lowell.

— E clar o variantă, spuse William cu o vocea pierdută.

— Ce? întrebă Lowell.

— Nimic – doar că… după ce a fost în slujba Maiestății Sale, Janos dispare pentru aproape cinci ani, reapare un an aici, aplică la FBI sub o nouă identitate, e respins pentru că încearcă să se infiltreze, după care reintră într-un con de umbră, fără să se mai audă de el vreodată – asta până acum câteva zile când se pare că își folosește toate abilitățile mult antrenate… ăăă… pentru a-ți sparge geamul de la mașină.

Lăsând tăcerea să se instaleze, William îl privi lung pe șeful său. Lowell îi întoarse privirea. Telefonul de pe birou începu să sune. Lowell nu răspunse. Și cu cât își studia mai mult asistentul, cu atât își dădea seama că aceasta nu era o dojană. Era o invitație.

— Dacă ai nevoie să…

— Mulțumesc, William. Chiar îți mulțumesc. Dar înainte să te afunzi până la gât în asta, hai să vedem ce mai putem găsi.

— Dar pot…

— Crede-mă, ești de neprețuit pentru acest caz, William, n-o să uit. Acum hai să continuăm vânătoarea.

— Sigur, sir, spuse William cu un rânjet. La asta lucrez acum.

— Vreun indiciu despre care merită să vorbim?

— Unul singur, spuse William, arătând spre dosar, unde un fax de la Rețeaua de Combatere a Infracțiunilor Financiare se vedea din grămadă. Am verificat toate identitățile lui Janos prin băieții de la FinCEN{30}. M-au informat în legătură cu un cont din afara granițelor, tocmai din Antigua.

— Am crezut că nu puteam avea acces la acelea…

— Da, bine, de la 11 septembrie, anumite țări au fost mai cooperante decât altele – mai ales când spui că suni din biroul procurorului general.

Acum Lowell era cel care rânjea.

— Potrivit acestora, în cont erau patru milioane de dolari din transferuri de la o companie numită Wendell Group. Până acum, tot ce știm e că este o companie fantomă, cu un comitet director fals.

— Crezi că poți afla cine o deține?

— Asta intenționez, spuse William. Va trebui să îmi bag nasul în locurile care trebuie, dar am mai văzut eu cum lucrează băieții ăștia… Dacă le dau prenumele tău, ar putea să găsească și contul de economii de doisprezece dolari pe care mama ta ți l-a deschis la șase ani.

— Deci suntem pe mâini bune?

— Cum să mă exprim, domnule, poți să te duci să îți cumperi cafea și niște prăjituri de la McDonaldland. Până te întorci, informațiile despre compania Wendell – sau cine or fi ei – o să-ți stea la dispoziție.

— Apreciez ceea ce faci, spuse Lowell, privindu-l fix pe asistentul său. Îți rămân dator.

— Nu-mi datorezi nici măcar un dolar canadian, spuse William. Totul se reduce la ceea ce m-ai învățat în prima zi: nu te pui cu Departamentul de Justiție.

64.

– Asta e? întreabă Viv, lungindu-și gâtul spre cer și ieșind din taxi în centrul din Arlington, Virginia. Mă așteptam la un uriaș complex de știință.

Chiar în față, o clădire modernă cu douăsprezece etaje se înalță în fața noastră în timp ce sute de navetiști se revarsă din stația de metrou Ballston și se împrăștie pe lângă cafenelele și localurile la modă, pe atât de avangardiste pot fi în suburbie. Clădirea nu e mai mare decât cele din jur, dar cele trei cuvinte gravate pe fațada din piatră de culoarea somonului o fac să iasă în evidență: Fundația Națională de Știință.

Apropiindu-se de intrarea din față, deschid una din ușile grele din sticlă și mă uit pe stradă încă o dată. Dacă Janos ar fi aici, nu ne-ar lăsa să intrăm – dar asta nu înseamnă că nu e în apropiere.

— Bună dimineața, drăguță. Cu ce vă pot ajuta? întreabă o femeie de la recepție care poartă un pulover verde aprins.

La dreapta noastră, este un gardian îndesat, de culoare, ai cărui ochi zăbovesc asupra noastră puțin cam prea multe secunde.

— Da… am venit să îl vedem pe domnul doctor Minsky, spun eu, încercând să mă concentrez asupra recepționerei. Avem o întâlnire. Domnul congresmen Cordell… adaug eu, folosind numele șefului lui Matthew.

— Bun, spune femeia ca și cum s-ar fi bucurat pentru noi. Cardurile de identitate, vă rog?

Viv îmi aruncă o privire. Am încercat pe cât posibil să evităm să ne folosim numele adevărate.

— Nu-ți face griji, Teri, sunt cu mine, se aude o voce ascuțită de femeie.

Lângă lifturi, o femeie înaltă într-un costum elegant ne face cu mâna ca și cum am fi vechi prieteni.

— Marilyn Freitas… din biroul directorului, anunță ea, strângându-mi mâna și zâmbind ca la televizor.

Ecusonul atârnat de gâtul ei îmi spune și de ce: director de Relații

cu Publicul și Relații Legislative. Nu e o simplă secretară. Deja au scos artileria grea – pentru că, deși nu am văzut-o pe această femeie în viața mea, cunosc acest dans de tatonare. Fundația Națională de Știință ia aproape cinci milioane de dolari anual de la Comitetul de Alocări. Dacă aduc pe unul dintre alocatori aici, întind cel mai roșu covor pe care îl găsesc. De aceea am folosit numele șefului lui Matthew și nu pe al meu.

— Domnul congresmen e și el aici? întreabă ea, cu zâmbetul încă pe chip.

Mă uit în spate la ușa din sticlă. Ea crede că îmi caut șeful, dar de fapt mă uit după Janos.

— Ar trebui să ni se alăture și el în scurt timp – deși a spus să începem fără el, explic eu. Pentru orice eventualitate.

Zâmbetul i se mai potolește, dar nu foarte tare. Chiar dacă ar prefera să-l întâlnească pe domnul congresmen, este suficient de inteligentă să își dea seama de importanța aghiotanților lui.

— Oricând ar veni, este în regulă pentru noi, spune ea în timp ce ne conduce înapoi spre lifturi. A, și apropo, adaugă ea, bine ați venit la FNS!

•

În timp ce liftul urcă la etajul zece, mintea îmi fuge din nou la cursa de ieri cu liftul: cabina care se izbea de pereți în timp ce apa curgea pe căștile noastre pline de noroi. Sprijinindu-mă de balustrada din alamă, îi arunc un zâmbet firav lui Viv. Ea îl ignoră și stă cu ochii pironiți asupra numerelor digitale roșii care ne marchează ascensiunea. Nu mai vrea să fim prieteni, vrea să se termine odată.

— Să înțeleg că ați venit să vorbiți cu domnul Minsky despre neutrino, spune Marilyn, încercând să facă puțină conversație.

Eu dau din cap. Viv își mușcă buzele.

— Toată lumea spune că el e expertul, zice ea, încercând să n-o formuleze ca o întrebare.

— O, absolut, răspunde Marilyn. Așa a început – cu fizica subatomică. Chiar și lucrările sale de început despre leptoni… desigur, acum poate pare simplu, dar atunci, el a dat tonul.

Amândoi dăm din cap ca și cum ar vorbi despre rebusul din

ghidul TV.

— Deci își face cercetarea chiar aici? adaugă Viv.

Femeia râde parcă ușor compătimitor.

— Sunt sigură că doctorului Minsky i-ar plăcea foarte mult să revină în laborator, explică ea. Dar asta nu mai intră în atribuțiile slujbei sale. Aici, suntem mai mult preocupați de partea cu fondurile.

Este o descriere corectă, însă este prea puțin spus. Nu numai că sunt *preocupați* de partea cu fondurile; ei o controlează. Anul trecut, Fundația Națională de Știință a alocat fonduri pentru mai mult de două mii de studii și centre de cercetare de pe glob. Drept urmare, au un cuvânt de spus în aproape toate experimentele științifice importante de pe planetă – de la un radiotelescop care urmărește evoluția universului, până la o teorie despre climă care va ajuta la controlarea vremii. Dacă ai vreun vis în domeniu, FNS s-ar putea să îți acorde sprijin financiar.

— Și iată că am ajuns, anunță Marilyn în timp ce ușile liftului se deschid.

La stânga noastră, literele argintii care împodobesc peretele anunță: Directoratul pentru Științe Matematice și Fizice. Semnul e atât de mare, încât abia mai e loc pentru logoul FNS, dar așa se întâmplă în cel mai mare dintre cele unsprezece divizii ale FNS.

Conducându-ne pe lângă un alt birou de recepție și după colț către o sală de primire cu farmecul unei săli de așteptare de spital, nu mai spune nimic. La stânga și la dreapta noastră, pereții sunt acoperiți cu afișe științifice: unul cu un rând de antene de satelit aliniate sub un curcubeu, altul cu o poză a Galaxiei Pinwheel de la Observatorul Național Kitt Peak. Amândouă ar trebui să-i calmeze pe vizitatorii neliniștiți, dar niciuna nu prea are efectul scontat.

În spatele meu, ușile liftului se deschid în depărtare. Mă întorc să văd cine e. Dacă noi îl putem găsi pe expertul numărul unu în neutrino din țară, atunci și Janos poate. Lângă lifturi, un bărbat cu ochelari groși și un pulover mototolit pășește în hol. După cum e îmbrăcat, este clar că e din clădire.

Dându-și seama că mă simt ușurat, Viv se întoarce spre sala de așteptare, înconjurată de vreo șase uși închise. Toate sunt

numerotate 1005. Pe cea din fața noastră mai scrie, în plus „ ,09”. Doar Fundația Națională de Știință poate da camerelor și zecimale.

— Doctor Minsky? întreabă Marilyn, bătând ușor și apăsând pe clanță.

În timp ce ușa se deschide încet, un bărbat distins, în vârstă, cu obraji dolofani, s-a ridicat deja de pe scaunul său, dând mâna cu mine și uitându-se peste umărul meu. Îl caută pe Cordell.

— Domnul congresmen va ajunge și el în scurt timp, explică Marilyn.

— A spus că ar trebui să începem fără dânsul, adaug eu.

— Perfect… la perfecție, răspunde el, uitându-se în sfârșit la mine.

Studiindu-mă cu ochi gri, ca fumul, Minsky se scarpină ușor în barbă, care, ca și părul său subțire, fin, e mai degrabă albă decât grizonantă. Încerc să zâmbesc, dar privirea lui continuă să mă fixeze. De asta urăsc să mă întâlnesc cu oamenii de știință. Abilitățile lor sociale sunt mereu ciudate.

— Nu ne-am mai cunoscut, cred, izbucnește într-un final.

— Andy Defresne, spun eu, prezentându-mă. Iar ea este…

— Catherine, spuse Viv, refuzându-mi ajutorul.

— Unul dintre asistenții noștri, intervin eu, asigurându-mă că nu se va mai uita de două ori la ea.

— Dr. Arnold Minsky, spune el, dând mâna cu Viv. Pe pisica mea o chema Catherine.

Viv dă din cap cât mai drăguț posibil, uitându-se la restul încăperii ca să evite altă conversație.

Are o canapea tapițată, o pereche de scaune cu spătar înalt, asortate, și o panoramă extraordinară a centrului din Arlington dincolo de ferestrele aliniate în dreapta biroului său. Om de știință pe viață, Minsky se întoarce la biroul acoperit de teancuri de hârtii, cărți și articole de revistă, așezate meticulos după mărime. Ca și munca lui, fiecărei molecule i se ține evidența. În timp ce mă așez pe scaunul din fața lui, Viv alege scaunul de lângă fereastră, care oferă vederea perfectă spre strada aglomerată din față. Deja se uită după Janos.

Mă uit pe pereți. Spre surprinderea mea, spre deosebire de

obișnuitul altar al ego-ul din D.C., pereții lui Minsky nu sunt acoperiți cu diplome, poze cu celebrități, nici măcar o tăietură de ziar. Acestea nu sunt lucruri folositoare pe aici. Minsky nu mai încearcă să dovedească faptul că aici e locul lui.

Totuși, fiecare univers are propria monedă. Pereții de pe ambele părți sunt acoperiți cu biblioteci încastrate, de la podea la tavan, pline cu sute de cărți și texte academice. Copertele sunt toate uzate, și îmi dau seama repede că ăsta e și scopul. În Congres, realizările cele mai importante sunt faima și statutul. În știință, este cunoașterea.

— Cine e acolo cu dumneavoastră în poză? întreabă Viv, arătând spre o ramă argintie cu gust, cu Minsky stând lângă un bărbat bătrân cu păr creț și o expresie întrebătoare pe față.

— Murray Gell-Mann, spune Minsky. Câștigătorul Premiului Nobel…

Îmi plimb limba de-a lungul obrazului. Statutul există peste tot.

— Așadar, cu ce vă pot ajuta astăzi? întreabă Minsky.

— De fapt, spun eu, ne gândeam că v-am putea pune niște întrebări despre neutrino…

65.

– I-ai văzut? întrebă Janos, ținând telefonul într-o mână și volanul sedanului cu cealaltă.

Traficul de dimineață nu fusese aglomerat, chiar și pentru Washington, dar în acest punct, până și cea mai mică întârziere era suficientă să îl înfurie.

— Cum arătau? întrebă el.

— Sunt pierduți, spuse asociatul său. Harris abia putea să scoată o frază, iar fata…

— Viv.

— O tinerică furioasă. Puteai simți asta în aer. Era gata să îi smulgă capul.

— A spus Harris ceva?

— Nimic din ceea ce nu știi.

— Dar erau acolo? întrebă Janos.

— Sigur. Chiar au urcat la biroul șefului – nu că le-a folosit la ceva, spuse bărbatul.

— Deci ai avut grijă de tot?

— Tot ce ai cerut.

— Și au crezut?

— Chiar și chestia cu Dinah. Spre deosebire de Pasternak, eu duc treburile până la capăt.

— Ești un adevărat erou, spuse Janos cu prefăcătorie.

— Da, bine… nu uita să îi spui șefului tău asta. Printre împrumuturi, operații și toate celelalte datorii…

— Cunosc foarte bine situația ta financiară. De aceea…

— Nu spune că e vorba de bani, la naiba cu banii; e mai mult de atât. Ei au cerut-o. Chiar au cerut-o. Aroganța… indiferența… Oamenii cred că lucrurile astea nu se observă.

— După cum spuneam, te înțeleg perfect. De aceea te-am abordat de la început.

— Bun, pentru că nu am vrut să crezi că orice lobby-ist se implică doar pentru bani. Este un stereotip care deranjează.

Janos tăcu. În multe feluri, asociatul său nu era prea diferit de sedanul strălucitor pe care îl conducea – foarte strident și nu prea adecvat. Dar conform logicii pentru care alesese mașina, unele lucruri sunt necesare ca să te pierzi în mulțime în Washington.

— Au spus încotro se îndreaptă? întrebă Janos.

— Nu, dar am o idee…

— Și eu, spuse Janos, luând-o la dreapta și oprind în parcarea subterană. Îmi pare bine să te văd, îi strigă el paznicului de lângă parcarea angajaților.

Paznicul îi zâmbi cald.

— Ești unde ți-am zis? întrebă colegul lui la telefon.

— Nu îți face griji unde sunt, îi răspunse Janos. Tu concentrează-te pe Harris. Dacă mai sună, trebuie să ai ochii și urechile ciulite.

— Cu urechile te ajut eu, răspunse Barry cu vocea lui stridentă. Ochii au fost mereu problema.

66.

– Și pentru ce vă trebuie? întreabă dr. Minsky, desfăcând o agrafă și lovind-o ușor de biroul său.

— Doar informații de bază, spun eu, ca să animez dialogul. Avem un proiect pe care îl studiem…

— Un nou experiment cu neutrino? întrerupe Minsky, evident entuziasmat.

E încă domeniul său preferat, așa încât dacă există niște date noi, vrea să fie primul care să testeze jucăriile întâi.

— N-am putea spune, răspund eu. Se află încă în fază incipientă.

— Dar dacă sunt…

— E vorba de un prieten al domnului congresmen, întrerup eu. Nu este pentru publicul larg.

Omul acesta are două doctorate. Înțelege aluzia. Congresmenii le fac favoruri prietenilor lor în fiecare zi. De aceea adevăratele știri de la Capitoliu nu sunt niciodată în ziare. Dacă Minsky mai vrea niște favoruri de la noi, știe că trebuie să ne ajute cu asta.

— Neutrino deci, așa? întreabă el într-un final.

Zâmbesc. La fel face și Viv, dar când își întoarce ușor capul spre fereastră, îmi dau seama că încă se uită după Janos. Nu putem să i-o luăm înainte fără un avantaj.

— Hai să spunem așa, spune Minsky, luându-și repede aerul de profesor. Ține agrafa desfăcută ca pe un mic indicator, după care arată de sus în jos, de la tavan la podea. În timp ce noi stăm aici, cincizeci de miliarde – nu milioane – cincizeci de *miliarde* de neutrino vin dinspre soare, trec prin craniul vostru, vă străbat corpul, ies din degetele de la picioare și coboară cele nouă etaje de sub noi. Nu se opresc totuși acolo – vor continua să străbată fundația de beton a clădirii, direct spre centrul pământului, prin China, și apoi spre Calea Lactee. Credeți că doar stați aici cu mine, dar de fapt sunteți bombardați chiar acum. Cincizeci de miliarde de neutrino. În fiecare secundă. Trăim într-o mare de neutrino.

— Dar sunt ca și protonii? Electronii? Ce sunt?

Privește în jos, încercând să nu se strâmbe. Pentru omul educat, nu e nimic mai rău decât un nespecialist.

— În lumea subatomică, există trei particule care au masă. Primele și cele mai grele sunt cuarcii, care formează protoni și neutroni. Apoi, sunt electronii și cei înrudiți cu ei care sunt chiar mai ușori. Și, în cele din urmă, neutrino, care sunt incredibil de ușori, încât există persoane care se îndoiesc și care susțin că nu au deloc masă.

Dau din cap, însă el știe că m-am pierdut.

— Iată care e sensul, adaugă el. Poți calcula masa a tot ceea ce vezi printr-un telescop, însă când aduni toată acea masă, reprezintă totuși abia zece la sută din ceea ce înseamnă universul. Mai rămân nouăzeci la sută care nu sunt luați în considerație. Deci unde sunt cei nouăzeci la sută care lipsesc? Așa cum au spus fizicienii timp de zeci de ani: unde este masa care lipsește a Universului?

— Neutrino? șoptește Viv, obișnuită să fie elevă.

— Neutrino, spune Minsky, îndreptând agrafa în direcția ei. Bineînțeles, probabil că nu reprezintă toate cele nouăzeci la sută, dar o porțiune… ei sunt primii candidați.

— Deci dacă studiază cineva neutrino, încearcă să…

— … să deschidă lada cu cele mai mari comori, completează Minsky. Acei neutrino în care înotăm aici chiar acum au fost produși în urma Big Bang-ului, a supernovelor și chiar în timpul fuziunii, în mijlocul soarelui. Aveți vreo idee ce au toate aceste lucruri în comun?

— Explozii mari?

— Creație, insistă el. De aceea încearcă fizicienii să le înțeleagă, și de aceea le-au acordat Premiul Nobel lui Davis și Kohiba acum câțiva ani. Dezlegi misterul particulelor de neutrino și poți dezlega misterul despre natura materiei și evoluția universului.

E un răspuns frumos, dar nu mă aduce deloc mai aproape de întrebarea mea adevărată. E timpul să fiu direct.

— Ar putea fi folosiți pentru realizarea unei arme?

Viv își întoarce privirea de la fereastră; Minsky își înclină ușor capul, scrutându-mă cu ochi de savant. Aș putea să stau în fața unui geniu, dar nu trebuie să fii unul ca să îți dai seama că e ceva la

mijloc.

— De ce i-ar folosi cineva drept armă?

— Nu spun că sunt – vrem doar… vrem să știm dacă pot fi.

Minsky lasă agrafa și își pune palma pe birou.

— Mai exact, ce tip de proiect este acesta, domnule Defresne?

— Poate că ar trebui să îl las pe domnul congresmen să clarifice asta, spun eu, încercând să dezamorsez tensiunea. Însă tot ce fac e să scurtez timpul de amorsare.

— Poate ar fi mai bine să îmi arătați chiar propunerea pentru proiect, spune Minsky.

— Mi-ar plăcea, dar acum este confidențial.

— Confidențial?

— Da, domnule.

Bomba mai are puțin și explodează. Minsky nu se mișcă.

— Ascultați, pot fi sincer cu dumneavoastră?

— Ce idee inovatoare!

Folosește sarcasmul ca un ghiont mental. Mă foiesc intenționat în scaun și mă prefac că el deține controlul. Mă dau lovit. Are el douăzeci de ani în plus față de mine, dar am jucat acest joc cu cei mai buni manipulatori ai lumii. Minsky e doar cineva care a luat nota 10 la fizică.

— Bun, încep eu. Acum patru zile, biroul nostru a primit o propunere preliminară pentru amenajarea unei clădiri ultramoderne de cercetare în domeniul neutrino. A fost livrată personal acasă la domnul congresmen.

Minsky se joacă acum cu agrafa, convins că îi sunt oferite date confidențiale.

— Cine a făcut propunerea? Guvernul sau armata? întreabă el.

— De ce întrebați asta?

— Nimeni altcineva nu își poate permite. Știți cât de mult costă toate astea? Companiile private nu pot face față.

Eu și Viv schimbăm din nou priviri, gândindu-ne din nou la compania Wendell, sau cine or fi ei cu adevărat.

— Ce îmi puteți spune despre proiect?

— După cum spun ei, este pur și simplu orientat spre scopuri științifice, însă când cineva construiește un laborator nou-nouț la doi

kilometri sub pământ, acest lucru tinde să atragă atenția. Din cauza părților implicate, vrem să ne asigurăm că, peste zece ani, acest lucru nu se întoarce împotriva noastră. De aceea dorim să știm, în cel mai rău caz, ce pagube poate aduce?

— Deci au încercat cu o mină veche, ha? întreabă Minsky.

Nu pare surprins.

— De unde știți? răspund eu.

— E singurul mod de a face asta. Laboratorul Kamioka din Japonia este într-o mină veche de zinc… Sudbury, din Ontario este într-o mină de cupru… Știți cât costă să sapi o groapă așa adâncă? Dacă nu folosești o mină veche, adaugi între doi și zece ani proiectului, plus miliarde de dolari.

— Dar de ce trebuie de fapt să coboare sub pământ? întreabă Viv.

Minsky pare aproape enervat de întrebare.

— E singura cale de a proteja experimentul de radiațiile cosmice.

— Radiațiile cosmice? întreb eu sceptic.

— Bombardează mereu pământul.

— Radiațiile cosmice?

— Îmi dau seama că poate sună puțin științifico-fantastic, spune Minsky, dar gândiți-vă așa: când zburați cu avionul, dintr-o parte în cealaltă a Americii, este echivalentul a una sau două radiografii toracice. De aceea companiile aeriene fac analize regulate însoțitoarelor de bord să vadă dacă nu sunt însărcinate. Suntem îmbăiați în tot felul de particule chiar acum. Deci de ce să te duci cu știința în subteran? Pentru că nu există zgomot de fond. Aici, cadranul ceasului dumneavoastră emană radiu – chiar și cu cea mai bună protecție de plumb, există interferențe peste tot. E ca și cum ai încerca să faci o operație pe cord deschis în timpul unui cutremur. Dedesubtul scoarței pământului, zgomotul radioactiv este eliminat, și de aceea este unul dintre locurile unde particulele neutrino pot fi detectate.

— Deci faptul că laboratorul este în subteran…

— … este o necesitate, în mare măsură, spune Minsky. E singurul loc unde să reușești. Fără mină, nu există proiect.

— Amplasare, amplasare, amplasare, murmură Viv, uitându-se la mine.

Pentru prima oară în trei zile, lucrurile încep să aibă sens. În tot acest timp, am crezut că își doreau mina pentru a ascunde proiectul, însă, de fapt, aveau nevoie de aceasta pentru ca proiectul să meargă. De aceea voiau ca Matthew să introducă mina în proiectul de lege. Fără mină, nu aveau nimic.

— Bineînțeles, ceea ce contează cu adevărat este ce fac acolo, subliniază Minsky. Aveți o schemă?

— Am… dar… este la domnul congresmen, spun eu, mirosind o portiță de ieșire. Dar îmi aduc aminte cea mai mare parte – era această sferă uriașă din metal cu toate chestiile astea numite tuburi de fotomultiplicator…

— Un detector de neutrino, spune Minsky. Umpli rezervorul cu apă grea, așa încât să oprești – prin urmare să detectezi – neutrino. Problema este că, în timp ce particulele de neutrino circulă și interacționează cu alte particule, își schimbă identitatea, alcătuind diferite „arome” de neutrino. E un fel de Jekyll și Hyde. Asta îi face așa de greu de detectat.

— Deci tuburile sunt pentru observație?

— Gândiți-vă la ele ca la un uriaș microscop protejat. Este un efort costisitor. Doar câteva există în lume.

— Dar magnetul?

— Ce magnet?

— Era un hol îngust cu un magnet imens și niște conducte lungi din metal de-a lungul întregii camere.

— Aveau un accelerator acolo? întreabă Minsky, confuz.

— N-am idee, singurul lucru în plus pe acolo era o ladă mare cu eticheta „Tungsten”.

— Un bloc de tungsten. Sună a un accelerator, dar…

Se întrerupe și devine ciudat de tăcut.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic – doar că, dacă ai un detector, nu prea pui și un accelerator. Zgomotul unuia… ar interfera cu celălalt aparat.

— Sunteți sigur?

— Când vine vorba de neutrino… este un domeniu care se dezvoltă așa mult… că nimeni nu e sigur de nimic. Dar până acum, ori studiezi existența particulelor de neutrino, ori mișcarea acestora.

— Atunci, ce se întâmplă dacă pui un detector și un accelerator împreună?

— Nu știu, spune Minsky. N-am mai auzit pe nimeni să facă asta.

— Dar dacă ar face asta… la ce ar putea folosi?

— Academic sau…

— De ce ar dori asta guvernul sau armata? întreabă Viv, punând punctul pe i.

Uneori, e nevoie de un copil ca să pună capăt pălăvrăgelii inutile. Minsky nu e deloc șocat. Știe ce se întâmplă când guvernul își bagă nasul în știință.

— Există în mod clar câteva aplicații în domeniul apărării, începe el. Pentru asta nu e nevoie de accelerator, însă dacă vrei să știi dacă o anumită țară deține arme nucleare, poți trimite un avion fără pilot prin țara respectivă, să iei o mostră de aer, după care să folosești „liniștea” minei pentru a măsura radioactivitatea din mostra de aer.

E o teorie bună, însă dacă ar fi așa simplu, Wendell – sau cine sunt – ar fi cerut mina de la subcomitetul de Apărare. Însă, dacă au încercat să se furișeze prin intermediul lui Matthew și al subcomitetului de Alocări Interne, înseamnă că joacă murdar – ceea ce presupune că au pus mâna pe ceva ce nu vor să facă public.

— Dar ce puteți să-mi spuneți despre fabricarea de arme… sau bani? întreb eu.

Pierdut în gânduri, Minsky răsucește vârful agrafei prin perii bărbii.

— Există clar posibilitatea armelor… dar ceea ce ați spus în legătură cu banii… vă referiți la propriu sau la figurat?

— Poftim?

— Asta se află la baza naturii particulelor de neutrino. Nu poți vedea un neutrino cum vezi un electron. Nu se depistează la microscop – e ca o fantomă. Singura cale de a-i vedea e să le observi interacțiunea cu alte particule atomice. De exemplu, când un neutrino atinge nucleul unui atom, generează un anumit tip de radiație, precum o explozie sonică optică. Tot ce putem vedea este explozia, ceea ce ne dovedește că particula de neutrino a fost acolo.

— Deci măsurați reacția atunci când cele două intră în coliziune, spune Viv.

— Exact – problema este că, atunci când o particulă de neutrino te atinge, te și schimbă. Unii spun că e din cauza faptului că neutrino își schimă mereu identitatea. Alții vin cu ipoteza că atomul este cel care se schimbă când există o coliziune. Nimeni nu știe răspunsul – cel puțin, nu încă.

— Ce are asta de-a face cu fabricarea banilor? întreb eu.

Spre surprinderea noastră, Minsky rânjește. Barba sa de culoarea sării se mișcă și ea.

— Ați auzit vreodată de transmutație?

Eu și Viv abia ne mișcăm.

— Ca regele Midas? întreb eu.

— Midas… toată lumea pomenește mereu de Midas, râde Minsky. Nu vă place pur și simplu când ficțiunea este primul pas al științei?

— Deci neutrino se poate folosi pentru alchimie? întreb eu.

— Alchimie? răspunde Minsky. Alchimia este o filosofie medievală. Transmutația este știință – transformă un element în altul printr-o reacție subatomică.

— Nu înțeleg. Cum pot particulele de neutrino…?

— Gândiți-vă la ce v-am spus. Jekyll și Hyde. Neutrino încep ca o aromă, apoi se transformă în alta. De aceea ei ne spun anumite lucruri despre natura materiei. Uite… adaugă el, deschizând sertarul de sus din stânga biroului. Cotrobăie un moment, apoi îl închide și deschide sertarul de dedesubt. Bun, aici…

Scoțând o folie laminată de hârtie, o trântește pe birou, dezvăluind un tabel cu niște căsuțe familiare. Tabelul periodic al elementelor.

— Presupun că l-ați mai văzut înainte, spune el, arătând spre elementele numerotate. Unu – hidrogen; doi – heliu; trei – litiu…

— Tabelul periodic. Știu ce reprezintă, insist eu.

— A, da? Se uită din nou în jos, ascunzându-și zâmbetul. Găsiți clorul, adaugă el într-un final.

Eu și Viv ne aplecăm în față în scaunele noastre, căutând prin tabel. Viv e mai aproape de orele de chimie din clasa a zecea. Își înfige degetul în locul unde se află literele Cl. Clor.

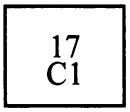

— Numărul atomic șaptesprezece, spune Minsky. Masa atomică 35,453(2)… clasificare nemetale… culoare galbenă-verzuie… grupul halogen. Ați auzit de el, nu?

— Bineînțeles.

— Ei bine, cu ani în urmă, într-unul dintre primele detectoare de neutrino, au umplut un rezervor de trei sute șaptezeci și opt de mii de litri de clor. Mirosul era îngrozitor.

— Ca la o curățătorie chimică, spune Viv.

— Exact, confirmă Minsky, plăcut surprins. Acum, nu uitați, puteți vedea particulele de neutrino numai când se ciocnesc de alți atomi – acela e momentul magic. Astfel încât, atunci când particulele de neutrino au intrat în plin într-un atom de clor, fizicienii au început să găsească dintr-odată…

Minsky arată pe tabelul periodic, apăsând cu agrafa pe căsuța de lângă. Numărul atomic optsprezece.

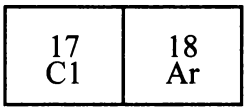

— Argon, spune Viv.

— Argon, repetă el. Simbol atomic Ar. De la șaptesprezece la optsprezece. Un proton în plus. O căsuță la dreapta pe tabelul periodic.

— Stați puțin, deci vreți să spuneți că atunci când particulele de neutrino s-au ciocnit de atomii de clor, s-au schimbat toți în argon? întreb eu.

— Toți? Ce norocoși am fi… Nu, nu, nu – era vorba de un singur atom mic de argon. Unul. La fiecare patru zile. E un moment extraordinar, și în întregime arbitrar, Dumnezeu să binecuvânteze haosul. Neutrino lovește, și uite așa, șaptesprezece devine optsprezece… Jekyll devine Hyde.

— Iar asta se întâmplă chiar acum în aerul din jurul nostru? întreabă Viv. Adică, n-ați spus că particulele de neutrino sunt peste tot?

— Nu putem constata aceste reacții cu toate interferențele din jur. Dar atunci când este izolat în accelerator, iar acceleratorul este protejat sub pământ… și dacă ții exact cu o rază de neutrino… ei bine, nimeni nu a ajuns prea aproape de asta, însă gândiți-vă ce s-ar întâmpla dacă ai putea să îi controlezi. Alegi un element cu care vrei să lucrezi; îl pui lângă căsuța de la dreapta tabelului periodic. Dacă ai putea face asta…

Stomacul mi se contractă.

— … ai putea să transformi plumbul în aur.

Minsky scutură din cap – și apoi începe să râdă.

— Aur? întreabă el. De ce ai vrea să faci aur?

— M-am gândit la Midas…

— Midas e o poveste de copii. Gândiți-vă la realitate. Aurul cât costă? Trei sute… patru sute de dolari uncia? Te duci și cumperi un colier și o brățară, sunt sigur că vor fi foarte drăguțe – drăguțe și limitate.

— Nu sunt sigur că…

— Uitați de mitologie. Dacă ai avea puterea de a transmuta, ai fi un prost să faci aur. În lumea de azi, există elemente mult mai valoroase. De exemplu…

Minsky înțeapă din nou tabelul periodic cu agrafa. Simbolul atomic Np.

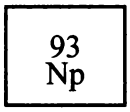

— Ăsta nu e nitrogen, nu? întreb eu.

— Neptuniu.

— Neptuniu?

— Numit după planeta Neptun, explică Minsky, veșnicul profesor.

— Ce este? întreb eu, întrerupându-l.

— Ah, dar uitați partea importantă, spune Minsky. Preocuparea

nu e *ce este,* ci *ceea ce ar putea fi…*

Minsky își mută pentru ultima oară agrafa pe elementul de la dreapta.

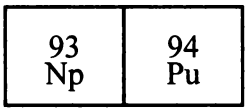

— Pu?

— Plutoniu, spune Minsky, căruia râsul i-a dispărut demult. În lumea de azi, este în mod evident cel mai valoros element de pe tabel. Ridică privirea să se asigure că înțelegem. Urați bun venit noii atingeri a lui Midas.

67.

Spălându-se pe mâini la toaleta de la etajul patru, Lowell se uita în diagonală la prima pagină din *Washington Post,* la secțiunea de stil, aflată jos, pe gresie, apoi se uită la cabina cea mai apropiată. Nu era nimic nou – în fiecare dimineață, un coleg încă necunoscut își începea ziua cu secțiunea de stil, după care o lăsa în urmă la dispoziția tuturor.

Pentru Lowell, care de obicei nu citea nimic altceva decât articolele pe care i le pregătea personalul, era un ritual care se împiedica de linia fină ce desparte comoditatea de igiena defectuoasă. De aceea, chiar și cu ziarul acolo, nu se apleca niciodată să îl ridice. Nici măcar o dată. Știa ce făceau alții când îl citeau. Și unde le umblaseră mâinile. „Dezgustător", hotărâse el demult.

Bineînțeles, anumite lucruri aveau un precedent. De exemplu, când verifica secțiunea scandaloasă de bârfă din *Post,* „Sursa de încredere", ca să se asigure că numele lui nu era acolo. Intenționase să se uite în această dimineață, dar nu avusese timp. Abia trecuseră trei zile de când îl văzuse ultima oară pe Harris. Numărase cel puțin patru reporteri în restaurant în acea noapte. Până acum, totul fusese liniștit, dar oricare dintre ei ar fi putut să scape ceva în legătură cu întâlnirea sa cu Harris. Numai din acest motiv, merita să arunce o privire.

Folosindu-și vârful pantofului ca să prindă colțul de sus al ziarului, Lowell îl trase de sub cabină. Ultima pagină era udă, lipindu-se ușor în timp ce el încerca să o întoarcă. Lowell încercă să nu se gândească la asta, concentrându-se să folosească partea laterală a piciorului pentru a da prima pagină. Însă chiar atunci când își băgase piciorul înăuntru, ușa de la baie se deschise, trântindu-se de perete. Lowell se întoarse, prefăcându-se ocupat la uscătorul de mâini. În spatele lui, asistentul său se năpusti înăuntru, abia reușind să-și tragă sufletul.

— William, ce…?

— Trebuie să citești asta, insistă el, întinzându-i dosarul roșu lui Lowell.

Privindu-și atent asistentul, Lowell își șterse mâinile de pantaloni, luă dosarul și îl deschise. Îi luă un moment să se uite repede peste fișa informativă oficială. Ochii lui Lowell se făcură mari – și în treizeci de secunde, secțiunea de bârfe a ziarului dispăru din sfera lui de interes.

68.

– Stați așa, spun eu. Vreți să spuneți că neutonii se pot lovi de…

— Neptuniu… spune Minsky.

— … neptuniu, și se creează dintr-odată o rezervă de plutoniu?

— Nu spun că s-ar fi făcut – cel puțin, nu încă –, dar n-aș fi surprins să lucreze cineva în această direcție… măcar teoretic.

Vorbește cu calmul cuiva care crede că totul este încă teoretic. Eu și Viv știm mai bine însă. Am văzut cu ochii noștri. Sfera… acceleratorul… chiar și tetracloretilena… Asta construiește Wendell acolo – de aceea au vrut să mențină totul secret. Dacă se află că încearcă să creeze plutoniu… nici nu ar mai apuca să demareze procesul.

— Dar nimeni nu poate s-o facă încă, nu? întreabă Viv, încercând să se convingă singură. Nu e posibil…

— Nu spune asta pe aceste holuri, o tachinează Minsky. Teoretic, totul e posibil.

— Să nu ne mai gândim dacă este posibil sau nu, zic eu. Presupunând că se poate face, cât de fezabil este să o pui în practică? E neptuniul accesibil sau este la fel de greu de găsit?

— Asta e întrebarea vitală, spune Minsky, punându-mi agrafa pe umăr, ca și cum m-ar fi făcut cavaler. În cea mai mare parte, este un metal rar de pământ, dar neptuniu-237 este un produs derivat din reactoarele nucleare. Aici, în SUA, întrucât nu reprocesăm combustibilul nuclear folosit, e greu să pui mâna pe el. Dar în Europa și în Asia, se reprocesează cantități masive.

— Și asta e rău?

— Nu, ceea ce e rău este că monitorizarea globală a neptuniului a început abia în 1999. Prin asta, zeci de ani de neptuniu nemonitorizat au rămas neconsemnați. Cine știe ce s-a întâmplat în acei ani? Oricine ar putea avea acum neptuniu.

— Deci se află undeva în lume?

— Bineînțeles, spune Minsky. Dacă știi unde să te uiți, există o groază de neptuniu neconsemnat pe care îl poate lua oricine.

În timp ce îmi dau seama de consecințe, mă foiesc în scaun, ștergându-mi palmele transpirate de marginile tapițate ale scaunului. În urmă cu câteva minute, mă prefăceam că sunt stânjenit, dar acum nu mai fac asta. Indiferent din ce ramură a guvernului face parte Wendell Mining, veștile nu sunt prea bune.

— Pot să vă pun o întrebare? spune Viv. Am auzit ce ați spus – știu că e posibil și îmi dau seama că neptuniul se poate găsi –, dar, doar așa, pentru o secundă, putem să vorbim despre probabilități? Adică aceea de a studia neutrino – este un domeniu mic, nu-i așa? Există doar o mână de oameni care sunt capabili să pună pe picioare așa ceva… Așa încât, atunci când trageți linie și vă uitați la comunitatea neutrino, dumneavoastră nu ați… nu ați afla dacă se petrece așa ceva?

Minsky își scarpină din nou barba. Nu are abilitatea să înțeleagă panica lui Viv, însă întrebarea o înțelege.

— Ați auzit vreodată de dr. James A. Yorke? întreabă el în cele din urmă.

Amândoi clătinăm din cap. Eu abia stau locului.

— Este părintele teoriei haosului – chiar el a inventat termenul, continuă Minsky. Ați auzit de această metaforă, nu? Că un fluture care bate din aripi în Hong Kong poate cauza un uragan în Florida? Ei bine, după cum spune Yorke, asta înseamnă că dacă există chiar și un singur fluture despre care nu știi, este imposibil să prezici vremea pe termen lung. Un fluturaș mic. Și, după cum spune cercetătorul, va exista *întotdeauna* un fluture.

Cuvintele lovesc ca un sac plin de pietre. L-am convins pe Matthew să dea din aripi… iar acum eu și Viv suntem prinși în vârtej.

— E o lume mare, adaugă Minsky, privind-o pe Viv. Nu pot să țin socoteala tuturor din domeniul meu. Înțelegeți ce spun, domnișoară… îmi cer scuze, îmi mai spuneți o dată numele dumneavoastră?

— Ar trebui să plecăm, spun eu, sărind în picioare.

— Am crezut că domnul congresmen vine și el, spune Minsky în timp ce ne îndreptăm spre ușă.

— Am aflat deja ceea ce doream.

— Dar ședința…

E de-a dreptul uimitor. Tocmai am făcut niște aluzii nu prea bine camuflate despre un proiect guvernamental care ar putea crea plutoniu, iar el este preocupat că nu are prilejul să se întâlnească față în față cu un congresmen. Dumnezeule, ce nu e în regulă cu acest oraș?

— O să am grijă să îi spun cât de mult ne-ați ajutat, adaug eu, deschizând ușa și făcându-i loc lui Viv să iasă.

— Transmiteți-i salutările mele, strigă Minsky.

Nu mai spune nimic, dar noi suntem deja pe hol, alergând spre lifturi.

— Unde mergem? întreabă Viv.

În singurul loc unde Janos nu crede că am putea să mergem.

— La Capitoliu.

69.

– Nu înțeleg, spuse William grăbindu-se pe scara circulară. Unde mergem?

— Unde crezi? întrebă Lowell, trecând de semnul ce indica primul etaj și continuând spre subsol.

— Nu, adică, în afară de parcare. Unde mergem după aia? N-ar trebui să spunem cuiva?

— Ce să le spunem? Că știm cine deține cu adevărat Wendell? Că nu sunt cine spun ei că sunt? Desigur, sunt legați de Janos, dar până nu aflăm restul, nu ne ajută cu nimic. Nu e nimic de spus.

— Și asta unde ne duce?

— Nu *pe noi* ne duce, spuse Lowell. *Pe mine.*

Sărind ultimele trepte și împingând ușa de la subsol, Lowell se năpusti în parcare. Nu trebui să se ducă prea departe. Procurorul general adjunct are un loc păstrat chiar în față. Dacă dorea, putea fi în mașină în patru secunde. Însă, cu toate astea, ezită, verificând să vadă dacă Janos nu îl aștepta.

Audiul argintiu era gol.

Apăsând un buton, Lowell descuie mașina și intră.

— Ce faci? întrebă William în timp ce Lowell încerca să-și închidă portiera.

— Mă duc să văd un prieten, spuse Lowell pornind motorul.

Nu mințea. Îl cunoștea pe Harris de mai mult de zece ani – amândoi lucraseră în biroul senatorului Stevens. De aceea Janos venise întâi la el.

Încercase deja la locul de muncă al lui Harris, acasă, și îl căutase pe ambele telefoane mobile. Dacă Harris se ascundea, exista un singur loc unde putea fi – unicul loc pe care îl știa cel mai bine. Iar acum, să-l găsească pe Harris era singura cale de a afla și restul poveștii.

— De ce nu iei și pe cineva care să te acopere? întrebă William.

— Pentru ce? Ca să îmi interogheze prietenul? Crede-mă, știu cum gândește Harris. Vreau să vorbească, nu să se panicheze.

— Dar, domnule…

— La revedere, William.

Trăgând tare, Lowell închise portiera și apăsă pe accelerație. Mașina demară în trombă. Refuzând să se gândească prea mult la asta, Lowell își reaminti cu cine are de-a face. Dacă apărea cu agenți înarmați la Capitoliu – chiar și fără a lua în considerație scena pe care ar crea-o – lui Harris nu i-ar plăcea deloc.

Pornind radioul, Lowell se cufundă în zumzetul deconectant al discuțiilor radiofonice. Bunicii lui îi plăcea foarte mult radioul și, chiar și acum, Lowell îl folosea, cum spunea și bunica lui, „ca să își recapete calmul”. În timp ce în mașină se auzeau ultimele știri, Lowell inspiră în sfârșit adânc. Timp de un minut întreg, uită de Harris, Wendell și restul haosului din capul său. Însă, drept urmare, nu văzu sedanul negru care era în urma lui la vreo câțiva zeci de metri în timp ce ieși din garaj la lumina zilei.

70.

„— Crede-mă, știu cum gândește Harris. Vreau să vorbească, nu să se panicheze.

— Dar, domnule…

— La revedere, William.”

Ascuns în spatele unor rânduri de mașini, într-un loc de parcare din apropiere, Janos asculta schimbul de replici stând pe scaunul șoferului în sedanul său negru. Cuta de pe fruntea lui Lowell… disperarea de pe fața lui… chiar și umerii încovoiați ai asistentului său. Lowell îi ceruse lui William să păstreze tăcerea, dar el încă protesta. Janos își mări ochii, concentrându-se foarte mult asupra umerilor aduși ai lui William. De la această distanță era greu să vezi bine ceva. Cutele cămășii sale albe, mototolite arată că le poartă de două ori ca să mai economisească niște bani. Însă cureaua nou-nouță… Gucci… mama și tata i-o cumpăraseră. E băiat de bani gata – ceea ce înseamnă că o să urmeze instrucțiunile șefului.

— Eu ți-am spus că Lowell n-o să stea locului… nu se gândește la nimeni în afară la el, spuse Barry la telefon.

— Liniște! amenință Janos.

Nu-i plăcea să vorbească cu Barry – paranoia sa era exagerată, chiar dacă reprezenta un buton pe care îl putea apăsa ca să-l facă să se supună. Cu toate astea, trebuia să recunoască, Barry avea dreptate în legătură cu Lowell.

Ceva mai încolo, Lowell își închise portiera. Cauciucurile scrâșniră în timp ce pleca din parcare. Timp de câteva secunde, William zăbovi, lungindu-și gâtul în timp ce își privea șeful cum dispare… apoi se îndreptă într-un final spre scări.

Janos întoarse cheia în contact. Sedanul tuși, dar Janos se uită repede în jos, punându-și mâna pe bord. „Tipic”, se gândi el. Nu mergea bine la ralanti. Mecanismul cu came avea nevoie de mai multă forță.

— Ar fi trebuit să mă suni mai devreme, îi spuse Barry. Dacă ai fi venit la mine înainte să te duci la Pasternak…

— Dacă n-ar fi fost Pasternak, Harris nu ar fi fost băgat în joc.

— Nu e adevărat. E mai zdruncinat decât crezi tu. Doar vrea să te facă să crezi…

— Continuă să crezi asta, spuse Janos, dându-i lui Lowell un mic avans.

În timp ce Audiul argintiu trecu de colț, Janos apăsă pe accelerație și ieși după el.

— Ai idee unde se îndreaptă? întrebă Barry.

— Încă nu, spuse Janos, părăsind parcarea și ajungând pe stradă.

Chiar în fața lui se afla un Beetle clasic portocaliu. În fața altor patru mașini, Audiul lui Lowell se strecura prin trafic. Iar vreun kilometru și jumătate dincolo de toate aceste mașini, la capătul Pennsylvania Avenue, domul de la Capitoliu se arcuia pe cer.

— Eu nu m-aș îngrijora, îi spuse el lui Barry. Nu se duce prea departe.

71.

– Următorul grup, vă rog! Următorul grup! strigă polițistul de la Capitoliu, făcându-ne semn spre intrarea vizitatorilor pe partea de vest a Capitoliului.

Târșâindu-ne picioarele în spatele unui grup de douăzeci de liceeni, care purtau șepci de baseball cu însemnul „Viitor președinte”, eu și Viv ne ținem capetele plecate și ne ascundem ecusoanele sub cămăși. În medie, partea de vest primește patru milioane de vizitatori pe an, astfel încât mereu există o mulțime dezordonată de turiști cu hărți și aparate foto. În cele mai multe zile, personalul evită această intrare, și exact acesta e motivul pentru care suntem aici.

În timp ce grupul își face loc înăuntru, îmi aduc din nou aminte că această clădire este singura din lume fără o intrare prin spate – atât partea de vest (de unde se vede promenada), cât și partea de est (de unde se vede Curtea Supremă) pretind că sunt intrarea din față. Asta se întâmplă în special deoarece, cu atâția oameni care se cred importanți, adunați într-un singur loc, toți vor să creadă că priveliștea lor minunată e cea mai grozavă. Chiar și partea de nord și de sud intră în joc, intitulându-se „Intrarea Senatului” și „Intrarea Camerei”. Patru părți ale unei clădiri, și niciuna nu este intrarea din spate. Doar la Congres.

Pierduți printre grupurile de turiști, suntem în singurul loc unde nimeni nu ne verifică ecusoanele sau nu se uită la noi mai mult de o secundă. Cu toți acești oameni care mișună, tot ce putem face e să ne amestecăm printre ei.

— Puneți toate aparatele foto și telefoanele pe scannerul cu raze X, spune unul dintre gardieni grupului.

Este o cerere simplă, dar elevii o transformă în secvența cu ultimele clipe ale *Titanicului.* Vorbind, plângându-se, mișcându-se – o dezordine totală. În timp ce copiii se agită, eu și Viv ne strecurăm prin detectorul de metale fără să privim înapoi.

Rămânem cu acest grup care străbate zona aflată sub tavanul

imens al rotondei, și deasupra Criptei, în încăperea circulară care servește acum drept spațiu expozițional pentru planuri, desene și alte documente de la Capitoliu. Ghidul explică faptul că forma rotunjită a Criptei susține din punct de vedere structural nu numai rotonda, ci și domul aflat deasupra ei. La indicația ghidului, toți cei din grup își lungesc gâtul spre tavan, iar eu și Viv ne strecurăm la dreapta, prin ușa de lângă statuia lui Samuel Adams. Grăbindu-ne să coborâm o scară lată din gresie, îmi bag mâna în cămașă și scot lanțul cu ecusonul. În spatele meu, aud ecusonul lui Viv cum îi zornăie la gât. De la turiști la membri de personal în mai puțin de un minut.

— Antidrog… șoptește Viv în timp ce pășim pe ultima treaptă.

Arată spre dreapta, în depărtare. În față, doi polițiști se îndreaptă spre noi. Încă nu ne văd, dar nu vreau să îmi asum riscul. Apucând-o pe Viv de încheietura mâinii, mă întorc în jurul balustradei din marmură și o trag spre dreapta, afară din holul principal. Pe un indicator scrie „Nu se efectuează tururi aici”. Fug atât de repede pe lângă el, încât aproape îl dărâm. Am mai fost pe aici – e încă deschis pentru membrii de personal. Holul se termină cu o poartă neagră din fier forjat cu un mic arc deasupra.

— Nu e minunat? o întreb pe Viv, strecurându-mi o nuanță de ironie în voce.

— Incredibil! spune ea, urmându-mă.

În spatele porții, sub o casetă dreptunghiulară din sticlă, o pânză lungă, neagră este întinsă peste ceea ce arată ca un coșciug. Placa din dreapta noastră ne arată că acesta este catafalcul din lemn pe care s-au aflat trupurile lui Lincoln, Kennedy, LBJ, și ale celor depuși pentru a li se aduce un ultim omagiu la Capitoliu.

În spatele meu, sunetul ghetelor pe podea mă anunță că polițiștii sunt pe cale să treacă. Încercând să arătăm ca niște membri de personal, dar simțindu-ne ca niște prizonieri, eu și Viv ne ținem strâns de bare, uitându-ne la mica celulă din beton. Situată chiar în centrul clădirii Capitoliului, camera mică, umedă, fusese construită inițial pentru a servi drept mormântul lui George și Martha Washington. Astăzi, corpurile lor se află la Mount Vernon, iar această cameră este folosită doar pentru depozitarea catafalcului.

Îmi închid ochii. Polițiștii se apropie. Încerc să rămân atent, dar chiar și în lipsa rămășițelor familiei Washington, acest loc înghesuit tot miroase a moarte.

— Harris, vin… șoptește Viv.

Pe hol, pașii sunt chiar în spatele nostru. Unul din ei se oprește. Se aude un pârâit prin stația lui. Lângă mine, o aud pe Viv cum se roagă.

— Da, venim imediat, spune unul din polițiști.

Pașii își măresc viteza – nu e nicio îndoială că se apropie – și apoi, pur și simplu, nu se mai aud.

Ca de obicei, Viv e prima care reacționează. Întorcându-se, se uită în urmă pe hol.

— Cred că suntem în regulă, spune ea. Da… au plecat.

Refuzând să mă întorc, eu încă mă țin de bare.

— Harris, ar trebui să ne grăbim…

Știu că are dreptate – aproape am ajuns –, dar în timp ce mă uit la vălul negru… privind cum atârnă fără viață peste catafalcul de aproape o sută cincizeci de ani… nu pot să nu mă gândesc că, dacă nu avem grijă, următoarele cadavre de aici vor fi ale noastre.

•

— Ești sigur că pe aici trebuie să o luăm? întreabă Viv, alergând în fața mea, deși eu ar trebui să îi arăt calea.

— Mergi, îi spun eu în timp ce o ia la dreapta și ne afundăm pe coridoarele de culoarea nisipului, în subsolul din beton.

Spre deosebire de restul clădirii, holurile de aici sunt înguste și înghesuite, un labirint de cotituri aleatorii care ne-au făcut să trecem pe lângă sălile de depozitare ale gunoiului, vopselurilor, sistemului de ventilație și toate tipurile de ateliere de reparație, de la cele electrice, instalații, și până la lifturi. Mai rău este că, cu cât înaintăm, cu atât coboară mai mult tavanul, acoperit de conducte de aer, de apă și cabluri de toate feluri. Când îl aduceam pe Matthew aici, se plângea pentru că trebuia să se aplece ca să meargă. Eu și Viv nu avem această problemă.

— Juri că ți se pare cunoscut? întreabă Viv în timp ce tavanul coboară tot mai mult.

— Desigur, îi spun eu.

Nu o condamn pentru faptul că e neliniștită. În zonele mai aglomerate, există indicatoare pe perete care să asigure faptul că membrii Congresului și ai personalului nu se pierd. Mă uit la rețeaua de crăpături de pe pereți. N-am mai văzut un indicator de cel puțin trei minute. Mai mult decât atât, cu cât ne afundăm, cu atât se umple holul cu grămezi de echipament aruncat: fișete stricate, scaune vechi tapițate, bobine industriale de cablu, coșuri de gunoi pe rotile, chiar și conducte vechi, ruginite.

N-am mai văzut un om de când am trecut de ultimul semn ce indica direcția liftului. Într-adevăr, ultimul semn de viață este zumzetul mașinilor din camerele tehnice din jur. Viv se află încă în fața mea, dar luând-o la dreapta, se oprește. Îi aud pantofii cum scârțâie pe podeaua plină de praf. În timp ce dau și eu colțul în spatele ei, observ că mobila și cablurile sunt puse în grămezi mai înalte decât până acum.

Nu e greu să îi citesc gândurile. Ca în orice cartier rău famat, cu cât mergem mai departe, cu atât ar trebui să nu fim singuri.

— Chiar nu cred că este bine, insistă ea.

— Nici nu trebuie.

Crede că iau totul în glumă, dar nu-i așa.

Repezindu-mă înainte, trec pe lângă vreo șase uși închise la dreapta și la stânga. Cele mai multe, la fel ca aproximativ nouăzeci la sută din ușile de la Capitoliu, au un semn pe care scrie exact ce e înăuntru. „Stație electrică de transformare.” „Publicațiile informative zilnice ale Senatului.” Există chiar și una pe care scrie „Loc pentru fumat”. Pe una nu scrie nimic. La asta mă duc – camera ST-56 – o ușă ciudată, fără niciun semn, aflată la jumătatea holului, la stânga mea.

— Asta e? întreabă Viv. Arată ca o debara cu mături.

— Da? replic eu, băgând mâna în buzunar și scoțând un set de chei. Câte debarale cu mături știi tu care au un set dublu de încuietori?

Băgând cheile în fiecare din aceste încuietori, apăs tare pe clanță. Ușa e mai grea decât pare – trebuie să împing cu umărul cu toată forța ca să o deschid. Ușa cedează, iar eu lovesc întrerupătorul cu pumnul și îi arăt în sfârșit lui Viv ce e înăuntru.

Primul lucru pe care îl observă este tavanul. Spre deosebire de conductele din hol pe sub care ești obligat să mergi aplecat, ca la un dans de limbo, aici tavanul se ridică la șase metri deasupra camerei lungi, spațioase. Lângă pereții de un vișiniu cald, se află o canapea ciocolatie din piele, de o parte și de alta căreia stau două măsuțe asortate în stilul Empire. Deasupra canapelei, o colecție de bărci cu pânze, de jucărie, e fixată de perete. Impresia de club pentru domni este accentuată peștele de peste trei metri – cred că este un pește spadă – aflat sus, pe peretele din stânga. Un sac de crose de golf sta chiar la ușă, iar în partea dreaptă a camerei, o hartă enormă, din 1898, a Coastei Atlanticului de la golful Chesapeake până la estuarul Jupiter.

Viv se uită de jur împrejurul camerei vreo treizeci de secunde.

— O ascunzătoare? întreabă ea.

Eu dau din cap și rânjesc.

Unii oameni spun că nu mai există secrete la Washington. Este o afirmație drăguță, demnă de citat. Dar vine în mod evident de la cineva care nu are o ascunzătoare.

În ierarhia puterii, unii membri ai Congresului au rezervate spații încăpătoare pentru întrunirile comitetelor. Alții au asigurate spații mari pentru personalul lor. Câțiva obțin locuri de parcare privilegiate lângă Capitoliu. Și foarte puțini își iau șoferi personali care să îi facă să pară foarte importanți. Apoi, mai există cei care au ascunzători.

Acestea sunt cele mai bine păstrate secrete de la Capitoliu – sanctuarul privat al vreunui senator care vrea să fugă de personal, lobby-iști și grupurile neplăcute de turiști care vor doar o poză-mică-vă-rugăm-am-venit-tocmai-până-aici. Cât de private sunt? Nici chiar arhitectul Capitoliului, care îl administrează, nu are o listă completă cu ce se află în fiecare dintre ele. Cele mai multe nici nu se află pe planul clădirii, ceea ce le place senatorilor cel mai mult.

— Atunci pentru ce folosește Stevens camera asta? întreabă Viv.

— Hai să îți explic așa…

Îi arăt, în spatele ei, întrerupătorul rotund de pe perete.

— Un comutator pentru reglarea intensității luminii? întreabă Viv, deja dezgustată.

— L-a instalat în prima săptămână de când a ajuns aici. Se pare că este o opțiune populară – imediat după ferestrele electrice și servofrânele.

Își dă seama că încerc să o calmez, dar asta o face și mai nervoasă.

— Atunci de unde știi că senatorul n-o să apară aici din clipă în clipă?

— N-o mai folosește pe asta – de când are una cu șemineu.

— Stai… are mai mult de o singură ascunzătoare?

— Haide, tu chiar crezi că treaba asta e corectă? Când LBJ era liderul majorității, avea șapte. Asta este doar o cameră nefolosită zilele astea. În niciun caz nu ar…

Privirea mi se oprește pe măsuța de cafea cioplită de mână. Un set de chei cu un inel cunoscut stă aruncat pe ea.

Se aude cum trage cineva apa de la toaletă. Eu și Viv ne întoarcem spre stânga, lângă baie. Se vede o lumină sub ușă, după care se stinge. Înainte ca vreunul din noi să poată fugi, ușa băii se deschide.

— Nu fiți așa surprinși, spune Lowell, pășind în cameră. Acum, vreți sau nu să știți în ce v-ați băgat?

72.

– Ce faci? întreb eu, vocea răsunându-mi cu putere în camera mică.

— Calmează-te, spune Viv.

— Ascult-o, spune Lowell, încercând să pară îngrijorat. Nu sunt aici ca să îți fac rău.

Dă din cap spre Viv, făcând-o să pară că e de partea lui. Este procuror general adjunct de prea mult timp. I-au mai rămas doar vechile trucuri. M-a învățat asta în primul an când am lucrat pentru el în biroul senatorului.

— Cum ai ajuns aici? întreb eu.

— La fel ca și tine. Când eram șef de cabinet, mi-au dat o cheie.

— Trebuie să o dai înapoi când pleci.

— Doar dacă ei o cer, spune Lowell, prefăcându-se glumeț.

A doua lovitură. Poate că mi-a fost un bun prieten, dar asta a dispărut în momentul în care m-a făcut să o iau la fugă din acel restaurant.

— Știu la ce te gândești, Harris, dar nu înțelegi poziția în care mă aflam. Mi-a amenințat familia… a venit la locul de joacă al fetei mele… mi-a și spart capul atunci când te-am avertizat, spune el, arătându-mi plasturele de pe ceafă.

Acum încearcă să-mi provoace milă. La a treia lovitură îl elimin.

— Du-te dracului, Lowell! Mă înțelegi? *Du-te dracului*! Singurul motiv pentru care Janos era acolo în acea noapte era pentru tu *i-ai spus*! *Tu ai aranjat*!

— Harris, te rog…

— Care e următoarea săgeată pe care o să mi-o înfigi în gât? I-ai spus și că o să mă ascund aici sau asta o păstrezi pentru desert?

— Îți jur, Harris, nu lucrez cu el.

— A, și eu trebuie să te cred?

— Harris, hai să mergem, spune Viv, apucându-mă de mână.

— Îți dai seama ce prostie a fost să vii până aici? întreb eu. Crezi că Janos nu ți-a urmărit fiecare pas?

— Dacă o făcea, acum se afla aici, subliniază Lowell. Este corect ce spune. Acum, poți să asculți măcar o clipă? mă roagă el.

— Ce vrei să spui, adică să am încredere în tine? Scuze, Lowell, așa ceva nu mai avem pe stoc săptămâna asta!

Dându-și seama că nu ajunge nicăieri, o studiază pe Viv și își vede noua țintă.

— Domnișoară, puteți…?

— Nu vorbi cu ea, Lowell!

— Harris, sunt în regulă.

— Nu te apropia de ea, Lowell! Nu face parte din… Mă opresc, luptându-mă să am control asupra situației. „Nu-ți pierde calmul”, îmi spun. Îmi mușc obrazul doar că îmi potolesc furia. Nu mai avem timp. Deschid ușa și îi arăt lui Lowell ieșirea. La revedere, Lowell.

— Chiar nu poți să…?

— *La revedere.*

— Dar eu…

— Ieși afară, Lowell. Acum!

— Harris, știu cine sunt ei! izbucnește el într-un final.

Privindu-l cu atenție, mă uit la cât de arcuite îi sunt sprâncenele și la felul cum își înclină nervos gâtul. L-am cunoscut pe Lowell Nash pe aproape tot parcursul vieții mele profesionale. Nimeni nu minte așa de bine.

— Despre ce vorbești? întreb eu.

— Știu situația cu Wendell Group… sau cum și-or zice. I-am verificat. La prima vedere, sunt extrem de serioși – înregistrați în Delaware, implicați în importuri de mobilă –, însă, dacă sapi mai adânc, afli că sunt filiala unei corporații din Idaho, care are un parteneriat în Montana și este parte al unui holding înregistrat tocmai în Antigua… Lista poate continua, strat după strat, însă toată treaba nu e decât de fațadă.

— Pentru guvern, nu?

— De unde știi?

— Se putea observa în laborator. Numai guvernul putea avea atâția bani.

— Ce laborator?

— Din mină. Judecând după expresia lui, este ceva ce află pentru

prima oară. În Dakota de Sud… au un întreg laborator ascuns într-o mină veche de aur, explic eu. Îți dai seama după echipamente că experimentele…

— Fabricau ceva?

— De aceea noi…

— Spune-mi ce fabricau.

— O să ți se pară o aiureală…

— Spune-mi, Harris. Ce?

Mă uit la Viv. Știe că nu avem de ales. Dacă Lowell era băgat în asta, nu ar mai fi pus această întrebare.

— Plutoniu, spun eu. Credem că produc plutoniu… în urma unor transformări atomice de ultimă generație.

Lowell încremenește. Fața i se albește. L-am mai văzut nervos înainte, însă nu așa.

— Trebuie să sunăm pe cineva… se bâlbâie el.

Mâna îi zvâcnește spre buzunarul de la sacou, căutând telefonul mobil.

— N-ai semnal aici.

Văzând că am dreptate, se uită prin birou.

— Este vreun…

— Pe măsuță, spun eu, arătând spre telefon.

Degetele lui Lowell se înfig în butoane, în timp ce își sună asistentul.

— William, eu sunt… da, spune el, ezitând un moment. Ascultă. Trebuie să suni la AG. Spune-i că o să ajung în zece minute. Se oprește din nou. Nu-mi pasă. Convinge-l să nu facă asta.

Lowell trântește telefonul și se năpustește spre ușă.

— Tot n-are sens! strigă Viv. De ce ar fabrica guvernul american plutoniu când avem deja destul? Poate să ajungă pe mâinile cui nu trebuie…

Lowell se oprește și se întoarce.

— Ce-ai zis?

— Nu… nu are…

— După asta.

— De ce ar fabrica guvernul american…

— Ce te face să crezi că e guvernul *nostru*? întreabă Lowell.

— Ce? întreb eu.

Viv e la fel de confuză.

— Credeam că ați spus…

— N-aveți nicio idee cine deține Wendell, nu? întreabă Lowell.

În cameră e atât de liniște, încât aud cum mi se preling broboanele de sudoare pe ceafă.

— Lowell, ce naiba se întâmplă? întreb eu.

— I-am verificat originile. Erau bine ascunse: Idaho, Montana – toate statele unde e mai greu să cercetezi adânc prin arhivele corporațiilor. Cine a pus bazele știa toate trucurile magice. După Antigua, investigațiile ne-au dus spre un fals comitet director în insulele Turks și Caicos – care, bineînțeles, nu ne-a ajutat prea mult –, dar pe listă exista și un agent înregistrat cu adresa în Belize. Evident, adresa era falsă, dar numele… era al proprietarului unei companii guvernamentale din – unde crezi – Sana'a.

— Sana'a?

— Capitala Yemenului.

— Yemen? Vrei să spui că Wendell Mining este o fațadă pentru Yemen? întreb eu cu vocea sugrumată.

— Până acolo ajung înregistrările – și ai vreo idee ce s-ar putea întâmpla dacă încep să fabrice plutoniu și să îl vândă cui are cei mai mulți bani? Știi câți nebuni ar sta la coadă?

— Toți.

— Toți, repetă Lowell. Și dacă unul dintre ei se apropie prea mult… am ajuns la război pentru mai puțin de atât.

— E… e imposibil… au dat bani… erau pe lista de așteptare… toate numele…

— Crede-mă, am căutat măcar un singur nume de arab pe listă. Acești tipi de obicei angajează oameni de-ai lor, însă după felul cum se ascund… Presupun că au adus pe cineva de aici ca să se afișeze public și să umple buzunarele potrivite – genul directorului de multinațională, ca să pară totul curat. Îl supraveghem pe tipul ăsta, Andre Saulson, al cărui nume apare într-unul dintre conturile Wendell. Numele e probabil fals, însă unul dintre băieții noștri a observat că adresa se potrivește cu o intrare mai veche pentru cineva numit Sauls. Va dura ceva să o putem confirma, dar se

potrivește. Școala Londoneză de Științe Economice… Universitatea Sophia din Tokyo. L-am cercetat acum câțiva ani pentru fraudă cu obiecte de artă – se pare că încerca să sustragă Vaza din Warka atunci când a fost furată din Muzeul Național din Irak, și așa l-au găsit probabil cei din Yemen. Escrocherii foarte ambițioase. Yemenul îl angajează pentru credibilitate, apoi Sauls îl angajează pe Janos ca să elimine obstacolele, și poate chiar pe încă un tip care să îl ajute să se descurce prin sistem…

— Pasternak… Așa au intrat în joc.

— Exact. Îl aduc pe Pasternak – el poate nici nu știe cine sunt ei – și gata, au cei mai buni jucători din oraș. Tot ce trebuie să facă e să obțină mina de aur. Trebuie să îi apreciezi. De ce să îți atragi furia inspectorilor din Estul Mijlociu când poți să îți faci bomba în propria curte fără să aibă cineva suspiciuni? Fă-o cum trebuie, și Congresul îți dă chiar terenul pe gratis.

Un pietroi mă apasă în piept. Abia pot să stau în picioare.

— Ce facem acum? întreabă Viv, cu fața plină de broboane de sudoare.

Nu numai că suntem depășiți de joc, nu știm nici măcar ce sport se joacă.

Alergând spre hol, Lowell și-a luat deja aerul de salvator.

— Închideți ușile în spatele meu, cu amândouă încuietorile. E timpul să-l sunăm pe Rege.

Am mai auzit acest termen. Odată ce se ajunge la procurorul general, următoarea este Casa Albă.

În timp ce Lowell dispare din cameră, Viv observă cheile de pe măsuța de cafea.

— Lowell, așteaptă…! strigă ea, apucând inelul cu chei și urmându-l afară.

— Viv, nu! țip eu.

Prea târziu. S-a repezit deja pe hol.

În timp ce alerg spre ușă, o aud pe Viv cum țipă. Ajung în hol chiar atunci când dă în spate, spre mine. Janos și-a pus brațul pe gâtul lui Lowell, trăgându-l spre perete. Înainte să pot reacționa, Janos trage cutia neagră de pe pieptul lui Lowell. Corpul lui Lowell intră în mici convulsii, apoi cade fără viață la pământ. Se prăbușește

cu două bufnituri puternice – prima în genunchi, apoi cu fruntea –, răsunând prin holul gol. E un sunet pe care n-o să-l pot uita. Mă uit la prietenul meu. Ochii îi sunt încă deschiși, holbându-se absenți spre noi.

Janos nu spune un cuvânt. Pur și simplu se năpustește spre noi.

73.

– *Fugi*! îi strig lui Viv, apucând-o de umăr și împingând-o pe hol, departe de Janos.

În timp ce Janos se repede spre mine, zâmbește superior, încercând să mă intimideze. Se așteaptă să fug, motiv pentru care stau locului. Lunaticul ăsta mi-a omorât deja trei prieteni. Nu-l las să ajungă la al patrulea.

— Fugi! îi strig lui Viv, asigurându-mă că are un avantaj suficient în fata lui.

Din unghiul din care vine Janos, nu poate vedea la ce mă uit: chiar după ușa ascunzătorii, un sac din piele cu crose de golf stă rezemat de perete. Mă întind după crose, dar Janos se mișcă prea repede.

Chiar în momentul în care apuc o crosă 9, strălucitoare, mă atacă, îmbrâncindu-mă spre pragul ușii. Spatele îmi trosnește puternic, dar tot nu dau drumul crosei. Țintuindu-mă ca pe Lowell, se repede să îmi înfigă cutia neagră în piept; îi dau peste braț cu vârful crosei. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, mă reped cu capul în față, lovindu-l în nas cât de tare pot. În același loc în care l-am lovit și pe omul de știință în mină. „Locul sensibil”, îl numea unchiul meu. Un firicel de sânge începe să i se prelingă din nara stângă, deasupra buzei de sus. Ochii de câine de vânătoare i se măresc un pic. Este chiar surprins. E timpul să profit.

— Dă-te! țip eu, prinzând momentul ca să îl îmbrâncesc în spate.

Înainte să își recapete echilibrul, apuc crosa de golf ca pe o bâtă de baseball și mă reped la el. Uneori șahul se joacă cel mai bine rapid. În timp ce agit crosa, își protejează cutia neagră, ținând-o în brațe aproape de piept. Crede că vreau să țintesc partea de sus a corpului. De aceea, țintesc jos, lovindu-l cu toată forța în genunchi.

E ca și cum aș lovi un bolovan. Se aude un trosnet puternic, și crosa îmi vibrează în mâini. Tot nu renunț. În ultima secundă, se rostogolește în urma impactului, dar e suficient să îi fac genunchiul să cedeze. Ca și mai înainte, abia dacă mormăie. Nu mă

impresionează. Simțindu-mă în largul meu, mă apropii pentru o nouă lovitură. Asta e greșeala mea. În timp ce cade la pământ, nu își ia ochii de la crosă. Înainte să pot să mă încordez pentru a-l lovi, îmi smulge crosa din mână. Este atât de rapid, încât abia văd când se întâmplă asta, ceea ce îmi amintește rapid că nu pot să îl înfrâng într-o confruntare directă. Cu toate astea, am obținut ce am vrut. În spatele meu, Viv a cotit deja. Acum avem un avantaj.

Janos se trântește pe podeaua din beton. Mă întorc și o iau la goană cât de tare pot pe hol. Când iau colțul, aproape că mă lovesc de Viv.

— Ce faci? întreb eu, ocolind-o.

Mă urmează.

— Am zis să fugi.

— Am vrut să mă asigur că ești în regulă.

Încearcă să pară puternică, dar nu-i reușește.

În spatele nostru, crosa se zgârie de podea. Janos se ridică. În timp ce începe să alerge, pașii lui nu sună ritmic. Evident, șchiopătează, dar ritmul devine mai accelerat, își revine.

Alergând frenetic pe lângă grămezile de mobilă veche aruncate de o parte și de alta, mă uit pe coridor după ajutor. Pe aici, majoritatea ușilor sunt încuiate și nu au niciun semn.

— Dar aia? întreabă Viv, arătând spre o ușă pe care scrie „Gardian”.

Mă reped spre clanță. Nu se clintește. La naiba! E încuiată.

— Și pe asta, spune Viv, încercând o ușă închisă la dreapta noastră.

O aud cum gâfâie lângă umărul meu. Ne apropiem de capătul holului și, spre deosebire de ultima dată, poliția e prea departe. Avem un mic avantaj, dar nu e suficient – dacă nu facem ceva repede.

Chiar în față, la stânga, se aude un bâzâit mecanic. Este singura ușă deschisă. Pe semnul de pe ea scrie:

PERICOL
SPAȚIU PENTRU ECHIPAMENTE MECANICE
REZERVAT PERSONALULUI AUTORIZAT

Mă uit în spate să văd care e situația. Pe hol, Janos năvălește de după colț ca un tigru rănit. Are crosa într-o mână și cutia neagră în cealaltă. Chiar și șchiopătând, se apropie cu repeziciune.

— Mișcă-te… spun eu, trăgând-o pe Viv spre ușa deschisă.

Orice, numai să nu mai fim în raza lui vizuală.

Înăuntru, camera din beton este îngustă, dar adâncă – nici nu îi văd capătul – plină de instalații de aerisire, exhaustoare și compresoare de aer, toate conectate printr-o junglă de conducte în spirală care șerpuiesc în toate direcțiile precum tentaculele unui robot din anii 1950. Deasupra, conducte de gaz, tuburi din cupru și fire electrice se combină cu diverse cabluri și țevi care șerpuiesc pe tavan și blochează puțina lumină fluorescentă din cameră.

Lângă ușă, peretele este plin de manometre care nu au mai fost folosite de ani întregi, și două pubele stau răsturnate, alături de o cutie goală de filtre de aer și o găleată murdară cu câteva unelte depozitate înăuntru. În spatele pubelelor, o pătură verde de armată stă mototolită pe podea, abia acoperind un rând de șase tuburi din metal, pline cu propan.

— Grăbește-te… Vino… îi șoptesc lui Viv, apucând-o de umeri și trăgând-o spre tuburi.

— Ce fa…?

— Șșșș. Hai, apleacă-te.

Forțând-o să se aplece, apuc pătura și i-o pun pe cap.

— Harris, nu este…

— Ascultă-mă.

— Dar eu…

— *La naiba, Viv – o dată în viața ta ascultă-mă,* o cert eu.

Nu îi place tonul. Dar acum, trebuie să-l accepte.

— Așteaptă până trece, îi spun eu. După ce a plecat, du-te după ajutor.

Dar așa vei fi… Se întrerupe. Nu poți să îl învingi, Harris. Du-te după ajutor. O să mă descurc.

— O să te omoare.

— Te rog, Viv – du-te după ajutor.

Ochii ni se întâlnesc, iar ea se uită prin mine. Când m-a văzut

prima oară vorbind în fața colegilor ei curieri, și apoi a auzit de povestea cu Lorax, a crezut că sunt invincibil. Așa am crezut și eu, dar acum știu mai bine, la fel și ea. Dându-și seama ce îi cer, ochii i se umplu de lacrimi. După toate lucrurile prin care am trecut, nu mai vrea să plece.

Îngenunchind, o sărut ușor pe frunte.

— Viv…

— Șșș, spune ea, refuzând să mă asculte. Să ne rugăm împreună.

— Ce? Acum? Știi că eu nu cred în…

— Doar o dată, mă roagă ea. O rugăciune mică. O ultimă favoare.

Fără a avea de ales, îmi plec capul. Viv a îngenuncheat deja. Îmi ia mâinile în timp ce îmi închid ochii, dar asta nu mă ajută. Mintea îmi lucrează prea repede și apoi… în vreme ce se așterne tăcerea… „Doamne, te rog ai grijă de Viv Parker. Atât te rog. Iartă-mă pentru tot ce am făcut…” Creierul mi se golește, iar ochii rămân închiși.

— A fost chiar așa rău? întreabă Viv, spărgând tăcerea.

Scutur din cap.

— Ești o persoană extraordinară, Vivian. Vei fi un grozav senator într-o bună zi.

— Da, bine… Tot o să am nevoie de un șef de cabinet grozav.

E o glumă drăguță, dar nu ușurează situația. Nu m-am mai simțit așa rău de când a murit tata. Simt un nod în gât.

— O să mă descurc, îi promit eu, forțându-mă să zâmbesc.

Înainte ca Viv să mă poată contrazice, îi trag pătura peste cap, și nu o mai văd. Pur și simplu un tub de propan, ascuns ca și restul. Convingându-mă că este în siguranță, mă duc spre unelte, căutând o armă. Clește-spitz… bandă izolatoare… o ruletă… și o cutie de lame industriale. Mă duc spre lamele industriale, dar când deschid cutia, nu văd nicio lamă. Cleștele-spitz ascuțit atunci.

Pătrunzând mai adânc în cameră, zdrăngăn cleștii de fiecare mașinărie metalică pe lângă care trec și fac cât de mult zgomot posibil. Orice pentru ca Janos să treacă de Viv. Îmi tot spun că asta e cea mai bună cale de a o proteja. Oprește-te din goană și las-o să scape. În timp ce dau colțul în spatele unității enorme de aer condiționat, aud un hârșâit la ușă. Pantofii italieni scârțâie și se opresc.

Janos a ajuns, Viv este ascunsă, iar eu m-am pitit în spatele unui grilaj din metal care îmi ajunge până la bărbie. Lovesc grilajul, prefăcându-mă că am făcut-o din greșeală. Janos începe să alerge. „Haide, Viv, îmi spun, mormăind o ultimă rugăciune în șoaptă. Asta e șansa ta…”

74.

Pătura de armată pătată și aspră duhnea de un amestec între rumeguș și kerosen, dar în timp ce Viv își lăsa capul pe genunchi și își închidea ochii, mirosul era ultima ei grijă. Ascunsă sub pelerina măslinie, putea auzi scârțâitul pantofilor lui Janos când intră în cameră. După zgomotul pe care îl făcea Harris – lovind ceva ce suna a folie de metal, ceva mai departe –, crezu că Janos va fugi. Și chiar asta făcu, dar apoi se opri. Chiar în fața ei.

Ținându-și respirația, Viv se strădui să rămână nemișcată. Își deschise instinctiv ochii, dar singurul lucru pe care îl văzu era vârful piciorului drept ieșind de sub pătură. *Era acoperit, sau exact la asta se uita Janos*? Un hârâit ușor răsună în aer, și Janos se întoarse ușor, făcând pietrișul să scârțâie sub pantofi. Știind că nu trebuia să se miște, Viv își apucă genunchii, înfigându-și unghiile în glezne.

— Grăbește-te…! șopti Harris undeva, mai încolo, vocea lui răsunând prin holul din ciment.

Janos se opri, întorcându-se după sunet.

Viv știa că era modul patetic al lui Harris de a-l distrage, și când Janos începu să alerge, era clar că funcționa.

Numărând în sinea ei, Viv avu grijă să nu se grăbească. „Nu-ți mișca nicio sprânceană până nu pleacă.” Din nou, își ținu respirația, nu numai ca să se ascundă, ci și ca să audă fiecare sunet. Hârâitul unităților de aer condiționat… bâzâitul becurilor… și, cel mai important, scrâșnetul ușor al pașilor lui Harris ceva mai încolo… și târșâitul rapid, greu, al pantofilor lui Janos, care își urmărea victima.

Chiar și când nu îi mai auzi, Viv își mai luă o marjă de câteva secunde, ca să fie sigură. Trăgând cu ochiul într-un final pe sub pătură, se uită la intrare. Nimic. Doar niște pubele și alte tuburi de propan. Trăgând brusc, dădu la o parte pătura de pe umeri și o aruncă spre gunoi.

Repezindu-se spre ușă, Viv se năpusti spre hol și o luă la stânga.

— Ajutor! țipă ea. E cineva?… Avem nevoie de ajutor!

Ca și mai înainte, grămezile de mobilă aruncată erau singurele obiecte care îi auzeau chemarea. Gândindu-se cum să ajungă mai repede la poliție, se repezi pe scara mică de la stânga – însă chiar atunci când dădu colțul, se ciocni de pieptul unui bărbat înalt într-un costum în dungi. Impactul fu puternic, nasul i se lovi de cravata Zegna, purpurie, lipindu-i-o de piept. Spre surpriza lui Viv, bărbatul se dădu în spate și îi făcu loc. Ca și cum ar fi auzit-o că vine.

— Ajutor… am nevoie de ajutor, spuse Viv, cu vocea întretăiată.

— Calmează-te, îi răspunse Barry, ochiul lui din sticlă îndreptat chiar spre stânga în timp ce îi punea mâna pe braț. Spune-mi ce se întâmplă…

75.

Alergând pe culoarul șerpuit dintre două compresoare de aer alăturate, ascult atent ca să îl aud pe Janos, dar zgomotul echipamentului înăbușă orice alt sunet. La intrare era gălăgie; aici în spate este asurzitor. E ca și cum ai alerga printre rânduri de camioane cu motorul turat. Mașinile de aici sunt ca niște dinozauri gigantici. Partea bună este că, dacă eu nu-l aud, nici el nu mă aude pe mine.

La capătul culoarului, o iau la dreapta. Spre surprinderea mea, camera se continuă, un labirint de conducte și echipamente de aerisire care nu se mai termină, fiecare cameră dând spre alta. La stânga mea se află o zonă cu rezervoare ovale care arată ca niște boilere industriale. La dreapta este un compresor dreptunghiular de aer și mai mare, cu un motor imens deasupra. Mi se deschid trei căi diferite, care mă duc în toate direcțiile: dreapta, stânga și în față. Pentru ochiul neformat, cu toate aceste mașini una lângă alta și atâtea conducte care blochează vederea, e ușor să te pierzi și să mergi în cerc. De aceea există o linie galbenă ștearsă pe podea. Cred că oamenii de serviciu o foloseau ca să intre și să iasă. O folosesc și eu în același scop, dar în loc să mă iau după linie și să îi ofer lui Janos o cale ușor de urmat, o evit intenționat, alegând, ca întotdeauna, drumul care mi se năzare.

La jumătatea culoarului, mă ghemuiesc sub câteva conducte și o iau pe coridorul paralel, adâncindu-mă în camera întunecată, care arată tot mai mult ca o adevărată carceră. Pereți mucegăiți din cărămidă… podeaua umedă, plină de noroi… și nicio fereastră. Tencuiala crăpată a tavanului coboară ca într-o peșteră, după care se arcuiește vreo șase metri în sus, spre înălțimi întunecate, neluminate.

Cu cât merg mai departe, cu atât sunt tot mai puține mașini și se face mai liniște. Un curent rece îmi atinge fața, amintindu-mi de tunelurile de vânt din mina de aur. Trebuie să fie o ușă deschisă undeva mai încolo. De ambele părți, o mulțime de conducte se

împletesc și îmi blochează vederea, însă pot auzi sunetul greu al pașilor. Janos se apropie. Sunetul răsună în dreapta mea, apoi la stânga. N-are sens. N-are cum să fie în două locuri în același timp.

Mă întorc după sunet. Cotul mi se izbește de una dintre conducte, răsunând cu un gâlgâit metalic. Îmi închid ochii și mă aplec atât de repede, încât încheieturile degetelor lovesc cimentul. Apoi aud hârâitul metalic în spatele meu. Mult în spate. Ridicând dintr-o sprânceană, mă uit la structura întunecată a tavanului. Un fluier ascuțit se aude deasupra. În genunchi, îmi trec degetul pe conductă. Se aude un mic bâzâit în urma impactului, urmat de ecoul bâzâitului la vreo nouă metri deasupra mea. E ca echivalentul sonor al unei săli a oglinzilor.

Când Capitoliul a fost construit prima oară, nu exista aer condiționat, așa încât atunci când congresmenii s-au plâns de temperaturile înăbușitoare din Senat și Camera Reprezentanților, un sistem complicat de tuneluri de aer a fost construit în subteran. De afară, aerul trecea prin tunelurile subterane, își făcea drum prin clădire și, de acolo, șerpuia prin tunelurile interne asemănătoare conductelor de aer condiționat, și în cele din urmă aduceau acrul rece în camerele ca niște caverne ale clădirii, care nu beneficiau de ferestre exterioare. Până în ziua de azi, chiar dacă a fost îmbunătățit, sistemul e tot la locul său, colectând aerul proaspăt ce pătrunde în unitățile de aer condiționat, care este apoi pompat în cele câteva conducte și pasaje care încă mai rezistă.

Îmi dau repede seama că nu sunt doar într-un beci. După felul cum se aude vântul în jurul meu… ecoul… am crezut că tunelurile de aer se aflau deasupra și dedesubtul meu. Dar când mă uit în jur la curburile pereților… Toată camera e un imens tunel. Am stat aici în tot acest timp. Asta e briza pe care o simt pe față. Și de aceea se află toate unitățile de aer condiționat aici. Tunelurile subterane de dedesubt se golesc aici și alimentează toate mașinile cu aer proaspăt. Uitându-mă la bolțile de pe tavan, observ că nu sunt deloc fundături. În spatele întunecimii se află pasaje care duc sus, spre Capitoliu. Acesta este centrul de unde pornesc toate spițele clădirii. Ca și conductele de aer condiționat, tunelurile sunt interconectate. De aceea pașii lui Janos răsunau și la dreapta și la stânga. Dacă bați

în grilajul de la dreapta, îl vei auzi de asemenea în spate. E un lucru bun de știut – mai ales acum.

Aplecat, alerg printre două seturi paralele de conducte de aer și aud pașii lui Janos din trei direcții diferite. În toate cele trei direcții, zgomotul devine mai puternic, însă datorită șuierului din tunelul de aer și a huruitului mașinilor, e încă imposibil să îmi dau seama care pași se apropie mai repede. Singurul lucru bun este că Janos are aceeași problemă.

— Ajutoarele sunt deja pe drum! strig eu, auzind ecoul în spatele meu. Poliția e pe drum!

Mă îndrept spre partea stângă a camerei. Cu ajutorul ecoului, Janos ar trebui să audă ce spun din partea dreaptă. Nu e chiar cel mai reușit truc din lume, dar acum tot ce trebuie să fac e să îl încetinesc. Să mai câștig timp și să o las pe Viv să fugă după ajutor.

— Ai auzit ce am spus, Janos?! Sunt pe drum! adaug eu, sperând să îl bag în ceață în vreme ce vocea îmi răsună înainte și înapoi prin cameră.

Din nou, rămâne tăcut. E prea deștept să răspundă. De aceea mă hotărăsc să îi spun câteva lucruri mai personale.

— Nu pari fanatic, Janos, cum de te-au făcut să intri în asta? Ai ceva împotriva Statelor Unite sau a fost pur și simplu o decizie financiară?

Se aude un scrâșnet puternic în vreme ce se rotește și dă înapoi. Sunetul vine din spatele lui. Este în mod evident confuz.

— Haide, Janos, chiar și pentru un tip ca tine trebuie să existe limite. Doar pentru că trebuie să mănânci, nu înseamnă că trebuie să lingi fiecare gumă lipită pe trotuar.

Pașii se întețesc, apoi încetinesc în timp ce stă să se gândească. Acum s-a enervat.

— Nu mă înțelege greșit, continui eu, aplecându-mă sub niște canale de aerisire și ascunzându-mă în spatele unuia dintre boilerele ovale. Înțeleg că în viață trebuie să treci de partea cuiva sau a altcuiva, dar tipii ăștia… Nu vreau să recurg la clișee, dar te-am văzut, Janos. Nu ești chiar din cuibul lor. Poate că ne vor *pe noi* morți acum, dar tu nu ești prea departe pe listă.

Pașii încetinesc.

— Crezi că mă înșel? Nu numai că o să îți bage cuțitul în spinare, dar o să știe exact între care două vertebre să îl bage ca să fie siguri că simți fiecare centimetru al lamei. Haide, Janos, gândește-te despre cine vorbim… Yemen…

Pașii se opresc.

Îmi ridic capul, uitându-mă în spate. Fantastic!

— Nu ți-au spus, nu? întreb eu. Habar n-aveai.

Din nou, tăcere.

— Ce, crezi că inventez? E vorba de Yemen, Janos. Lucrezi pentru Yemen!

Mă furișez din spatele boilerului și mă întorc în direcția lui Janos, încă ghemuit. Lovesc ușor o altă mașinărie cu cleștele. Cu cât înaintez, cu atât îi e mai greu să îmi dea de urmă.

— Cum de ți-au ascuns asta, oricum? Lasă-mă să ghicesc; au angajat pe cineva de tipul directorului de multinațională ca să pară o companie americană; apoi tipul se duce și te angajează pe tine. Cum mă descurc? Cald? Rece? Fierbinte?

Tot nu vrea să răspundă. În sfârșit, este luat pe nepregătite.

— Nu ai văzut niciodată *Nașul*? Ucigașii plătiți nu ajung niciodată să îl cunoască pe adevăratul șef.

Ultima parte e doar ca să îl înfurii. Nu aud niciun pas nicăieri. Ori înghite gălușca, ori încearcă să urmeze sunetul vocii mele. În orice caz, n-are cum să mai gândească limpede.

Aplecat și tăcut, îmi fac loc în spatele unui ventilator de trei metri, încastrat în cel mai prăfuit grilaj pe care l-am văzut vreodată. Conectată de grilaj este o conductă din aluminiu care străbate camera vreo zece metri, după care se îndreaptă spre ușă. În fața mea, elicele ventilatorului se învârt încet, așa încât atunci când mă uit, în momentul potrivit, văd spre cealaltă parte, pe toată lungimea conductei. Privesc și aproape îmi înghit limba când zăresc ceafa cu părul grizonant.

Lăsându-mă în jos, mă ghemuiesc sub grilajul ventilatorului. De unde stau eu, am o vedere clară pe dedesubtul conductei lungi. N-am cum să nu văd pantofii Ferragamo din partea opusă. Janos e chiar în față și, după felul cum stă acolo, încremenit de frustrare, n-are nicio idee că sunt în spatele lui.

Apucând cleștele în pumnul transpirat, rămân ghemuit și mă pregătesc să înaintez. În trei secunde, mă răzgândesc. Am văzut suficiente urmări ale filmului *Vineri 13* ca să îmi dau seama cum se va termina asta. Tipul ăsta e un ucigaș. Tot ce trebuie să fac e să rămân ascuns – orice altceva este un risc pe care și l-ar asuma doar cineva dintr-un film horror prost. Chestia e că, cu cât stau mai mult aici, cu atât sunt mai mari șansele să se întoarcă și să se uite direct la mine. Cel puțin, în felul ăsta, am surpriza drept avantaj. Și după tot ce i-a făcut lui Matthew, Pasternak și Lowell… unele lucruri merită riscul.

Ghemuit și îmbărbătându-mă cu o ultimă respirație adâncă, mă furișez înainte. O mână îmi alunecă pe conducta de metal; cealaltă ține strâns cleștele. Mă aplec și mai mult ca să mă uit sub conductă. Janos e încă la capătul celălalt, încercând să mă localizeze. Din această parte a camerei, huruitul mașinilor îi îngreunează sarcina și mai mult. Cu toate astea, mă mișc cât mai încet cu putință atent la fiecare pas.

Am înaintat trei metri. Din unghiul pe care îl am, nu văd partea de sus a corpului lui Janos din cauza conductei. Îi văd umărul drept. Apropiindu-mă, îi văd ceafa și restul brațului. Mai puțin de un metru și jumătate. Se uită în jur – e confuz, în mod evident. În mâna dreaptă ține cutia neagră, care arată ca un Walkman vechi, în mâna stângă are crosa senatorului. Dacă nu mă înșel, astea sunt singurele arme pe care le are. Orice altceva – un cuțit sau un pistol – n-ar fi trecut prin detectorul de metale.

Se află doar la câțiva metri în față. Strâng din dinți și ridic cleștele ascuțit. Vântul bate prin tunel, ca și cum s-ar înteți. Se aude un scârțâit sub picioarele mele. O bucată de tencuială se rupe în două. Încremenesc. Janos nu se mișcă.

Nu a auzit. Totul e în regulă. Numărând în gând, îmi mut greutatea pe celălalt picior, gata să lovesc.

Sunt atât de aproape încât îi văd cusătura de la gaica din spate a pantalonilor și părul crescut de pe ceafă. Aproape că uitasem cât de masiv este. De aici, de jos, este un gigant. Îmi încleștez maxilarul și ridic cleștele mai sus. La unu… doi…

Săltându-mă, țâșnesc spre el și mă îndrept cu cleștele spre gâtul

lui. Într-o mișcare atât de rapidă încât abia o văd, Janos se întoarce, ținând crosa de golf și îmi dă peste mână, aruncând cleștele în partea cealaltă a camerei. Înainte să pot reacționa, își ridică mâna în aer. Printr-o mișcare rapidă, o lasă în jos, iar cutia neagră se îndreaptă direct spre pieptul meu.

76.

– Grăbește-te… avem nevoie de ajutor! insistă Viv, trăgându-l pe Barry de mâneca sacoului.

— Relaxează-te, am anunțat deja, spuse Barry, uitându-se pe hol. Ar trebui să fie aici din moment în moment. Unde e Harris?

— Acolo… spuse ea, arătând spre camera cu mașini.

— La ce arăți? La ușă?

— Poți vedea? întrebă Viv.

— Doar contururi și umbre. Du-mă acolo…

Apucând cotul lui Viv, se năpusti înainte, împingând-o spre ușă.

— Ești nebun?

— Parcă ai zis că e acolo cu Janos.

— Da. Dar…

— Atunci ce ai prefera să faci – să stai aici și să aștepți polițiștii sau să intri și să îi salvezi viața? Este singur împotriva lui Janos. Dacă Harris nu primește acum ajutor, nu o să mai conteze nimic.

— Dar ești orb…

— Și? Acum suntem doi. Janos este deștept – dacă intră doi oameni, nu riscă o confruntare. O să fugă. Vii sau nu?

Confuză din cauza grabei, Viv îl urmă pe Barry, care își lovea bastonul prin hol. Uitându-se peste umăr, verifică dacă a ajuns poliția. Barry avea dreptate. Nu mai aveau timp. Prinzând viteză, îl conduse grăbită în față. Nu îl lăsa ea singur pe Harris.

Pe la jumătatea holului, trecură de corpul fără viață al lui Lowell, încă întins pe pământ.

Viv ridică privirea spre Barry. Ochii îi priveau în gol, drept în față. Nu-l putea vedea.

— Lowell a murit, spuse ea.

— Ești sigură?

Se uită la corpul împietrit. Gura lui Lowell era larg deschisă, într-un țipăt final, tăcut.

— Sunt sigură. Întorcându-se spre Lowell, ea adăugă: El a fost cel care te-a sunat?

— Ce?

— Lowell. El te-a sunat? De aia ai știut să vii?

— Da, spuse Barry. M-a sunat Lowell.

Bastonul lui Lowell se lovi de pragul ușii. Viv se întinse după clanță. În timp ce deschise ușa, o rafală rece de aer o lovi în față.

— Cum e? șopti Barry.

Trăgând cu ochiul înăuntru, Viv se asigură că e liber. Nu se schimbase nimic. Căldarea pentru mop. Tuburile de propan. Chiar și pătura de armată era chiar acolo unde o lăsase ea. Mai încolo totuși, auzi un mormăit gutural. Ca și cum cineva era în suferință.

— Harris…! țipă ea, trăgându-l pe Barry în cameră.

Deși ea se mișca rapid, el o ținea de cot. Se gândise să îl lase în urmă, dar Barry avea dreptate într-o privință: unde sunt mai mulți, puterea crește.

— Ești sigur că poți ține pasul? întrebă ea în timp ce se repeziră înainte.

Spre surprinderea ei, chiar și cu greutatea lui Barry, era mai ușor să alerge decât își imaginase.

— Desigur, spuse Barry. Sunt chiar în spatele tău.

Viv dădu din cap pentru sine. E clar că mai făcuse asta înainte, însă chiar atunci când se întoarse și se concentră asupra camerei, simți că o strânge tot mai tare de cot. La început, era enervant, dar apoi…

— Barry, mă doare.

Strânsoarea deveni mai puternică. Încercă să-și elibereze mâna, dar el nu-i dădea drumul.

— Barry, ai auzit ce ți-am…?

Se întoarse cu fața la el, dar el deja se pregătea să lovească. În momentul în care Viv se roti spre el, Barry o lovi sălbatic peste față, chiar deasupra gurii, cu dosul palmei. Buza de sus i se despică și, în timp ce se prăbuși la pământ, simți gustul sărat al propriului sânge.

Își întinse palmele ca să își atenueze căderea, dar asta n-o ajută. Prăbușindu-se în genunchi, Viv se repezi în patru labe să scape.

— Ce, acum ai tăcut dintr-odată? întrebă Barry.

Era chiar în spatele ei.

— Harris… *Harris*… încercă ea să țipe.

Dar înainte să îi iasă cuvintele, Barry își încolăci brațul în jurul gâtului ei cât de tare putu. Viv tuși incontrolabil, incapabilă să respire.

— Îmi cer scuze – ai zis ceva? întrebă Barry. Uneori nu aud prea bine.

77.

Cutia neagră a lui Janos se îndreaptă spre pieptul meu. Ochii mi se concentrează asupra celor doi colți de la capătul ei. Se îndreaptă chiar spre inima mea – în același loc unde am văzut că l-a străpuns pe Lowell. Întorcându-mă, mă străduiesc să mă feresc: Janos este nemilos de rapid. Îmi place să cred că eu sunt mai rapid, dar mă înșel. Acele nu îmi nimeresc pieptul, dar tot îmi perforează mâneca, afundându-mi-se în bicepși.

Primele pe care le simt sunt acele, care transmit un curent spre brat, apoi spre vârfurile degetelor. În câteva secunde, vibrația începe să ardă. Un iz rânced care îmi amintește de mirosul de plastic ars se răspândește în aer. Carnea și mușchii mei care ard.

— Ahh! țip eu, zbătându-mă violent și izbindu-l pe Janos în umăr cu mâna liberă.

Este atât de concentrat să își protejeze cutia neagră, încât aproape că nu observă când îi smulg crosa de golf din cealaltă mână. Înfuriat, ridică acum cutia pentru o nouă încercare. Lovesc puternic, sperând să îl țin la distanță. Spre surpriza mea, vârful crosei nimerește marginea cutiei. Nu este o lovitură directă, dar este suficient pentru Janos ca să îi dea drumul. Cutia zboară prin aer, căzând în cele din urmă pe pământ și zdrobindu-se.

Fire, ace și baterii AA se împrăștie pe podea și se rostogolesc sub un ventilator din apropiere. Mă uit la Janos. Ochii lui neiertători mă sfâșie și sunt mai întunecați decât i-am văzut vreodată. Îndreptându-se către mine, nu scoate un cuvânt. A ajuns la capătul răbdării.

Ridic din nou crosa de golf ca o bâtă. Ultima oară, l-am surprins. Problema e că Janos nu se lasă surprins de două ori. Țintesc cu crosa spre capul lui – o evită și mă lovește cu încheietura degetului mijlociu în osul de la încheietura mâinii. Un zvâcnet de durere îmi cuprinde mâna, iar pumnul mi se deschide involuntar, încât scap crosa. Încerc să îmi fac iar mâna pumn, dar abia îmi pot mișca degetele. Janos nu are o astfel de problemă.

Aplicându-mi o lovitură de boxer profesionist, își înfige

încheietura degetului chiar în adâncitura de deasupra buzei superioare. Explozia fierbinte de durere nu seamănă cu nimic ce am mai simțit vreodată, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Abia mai văd. Totuși, nu mă aflu aici ca să îi fiu sac de box.

Abia reușind să îmi închid pumnul, mă reped cu o lovitură bruscă. Janos se apleacă spre stânga și îmi apucă încheietura mâinii când trece pe lângă bărbia lui. Profitând de avântul meu, mă trage spre el și, dintr-o mișcare rapidă, îmi ridică brațul și își înfige două degete în subsuoara mea. Simt o pișcătură ca de albină, dar înainte să îmi dau seama, tot brațul îmi amorțește. Refuzând să îmi dea drumul, Janos mă ține strâns de încheietura mâinii. O împinge și mai mult spre stânga, apoi își folosește mâna liberă ca să îmi forțeze cotul spre dreapta. Se aude un pocnet clar. Cotul mi se întinde peste limită. În vreme ce mușchii continuă să se lungească, e clar că atunci când o să îl pot simți din nou, brațul n-o să îmi mai funcționeze la fel. Mă distruge bucată cu bucată – scurtcircuitându-mi sistematic fiecare parte a corpului.

Îngenunchind ușor, scoate un mormăit gutural și îmi dă o nouă lovitură care nimerește chiar între buric și zona inghinală. Toată partea de jos a corpului se zguduie și mi se arcuiește spre spate, așa încât mă duc poticnindu-mă spre celălalt capăt al camerei. În vreme ce gambele mi se lovesc de niște conducte de aerisire înalte de vreo jumătate de metru, îmi pierd echilibrul. Împiedicându-mă, cad peste conducte și mă prăbușesc în fund, în spatele unei unități enorme de aer condiționat de mărimea unui camion de gunoi. Într-o parte a mașinii, o bandă rulantă din cauciuc negru se trezește la viață – huruind rapid, apoi încetinind brusc, scurtul său ciclu încheindu-se. Dar când Janos năvălește spre mine, sărind este conducte și aterizând cu o bufnitură zgomotoasă, ochii nu îi zăbovesc asupra benzii rulante… nici măcar asupra mea. Se uită la ceva din spatele meu. Încă prăbușit la pământ, mă întorc și îi urmăresc privirea.

La mai puțin de șase metri mai încolo, un perete curbat, ros, din cărămidă, marchează marginea tunelului de aer – însă ce îi atrage atenția lui Janos este ce se află dedesubt: o gaură întunecată mai largă decât un puț de lift și, după cum arată, la fel de adâncă. Am auzit de ele, dar nu le văzusem niciodată. Unul dintre tunelurile

subterane care urcă de sub clădire. De aici vine aerul proaspăt – din subteran, de sub Capitoliu… și se alimentează din zonele pe unde intră aer proaspăt. Unii oameni spun că tunelurile sunt adânci de sute de metri. După ecoul care trece pe lângă mine odată cu o rafală de aer proaspăt, afirmația nu pare a fi prea departe de adevăr.

Lângă gaură, un grilaj dreptunghiular din metal este așezat vertical, sprijinit de perete. De obicei, grilajul servește drept protecție, însă acum, singurul lucru aflat deasupra găurii este o bandă a poliției, cu galben și negru, și cuvântul „Atenție” scris pe ea. Indiferent ce or face aici, e clar că e în construcție. Desigur, cei de la Capitoliu își iau măsurile obișnuite de precauție: două indicatoare galbene din plastic „Atenție – Podea umedă” stau în echilibru chiar pe margine. Indicatoarele n-ar putea să țină nici la un strănut – lucru pe care contează și Janos în timp ce se apleacă și mă apucă de gulerul cămășii.

Ridicându-mă în picioare, mă împinge spre gaură. Picioarele parcă îmi sunt de paie. Abia pot să mă mișc.

— Nu, nu face asta… îl implor, luptându-mă să îmi capăt echilibrul.

Ca de obicei, tace chitic. Mă străduiesc să stau în picioare. Mă izbește din nou în piept. Impactul seamănă cu o explozie sonică. Mă lupt să mă prind de cămașa lui, dar nu pot să îl apuc… Clătinându-mă, mă îndrept direct spre gaură.

78.

Cu brațul încolăcit după gâtul lui Viv, Barry strânse din dinți și se lăsă pe spate, apucând cât de tare putea. În vreme ce Viv se zbătea să respire, Barry abia putea să o țină. După mărimea umerilor, era mai mare decât își amintea, și mai puternică, de asemenea. Asta e problema când judeci după umbre – nu îți dai seama niciodată până nu simți cu mâinile tale.

Corpul lui Viv se zvârcolea și se răsucea în toate părțile. Unghiile i se înfipseră în brațul lui Barry. Gâfâind încă, îi împroșcă salivă pe încheietura mâinii. „Scârbos”, se gândi el. Îl făcu doar să strângă mai tare, și o trase mai aproape. Însă când făcu asta, Viv se întinse spre umărul lui și încercă să își înfigă unghiile în ochii lui.

Protejându-și fața, Barry își întoarse capul într-o parte. De asta avea nevoie Viv. Întinzându-se în spate, îi apucă un smoc de păr și trase cât de tare putu.

— Aaaa…! urlă Barry. Ticăloa…!

Aplecându-se ca să oprească durerea, se ridică pe vârfuri. Viv se aplecă și mai mult, făcându-l să simtă fiecare gram din greutatea ei. Barry se dezechilibră într-un final. Aruncându-se spre spate, se lansă spre peretele din cărămidă din spatele ei. Spinarea lui Barry se lovi puternic de cărămizi, dar tot nu îi dădu drumul. Clătinându-se, nimeriră într-un rând de tuburi de propan, care se rostogoliră ca niște popice. Barry încercă să o smucească pe Viv în spate, dar în timp ce se tot învârteau, Viv împingea și mai tare. Prăvălindu-se în direcția unui boiler din apropiere, Viv își simți greutatea zdrobindu-l pe Barry, în timp ce vârful unei conducte deschise îi intră în spate, zdrobindu-i-se șira spinării.

Urlând de durere, Barry se prăbuși în genunchi, neputând să o mai țină. Auzi pantofii lui Viv scrâșnind pe ciment. Fugise mai încolo, în cameră, nu prea departe, atât cât să se ascundă.

Frecându-și spatele, Barry uită de durere și privi prin cameră. Nu era prea multă lumină, așa încât petele de umbră care păreau să plutească în fața lui se accentuau. În depărtare, auzi o serie de

mormăieli răgușite și gemete nazale. Harris și Janos. Nu-i va lua prea mult lui Janos să termine acea treabă, ceea ce însemna că Barry trebuia să se concentreze doar asupra lui Viv.

— Haide, chiar crezi că nu te văd? strigă el, urmărindu-i scrâșnetul pantofilor și sperând că această cacealma o va scoate din ascunzătoare.

Sus, putea distinge marginile ventilatoarelor, însă către podea, detaliile se estompau mai tare.

La stânga lui, auzi scrâșnetul unei pietre pe ciment. Viv se mișca. Barry își întoarse capul, dar nu îi trecu nimic pe lângă el. Erau aceleași pete neclare ca și mai înainte. Se mișcase? „Nu… Concentrează-te. Mai ales acum”, își spuse Barry. Odată ce o prindea pe Viv… dacă le ieșea asta… Se aflase mereu jos – asta era șansa să ajungă sus.

Trecu o secundă și auzi un zornăit ascuțit în spatele lui. Unul dintre tuburile de propan. Se întoarse ca să urmeze sunetul, dar zgomotul era prea ascuțit. Ca o pietricică lovindu-se de metal. Aruncase o pietricică.

— Acum mă testezi? țipă el, întorcându-se la mașini.

Încerca să pară puternic, dar în vreme ce se uita prin cameră – de la stânga la dreapta… sus și jos –, umbrele… nu… nu se mișca nimic. Nu se mișca nimic, insistă el.

Peste tot în jurul lui, mașinile huruiau simfonia lor monotonă, ca un zumzăit. La dreapta lui, flacăra cuptorului pâlpâia, fâsâind puternic. La stânga, un compresor ce pufăia își termină ciclul, oprindu-se. Vântul șuiera direct spre el. Dar încă nici urmă de Viv.

Ascultând pentru a-i localiza gâfâitul respirației, Barry izolă fiecare sunet – fiecare zornăit, șuierat, pocnitură, scârțâitură și fluierat. Afundându-se în cameră, era tot mai greu să distingă ceva, dar știa că Viv era speriată. Din cauza asta, avea să facă sigur o greșeală.

Problema era că, cu cât Barry mergea mai departe, cu atât sunetele păreau că dansează în jurul lui. Se auzi un zăngănit la stânga… sau era la dreapta? Se opri, încremenind.

O haină foșni în spatele lui. Se întoarse spre ușă, dar sunetul se opri la fel de repede.

— Viv, nu te prosti… amenință el, dar vocea îi era spartă.

În cameră era o tăcere totală.

Se auzi un mic trosnet, ca un băț aruncat într-un foc de tabără.

— Viv…?

Niciun răspuns.

Barry se întoarse din nou spre partea din spate a camerei, uitându-se la contururile fiecărei mașini. Pata era neschimbată. Nimic nu se mișca… nimic nu se mișca…

— Viv, ești acolo…?

Pentru o clipă, Barry simți o încleștare familiară în piept, dar își aduse aminte că nu avea motive să se panicheze. Viv nu pleca nicăieri. Atâta timp cât îi era frică, nu risca să încerce ceva…

Un scrâșnet puternic se auzi pe podea. Tălpi izbindu-se cu putere în viteză… Viv fugea spre ușă.

Barry se întoarse chiar la timp să audă căldarea izbindu-se de perete. Se auzi râcâitul metalului de ciment în timp ce Viv apucă unul din tuburile goale de propan. Barry presupunea că îl mișca pentru a ajunge la ușă, însă până când o văzu, fu surprins să observe ca umbra ei nu devenea mai mică, ci se mărea. Nu fugea, ci se îndrepta chiar spre el.

— Uită-te bine la asta, ticălosule…! țipă Viv, rotind tubul de propan cu toată puterea.

Îl ținu cu putere și îl lovi pe Barry într-o parte a capului. Sunetul fu pe măsura impactului – un pocnet neobișnuit, ca o bâtă de aluminiu lovind un dovleac. Capul lui Barry se smuci violent într-o parte, iar corpul îl urmă.

— Asta ai văzut? E suficient de vizibil pentru tine? țipă Viv în timp ce Barry căzu la pământ.

Toată lumea se luase de ea din prima zi în care se mutaseră în casa de la marginea suburbiei. În sfârșit, exista un beneficiu acumulat în urma acelor bătăi cu pumnii.

Barry se întinse după piciorul ei, însă lumea lui se învârtea deja. Viv îi izbi rezervorul de piept. Aerul îi ieși din piept, și Barry abia se putea mișca.

— Chiar credeai că ai vreo șansă? țipă ea stropindu-l cu salivă. Nu poți să vezi! Ce-ai crezut, că mă poți învinge doar pentru că sunt

fată?!

Privind în sus, Barry văzu umbra lungă a lui Viv deasupra sa. Ea își ridică piciorul deasupra capului său, gata să îl strivească. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a văzut Barry înainte ca lumea să se întunece.

79.

Clătinându-mă spre gaura de la capătul tunelului de aer, nu pierd timpul încercând să încetinesc. Folosind toată puterea ce mi-a mai rămas, mă răsucesc într-o parte și încerc să mă întorc.

Când ajung să mă uit la adâncimea abisului, mă aflu deja pe margine. Dar măcar mă mișc repede. Piciorul atinge marginea găurii și îmi folosesc viteza pentru a face un salt în diagonală la dreapta. Mă duc mai departe din inerție. Abia trec de colțul găurii – ceea ce e bine, însă acum mă îndrept direct spre un perete de cărămidă – ceea ce nu e bine.

Întinzându-mi mâinile în față, mă izbesc de perete cu toată viteza. În brațe se concentrează cea mai mare parte a impactului, dar atunci când mă lovesc cu tot corpul, cotul îmi cedează. Durerea e prea mare. Janos a tras de el destul de tare. Prăbușindu-mă la podea, mă rostogolesc pe spate, mă sprijin pe cotul bun și privesc spre groapă. Câteva pietricele și urme de pământ cad în gura prăpastiei. Ascult să văd cât de mult durează până se lovesc de fund, dar până să îmi dau seama ce se întâmplă, sunt tras puternic de cămașă. Privesc în sus chiar în momentul în care Janos încearcă să mă ridice.

Panicat complet și incapabil să mă lupt, încerc să scap stând în fund și pornind în spate cu mersul crabului. Mă ține prea strâns cu mâna stângă, folosindu-și dreapta ca să mă plesnească peste frunte. Din nou, știe exact spre ce țintește. Îmi sparge arcada cu pumnul. Sângele izbucnește, prelingându-se pe față și orbindu-mă iarăși. Încearcă să mă slăbească, pentru a nu mai avea putere să mă bat cu el, dar chiar dacă în urma impactului am căzut în fund, atac cu singura armă care mi-a mai rămas. Lovind cu piciorul sus, între picioarele lui, îi înfig adânc vârful pantofului în testicule.

Janos strânge din dinți pentru a-și opri geamătul, dar răul s-a produs. Aplecat, se ține de testicule. Ceea ce e mai important, îmi dă drumul la cămașă. Mă împleticesc și am nevoie de doar câteva secunde. Dar tot nu e suficient. Înainte să mă ridic, Janos își revine

și se năpustește spre mine. După expresia de pe fața lui, l-am înfuriat și mai tare.

În spate, mă lovesc de partea laterală a unității de aer condiționat, care se termină perpendicular cu peretele. Nu mai am unde să fug.

— Nu trebuie să faci asta, îi spun eu.

Ca întotdeauna, tace din gură. Ochii i se îngustează și un zâmbet subțire, batjocoritor, apare pe buzele lui. De aici încolo, tot ce face e pentru sine însuși.

Apucându-mi urechea, Janos strânge tare și o răsucește. Nu pot să mă abțin să nu îmi ridic bărbia. Strânsoarea devine tot mai puternică, iar eu mă holbez la tavan. Gâtul îmi este expus în întregime. Pregătindu-se pentru lovitura finală…

… capul i se smucește spre stânga și se clatină, pierzându-și echilibrul. Un pocnet sec și puternic răsună în aer. Ceva l-a lovit în ceafă. Partea nemaipomenită este că, în ultima secundă, a reușit să se ferească – de parcă ar fi simțit că urmează să fie lovit. Cu toate astea, a fost pocnit destul de tare – și în timp ce se ține de cap și se clatină spre peretele din cărămidă, văd în sfârșit cine e în spatele lui.

Apucând crosa pe care o scăpase mai devreme, Viv ține bâta într-o poziție perfectă de lovire.

— Pleacă naibii de lângă prietenul meu! amenință ea.

Janos se uită în spate, nevenindu-i să creadă, dar nu durează prea mult. Concentrându-și atenția asupra lui Viv, fruntea i se încrețește, iar pumnii i se strâng. Dacă are dureri, nu o arată. În schimb, este extrem de furios. Ochii îi sunt negri – două bucăți mici și înfundate de cărbune.

Repezindu-se în față ca un câine turbat, se aruncă asupra lui Viv. Ea agită crosa cu dinții încleștați, sperând să îi mai lase un semn pe cap. Am încercat același lucru mai devreme. N-are nicio șansă.

Prinzând crosa în aer, Janos o întoarce puternic, apoi o împinge precum un tac de biliard în fața ei. Capătul rotund al crosei o lovește chiar în gât. Clătinându-se în spate, Viv se ține de gât, incapabilă să respire. Datorită avântului, Viv reușește să îi smulgă crosa de golf din mâini, dar nu o poate ține, așa că o scapă. Janos nu

are nevoie de ea. În timp ce Viv tușește violent, îi blochează calea și se apropie de prada sa.

— Nu, nu te apropia, icnește ea.

Janos o apucă de partea din față a cămășii, o trage spre el și, într-o singură mișcare, o izbește cu cotul în față. O nimerește în sprânceană ca și pe mine – dar de data asta, chiar și când începe să curgă sânge, Janos nu se lasă. Dă cu cotul și o lovește iar, și iar, în același loc. Nu încearcă doar să o doboare…

— N-o atinge…! țip eu, repezindu-mă înainte.

Brațul îmi e așa de umflat, că nici nu-l mai simt. Picioarele îmi tremură, abia reușind să mă țin pe ele. Nu-mi pasă. Nu o să o doboare și pe ea!

Ignorând durerea, mă năpustesc, lovindu-l din spate și încolăcindu-mi brațul în jurul gâtului său. Își duce mâna în spate, parcă încercând să îmi smulgă capul. Singura șansă pe care o avem este doi contra unu, dar tot nu e suficient.

Viv încearcă să-l zgârie pe obraz, dar Janos e pregătit. Ridicându-și ambele picioare, o lovește direct în față. Viv zboară în spate, izbindu-se de partea laterală a unității de aer condiționat. Se lovește întâi cu capul și se prăbușește, inconștientă. Refuzând să se dea bătut, Janos mă lovește cu capul, sfărâmându-mi nasul. Pocnetul îmi spune că mi l-a spart.

Dându-i drumul lui Janos, mă împleticesc în spate, cu fața plină de sânge.

Janos nu încetinește. Se îndreaptă direct spre mine… e un tanc mișcător. Lovesc cu mâna stângă, dar el mă parează. Încerc să mi-o ridic pe dreapta, dar atârnă ca o șosetă lungă, plină cu nisip.

— Te rog… îl implor eu.

Janos dă iar cu pumnii în nasul meu, provocând un sunet dezgustător de crăpătură. În timp ce continui să mă clatin, se uită în spatele meu. Ca și mai înainte, are ochii la groapă.

— Nu… te rog, nu…!

Mă împinge în spate și mă prăbușesc la pământ, sperând că măcar îmi va opri mișcarea. Chiar atunci când ridic ochii, mă apucă de cămașă și mă trage în picioare. Groapa e chiar în spatele meu. De data asta, nu îmi mai oferă spațiu pe unde să fug.

Janos mă trage pentru a mă împinge ultima oară. Brațul drept mi-a murit. Capul mi-a luat foc. Singurul lucru pe care îl procesează creierul meu este mirosul de lemn dulce din respirația lui.

— N-ai cum să învingi, mă bâlbâi eu. Indiferent ce faci… s-a terminat.

Janos se oprește. Ochii i se îngustează și zâmbește superior.

— Sunt de acord, spune el.

Mâinile îi țâșnesc înainte, lovindu-mă în piept. Mă duc învârtindu-mă spre groapă. Ultima oară, am făcut greșeala de a mă agăța de cămașa lui. Acum, mă voi folosi chiar de el. Furându-i mișcarea, mă întind, îl apuc de ureche și îl țin strâns.

— Ce fa…?!

Înainte să poată pronunța întrebarea, ne îndreptăm amândoi spre groapă.

Piciorul îmi alunecă pe margine. Tot nu-i dau drumul. Capul lui Janos se smucește înainte. În timp ce alunec de pe margine, Janos îmi apucă brațul, încercând să își atenueze propria durere. Continui să îl țin strâns. Se prăbușește în față, ceea ce îmi încetinește căderea, dar mă mișc deja prea repede. Partea de jos a corpului meu se află deja în groapă… și alunecă repede. Pietricelele mi se freacă de burtă, așa cum pieptul lui Janos e strivit de ciment. Alunecăm împreună, el cu capul înainte după mine. Îmi dă drumul cu o mână și se chinuie să se dea în spate, agățându-se de ciment. Dau din picioare căutând în interiorul gropii un punct de sprijin ca să nu cad. Janos își închide ochii, agățându-se cu toate puterile pe care le mai are. Fața lui are culoarea supei de roșii. Nu mă lasă să iau cu mine urechea lui. Și apoi, din senin… ne oprim.

Un ultim nor de pământ și praf se rostogolește de pe margine, aterizând chiar pe fața mea. Atârn ținându-mă de mâna stângă, singura parte din mine care nu e în groapă. Subratul îmi stă pe margine și îmi susține cam toată greutatea, însă mâna strânge urechea lui Janos cu toată puterea. E singurul motiv pentru care el mă ține de încheietura mâinii. Întins pe podea și dându-și seama că ne-am oprit, continuă să mă țină strâns. Dacă îmi dă drumul, o să alunec în groapă, dar o să iau cu mine o parte – dacă nu chiar totul – din el.

Din cauza presiunii exercitate asupra urechii lui, Janos nu își poate înălța capul. Obrazul îi stă lipit de ciment, dar nu pentru mult timp. Întorcându-se ușor, se uită la mine, asigurându-se că nu pot ieși. De aici, dinăuntrul gropii, bărbia și mâna mi se află chiar deasupra marginii. E gata să mă împingă în prăpastie.

— Janos, nu…!

Încercând să se elibereze de strânsoare, îmi strânge încheietura mâinii și își mută poziția. E prea dezechilibrat. Alunecăm iar spre groapă, apoi ne oprim brusc. În locul subrațului, acum cotul îmi susține greutatea. Janos e tot culcat pe piept. Obrazul i se află pe pământ și, după cum îi stă întors corpul, unul din umerii săi se află deja peste margine. Ochii mei abia reușesc să vadă ce se află deasupra marginii. Refuz în continuare să îi dau drumul. Îi țin urechea așa strâns, încât s-a învinețit. Dacă mă prăbușesc agățat de el, mă va urma și el.

Sub picioarele mele, răsună micul clinchet al pietrelor care cad. Fără nicio îndoială, e cale lungă până jos. Ignorând riscul, Janos își înfige unghiile în încheietura mâinii mele. Durerea nu poate fi descrisă. Degetul mic mi se desprinde de pe ureche. Nu pot să mă mai țin. Își trage capul înapoi, încercând să se elibereze. Inelarul îmi alunecă și el. Mai are puțin. După felul cum mă strânge de încheietură, pare că mai are puțin și-mi perforează pielea. Zgârii cimentul cu mâna liberă, dar am coborât prea mult. N-am cum să mă mai țin. Durerea e prea mare… Trebuie să-i dau dr…

— Janos, dacă îi dai drumul, te duci și tu cu el la fund, avertizează o voce cunoscută de femeie.

Își pune piciorul pe șoldurile lui, amenințând să îl împingă.

Janos încremenește și mă apucă de mână. Greutatea mea nu mai atârnă de urechea lui, dar eu tot mă țin de ea. Nici măcar nu încearcă să își întoarcă privirea spre acea voce. Nu-l învinovățesc. Așa aproape cum se află de margine, cu o singură mișcare greșită, ne ducem amândoi la fund.

Mă uit peste umărul lui Janos. Viv e în picioare, cu crosa de golf în aer.

— Vorbesc serios, spune Viv. Dacă îi dai drumul, îți fac capul suport de minge și ți-l arunc până în Nashville.

80.

– Așa… ține-l strâns, îi spune Viv lui Janos în timp ce mă ține de încheietură.

Crede că el o ascultă, dar Janos stă acolo pe piept, încercând doar să își protejeze urechea și să mai câștige timp.

— Viv, uită-te la el cu atenție! strig eu.

Picioarele continuă să îmi atârne peste groapa neagră ca smoala, dar pot să citesc ceva în cuta întunecată dintre sprâncene. Chiar și cu toată această durere, își plănuiește ultima mișcare.

— Exact… chiar așa, spune Viv, cu crosa înălțată deasupra ei. Acum, ridică-l!

Janos nu se mișcă. Mă ține de încheietura mâinii doar aparent, dar asta doar pentru că îl țin de ureche.

— Ai auzit ce ți-am spus? întreabă Viv.

Tot nu se clintește. Chiar dacă el îmi susține o mare parte din greutate, n-o poate susține pe toată. Mențin presiunea asupra urechii lui. Obrazul îi este aproape de groapă, iar capul îi stă înclinat ciudat spre margine. Fața i s-a înroșit și mai puternic decât înainte. Janos mă ține, dar durerea începe să ardă. Închizând ochii, strânge din buze și respiră pe nas. Cuta dintre sprâncene se estompează, dar nu cu mult.

— Janos…

— Dă drumul crosei! zbiară Janos.

— Ce? întreabă Viv.

În mintea ei, el nu se află în postura de a emite pretenții.

— Dă drumul crosei, repetă el. Nu mă joc, Vivian. Las-o jos sau îi dau drumul lui Harris.

— Nu-l asculta! o avertizez eu.

Viv se uită în jos, încercând își dea mai bine seama ce vrea.

— O să-l auzi cum țipă până jos, spune Janos. O să poți face față?

Gura i se deschide ușor. Acest lucru este dur pentru oricine.

Pentru o fată de șaptesprezece ani…

— Crezi că glumesc? întreabă Janos.

Își înfige unghiile în încheietura mâinii mele.

Urlu de durere.

— *Harris*…! strigă Viv.

Janos nu mă mai zgârie, ținându-mă din nou de încheietura mâinii.

— Harris, ești bine? întreabă Viv.

— Ia-i capul, îi spun eu. Lovește!

— Dacă faci asta, îi dau drumul, avertizează Janos.

— O să-mi dea oricum drumul, adaug eu.

— Nu e adevărat, spune ea, refuzând să creadă. Ridică-l! strigă ea la Janos. Vreau ca Harris să fie sus, *acum*!

În ciuda durerii, Janos clatină din cap în semn de nu. Nu mai negociază și nu îl condamn pentru asta. Din momentul în care eu ajung la suprafață, riscă să fie aruncat el însuși în groapă. Nu numai asta, dar ar reveni la situația de doi contra unu.

Atârnând agățat într-o mână, îmi dau seama care e realitatea. Nu mă va aduce sus în niciun caz – ceea ce îmi ușurează și mai mult decizia.

— Viv, ascultă-mă! strig eu. Lovește-l acum când ai ocazia!

— N-ar fi prea inteligent, Vivian, avertizează Janos, cu vocea imperturbabil de calmă. Dacă faci asta, Harris se duce la fund cu tot cu mine.

— Viv, nu-l lăsa să te convingă!

E prea târziu. Îl studiază pe el, nu pe mine.

— Trebuie să te concentrezi! Te concentrezi? țip eu. Se întoarce spre mine, dar privirea îi e goală. A încremenit din cauza deciziei pe care trebuie să o ia. *Viv, te concentrezi*?

Într-un final, dă din cap în semn că da.

— Bun… atunci trebuie să înțelegi un lucru. Orice ai face, eu mă duc la fund. Ori mă scapă Janos, ori îl lovești și ne ducem amândoi, înțelegi? Mă duc la fund oricum.

Vocea mi se sugrumă în timp ce rostesc aceste cuvinte. Știe că e adevărat – și e suficient de inteligentă ca să își dea seama de consecințe: a văzut cât de repede se mișcă Janos. Dacă nu îl doboară acum, el se va ridica și se va repezi imediat la ea.

— Fă-o acum! țip eu.

— Haide, Vivian, chiar ești gata să îți omori prietenul? întreabă Janos.

Cu crosa în aer, Viv se uită în jos, ochii ei trecând de la Janos la mine, apoi iar la Janos. Mai are doar câteva secunde să se decidă. Își trage crosa. Mâinile încep să îi tremure, iar lacrimile îi curg pe obraji. Nu vrea s-o facă, dar cu cât stă mai mult acolo, cu atât își dă seama că nu are de ales.

81.

– *Lovește-l, Viv*! *Lovește-l acum*! strig eu.

Viv ține crosa în aer. Încă nu se pregătește să lovească.

— Fii deșteaptă, Vivian, adaugă Janos. Regretul este cea mai grea povară de dus.

— Harris, ești sigur? întreabă ea încă o dată.

Înainte să pot răspunde, Janos îmi strânge încheietura mâinii, încercând să mă facă să-i dau drumul. Nu mă mai pot ține mult de urechea lui.

— Fă-o! îi ordon.

Cu spatele la Viv, Janos rămâne concentrat pe încheietura mâinii mele, înfigându-și adânc degetele. Nici măcar nu se obosește să se uite la ea. Ca toți cei care pariază, își încearcă norocul. Dacă Viv nu a lovit până acum, nu va lovi deloc.

— Viv, te rog…! o implor.

Tot corpul i se zguduie în timp ce lacrimile îi curg tot mai repede… Începe să suspine, copleșită de-a dreptul, dar ține crosa tot deasupra capului.

— Harris… țipă ea. Nu vreau…

— Poți s-o faci, îi spun eu. E în regulă.

— E… ești…?

— Jur, Viv, e în regulă… promit…

Cu o ultimă împunsătură, Janos își bagă degetele în încheietura mâinii. Pumnul mi se deschide, dar în timp ce alunec spre groapă, nu mă lasă să cad. În schimb, îmi apucă degetele, strângându-le laolaltă. Un zâmbet larg îi apare pe față. Îi place să controleze situația… mai ales atunci când o poate folosi în propriul interes.

Atârn de o mână, privind-o atent pe Viv.

— Te rog… te rog, fă-o! o implor eu.

Viv înghite greu, abia reușind să vorbească.

— Doar… Dumnezeu să mă ierte, adaugă ea.

Janos se oprește. Simte ceva în vocea ei. Rotindu-se ușor, se întoarce cu fața la ea.

Ochii li se întâlnesc, iar Janos verifică dacă e adevărat. Felul cum pieptul îi urcă și îi coboară… felul cum își aranjează mâinile pe crosă… chiar și felul în care se tot linge pe buza de jos. Într-un final, Janos izbucnește într-un râs ușor, aproape imperceptibil. Nu crede că are acest curaj.

Dar se înșală.

Dau din cap spre Viv. Își trage nasul și rostește:

— La revedere.

Întorcându-se spre Janos, se așază bine pe picioare.

— *Haide, Viv – tu sau el…*

Viv duce crosa în spate. Janos râde din nou pentru sine. Peste tot în jurul nostru, ventilatoarele continuă să huruie. Timpul îngheață. Apoi… după ce îi cade o picătură de transpirație de pe nas… Viv își concentrează toată greutatea în crosă și lovește. Janos îmi dă imediat drumul și se întoarce să o lovească.

Janos se așteaptă să cad și să mor. Dar nu vede micul sprijin pe care mi-am pus piciorul în ultimele câteva minute – gaura săpată în peretele interior al gropii. Vârful pantofului se ține de bordura de cinci centimetri. Îmi îndoi piciorul și, înainte ca cei doi să își dea seama ce se întâmplă, îmi iau elan și îl apuc pe Janos de cămașă. Se repezea la Viv, dar este luat prin surprindere și își pierde complet echilibrul. Asta e greșeala lui – și ultima pe care o va face în micul nostru joc de șah. În orice sport, mai ales în politică, nimic nu merge mai bine decât o mică diversiune. Abia reușind să mă țin de marginea gropii cu mâna dreaptă, îl trag în spate cu stânga. N-are nicio idee ce se întâmplă. Îl trag tare spre groapă, mă feresc și las gravitația să își facă treaba.

— Ce fa…?

Nu își mai termină întrebarea. Rostogolindu-se, dezechilibrat, Janos se prăbușește în gura gropii. În vreme ce trece pe lângă mine, încearcă să mă apuce de umeri… mijloc… picioare… chiar și de pantofi. Se mișcă însă prea repede ca să se poată prinde de ceva.

— *Nuuu…*! urlă el, cuvântul răsunând în vreme ce se prăbușește și dispare în întuneric.

Îl aud cum se lovește de unul din pereții interiori… apoi de altul. Se aude un hârșâit puternic în timp ce este aruncat în spate și în

față, tot drumul până jos. Țipătul nu se mai oprește, până când nu se aude bubuitul de pe fund.

O secundă mai târziu, o alarmă stridentă răsună din adâncimea gropii. Nu mă surprinde. Este sistemul de alimentare cu aer al întregului Capitoliu. Bineînțeles că a pornit alarma. Poliția nu va întârzia nici ea.

În vreme ce alarma continuă să țipe, mă țin de marginea de ciment și mă chinui să-mi trag sufletul. Mă uit în jos, studiind adâncimea întunericului. Nu se mișcă nimic. Cu excepția alarmei, este un abis negru complet nemișcat. Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât devine mai fascinant.

— Harris, ești bine? întreabă Viv, îngenunchind pe margine.

— Îndepărtați-vă de groapă! țipă o voce gravă. În spatele ei, trei polițiști năvălesc în cameră, cu armele ațintite spre noi.

— Stewie, am nevoie să blochezi toate ventilatoarele! strigă în stație polițistul cel mai înalt.

— Nu e ceea ce…!

Cât ai zice pește, ceilalți doi polițiști mă apucă de subsuori și mă trag din groapă. Aruncându-mă cu fața pe pământ, încearcă să îmi pună cătușele prin spate.

— Brațul meu…! șuier eu în timp ce mi-l îndoaie.

— Îl răniți! îl apără Viv în timp ce polițistul înalt o imobilizează și îi pune și ei cătușele. Are brațul rupt!

Pe fețele amândurora curge sângele. Nu ne iau în seamă.

— Ventilatoarele încetinesc, cârâie vocea unui bărbat prin radio. Altceva?

— Avem un cadavru în hol și un bărbat inconștient aici sus, adaugă polițistul cu stația.

— Barry a încercat să mă omoare! țipă Viv.

Barry?

— Am fost atacați! spune ea. Verificați-ne ecusoanele – noi lucrăm aici!

— Spune adevărul, mă bâlbâi eu, abia reușind să îmi ridic capul.

Brațul parcă mi s-a rupt în două.

— Unde e atacatorul? întreabă polițistul mai scund.

— Acolo jos! țipă Viv, întinsă pe piept și arătând cu bărbia.

Verificați groapa!

— Cadavrul lui… adaug eu. O să… o să îi găsiți cadavrul…

Polițistul scund îi face un semn celui înalt, care își aduce stația la gură.

— Reggie, ai ajuns?

— Aproape… spune o voce gravă care vine simultan și din stație și din groapă. Este jos, pe fund. O, Doamne… adaugă el într-un final.

— Se văd niște urme de sânge…

— V-am spus eu! strigă Viv.

— … toți detectorii de substanțe explozive s-au făcut praf… dâra se continuă… și, după cum arată, a smuls grilajul de la ușa de siguranță…

„O, nu.”

— A căzut de la treisprezece metri, spune polițistul cu stația.

— O, sigur s-a rănit, rostește Reggie prin stație. Însă vă spun că eu acum… nu văd niciun cadavru.

Îmi ridic bărbia de pe pământ.

Mâna este ultima din grijile mele.

— Jeff, asigură-te că oamenii de la întreținere încuie aceste conducte de ventilație și îl ajută pe Reggie, spune polițistul scund celui cu stația. Și Reggie…! adaugă el, aplecându-se peste marginea gropii și țipând cât de tare putea… ieși de acolo acum și apucă-te să urmărești dâra de sânge! Este rănit, cu cel puțin câteva membre rupte. N-are cum să fi ajuns prea departe.

82.

Încă nu l-au găsit. N-o să-l găsească niciodată.

Dar nu mă surprinde. Janos a fost angajat dintr-un anumit motiv. Ca orice mare magician, nu numai că știa cum să păstreze un secret, dar cunoștea de asemenea valoarea unui truc bun de dispariție.

Au trecut șapte ore de când am părăsit adâncimile de la subsolul Capitoliului și din tunelurile de aer. Pentru a verifica dacă nu a fost compromis sistemul de aer, au evacuat toată clădirea, ceea ce nu se mai făcuse de la panica din urmă cu câțiva ani cu antrax. Ne-au mutat și pe noi.

Toată lumea știe că dacă există vreo amenințare teroristă directă asupra Capitoliului, șefii și mahării sunt mutați într-o locație ultrasecretă. Dacă atacul e la scară redusă, sunt duși la Fort McNair, în sud-vestul Washingtonului. Însă, dacă atacul este minor și poate fi ținut în frâu – precum o canistră de gaz aruncată pe holuri –, merg aici, dincolo de stradă, la Biblioteca Congresului.

Stând în fața ușilor închise ale Sălii de Lectură Europeană de la etajul doi, mă așez pe podeaua din marmură. Îmi sprijin umărul de una dintre vitrinele enorme aliniate de-a lungul holului, pline de artefacte istorice.

— Domnule, vă rog nu stați aici, spune un agent FBI cu păr argintiu și nas ascuțit.

— Ce, are vreo importanță? îl amenință avocatul meu, Dan Cohen, frecându-și palma de capul ras. Nu fi dobitoc, lasă-l pe săracul om să se așeze.

Vechi prieten din zilele în care făceam Dreptul la Georgetown, Dan este pe jumătate evreu, pe jumătate italian, ca o chiftea matzoh, îndesat într-un costum ieftin, prost croit. După absolvire, în vreme ce noi ne-am dus majoritatea să căutăm de muncă la firme sau la Capitol Hill, Dan s-a întors în vechiul său cartier din Baltimore, și-a deschis un cabinet, pretinzând că este sincer față de Dumnezeu, și a preluat cazuri de care alți avocați ar fi râs. Lăudându-se cu arborele genealogic al familiei sale, întrucât avea legături de rudenie cu

gangsterul Meyer Lansky, lui Dan i-a plăcut mereu o bătaie bună. Însă, așa cum afirmă, nu mai are legături la Washington. De aceea l-am și chemat. M-am săturat de orașul ăsta.

— Harris, ar trebui să mergem, spune Dan. Te dezintegrezi, frățioare.

— Sunt bine, îi spun eu.

— Minți.

— Sunt bine, insist eu.

— Haide… nu fi fraier. Ai trecut prin cinci ore și jumătate de interogatorii – chiar și agenții au spus că ai nevoie de o pauză. Uită-te la tine, nici nu te mai ții pe picioare.

— Tu știi ce fac ei aici, spun eu, arătând spre ușile închise.

— Nu contează…

— Ba *contează*! Pentru mine contează. Mai lăsă-mă doar câteva minute.

— Harris, așteptăm aici de două ore, e aproape miezul nopții; trebuie să ai grijă de nasul tău și să îți pui mâna în ghips.

— Mâna mea e în regulă, spun eu, aranjând bandajul pe care mi l-au pus paramedicii.

— Dar dacă…

— Dan, știu că îmi vrei binele – și te iubesc pentru asta –, dar fii și tu mai umil o dată în viață și recunoaște că asta e o parte a problemei pe care nu o poți rezolva.

— Umil? mă întreabă el, strâmbându-se. Urăsc să fiu umil. Și urăsc și mai mult când ești tu umil.

Uitându-mă în jos, îmi văd reflexia în podeaua din marmură.

— Da, ei bine… uneori nu e chiar așa rău cum crezi.

Mai spune ceva, dar nu ascult. Aplecat, mă uit din nou la ușile închise. După toate cele prin care am trecut, este singurul lucru de care îmi pasă acum.

Patruzeci de minute mai târziu, îmi simt brațul cum pulsează. Dar când ușile de la sala de lectură se deschid, orice urmă de durere s-a dus… și este înlocuită cu altfel de durere.

Viv iese din sală cu două bandaje deasupra sprâncenei. Buza de jos este despicată și umflată, și ține o pungă cu gheață pe celălalt ochi.

Mă ridic în picioare și încerc să vorbesc cu ea, dar un piept care face cât două se interpune între noi.

— De ce n-o lași în pace o vreme? spune avocatul ei, punându-și mâna pe pieptul meu.

E un bărbat înalt, afro-american cu o mustață stufoasă, de forma unei omizi. Când am fost arestați, i-am spus lui Viv că poate colabora cu Dan, însă părinții ei i-au adus propriul avocat. Nu îi condamn. De atunci, FBI-ul și avocatul ei s-au asigurat că eu și Viv nu ne-am văzut, nu ne-am auzit și nu am vorbit unul cu celălalt, și nu îi condamn nici pentru asta. E o mișcare inteligentă. Ține-ți clientul la distanță. Nu l-am mai văzut pe acest avocat, dar numai după cum arată sacoul lui, îmi dau seama că o să rezolve treaba. Și chiar dacă nu îmi dau seama cum poate familia lui Viv să și-l permită, luând în considerație câtă atenție din partea mass-mediei va atrage asta, nu cred că el se îngrijorează.

— Ai auzit ce ți-am spus, fiule? Viv a avut o noapte lungă.

— Vreau să vorbesc cu ea, spun eu.

— De ce? Ca să-i strici viața mai mult decât ai făcut-o deja?

— E prietena mea, insist eu.

— Domnule Thornell, e în regulă, spune Viv, dându-l la o parte. Pot să… o să fiu bine.

Asigurându-se că asta vrea, Thornell decide să o asculte. Se dă vreo doi pași mai încolo. Viv îl mai privește o dată, iar el se îndreaptă spre vitrinele unde se află Dan și ceilalți agenți FBI. Deocamdată, avem la dispoziția noastră tot colțul holului aurit.

Mă uit la Viv, dar ea îmi evită privirea, coborând ochii în pământ. Au trecut opt ore de când am vorbit ultima oară. Mi-am petrecut ultimele trei ore încercând să mă gândesc ce vreau să îi spun. Nu-mi amintesc un singur cuvânt.

— Cum îți e ochiul? Cum îți e brațul? întrebăm amândoi în același timp.

— O să supraviețuiesc, răspundem amândoi.

E suficient ca să îi smulg un mic zâmbet lui Viv, dar se stăpânește repede. Sunt totuși cel care a băgat-o în această încurcătură. Toate astea și-au pus amprenta asupra sentimentelor ei.

— Știi, nu trebuia să faci ce ai făcut acolo, spune ea într-un final.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu sunt o idioată, Harris – mi-au spus ce ai declarat…

— Viv, eu niciodată…

— Vrei să îi citez? Că tu m-ai obligat să intru în această situație… că atunci când a murit Matthew, m-ai amenințat ca să te ajut… că ai spus că o să-mi „spargi fața” dacă nu mă urcam în avionul privat și nu spuneam tuturor că eram asistenta ta. Cum ai putut să spui asta?

— Le scoți din context…

— Harris, mi-au arătat declarația pe care ai scris-o!

Mă întorc spre desenele murale, incapabil să o înfrunt. Sunt patru desene, unul cu o femeie soldat în armură antică, reprezentând diversele stadii ale dezvoltării unei națiuni: *Aventura, Descoperirea, Cucerirea* și *Civilizația.* Ar trebui să mai existe una numită *Regret.* Răspunsul mi se transformă într-o șoaptă.

— N-am vrut să te duci la fund împreună cu tot vaporul.

— Poftim?

— Știi cum merg treburile astea – cui îi pasă dacă am salvat situația? M-am folosit de serviciul meu… am luat fără permisiune un avion privat… și se poate spune că am contribuit la moartea celui mai bun prieten al meu… Chiar dacă erai acolo cu cele mai bune intenții – și crede-mă, ai fost singura persoană inocentă din tot grupul –, pot să-ți ia capul doar pentru că stăteai lângă mine. Asasinare prin asociație.

— Așa încât deformezi adevărul și îți asumi vina pentru tot?

— Crede-mă, Viv, după toate cele în care te-am băgat, merit mai rău de atât.

— Nu mai face atât pe martirul.

— Atunci nu mai fi nici tu așa naivă, îi dau eu replica. Imediat ce vor crede că ai acționat pe cont propriu, vei deveni carne de tun.

— Și?

— Cum adică, *și*?

— Adică, *și*? Și ce dacă îmi pierd slujba? Mare scofală. Doar nu m-au înfierat cu o literă stacojie. Sunt un curier de șaptesprezece ani care a fost dat afară. Nu aș considera asta chiar sfârșitul carierei mele. În plus, există lucruri mai importante decât o slujbă tâmpită – precum familia. Și prietenii.

Uitându-se la mine cu un ochi, își mută punga cu gheață la celălalt.

— Sunt de acord, îi spun eu. Doar că… n-am vrut să te concedieze.

— Apreciez.

— Ce s-a întâmplat acolo? întreb eu.

— M-au concediat, spune ea nonșalant.

— Ce? Cum au putut…

— Nu te uita la mine așa. Până la urmă, am încălcat regula esențială a curierilor: am plecat din campus fără să mi se dea voie și mi-am petrecut noaptea în altă parte fără permisiune. Ce e și mai rău, mi-am mințit părinții și șeful, apoi m-am dus în Dakota de Sud cu avionul.

— Dar le-am spus…

— E vorba de FBI, Harris. Poate fac ei pe șefii, dar nu sunt idioți. Desigur, poate m-ai obligat să mă urc în avion sau mi-ai zis să fac un comision sau două, dar cum rămâne când m-ai dus la motel, în mină, apoi în lift și în laborator? Apoi a trebuit să ne întoarcem cu avionul. Ești în multe feluri Harris, dar *răpitor* nu ești. Chiar ai crezut că o să creadă toate aiurelile astea?

— Când le-am declarat, au fost fără cusur.

— Fără cusur, ha? „Mi-ai spart fața?”

N-am putut să mă abțin să nu râd.

— Exact, spune ea. Viv face o pauză, luându-și în sfârșit punga cu gheață de pe față. Totuși, apreciez că încerci, Harris. Nu trebuia să faci asta.

— Nu, dar am făcut-o.

Stă în fața mea, refuzând să se certe cu mine.

— Pot să te mai rog un singur lucru și gata? spune ea, arătând spre podea. Când erai acolo jos cu Janos… și erai prins în groapă… tu ai stat pe acea bordură în tot acel timp?

— Doar spre sfârșit… piciorul mi s-a prins de ea.

Tace un moment. Știu ce urmărește.

— Deci când m-ai rugat să lovesc cu crosa…?

Ei poftim! Vrea să știe dacă aș fi fost dispus să mă sacrific sau dacă am făcut-o doar ca să-l distrag pe Janos.

— Contează? întreb eu.

— Nu știu… poate.

— Ei, dacă te face să te simți mai bine, ți-aș fi spus să lovești oricum.

— Ușor de zis acum.

— Bineînțeles, dar nu am găsit ieșitura decât în ultima secundă, când mi-a dat drumul.

Încremenește gândindu-se la implicațiile acestui lucru. Nu mint. Aș fi făcut totul ca să o salvez. Cu punct de sprijin sau fără.

— Ia-o ca pe un compliment, adaug eu. Meriți, Viv Parker.

Obrajii i se înroșesc involuntar. Habar n-are ce să spună.

Mai încolo, pe hol, un telefon mobil începe să țârâie. Avocatul lui Viv îl duce la ureche și răspunde. Dând din cap de câteva ori, închide și se uită spre noi.

— Viv, părinții tăi tocmai s-au cazat la hotel. E timpul să mergem.

— Imediat, spune ea. Stând tot cu mine, adaugă: Tot nu se aude nimic de Janos?

Clatin din cap în semn că nu.

— N-o să-l găsească, nu?

— Nicio șansă.

— Crezi că o să vină să ne vâneze?

— Nu cred. Cei de la FBI mi-au spus că Janos a fost plătit să păstreze secretul. Acum că s-a aflat tot, treaba lui s-a terminat.

— Și tu îi crezi?

— Viv, noi deja ne-am spus povestea. Camerele de securitate l-au surprins intrând în Capitoliu. Nu au nevoie de noi ca să îl identifice. Știu cine este și au tot ce le trebuie. Nu câștigă nimic acum dacă ne găurește capul cu un glonț.

— O să țin minte asta tot restul vieții când mă uit în spatele fiecărei draperii de duș.

— Dacă te face să te simți mai bine, au spus că o să ne supravegheze pe amândoi. În plus, stăm aici de opt ore. Dacă ne voia morți, asta s-ar fi întâmplat deja.

Nu e cine știe ce garanție, dar, subiectiv vorbind, este cea mai bună pe care o avem.

— Așadar, asta a fost tot? Am terminat?

Mă uit la avocatul meu în timp ce ea îmi pune această întrebare. După zece ani la Capitol Hill, singura persoană care se află de partea mea este cineva care a fost plătit pentru asta.

— Da… am terminat.

Nu îi place tonul din vocea mea.

— Privește lucrurile așa, Harris – cel puțin am câștigat.

Agenții FBI mi-au spus același lucru – suntem norocoși că suntem în viață. E o consolare plăcută, dar nu îl aduce înapoi pe Matthew, sau pe Pasternak, sau pe Lowell.

— Să câștigi nu e totul, îi spun eu.

Mă privește lung. Nici nu trebuie să rostească vreun cuvânt.

— Domnișoară Parker… părinții dumneavoastră…! spune avocatul ei.

Ea îl ignoră.

— Ce o să faci în continuare? mă întreabă ea.

— Depinde ce pact încheie Dan cu guvernul. Acum, singurul lucru care mă preocupă este înmormântarea lui Matthew. Mama lui m-a rugat să fiu unul dintre cei care țin discursurile de elogiu. Eu și congresmenul Cordell.

— Nu mi-aș face prea multe griji, te-am auzit cum vorbești. Sunt sigură că te vei ridica la înălțimea așteptărilor.

E singurul lucru bun pe care l-a spus cineva în ultimele opt ore și care m-a făcut să mă simt bine.

— Ascultă, Viv, îmi cer din nou scuze pentru că te-am băgat în…

— Taci, Harris.

— Dar să fii curier…

— … pălește în comparație cu ceea ce am făcut în aceste ultime zile. Pur și simplu pălește. Alergătura… găsirea laboratorului… chiar și lucrurile stupide – am făcut duș într-un avion privat! – crezi că le-aș da ca să umplu din nou paharul cu apă al vreunui senator? N-ai auzit ce au spus la cursul de îndrumare pentru curieri? Viața e o școală. *Totul* e o școală. Și dacă cineva mă va acuza că mi-am pierdut slujba, ei bine… ei bine, când au sărit ei ultima oară de pe o stâncă pentru a ajuta un prieten care are nevoie de ajutor? Dumnezeu nu m-a adus până aici ca să dau înapoi.

— E un discurs electoral bun, ar trebui să-l păstrezi.

— Așa am în plan.

— Am vorbit serios mai înainte: o să fii un mare senator într-o bună zi.

— Senator? Ai avea vreo problemă dacă aș ajunge o femeie președinte neagră și mare?

Râd zgomotos la gluma asta.

— Și eu am vorbit serios, adaugă ea. O să am nevoie de un bun șef de cabinet.

— S-a făcut. Chiar o să mă întorc la Washington pentru asta.

— A, și ce, acum ne lași pe toți baltă? Ce o să faci, o să scrii vreo carte? O să faci practică împreună cu Dan? Sau o să te tolănești undeva pe o plajă ca la sfârșitul romanelor de acțiune?

— Nu știu… mă gândeam să mă duc acasă o vreme.

— Îmi place – băiatul din provincie se întoarce acasă… o să îți organizeze parada învingătorului… toată lumea o să mănânce plăcintă de mere…

— Nu, nu în Pennsylvania, spun eu. În toți acești zece ani, am fost convins că succesul în cercurile înalte îmi va îngropa trecutul, dar m-a îngropat doar pe mine. De fapt, mă gândeam să rămân pe aici. Dan spunea că e un liceu în Baltimore care are nevoie de un profesor bun de educație civică.

— Stai puțin… o să predai?

— Chiar așa rău e?

Stă să se gândească un moment. Acum o săptămână, ca orice alt curier, ar fi spus că existau lucruri mai importante pe care le puteam face în viață. Acum ne-am învățat amândoi minte. Zâmbește larg.

— De fapt, sună perfect.

— Mulțumesc, Viv.

— Deși îți dai seama că o să îți mănânce sufletul puștii ăia.

Rânjesc.

— Așa sper.

— Domnișoară Parker…! strigă avocatul ei pentru ultima oară.

— Vin… Ascultă, eu trebuie să plec, îmi spune ea, îmbrățișându-mă rapid.

În timp ce își pune mâinile în jurul meu, simt pachetul cu gheață

pe spate. Mă strânge așa de tare, încât brațul începe să mă doară. Nu contează. Fiecare secundă a acestei îmbrățișări contează.

— Rupe-i, Viv!

— Pe cine, pe părinții mei?

— Nu… lumea.

Se îndepărtează cu același zâmbet larg pe care îl avea când ne-am cunoscut.

— Știi, Harris… când m-ai rugat prima oară să te ajut… mi se aprinseseră călcâiele după tine.

— Și acum?

— Acum… nu știu, mă tachinează ea. Cred că ar trebui să-mi iau un sacou care să mă cuprindă. Mergând cu spatele pe hol, adaugă: Apropo, știi care e aspectul cel mai plăcut al meseriei de profesor?

— Care?

— Excursiile anuale cu clasa la Washington.

De data asta, eu rânjesc cu toți dinții.

— Îți place asta, nu-i așa, rege Midas? adaugă ea.

Răsucindu-se pe călcâie, îmi întoarce spatele și se îndreaptă spre avocatul ei.

— Am vorbit serios în legătură cu slujba de șef de cabinet, Harold, strigă ea în timp ce vocea îi răsună pe hol. Mai sunt încă optsprezece ani până la vârsta necesară. Te aștept acolo, și să fii punctual.

— Cum spuneți dumneavoastră, doamnă președinte. N-aș rata ocazia pentru nimic în lume.

83.

Londra

— Să aveți o seară frumoasă, domnule Sauls, spuse șoferul în timp ce deschidea ușa Jaguarului negru și ținea umbrela deasupra capului șefului său.

— Mulțumesc, la fel, Ethan, răspunse Sauls, coborând din mașină și îndreptându-se către ușa din față a clădirii cu șase etaje unde se afla apartamentul său din centrul Londrei, de pe Park Lane.

Înăuntru, un portar aflat în spatele biroului de la recepție din lemn de alun noduros îi făcu cu mâna în semn de salut și îi înmână un teanc de corespondență. Urcându-se în lift, Sauls își ocupă timpul răsfoind grămada obișnuită de facturi și cereri.

Până când intră în apartamentul său frumos decorat, verificase deja toate broșurile publicitare, pe care le aruncă într-un coș de gunoi din ceramică de lângă biroul retro unde își trânti cheile. Îndreptându-se către dulapul din hol, își atârnă mantoul din cașmir pe un umeraș din lemn de cireș. Trecând prin sufragerie, apăsă pe întrerupător și aplicele de deasupra rafturilor aliniate pe partea stângă a peretelui se aprinseră.

Mergând apoi spre bucătărie și spre zona cu vedere spre Hyde Park Corner, Sauls se îndreptă direct spre frigiderul negru, strălucitor, în ușa căruia își vedea propria reflexie în timp ce se apropia. Luând un pahar de pe masă, deschise frigiderul și își turnă niște suc de afine. Când ușa se închise, el își privea din nou propria reflexie de pe frigider – însă de data asta, mai stătea cineva în spatele lui.

— Frumoasă locuință, spuse Janos.

— Nnnuuu! izbucni Sauls, întorcându-se atât de repede, încât aproape scăpă paharul. Să nu mă mai sperii așa! țipă Sauls, apucându-se de piept și punând paharul pe masă. Dumnezeule… am crezut că ai murit!

— De ce ai fi crezut asta? întrebă Janos apropiindu-se, cu o mână în buzunarul pardesiului negru, și cu cealaltă ținând strâns capătul tocit al unui baston de aluminiu.

Își ridică bărbia un pic, scoțându-și în evidență tăieturile și vânătăile de pe față – mai ales acolo unde își rupsese oasele din obraz. Ochiul stâng îi era injectat, o rană recentă îi era cusută pe bărbie, iar femurul stâng îi fusese rupt în atât de multe părți, încât trebuiseră să îi introducă o bară de titan în picior ca să stabilizeze oasele și să împiedice ligamentele să se transforme într-o masă amorfă de sânge și țesut. Vreo șapte centimetri mai jos, singurele lucruri care țineau genunchiul la locul său erau șuruburile care îi treceau prin piele și pătrundeau prin fragmentele de os. Căderea fusese mai dură decât lăsase să se înțeleagă.

— Am încercat să te contactez – n-ai răspuns o săptămână, spuse Sauls, dându-se în spate. Știi măcar ce se întâmplă? Cei de la FBI au confiscat tot… au luat tot ce era în mină.

— Știu, am citit ziarele, zise Janos, șchiopătând și înaintând. Apropo, de când ai tu un șofer personal?

— Ce vrei să…? M-ai urmărit? întrebă Sauls, dându-se și mai mult în spate.

— Nu fi paranoic, Sauls! Unele lucruri le vezi de la fereastra de la dormitor – precum mașina mea parcată în față. Ai văzut-o acolo? MGB-ul albastru de culoarea irisului…

— Ce vrei, Janos?

— … model 1965 – primul an când au trecut la portierele cu buton. E greu să o manevrez cu aceste cuie pe care le am în picior, dar chiar e o mașină frumoasă.

— Dacă e vorba de bani, te-am plătit așa cum am stabilit…

— … spre deosebire de acel Spitfire vechi pe care îl aveam, mașinuța asta este trainică… de nădejde…

— Ai primit banii, nu-i așa?

— … s-ar putea spune chiar *de încredere.*

Sprijinit de masă, Sauls se opri.

Cu o mână încă în buzunar, Janos îl fixă pe partenerul său.

— M-ai mințit, Marcus.

— Nu! Jur! insistă Sauls.

— Încă o minciună.

— Nu înțelegi…

— Răspunde la întrebare, amenință Janos. Era vorba de Yemen sau nu?

— Nu e ceea ce crezi tu… Când am început…

— Când am început, mi-ai spus că Wendell era o companie privată, fără angajamente cu guvernul.

— Te rog, Janos, știai ce făceam acolo… Nu am ascuns…

— O companie privată fără angajamente, Marcus!

— E același lucru, oricum!

— Nu, nu e adevărat! Una e speculație; cealaltă e sinucidere! Ai vreo idee cât o să ne vâneze pentru chestia asta? Cine a semnat cecul ăla afurisit… Yemenul sau nu?

— Janos…

— *Era vorba de Yemen sau nu*?

— Te rog să te calmezi și…

Janos scoase un pistol din buzunar și îl împinse în fruntea lui Sauls. Îl îndesă, înfigându-i țeava în pielea capului.

— Era.Vorba.De.Yemen.Sau.Nu?

— Te… te rog, nu… îl imploră Sauls, lacrimile adunându-i-se deja în ochi.

Janos trase piedica și puse degetul pe trăgaci. Deja nu mai punea întrebări.

— Yemen! se bâlbâi Sauls, cu fața încrețită în timp ce strângea din ochi. Yemen era… Te rog nu mă omorî…!

Fără a spune un cuvânt, Janos coborî pistolul, punându-l la loc în buzunar.

După ce nu mai simți pistolul pe frunte, Sauls își deschise ochii.

— Îmi pare rău, Janos… Îmi pare așa de rău… continuă el să-l implore.

— Revino-ți, îi ceru Janos, dându-i lui Sauls paharul cu suc de afine.

Sauls dădu disperat pe gât băutura, însă aceasta nu îi aduse calmul pe care îl căuta. Mâinile îi tremurau în timp ce puse paharul pe masă, cu un clinchet.

Dând din cap, Janos se întoarse pe piciorul bun și se pregăti să

plece.

— La revedere, Sauls, spuse el în timp ce ieșea din bucătărie.

— Așadar, n-o să mă omori? întrebă Sauls, forțându-se să afișeze un zâmbet șocat.

Janos se întoarse și îl țintui cu o privire întunecată.

— Cine a spus asta?

O pauză lungă, grea, zăbovi între cei doi bărbați. Apoi Sauls începu să tușească. Ușor la început, apoi mai tare. În câteva secunde, gâtul îi explodă cu un gâfâit umed, întrerupt. Era ca o mașină veche care se chinuie să pornească. Sauls se ținu de gât. Simțea că traheea nu îi mai funcționa.

Janos se uită la paharul gol și nu scoase un cuvânt.

Între reprizele de tuse, Sauls abia reușea să scoată cuvintele.

— Ticălos neno…

Janos rămase pe loc. În acest moment, un atac de cord indus de cutia neagră era prea bătător la ochi. O trahee umflată temporar însă era doar un accident obișnuit în bucătărie.

Apucându-se de gât, apoi sprijinindu-se de masă pentru a sta în picioare, Sauls căzu în genunchi. Paharul cu suc se sparse pe podeaua alb cu negru. Janos plecă înainte să înceapă convulsiile.

Era oricum vremea să-și ia un concediu.

EPILOG

Uitându-mă prin paravanul din sticlă de la închisoarea Centrală din D.C., nu pot să nu ascult involuntar monologurile din jurul meu. „Rosemary se simte bine…” „Nu-ți face griji, n-o să-ți folosească mașina…” „În curând, au spus în curând, draga mea…” Spre deosebire de filme, camera de vizite nu are paravane la dreapta și la stânga pentru mai multă intimitate. Aceasta este o închisoare din D.C. susținută din bugetul D.C. – fără beneficii incluse. Rezultatul este un cor de voci care trăncăne, fiecare încercând să reducă volumul glasului, dar menținându-l totuși suficient de strident cât să se audă pe fundalul zgomotos. La acesta se adaugă zumzetul neobișnuit al glasurilor prizonierilor care trec prin sticlă, și astfel avem de-a face cu o imensă cabină telefonică închisă. Singura parte bună este că oamenii în salopete portocalii sunt de partea cealaltă a sticlei.

— Uite-l că vine, îmi strigă gardianul de lângă ușă.

În timp ce el rostește aceste cuvinte, fiecare vizitator din cameră, de la femeia neagră cu păr blond până la bărbatul bine îmbrăcat care ține Biblia în poală își întoarce imperceptibil capul spre stânga. Totuși, ne aflăm în Washington D.C. Toți vor să știe dacă e cineva la care merită să te uiți. Pentru mine, este.

Cu brațele și picioarele încătușate, Barry înaintează târșâind; bastonul i-a fost înlocuit cu un gardian care îl ține de braț și îl ghidează spre scaunul portocaliu din fața mea.

— *Cine*? citesc eu pe buzele lui Barry.

Gardianul îmi spune numele.

Din momentul în care Barry îl aude, face o pauză, apoi, pentru a-și masca surpriza, afișează un zâmbet perfect. Este trucul clasic de lobby-ist – prefă-te că te bucuri să vezi pe toată lumea. Chiar și atunci când nu poți vedea.

Gardianul îl așază pe Barry pe scaun și îi dă receptorul care atârnă de sticlă. În jurul încheieturii de la mână are o bandă cu numele care arată ca o brățară de la spital. Adidașii lui nu au

șireturi. Barry nu pare a fi deranjat de niciunul din aceste lucruri. Așezându-se picior peste picior, își aranjează pantalonii salopetei portocalii de parcă ar fi costumul său de două mii de dolari.

— Ridică receptorul! țipă gardianul prin sticlă, arătându-mi ce să fac.

Un ocean de acid mi se întoarce în stomac în vreme ce ridic receptorul ciobit spre ureche. Am așteptat două săptămâni această întrevedere, dar asta nu înseamnă am făcut-o cu plăcere.

— Bună, șoptesc eu în receptor.

— Mamă, dar nu ești în apele tale, îmi răspunde Barry, încercând deja să se poarte de parcă știe ce gândesc. Își înclină capul ca și cum îmi vede fiecare expresie. Totuși, chiar așa e – ca și cum te-ar fi lovit cineva în față.

— Da, chiar m-a lovit cineva, spun eu, uitându-mă fix la el.

— De asta ei venit? întreabă el. Să-mi dai lovitura de grație?

Continui să tac.

— Nici măcar nu înțeleg de ce te plângi, adaugă el. Ai văzut vreun ziar de curând? După cum interpretează presa, ieși basma curată.

— Asta se va schimba când iese la iveală partea cu pariurile.

— Poate că da, poate că nu. Desigur, n-o să mai prinzi o slujbă în administrație – și vei fi probabil o paria câțiva ani, dar va trece.

— Poate că da, poate că nu, îi dau și eu replica, încercând să îl țin în priză.

Orice ca să îl fac să vorbească în continuare.

— Dar ce se aude de domnul senator Stevens? întreabă Barry. Nu simte încă niciun regret că te-a dat afară?

— N-avea de ales.

— Vorbești ca un adevărat membru de personal, spune Barry.

— Vrei să spui că mă înșel?

— Evident că te înșeli. Știa că vei ajunge la o înțelegere cu guvernul – și asta e acoperirea de care avea nevoie. În schimb, tu îți petreci mai mult de zece ani lucrând ca sclavul pentru el, și te abandonează când tu ai nevoie mai mare de el? Știi cât de urât dă asta? Ascultă la mine, asta îl va costa la realegeri.

— O să se descurce.

— Cum am spus, vorbești ca un adevărat membru de personal.

— Fost membru de personal, îi răspund eu.

— Nu mă lua cu de-astea, spune Barry. Adică, gândește-te așa… măcar tu ai șireturi.

Își întoarce glezna pe care o ține pe genunchi. Încearcă să pară impasibil, dar se joacă nervos cu brățara pe sub ghișeu.

— Apropo, ai văzut știrea de azi din *Post*? adaugă el. Zâmbește mai larg, dar zgârie și mai tare brățara. Nu poate s-o mai țină mult cu fața asta de curajos. M-au numit *terorist*.

Rămân tăcut din nou. E clar că el este vinovatul în fața publicului. Chiar dacă la biroul lui Lowell au găsit numele lui Sauls și l-au asociat cu Wendell, au trecut multe săptămâni ca să se dovedească ce se întâmpla cu adevărat. Azi, întrucât Sauls a murit, iar Janos a dispărut, au nevoie de un gât pe care să-l pună în ștreang – iar în acest moment, Barry este cel potrivit.

— Am auzit că l-ai concediat pe Richie Rubin. E un avocat bun, subliniez eu.

Miroase de la un kilometru încercarea mea de a-l îmbrobodi cu o bârfă măruntă – făcea și el asta. Acum s-a enervat. Zâmbetul îi dispare rapid.

— Ce vrei, Harris?

Iată-ne… două minute ca să revenim la realitate. Tipul nu e prost. Știe cum mă simt – nu m-aș pișa în gâtul lui nici dacă i-ar lua foc plămânii. Dacă mă aflu aici e pentru că am nevoie de ceva.

— Lasă-mă să ghicesc, spune Barry. Mori să afli de ce am făcut-o…

— Știu de ce ai făcut-o, îi răspund eu. Când nu ai pic de loialitate și ești atât de paranoic, ai impresia că lumea e împotriva ta…

— Lumea *este* împotriva mea! țipă el, aplecându-se către sticlă. Uite unde mă aflu! Și tu îmi spui că mă înșel?!

Dau din cap, refuzând să intru în jocul lui. Indiferent căror atacuri crede el că le-a fost victimă, e clar că acestea s-au volatilizat în fața realității.

— Nu mă judeca, Harris. Nu toți suntem atât de norocoși să ducem viața ta fermecătoare.

— Deci acum e vina mea?

— Ți-am cerut ajutorul de-a lungul anilor. Nu mi l-ai dat niciodată. Nici măcar o dată.

— Așadar, *eu* te-am împins la asta?

— Spune-mi de ce ești aici. Dacă nu din cauza mea și nici ca să mă întrebi ce mai fac…

— Pasternak, spun eu dintr-odată.

Un zâmbet larg îi apare pe față. Lăsându-se pe spate în scaun, Barry își încrucișează brațele și își pune receptorul între bărbie și umăr. Ca și cum și-ar pune masca Barry. Nu se mai joacă nervos cu brățara.

— Te roade, nu-i așa? întreabă el. Noi doi… am avut mereu o prietenie competitivă. Dar tu și Pasternak…? Se presupune că îți era mentor. Singura persoană la care apelai când aveai o urgență și trebuia să apeși butonul de panică. Asta te face să te foiești noaptea – te întrebi cum de a putut radarul tău moral să se înșele așa de mult?

— Vreau doar să știu de ce a făcut-o.

— Bineînțeles că vrei. Sauls și-a luat-o… sunt și eu pe cale să pățesc același lucru… dar Pasternak – asta te va roade tot restul vieții. Nu poți să-l bați sau să ai cu el ultima confruntare cu finalul dulce-amărui. Este blestemul omului de succes – nu poți face față unei probleme care nu poate fi soluționată.

— Nu trebuie să fie soluționată; eu vreau doar un răspuns.

— E același lucru, Harris. Chestia e că tu vrei dintr-odată să te mângâi pe spate… ei bine… știi cum e vorba aia…

Veșnicul lobby-ist, Barry se face înțeles fără ca măcar să rostească până la capăt cuvintele. Nu o să îmi dea informații fără să primească ceva în schimb. Dumnezeule, urăsc acest oraș.

— Ce vrei? întreb eu.

— Nimic, deocamdată, răspunde el. Să spunem doar că îmi rămâi dator.

Chiar și într-o salopetă portocalie și aflat în spatele a cincisprezece milimetri de sticlă, Barry tot trebuie să creadă că el deține controlul.

— Bine, îți rămân dator, îi spun eu. Acum, spune-mi despre Pasternak.

— Păi, dacă te face să te simți mai bine, nu cred că el știa cine conducea de fapt trenulețul. Bineînțeles, a profitat de tine cu acest joc, dar asta a fost ca să introducă cererea cu mina în proiect.

— Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi? A fost o cerere lipsită de importanță privind o mină de aur scoasă din funcțiune din Dakota de Sud. Știa că Matthew nu ar fi acceptat niciodată – nu fără a avea un motiv bun, spune Barry. De aici încolo, Pasternak a preluat jocul și i-a dat formă.

— Deci Pasternak era unul dintre maeștrii culiselor?

— Ce?

— Maeștri ai culiselor – tipii care preiau pariurile și adună banii. Așa a ajuns cererea pentru mină în joc? El era unul dintre tipii care se aflau în spatele acestui lucru?

— Altfel cum ar fi ajuns acolo?

— Nu știu… doar că… în toate acele luni în care jucam… toți oamenii împotriva cărora pariam – Pasternak încerca mereu să își dea seama cine mai era implicat. Când soseau chitanțele de taxi, trecea prin fiecare, sperând să își dea seama cui aparține scrisul. A făcut chiar o listă de persoane care lucrează la anumite probleme… Însă dacă el era un maestru din culise…

Mă opresc, dându-mi seama de implicații.

Barry își înclină capul. Ochiul încețoșat se holbează direct la mine; ochiul de sticlă privește undeva la stânga. Din senin, începe să râdă.

— Glumești, nu?

— Ce? Dacă era un maestru al culiselor, nu crezi că îi știa pe ceilalți jucători?

Barry se oprește din râs, dându-și seama că nu glumesc.

— Nici măcar nu știi, nu?

— Ce să știu?

— Fii sincer, Harris, nu ți-ai dat seama?

Mă străduiesc să par informat.

— Bineînțeles, am înțeles în mare… Despre ce parte vorbești?

Ochiul încețoșat se uită direct la mine.

— Nu există niciun joc. N-a existat niciodată. Ochiul nu i se

mișcă. Adică, știi că a fost doar o aiureală, nu? Fum și oglinzi.

În timp ce cuvintele lui se strecoară prin receptor în urechea mea, tot corpul îmi amorțește. Simt că propria greutate tocmai mi s-a dublat. Afundându-mă în – aproape prin – scaunul portocaliu din plastic, parcă am cinci sute de kilograme.

— Ce replică, nu? întreabă Barry. Eu era să cad pe spate prima oară când mi-au zis. Îți dai seama, tot acest timp petrecut uitându-te la colegi, încercând să îți dai seama cine pariază, și singurii oamenii care jucau erați tu și Matthew?

— Două minute, anunță gardianul din spatele lui Barry.

— E genial dacă stai să te gândești, adaugă Barry. Pasternak vorbește despre asta; tu îl crezi pentru că ai încredere în el… apoi ei trimit câțiva curieri, completează niște chitanțe de taxi, iar voi credeți că ați aflat cel mai mare secret pe care îl are de oferit Capitol Hill. E la fel ca acele simulatoare de zbor de la Disney World, unde îți arată filmul pe ecran și îți zguduie puțin mașina – ai impresia că zbori în sus și-n jos cu un montagnes russes, dar de fapt nu te-ai mișcat un centimetru.

Mă forțez să râd, cu corpul încă încremenit.

— Doamne, numai gândul la asta, adaugă Barry, aprinzându-se. Zeci de membri de personal pariind pe legi neimportante, fără să știe cineva? Te rog, ce vis – ca și cum și-ar ține cineva gura aici mai mult de zece secunde, mă tachinează el. Trebuie totuși să-l apreciezi pe Pasternak. Credeai că îți bați joc de sistem în stil mare, când de fapt el își bătea joc de tine.

— Da… nu… e absolut incredibil.

— Și mergea ca pe roate – asta până la povestea cu Matthew. Odată ce s-a întâmplat asta, Pasternak a vrut să se retragă. Adică, poate s-a băgat pentru a te convinge pe tine – asta e parte din slujba fiecărui lobby-ist –, dar n-a vrut să rănească pe nimeni.

— Mie… mie nu mi s-a povestit așa.

— Atunci ți s-a povestit greșit. Singurul motiv pentru care a pus asta la cale e același motiv pentru care face cineva ceva în acest oraș: ai o țară mică drept client? Țările mici vin cu adevărate averi, de care afacerile mici au nevoie disperată – mai ales în condițiile în care facturile au scăzut cu treizeci și șase la sută numai în acest an.

După primul an în care nu a reușit transferul minei de aur, Pasternak s-a hotărât să încerce o ușă din spate, ceva mai inventivă. Așa a luat naștere Jocul – cel mai nevinovat mod de a strecura o alocare în proiect. Însă când Matthew a devenit curios, și Janos a intervenit, ei bine… atunci a fost momentul când trenul a deraiat…

Gardianul se uită la noi.

Aproape că ni s-a terminat timpul, dar Barry nu dă nici cel mai mic semn că ar încetini. După tot acest timp petrecut în închisoare, în sfârșit se distrează.

— Plus că n-are cum să nu-ți placă numele – Jocul Zero – e atât de melodramatic. Dar chiar *este* adevărat: în orice ecuație, când înmulțești cu zero, nu rămâi cu nimic, nu?

Dau din cap, uluit.

— Deci până la urmă cine ți-a zis? FBI-ul, sau ți-ai dat seama singur?

— Nu… eu singur. Eu… ăă… eu mi-am dat singur seama.

— Bravo ție, Harris! Bravo!

Înțepenit în scaun, stau acolo pur și simplu uitându-mă la el. E ca și cum ai afla că un an întreg din viața ta a fost un număr de teatru, pus în scenă, iar eu sunt singurul idiot îmbrăcat încă în costum.

— Timpul a expirat, spune gardianul.

Barry continuă să vorbească:

— Mă bucur mult că…

— Am zis că timpul a expirat, îl întrerupe gardianul.

Smulge receptorul de la urechea lui Barry, dar reușesc să îi aud ultimul gând.

— Știam eu că o să fii recunoscător, Harris! Știam eu! Chiar și Pasternak ar fi bucuros…!

Aud un declic puternic când gardianul trântește telefonul în furcă. Îl apucă pe Barry de ceafă și îl ridică de pe scaun. Împleticindu-se, Barry se îndreaptă spre ușa din oțel.

Însă în vreme ce stau singur în fața paravanului din sticlă, privind în gol, nu încape îndoială că Barry avea dreptate. Pasternak a spus asta din prima zi când m-a angajat. E prima regulă a politicii: Te rănești doar atunci când uiți că totul e un joc.

Sfârșit

virtual-project.eu

[{1}] Mario Andretti (născut pe 28 februarie 1940) a fost pilot de Formula 1, campion mondial în 1978 și multiplu campion în Indy Car. (n. tr.).

[{2}] *The Lorax* – carte pentru copii, scrisă de Dr. Seuss și publicată pentru prima dată în 1971. (n. red.).

[{3}] Post de televiziune care transmite permanent emisii guvernamentale. (n. red.).

[{4}] Film de animație bazat pe cartea cu același nume scrisă de Dr. Seuss, personajul principal fiind un elefant. (n. tr.).

[{5}] Termenul de „Spaimă Roșie" (The Red Scare) desemnează două perioade din istoria SUA, caracterizate printr-un puternic anticomunism: Prima Spaimă Roșie, între 1917 și 1920, și a Doua Spaimă Roșie, între 1947 și 1957. A Doua Spaimă Roșie, la care se face referire aici, a constat în opoziția față de comuniștii interni sau străini, care influențau societatea intrând în guvernul federal. (n. tr.).

[{6}] Automobil de curse, creat în 1966 de compania Sports Car Club of America. (n. tr.).

[{7}] Cele trei principii japoneze ilustrate de maimuțele înțelepte: Mizaru – își acoperă ochii, Kikazaru – își acoperă urechile și Iwazaru – își acoperă gura. (n. tr.).

[{8}] Joc de cuvinte. *Dry cleaning* înseamnă literal „curățare uscată", dar se preferă folosirea în locul celei de „curățare chimică". (n. tr.).

[{9}] Coaliția împotriva Pariurilor.

[{10}] Bureau of Land Management – Biroul de Administrare a Terenurilor.

[{11}] National Rifle Association, echivalentul Asociației Naționale a Vânătorilor în SUA. (n. tr.).

[{12}] Bancnota de 100 de dolari. (n. tr.).

[{13}] Film cu subiect sportiv, despre o echipă de baschet de liceu dintr-un mic orășel din Indiana care ajunge să câștige campionatul în stat. (n. red.).

[{14}] Joc de cuvinte intraductibil, în original „twenty-one-billion-dollar *Rosemary's Baby*". Este o combinație între *Million Dollar Baby* „*0 fată de milioane*", filmul din 2004 al lui Clint Eastwood, și *Rosemary's Baby,* filmul regizat de Roman Polanski în 1968. (n. tr.).

[{15}] Franklin D. Roosevelt.

[{16}] Aparat pentru vizionarea de imagini 3D de pe un disc. (n. tr.).

[{17}] În baseball, homerun se realizează atunci când mingea este lovită astfel încât jucătorul să încercuiască toate cele patru baze, fără ca vreo eroare să fie comisă de echipa defensivă. (n. tr.).

[{18}] Pește folosit de obicei în prepararea mâncării japoneze sushi (n. tr.).

[{19}] Acronim pentru *White Anglo-Saxon Protestants* – Albi Protestanți de origine Anglo-saxonă, grup de persoane cu un statut respectabil, de origine vest-europeană, care de obicei dețin putere în societate. (n. tr.).

[{20}] Photo Op (prescurtare pentru *photo opportunity*), termen folosit de fotografi pentru a desemna un eveniment important, care le oferă posibilitatea de a face poze unei personalități. În sens negativ, se folosește pentru a desemna acțiunile politicienilor, precum plantarea copacilor, adunarea deșeurilor sau vizitarea azilurilor de bătrâni, cu intenția de a-și face publicitate electorală pozitivă. (n. tr.).

[{21}] Emisiune de farse cu camera ascunsă. (n. tr.).

[{22}] Personaj din serialul de televiziune *Sesame Street.* (n. tr.).

[{23}] Philadelphia.

[{24}] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea fonetică dintre cuvântul *lead,* care înseamnă „pistă, indiciu", și *Leed,* numele orașului.

[{25}] Sarah Hemings, sclavă a președintelui Thomas Jefferson și concubină a acestuia, cu care a avut șase copii. (n. red.).

[{26}] În original, *Someone's in the kitchen with Dinah,* melodie country faimoasă. (n. red.).

[{27}] American Association of Retired Persons – Organizație care susține persoanele de peste 50 de ani prin informații, fonduri, servicii. (n. tr.).

[{28}] Personaj animat din serialul *Sesame Street.* (n. tr.).

[{29}] National Science Foundation – Fundația Națională de Știință.

[{30}] Financial Crimes Enforcement Network, tradus anterior prin Rețeaua de Combatere a Infracțiunilor Financiare.